

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKILBAZ

KARANLIĞIN AÇ ÇOCUKLARI

LEFAZEN BAHAR
KARAKUŞ

Hilde kasabasının sokaklarında paranormal hikâyeleriyle meşhur sarhoş bir adam; Sezgiler Bilim Üniversitesi'nin gizli geçitlerini ve gizemli olaylarını anlatıyordu. Bazıları onun hikâyelerine inandılar, bazılarıysa sadece şehir efsanesi olarak gördüler.

Ancak hiç kimse bu paranormal hikâyelerin aslında bir suç çetesiyle bağlantılı olabileceğini beklemiyordu.

Gizem, gerilim, karanlıktan doğan bir aşk ve her an rengi değişen gerçekler...

Gösteri başladığı andan itibaren çıt çıkmayacak. Gerilmiş ipin üzerinde yürüyen cambazdan daha tehlikelisi. Gerilmiş kaderin üzerinde yürüyen bir Akılbaz.

"SENİ BU BATAKLIKTA TANIMAK İSTEMEZDİM SEVGİLİM. HELE Kİ O BATAKLIĞIN ÜZERİNDE KURULU DÜZENİ SAĞLAYAN ADAM OLARAK KARŞINA ÇIKMAYI HİÇ İSTEMEZDİM."

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava, PDF'e para vermeyin

dokuzyayinlari

LEFAZEN BAHAR KARAKUŞ

AKILBAZ

KARANLIĞIN AÇ ÇOCUKLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karanlığın Aç Çocukları 1 - Akılbaz

Lefazen Bahar Karakuş

© 2023, Bu kitabın tüm yayın hakları

Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayıncıları

© Lefazen Bahar Karakuş

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Gizem Ulaş

Editör Hatice Pınar Yıldız

Son Okuma Şule Aslan

Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz

Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

İllüstrasyon Bahar Karakuş

1. Baskı Mart 2023, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270

ISBN 978-625-6402-08-9

BASKI VE CİLT

Alioğlu Matbaacılık Basım Yayın ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Orta Mah. Fatin Rüştü Sk. No: 1-3/A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

Matbaa Sertifika No: 45121

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.

No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 640 00 35 <https://rantey.org>

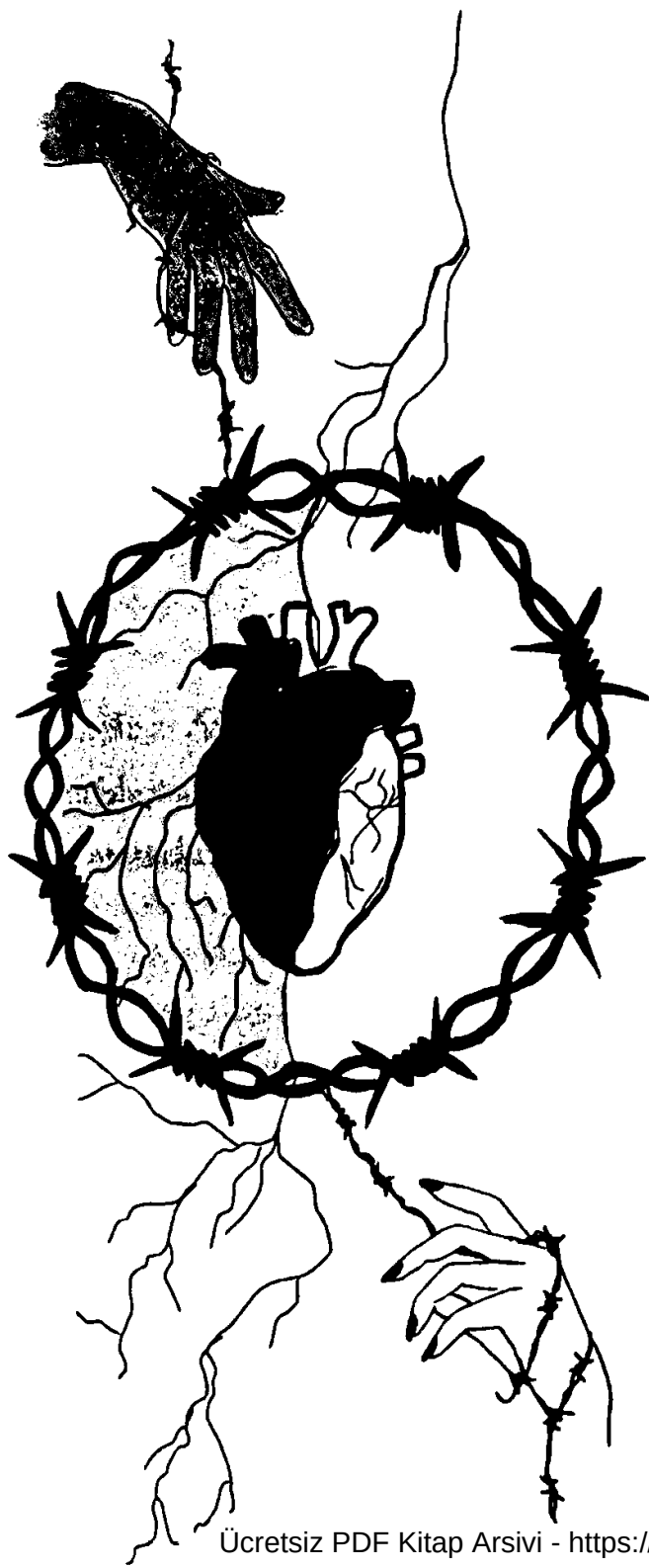
LEFAZEN BAHAR KARAKUŞ

AKILBAZ

KARANLIĞIN AÇ ÇOCUKLARI

*Zifirî karanlığı mesken tutmuş kalpler,
günü geldiğinde o karanlığın emrine amade
çocuklarına dönüşeceklerdir.*

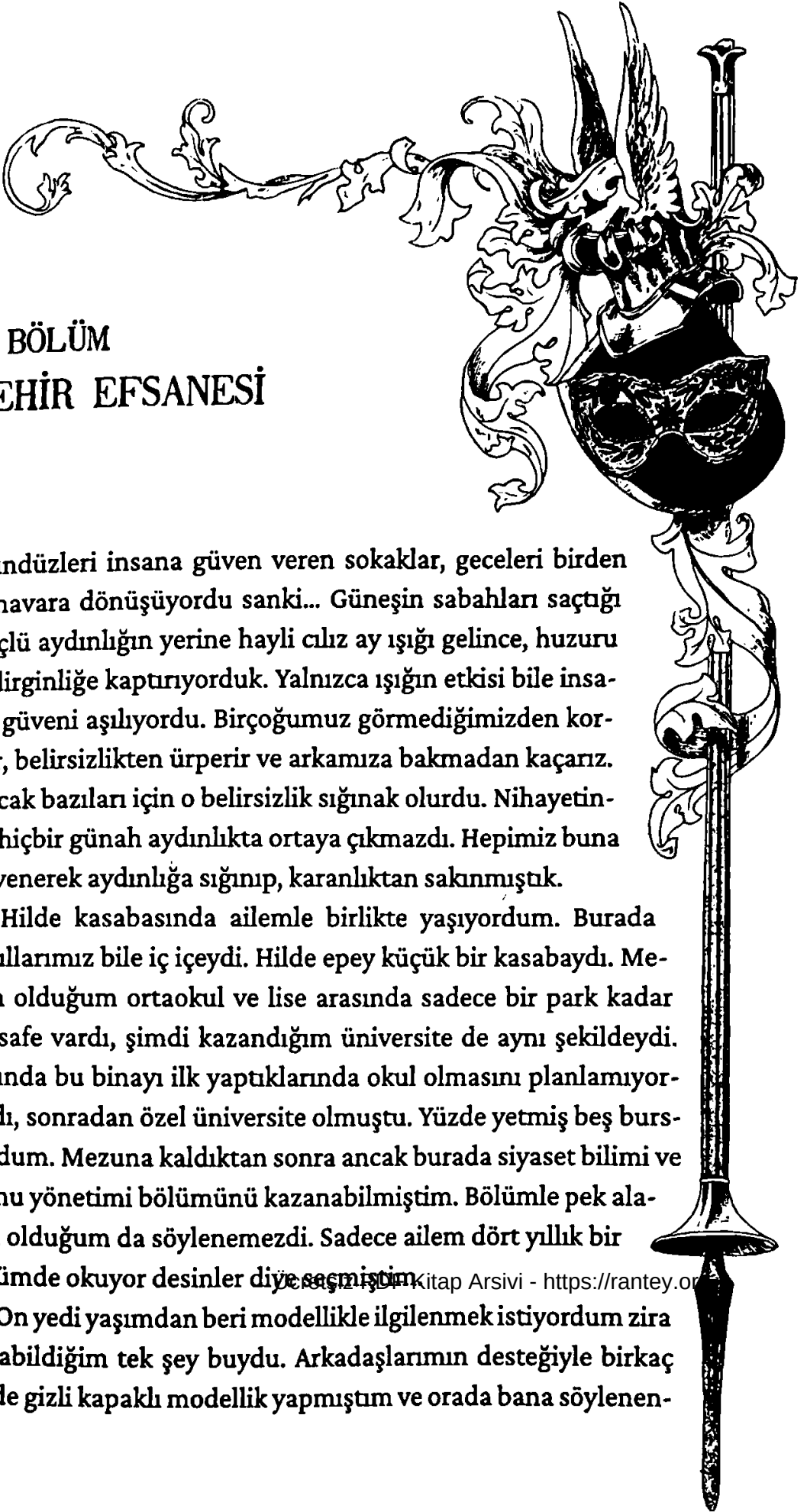

1. BÖLÜM ŞEHİR EFSANESİ

Gündüzleri insana güven veren sokaklar, geceleri birden canavara dönüşüyordu sanki... Güneşin sabahları saçtığı güçlü aydınlığın yerine hayli cılız ay ışığı gelince, huzuru tedirginliğe kaptırıyorduk. Yalnızca ışığın etkisi bile insana güveni aşıliyordu. Birçoğumuz görmediğimizden korkar, belirsizlikten ürperir ve arkamıza bakmadan kaçırız. Ancak bazıları için o belirsizlik sığınak olurdu. Nihayetinde hiçbir günah aydınlıkta ortaya çıkmazdı. Hepimiz buna güvenerek aydınlığa sığınıp, karanlıktan sakınmıştık.

Hilde kasabasında ailemle birlikte yaşıyordum. Burada okullarımız bile iç içeydi. Hilde epey küçük bir kasabaydı. Mezun olduğum ortaokul ve lise arasında sadece bir park kadar mesafe vardı, şimdi kazandığım üniversite de aynı şekildeydi. Aslında bu binayı ilk yaptıklarında okul olmasını planlamıyorlardı, sonradan özel üniversite olmuştu. Yüzde yetmiş beş bursluydum. Mezuna kaldıktan sonra ancak burada siyaset bilimi ve kamu yönetimi bölümünü kazanabilmişim. Bölümle pek alakalı olduğum da söylenemezdi. Sadece ailem dört yıllık bir bölümde okuyor desinler diye seçmişim.

On yedi yaşımdan beri modellikle ilgilenmek istiyordum zira yapabildiğim tek şey buydu. Arkadaşlarımla desteğiyle birkaç yerde gizli kapaklı modellik yapmışım ve orada bana söylenen-

ler her geçen gün daha fazla cesaretlenmemi sağlamıştı. Boşuna “insan yapabildiği şeyi sever” dememişler...

Bazıları doğuştan yeteneklidir, bazıları ise doğuştan güzel... İyi resim çizebilmek gibi güzel olmak da yaratanın bize bir lütfu değil mi? Neden insanların güzelliğiyle bir şeyler yapması topluma ayıpmış gibi geliyor?

Evet, derdim buydu işte... Ailem modellik olayına tamamen karşıydı. Bu konuya olan ilgimi fark ettikleri anda engel olmuşlardı. Ablam ve ben tam tersi çok hevesliydik böyle şeylere. Bana kalsa üniversiteyi de bu kasabada okumazdım ancak bana soran olmamıştı. Yaşadığımız yeri hiçbirimiz sevmiyor olsak da babam burada kalmak konusunda ısrarcıydı. Konusunu açmamıza dahi müsaade etmeden kızacak raddeye gelirdi. Kendi kendime düşünürdüm hep; dört bir tarafı suç kaynaklı bu kasabada yaşamayı istemezdim. Ben burada büyümüşüm. Okul hayatım berbat; öğrenciler berbat; çünkü. Böyle bir yerde yaşamak beni içine kapanık bir kıza dönüştürmüştü. Gezip tozmayı sevmezdim, arkadaş çevrem çok dardı; çünkü aksi hâlde tehlikede oluyordum. Tecrübe ettiğim olaylardan sonra gelişen bir refleks gibiydi bu durum.

“Hadisene Tutku, hava iyice karardı.” Adım Tutku... Gerçekten Tutku, yalnızca duygusal anlamda değil, baştan aşağıya dünyadaki varlığıma verilmiş bir ad... Kendime dair sevdiğim şeylerin başında geliyordu ismim, çünkü her şey bir *tutkudan* ibaretti gözümde. İşte bu yüzden de *Tutku* olmak, her şey demekti.

Sarı ışıkların aydınlattığı sokakta, rüzgârın esintisiyle hafiften titreyerek, adımlarımı hızlandırdım peşinden. “Geldik zaten.”

Ablam gergince gözlerini ıssız sokakta gezdirdi. Evimiz hemen yolun sonundaki o küçük bahçeli, beyaz, müstakil evdi.

“Babam çok kızacak.”

Tamam, geç saate kalmak istemeyişini anlıyordum ama babam kızacak diye yol boyu söylenmesi artık rahatsız edici olmaya başlamıştı.

“Biz artık akşam ezanını geçirmiş küçük çocuklar değiliz abla. Ne kızması? Üstelik bilmem farkında mısın ama bugün senin doğum günündü. Saatin nasıl geçtiğini fark edemeyip biraz geç kalmışız, ne var bunda?”

Onun için neredeyse bir hafta önceden hoş bir mekân ayarlamıştım. Müzikli ve biraz geç saatlere kalan bir doğum günü kutlaması yapmıştık. Şikâyet etmesi anlamsızdı çünkü çok keyifli vakit geçirmiştik. Özellikle ablam sürprizi gördüğü anda epey mutlu olmuştu. O an yaşadığı mutluluktan sonra azar yemenin önemi yoktu bence. Buna değerdii...

Bileğimden yakalayarak hızlı adımlarına eşlik etmemi sağladı. Şimdi arkasından değil tam yanından yürüyordum. “Başımıza bir şey gelirse görürsün ne olduğunu!” dedi yürümekten nefes nefese kalmış sesiyle...

Çocukluğumdan beri bu paranoyaklık hâliyle yaşamaya alışmıştım. Kabul etmedim, rahatsız oldum, hatta nefret ettim fakat bunu değiştiremedim. Şimdi on dokuz yaşında bir kız olarak zihnimin en derin köşelerine kadar nüfuz etmiş olan bu paranoyaklığı atmam mümkün değildi. Tıpkı ablam gibi... Zira biz böyle yetiştirilmiştik. Yine de ben -onun aksine- gerektiğinde paranoyak tarafımı bastırmakta zorluk çekmiyordum.

Gözlerim yolun sonundaki evimizdeydi. “Evimiz orada, başımıza bir şey gelmeyecek. Geldik diyorum, geldik! Söylenip durma.”

Yaşadığımız dünyada gece dışarıda gezmek tehlikeli olabilirdi. Kadınlar için bu durum, ne yazık ki erkeklere göre daha riskli olabiliyordu. Aslında buna neden olan şey sadece yaşadığımız kasabaydı. Bilirsiniz, bazı yerlerde hem kadın hem erkek için gece dışarda olmak, gündüz dışarda olmaktan farksızdır. Bazı yerlerde ise adımlarınız koşar hâlde olur, kalbiniz panikle çırpınır. Biz daha çok ikinci şıkkın olduğu bir yerde yaşıyorduk.

Yine de “Ama babam tedbirsiz olduğumuz için kızacak!” diye söylendi ablam. Babam öyle sinirli bir adam değildi. Kurallarına uyulmasını isterdi. Biz de o kurallarla büyümüştük. İkimiz de babamıza çok düşkün olduğumuzdan, kurallar konusunda sorun

çıkılmazdı. Belki ben ablama göre biraz daha haylazdım, bundan da çekinmezdim. Ablam babamın onaylamadığı bir şey yapacaksa gizlice yapardı, ben açık açık yapıp azar yerdim.

Gülümsedim ve omzunun üzerinden konuşarak, “Doğum günündü. Biraz eğlenip sadece ve sadece dokuzda eve döndük diye bize kıyamaz. Doğum günü kızsın sen, bugün de azarlayacak hâli yok ya!” dedim. İtiraf ediyorum, bunu söylerken ben bile inanmıyordum. Babamı biraz olsun tanıyorsam kesinlikle kızacaktı.

“Kızacak olsa bile haklı değil mi? Bizi korumaya çalışıyor.”

Kaldırımın çıkıntılı yerine koyulmuş çöp konteynerinden gelen kötü kokuyla yüzümü buruşturdum. Biz uzaklaşıp koku kaybolana kadar nefesimi tutmuştum. Bir yandan da ablama laf yetiştirmeyi ihmal etmedim. “Madem böylesine bizi korumak istiyor, neden hâlâ bu lanet yerde yaşamaya devam ediyoruz?”

“Babamın yanında da böyle konuşma,” diye uyarmadan edemedi ablam beni... Sanki konuşma ihtimalim varmış gibi...

Kaldırımın sonunda evimizin demir kapısını açarak içeri girdik. “Yeşim Demiray kapıda bekliyordur şimdi bizi!” dedim yine alayla. Ablam kaşlarını kaldırarak uyardı. Yeşim Demiray -sevgili anneciğimiz- gerçekten de bizi kapıda bekliyordu.

Kapıdan içeriye girdiğimiz anda ablam için sorgu başlamıştı, ben odama tüyebilirdim.

“Neredeydiniz bunca zamandır Sevgi? Allah’tan babanız geldiğinde yorgundu da uyudu. Geç kaldığınızı görse adamcağız bir de bunu kafasına takacaktı,” diyen annemin sesi koridordan gelirken, odama girip üzerimdeki montu çıkardım. Bugün sabah-tan beri ablamın doğum günü için hazırlık yaptığımdan kendime ayıracak vaktim kalmamıştı. Bazen kalabalığın içindeki yalnızlık çekilmez oluyordu. Kapıyı kapatıp montumu kapının arkasındaki askılığa astıktan sonra telefonumu açarak kızlarla açmış olduğumuz gruba mesaj attım.

Gönderen: Tutku

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nabersiniz? Ben daha yeni eve geldim. Konferans yapalım mı?

Gönderen: Şebnem

İyi fikir aslında, seninle konuşmak istediğim bir şey vardı, onu da konuşuruz.

Gönderen: Elif

Ben şimdi müsait değilim, on dakika sonra size katılsam olur mu?

Gönderen: Şebnem

Olur, zaten Cansu da görmedi mesajları. İkinizi sonradan alırsız konuşmaya.

Ben mesajlara cevap yazamadan Şebnem beni aramıştı. Aramayı yanıtlayarak telefonu kulağıma yasladım. “Neymiş benimle konuşacağını?” Konuya pat diye girişimle Şebnem gülmüştü. “Selam sabah yok mu?”

“Selamı sabah verdik. Günün bilmem kaç saati görüşüyoruz, daha ne selamı vereyim sana?” Eskidenmiş o telefonu açıp ilk kez konuşuyormuşçasına konuşmak... En azından benim için eskide kalmıştı. “Olsun, kibar insanlar önce selam verirler.”

Yatağıma karın üstü uzanarak ayaklarımı sallandırırdım. “Demek ki ben kibar bir insan değilim.”

Sıkıntıyla “Of, dağıtma konuyu. Bak sana ne diyeceğim?” dedi. Sesinde katmak istediği merakın izleri vardı. “Ne diyeceksin diyorum ben de telefonu açtığımdan beri, konuyu uzatıp duran sizsiniz Şebnem Hanım.”

“Bugün Sercan’la konuşurken bana bir şeyden bahsetti.” Sercan, bir süredir Şebnem’in flörtüydü. Aynı üniversitede okuyorlardı. Yarın benim yeni başlayacak olduğum üniversitede... Şebnem’le aynı yaştaydık ama ben mezuna kaldığım için üniversiteye yeni başlayacaktım.

Sessiz kalarak tepkimi bekledi, hâlâ uzatmaya devam ediyordu. “Neyden bahsetti söylesene kızım, taksit taksit konuşuyorsun.”

“Bizim okuldan biriyle iş ortağıymış. Bana onun modellerle çalıştığını ve elinin kolunun uzun olduğunu söyledi.” Sözümlü kesen, telefondan gelen “dıt dıt” sesi oldu. “Bir saniye, Cansu arıyor. Onu da konuşmaya ekleyeyim.” Sessiz kalarak Cansu’yu

da eklemesini bekledim. O sırada söylediklerini düşünüyordum. Kızlar bana gerçekten hep destek olup yardımcı olmuşlardı. Daha önce birkaç butiğin kıyafetleri için modellik yaptığımda butikleri bulan yine onlar olmuştu. Bu sebeple söyleyeceklerini çok merak ediyor ve önemsiyordum.

Aslında biraz kopuk bir arkadaş grubuyduk. Ben ve Şebnem iyi anlaşırdık, Cansu'yla da Elif. Yine de okul bizi yan yana getirmiş, beraber takılmamızı sağlamıştı.

Çok geçmeden Cansu da konuşmaya katıldı. "Elif'i de alsana Şebnem, müsaitmiş şimdi."

"Tamam alıyorum. Yeni konuşmaya başlamıştık zaten." Ve böylece Elif de konuşmaya eklenmişti.

"Kızlar herkes hazırsa söylüyorum, Tutku'ya modellik konusunda yardımcı olabilecek birini bulmuş olabiliriz."

Cansu "Nasıl?" diye tepki verirken Elif ise "Ne?" demişti.

"Bakın şimdi, Sercan'la az önce mesajlaşıırken bana birinden bahsetti. Arkadaş çevresinden biri sanırım... Bizim okuldan. Fotoğrafçılık yapıyormuş. Hatta bazı ünlü mankenlerle çalışmış." Kaşlarım ilgiyle kalktı. Demek modellerin fotoğrafçılığını yapıyordu. "İşte!" dedim kendi kendime, "İşte kader böyle bir şey olmalı..." Aklımda hemen kariyer tablosu belirdi. *Tutku Demiray'ın keşfedilişi*... İlerde amacıma ulaştığımda, bugünü hatırlayıp nasıl anlatacağımı düşündüm. Derdim ki, arkadaş çevrem sayesinde gittiğim okuldan biriyle tanıştım. Mankenlerle çalışan bir fotoğrafçıydı. Beni keşfetti ve bende ki yeteneği görerek yolumu açtı... Tıpkı röportaj veren ünlülerin keşfediliş hikâyesi gibi ilerliyordu her şey!

Ben konuşmadan Elif söze atıldı. "Benim tahmin ettiğim kişiden mi bahsediyorsun şu an?"

"Tahmin ettiğin kişinin kim olduğunu nasıl bileyim?"

"Adı Reha, dediğin gibi fotoğrafçı. Böyle dedim diye fotoğrafçılık okuyor sanmayın. Kimya mühendisliğinde son sene. Okulda çok dedikodusu döner. Fotoğrafçılığı sandığın gibi değil... Modellerin fotoğrafçılığını yapıyor evet ama farklı şeyler de vardı hak-

kında.” O ne demekti şimdi? Ne olabilirdi hakkında? Dedikodularıyla ilgilenmiyordum; umursadığım tek şey bana sağlayabileceği bir fırsat olup olmadığı, varsa bunu nasıl sağlayabileceğiydi.

“Bu olayı ben de duydum bak. Adamın eli kolu çok uzun sektörde. Okuldan birkaç kişiyle de çekim yapmış. Şimdi hepsi modellik yapıyor. Asıl bomba, Pelin Cebi gibi modellerin fotoğrafçılığını yapmış olması.” Cansu dedikoduyu verince tabii hepimizin gözleri açıldı. Pelin Cebi uluslararası alanda üne sahip bir modeldi.

Elif hayretle, “Şaka yapıyorsun? Bu kadarını bilmiyordum ben,” dedi.

Biz heyecanla dedikodunun devamını merak ederken Cansu devam etti: “Kuralları varmış, kızlara sözleşme falan imzalatıyormuş. Onun istediği pozları vermek zorundalmış. Bu yüzden biraz tehlikeli bir tip. Nü* çalıştığını duymuştum.”

Tutku Demiray’ın keşfediliş hikâyesinde ufak bir sorun çıkmıştı.

“Ya... Olmaz o zaman, unutun bunu,” diye mırıldandım düşen yüzümle. Nü olayı beni aşardı. Oysa başta ne kadar farklı planlar kurmuştum kafamda... Hele sözleşme, delirmiş miydi bu adam? Vereceğim poza kadar karışılan, üstüne nü olacak bir işte yer almak istemezdim. Üstelik böyle bir şeyi kabul etsem dahi, yarın öbür gün babam bunları görürse ne olurdu tahmin bile edemiyordum. Evet, mankenlik demek belirli düzeyde çıplaklığı kabul etmek demekti; lakin ileri düzeyde bir çıplaklığın da lüzumu yoktu bence. Kader hakkında az önce düşündüklerim hemen değişti. Yanlış alarm, kader bu olamaz.

“Adam illegal bir tip yani.”

Kaşlarımı çattım. “Sercan neden takılıyor bu illegal tiple o zaman? Sevgili adayın değil mi? Kimlerle geziyor, dikkat etsene. Boşuna bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim dememişler.” Haklıydım, kim bilir Sercan’dan da neler çıkacaktı? Herkes kendi kafasına uygun insanlarla takılırdı. Reha ile arkadaş olduğuna göre Sercan’ın da normal biri olmasını bekleyemezdik.

* Resim ve heykel gibi görsel sanatlarda çıplak insan figürü.

Şebnem derhâl savunmaya geçti. “Arkadaş değiller. Sercan, ‘Beraber iş yaptığımız için karşı karşıya gelmek zorunda kalıyoruz’ dedi.” Madem öyle, *neden bana bu adamdan bahsediyorsun* diye düşünmeden edemedim. Muhtemelen bizzat illegal olduğu için bahsetmişti. Şebnem’le liseden beri tanışıyor olmamızdan dolayı daha yakın arkadaşlık. Ailemin tutumunu ve herhangi bir ajansla anlaşmam durumunda doğrudan kulaklarına gideceğini biliyordu. Bu sebeple bana babamın kulağına gitmeyecek bir iş lazımdı. Aileme bu işte başarılı olana kadar hiçbir şey söylemeyecektim. Eğer başarılı olursam onlar da kabullenecekti, kim kabul etmezdi ki? Yaptığımız işin ciddiye alınması para ve üne bakardı. İş ne olursa olsun, para ve ünden sonrasını kimse düşünmezdi. Ancak şu anda, benim hâlâ modellik hayallerim olduğunu öğrendiği gibi bana engel olmaya çalışacaktı.

“Sen de yapma o zaman deseydin? Kendi işi neyse kendi yap-sın!” dedim kararlılıkla.

“Öyle olmuyor işte. Ürünleri üreten Reha’nın aile şirketiymiş. Sercan da dağıtımını yapıyormuş. Çocuk parayı böyle kazanıyor, ben şimdi işi bırakmasını mı isteyeceğim?” diyen Şebnem’in sesinde bir alınganlık hissettim. İş bırak diyemezdi elbette, buna kimsenin hakkı yoktu. Üstelik henüz flört dönemleriydi, aralarındaki ilişki ciddiye binmemişti. Hem Şebnem’e Reha’dan rahatsız olduğunu söyleyip hem de onunla yakın olmaya devam etmesi bana biraz ikiye bölünmüş gibi gelmişti. Eğer gerçekten tasvip etmediği biriye ne yapar eder iletişimini keserdi.

Elif onu “Doğru,” diyerek onayladı.

Konunun Sercan’dan uzaklaşmasıyla tekrar bana döndüler. “Ben de hakkında bu tarz şeyler duydum. Ama hem model olmak istiyorum diyorsun hem de hiçbir ajansla anlaşmıyorsun. Adam her önüne gelenle nü çalışıyor olamaz ya? Belki şansını denemek istersin. Konuşup tavsiye alırsın diye söylemek istedim,” dedi Şebnem.

Elif ise taviz vermeyen bir ifadeyle, “Şebnem saçmalama, kız başına bela mı alsın?” demişti.

Yatakta dönerek, sırt üstü yatıp tavanı izledim. Hâlâ sessizdim, onların fikirlerini dinliyordum. “Ben söylemiş olayım da gerisi ona kalmış. Tutku akıllı kız, şayet gerçekten söylendiği gibi bir adamsa da pabuç bırakmaz.”

Sonunda olay, benim sözüme kalmıştı. Ben de “Ateş olmayan yerden duman çıkmaz bebeğim. Elif haklı, başıma iş almaya gerek yok. Biliyorsunuz çevremi dar tutmaya özen gösteriyorum. Buradaki insanların nasıl olduğunun hepimiz farkındayız. Tedbiri elden bırakmamak lazım,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştım.

Herkes bana hak veren şeyler söyledikten sonra, Cansu konuya noktayı koydu. “Neyse, ben sana geçenlerde bulduğum bir ajan-sın telefon numarasını yolladım. Onunla görüşürsün.”

Ajanslar olmazdı... Ne diyeceğimi bilemedim. Söylediği ajans-la da görüşemezdim. Ancak bunu ona söylersem alınacaktı. Ben de telefonu kapatabilmek adına “Kızlar, annem içerden sesleniyor. Ben artık yatayım. Yarın okulda görüşürüz,” diyerek küçük bir yalan söyledim.

“Peki, tamam o zaman. Görüşürüz.”

Telefonu kapattım, yatağımdan kalkarak üzerimdekileri çıkartıp pijamalarımı giydim.

Model olmak demek her zaman böyle insanlarla karşılaşmak mı demekti? Nü fotoğraflarımın çekilmesi beni rahatsız ederdi, bunu istemezdim. Bir modelin üne kavuşmasını sağlayan şey bu muydu? Koskoca Pelin Cebi bile o adamla çekim yapmıştı. Bilmiyordum, bu konuda kafam çok karıştı.

Hayatımın devrimine dair izler, üniversitenin ilk gününe tekabül edecekti. Kıyamet o günden sonra yavaş yavaş kopmaya başlayacaktı. Lakin bu kıyamette dünya değil, yalnızca ben yok olacaktım.

Ertesi gün okulumun olduğunu bile bile geç yatmıştım yine. Yalnız bu kez biraz daha farklıydı. Kendime yeni başlangıçlar sözü vermiştim. Ailemin isteğini yerine getirip üniversiteyi kazanmıştım, reşittim ve artık tamamen kendi hedeflerime odaklanabilirdim.

Tüm gece boyunca bunları düşünüp oldukça geç bir saatte uyumuştum.

Sabah uyandığımda doğal olarak uykusuz ve yorgundum. Ancak bunların önemi yoktu. Bu yıl farklı olacaktı, güzel olacaktı. Özenle seçtiğim kıyafetlerimi giyip hazırlanmıştım.

Bu yıl benim yılım olacak dedim kendi kendime. Her şey mümkün ilerleyecekti ve yıllar sonra bugünlerimi hatırlarken 'dönüm noktam' diyerek herkese anlatacaktım. Hedeflerimin peşine düştüğüm, yeni başlangıçlar yapmak için yola çıktığım zamanlarım diyecektim.

Saçlarımı omuzlarıma üzerine getirerek aynada kendimi süzdüm. Her zaman sürdürdüğüm hafif koyu pembe renkli rujum dudaklarımdaydı. O anda açılan kapıyla içeri giren ablama gülümseyerek baktım ve "Eee ne diyorsun, saçlarım nasıl görünüyor?" dedim. Ablam çok bakımlı bir kızdı, beni de peşinden eksik etmiyordu. İki süslü olarak saçlarımızın rengini beraber değiştirir, aynı renge boyardık. Genelde onun fikri olurdu ama reddetme şansım olmazdı. Geçen günlerde de siyah yapmıştık.

Ela gözlerini beğeniyle yüzüme diken ablam, "Çok iyi. Bir daha dünkü gibi maşa yapma. Senin olayın düz saç. Ayrıca sakın bir daha sarıya dönmeyi düşünme. Siyah kesinlikle senin rengin. Tenin parlıyor bu renkle," dedi. Dudaklarımı büzerek aynadaki görüntüme tekrar baktım. Birkaç ay önce saçlarımı siyaha boyamıştım. Sarı benim için kesinlikle hataydı. Beyaz tenim siyah saçlarım sayesinde parlarken; sarının bana yakışmadığı konusunda hemfikirdik. "Bak bu son ama. Saçlarımın anasını ağlattın. Daha fazla boyamak yok," dediğimde başını geçirircesine salladı. Gözlerimi devirerek ona baktım. Güzel görünüyordu ama saçlarının açık sarı hâlini daha çok seviyordum. Ben, "Sana kesinlikle sarı daha çok yakışıyor. Saçlarının kısa olduğu zamanlar, hani kakül falan kesmiştin, favorim o zamanlardı." diye konuşurken o da aynanın karşısında tam yanımda dikildi. İkimiz de kendimize bakıyorduk tam şu anda.

Onun siyah saçları, benimkilerden kabarık olduğu için daha sık duruyordu. Benimse göğsümün altına kadar uzanan düz siyah saçlarım, sakın bir görüntüye sahipti.

“O zaman hayatımda farklı biri vardı, şimdi...” diyerek göz kırptı, “Daha farklı biri var.” Gözlerimi irileştirdim ve onaylamaz bir ifade takınarak sordum, “Ne yani, sırf bir erkek için mi tarzını şekillendiriyorsun?” Ablamla ben bu konuda siyahla beyaz kadar zıttık. Bazen ona özenmeden edemiyordum. Hem kızıp hem imrenmek gibiydi. Geniş arkadaş çevresi, girişken hâli, erkek arkadaşları... Benim tamamen aksimdi. Dün kendime tam da bunların sözünü vermiştim. Değişmek, artık sosyal bir kız olabilmek istiyordum. Evet, yaşadığım yer berbat insanlarla doluydu; ülkede suç oranının en yüksek olduğu yerde yaşıyorduk ancak önüme çıkan her insana beni öldürecekmiş gibi davranamazdım. Artık kendimi aşmalı ve hayallerime göre ilerlemeliydim. Ailemin istediklerini yapıp bir üniversite kazanmıştım, şimdi sıra benim hayallerimdeydi.

Kaşları kendini bilmiş bir şekilde havalanırken saçlarımı işaret etti. “Sen de benim için şekillendiriyorsun.”

“Ama sen benim ablamsın,” diyerek gülümsedim. “Buna değer.”

“Hazır cevap seni,” diyerek konuyu kapattı. Erkekler için insanın kendisinde yaptığı değişikliklerin yanlış olduğu gerçeğini böylece göz ardı ettik. Hoş, etmesek de değişen bir şey olmazdı. Ablamın içinde yatan özgüvensizlik, onu kendini beğendirmek için çabalamaya itiyordu. İşin tek kötü yanı, beğendirmek istediği kişi kendisi değil, erkeklerdi.

İç çekerek aynada bir kez daha kendini kontrol ettiğinde ben de çantamı alıyordum. Beraber odadan çıkıp aşağıya indik.

Ablamın iş yeriyle okulum yakın sayılırdı. Zaten yaşadığım yer ufak olduğundan arabayla on dakika içerisinde istediğimiz yere gidebilirdik. Benim kazandığım üniversite onun da eski okuluydu. Dışarıdan buraya gelenler elbette oluyordu çünkü dediğim gibi, kazanması kolay bir okuldu. Parayı basana okuma hakkını

veriyorlardı. Ancak kasabada yaşayan herkes çocuklarını burada okuttuğundan genelde buranın yerlileriydi öğrenciler.

Aşağıya indiğimizde, salondaki büyük masada kahvaltı hazırlanmıştı. Babam masanın baş köşesinde oturmuş, gazetesini okuyordu. Gülümseyerek “Günaydın,” dedim. Annem ve babam bize dönerek aynı şekilde karşılık verdiler. Demek ki babamın dün geç kaldığımızdan haberi yoktu.

Ablam babamın bir yanına, annem de öteki yanına oturduğundan ben de ablamın yanına oturdum.

“Hadi afiyet olsun,” diyen babam gazeteyi kaldırarak yemeye başladığında önümdeki tabağa ve masanın üzerindeki çeşit çeşit yiyeceğe baktım. Tabağıma yeşilliklerden koydum, peynir, zeytin ve bir dilim tam buğday ekmeği aldım. Annemin gözleri tabağımdaydı. Pekâlâ, umarım yine ‘az yiyorsun’ muhabbetine başlamazlardı.

Annem, “Kızım o kadarla doycak mısın şimdi sen?” dedi. Ah, işte yine başlıyoruz.

Tatlı tatlı gülümsedim. “İhtiyacım olan kadarını yiyorum işte anneciğim.” Aynen öyleydi. Bedenimin ihtiyaç duyduğu kadarını yiyordum. Kendimi aç bırakmıyor, belirli bir diyetle göre besleniyordum.

Başını olumsuz anlamda sallayan annem, “Çok az yiyorsun, çubuk gibi kaldın iyice,” dedi.

Bu yorumu kaşlarımı çatmama sebep oldu. Çubuk gibi mi görünüyordum? Dümdüz yani? Asla kabul edemezdim bunu. Sporumu her gün yapıyordum. “Ne çubuğu anne ya, o kadar spor yapıyorum ben. Çubuksam da kıvrımlı bir çubuğum. O kadar squat boşuna değil.” Babam sessiz kalarak yemeğini yemeye devam ederken ablam sözlerime bıyık altından gülmüştü.

“Herkes ‘Tutku çok zayıfladı, kızın başına bir şey mi geldi?’ diyor. Depresyonda olduğun konusunda kararlılar. Biraz kilo alsan ne olur sanki? En azından uzaktan bakanın dikkatini çekmeyecek kadar.” Aslında bunları söylerken amacı model olma hayallerimin

önüne ket vurmaktı. Vazgeçtiğimden emin olmak, tavırlarıma göre modellik hakkında ne yapacağımı anlamak...

Ama bulduğu bahane can sıkıcıydı. Gözlerimi devirerek sabır diledim. Kilo verip kendime baktım diye neden üzgün veya depresyonda olayım?

“Ben sağlıksız bir zayıflıkta değilim. Endişelenecek bir şey yok,” diyerek sadece aynaya baktığımda üzerime giydiğim her şeyin yakıştığını görmemin beni mutlu ettiğini söyledim.

Annem cevap veremedi. Ablam araya girdi. “Yiğidi öldür, hakkını yeme şimdi anne. Tutku’nun fiziği gerçekten çok iyi. Onlar geri kafalılar, alışmışlar hafif balık etli görünmeye, onlara normali garip geliyor.” Aslında verdiğim kilolar kimsenin umurunda değildi. Annem kendi söyleyeceğini başkası söylemiş gibi anlatmayı severdi. Ablam da bunun farkında olarak konuşmuştu. Bu işin normali veya anormali yoktu. Ben manken olmak istediğimden bedenime dikkat ediyordum. İnsanların bana kilo almamı söylemeye hakkı olmadığı gibi, başkalarına da kilo vermelerini söylemeye hakları olamazdı. Herkes kendini sevdiği gibi güzeldi. Ablamın savunduğu fikir de tam olarak doğru sayılmazdı ancak uzatmamak adına sesimi çıkarmadım.

Böylece annem de “Fiziği güzel kızımın, ben kötü demedim ki. Sadece biraz kilo alsa daha güzel olacak,” diyerek geri adım attı.

Babam sonunda başını kaldırarak anneme baktı. “Benim güzel kızım nasıl isterse öyle yapar, bırak kızın kilolarını.” Babam annemin ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı. Muhtemelen modellikten uzak duracağım konusunda şüphe duymadığıındandı. Hatta aldığım binlerce kıyafete *bırakalım kız hevesini alsın* gözüyle baktığı için sustuğuna yemin edebilirdim.

“Ben ne dedim şimdi? İyiliği için söyledim sadece,” diyen annemin söylediği son şey de bu oldu. Kimse cevap vermeden yemeğine devam etti. Tabagımdaki her şeyi bitirip ayaklandım. Ben okula, ablam da işe geç kalmamalıydı. Kalkmamla beraber ablam da ayağa kalktı ve beraber dış kapıya doğru yürüdük.

“Biz çıkıyoruz!” diye seslendiğimde anında yanıt geldi. “Görüşürüz tatlım! Sana da Sevgi’ye de bol şans.” Ezberlenmiş cevaplarından biriydi. Hiç değişmezdi, bir kelime bile... Ablamla evden çıktuktan sonra arabasına bindik. Bu arabaya ciddi anlamda takılmış durumdaydım çünkü benim arabam yoktu! Tipik küçük kardeş sendromu... Küçük bir yerde yaşadığımız için gerek yok diyorlardı, haklı olabilirlerdi ancak ben de kendi arabam olsun isterdim tabii. Babamın ve ablamın arabası vardı. Üçüncü arabayı alabilecek ekonomileri olsa bile bunu israf olarak değerlendireceklerinden adım gibi eminim. Peki o zaman ablama neden araba almışlardı?

Ablam arabayı çalıştırırken kemerimi takarak arkama yaslandım. Birkaç dakikalığına oluşan sessizliği ablam bozdu. “Heyecanlı mısın?” Dudağımlı ısıarak başımı salladım ve “Evet, biraz. Ama zaten daha önce okula tanıtım günlerinde gittim, bilmediğim bir şeyi yok. Şebnem ve arkadaşlarım falan da orada olacak biliyorsun. Tanıdığım birilerinin olması beni rahatlatıyor,” diyerek cevap verdim, onu da bir nebze olsa rahatlatılabilmek adına... Şebnem yakın arkadaşımdı. Benim aksime o, mezuna kalmadığı için okulda ikinci yılıydı.

Yoldaki gözlerini bir anlığına bana çevirdi. “Sana söylediklerimi unutma bak.” İnsanın ablası olmasının iyi yanlarından biri buydu. Tüm tecrübelerini bana anlatır, doğru kararlar vermeme sağlardı. Önümüzde ateş varsa önce o dokunur, ardından sıcak olduğunu söylerdi. Böylece benim canım yanmazdı.

Üniversite ile ilgili söylediği öğütleri de çoktu. “Tamam abla, hoca gelince ayağa kalkmayacağım.” Benim eğlenen sesime karşın, o son derece ciddiydi: “Onu değil.”

“Tamam, zil çalmasını beklemeyeceğim çünkü üniversitede zil çalmıyor, hoca ne zaman bırakırsa ders o zaman biter,” dememle birlikte, ablamdan yine aynı ses tonuyla cevap geldi. “O da değil!”

Pes ederek, “Ne o zaman? Neden bilmece gibi konuşmayı bırakıp direkt söylemiyorsun?” dedim.

İç çekerek direksiyona sardığı parmaklarını sıkılaştırdı. “Kendine dikkat et. O okulla ilgili hiçbir şey güvenli değil.”

Yüzüm demek istediğini anlayarak aydınlanmıştı. “Yine mi o mevzu?”

Oldukça ciddi olduğunu belli eden bir üslupla, “Şaka yapmıyorum Tutku. O okuldan geçen sene mezun oldum ben. Nasıl bir yer olduğunu çok iyi biliyorum,” dedi. Aramızda dört yaş vardı. Aslında abla dememe bile gerek duymayacağım kadar yakındı yaşlarımız. Kendisi ona abla dememi istediğinden abla derdim.

“Bir şehir efsanesine mi inanıyorsun? O paranormal hikâyeleri uyduran adamı gördüm, kaçığın tekiydi!” dedim umursamaz bir tavırla. Bu masalı duymuştum daha önce... Saçı sakalına karışmış sarhoş bir adam, sokaklarda durmadan bu saçma hikâyeleri anlatıyordu. O adamı gördüğümde gerçekten korkmuştum. Kim görse korkardı. Sigaradan sararmış sakallarına yer yer aklar düşmüştü. Onu ne zaman sokakta görsem zar zor ayakta duruyor, yayvan telaffuz ettiği kelimeleriyle Sezgiler Bilim Üniversitesi’nin ürkütücü hikâyelerini anlatıyordu. İşin kötü tarafı pek çok aptal gencin sürekli onun çevresinde geziniyor olmasıydı. Bazıları için ortadan kaybolan öğrencilerin gizemi epey ilgi çekici olmuştu. Macera peşinde olan gençler tarafından rağbet görüyordu.

“Paranormal hikâyelerden bahsetmiyorum. Uyuşturucu konusundan bahsediyorum!” diye bir kez daha uyardı ablam beni...

“Bence o olay da biraz şehir efsanesiydi,” dedim fikrimden taviz vermeyen bir tonda... Bu da yine aynı okulla ilgili bir diğer efsaneydi. Bu hikâye korku veyahut paranormal unsurları değil, suçu anlatıyordu. Muhtemelen sarhoş adamın anlattığı hikâyelerden etkilenildiği için ortaya çıkmıştı. Ablamın anlattığına göre, okulda ciddi bir uyuşturucu şebekesi bulunuyormuş. Öğrenciler arasında torbacıların bulunduğu ve hatta okul yönetiminin bu olayların üzerini kapattığı söyleniyordu. İşin asıl şehir efsanesi dediğimiz kısmı ise okulun neresinde olduğu bilinmeyen bir yerinde yapılmış tüm bunlar. “Gizli bir kapı” varmış yani. Kendisi de bu durumu birden ortadan kaybolan öğrenciler sayesinde

keşfetmiş. Kasabada yayılmış bir dedikoduya dönmüştü bu durum. Tabii her dedikoduda olduğu gibi, hiçbir kanıt yoktu ortada.

“Sen beni dinle. Her şeyi yapabilirsin. Her türlü hataya düşebilirsin ama uyuşturucuyla tanışırsan, tüm hatalardan daha kötü olur sonuçları. Sana arkadaş canlısı yaklaşıp hap falan verirlerse ya da ne bileyim yiyecek verirlerse sakın almıyorsun. Anlaştık mı?” diye sordu ablam. Birden hava değişmiş gibi hissettim. Yine de eğlenen ifademi bozmadım ve “Anlaştık anne!” diyerek cevap verdim.

Bacağıma uyarırcasına vurdu. “Dalga geçme. Ciddiyim diyorum kızım!” O da gülmeye başlayınca, üstümüzdeki kasvet dağılmıştı. “Tamam dedik ya!”

Çok geçmeden okulun önüne gelmiştik. Öyle kampüs bahçesi falan yoktu. Tek binadan oluşan küçük bir özel okuldu. Mimarisinde neoklasik Türk üslûbunun* izleri vardı.

Arabanın kapısını açtığımda ablam, “Hadi bakalım, görüşürüz. Dönüşte kendin gelirsin, ben alamam,” dedi.

Onu onaylayarak arabadan inmeden önce ben de “Görüşürüz!” demiştim.

Arabadan inip okula doğru yürürken ablam arabasıyla uzaklaşmıştı. Attığım her adımda okula biraz daha yaklaşıırken dışarıdan nasıl görüldüğümü hayal ettim. Doğal bir makyaj, özenilmiş, son zamanlarda popülerleşmiş ve fiziğimi öne çıkaracak bir kombin, siyah dümdüz saçlar, göz kalemiyle çekikliği belirginleşmiş mavi gözler... Bir de yanıma yaklaşıldığında alınabilecek parfüm kokusu. Olabilecek en iyi şekilde görünüyordum, zira bunun için epey uğraşmıştım.

Okulun önündeki sayılı bankların birinde oturan Şebnem ve kızları görerek yanlarına doğru koştum. Onlar da beni gördüklerinde ilgiyle gözlerini irileştirdiler. Çantamı yanlarına koydum ve tıpkı bir prenses gibi duraksayarak etrafımda döndüm. Saçlarım yüzüme doğru savrulurken uzaklardan bana bakarı birrile göz goze

* Klasik Osmanlı yapılarında yer alan mimarî öğelerin ve süslemelerin sıklıkla kullanıldığı mimarî üslûp.

geldim. Adımlarım sekteye uğrar gibi oldu. Gözlerindeki derin çukurlar içerisinde fokurdayan cehennem, doğrudan beni hedef alıyordu.

Sercan'ı fark ettim sonra. Sercan sırf Şebnem'e yakın olmak için sürekli onun gittiği yerlerde takılırdı. Ancak yanındaki adamı ilk kez görüyordum. Birkaç saniyelikti bu olay, çok kısa sürmüştü fakat öylesine dik bakışlıydı ki karşımdaki adam, neredeyse beni duraksatacaktı. Ne var yani, hayatında ilk kez mi kendi etrafında dönen bir kız görüyordu? Tekrar kızlara döndüğümde "Nasıl olmuşum?" diye sordum.

"Sana yakışacağını biliyordum. Bel detayları çok iyi durmuş." Üzerimdeki siyah, belimin etrafına ipleri sarılan dar bir bluzdu. Pantolonumla da uyumlu olmuştu. Açıkta kalan ince belim ve sırf "göbeği açık kıyafet modası" yüzünden yaptığım karın egzersizlerinin getirisi olan dümdüz karnım hoş görünüyordu. Zaten üzerimdekiler de son zamanlarda moda olan parçalardı.

"Seninki yine burada bakıyorum," dedim çaktırmadan Sercan'ı işaret ederken.

Şebnem gülerek saçlarını geriye attı. Küçük kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. "Benden uzakta nefes alamıyor."

"Kenara kayın biraz, ben de oturayım," dediğimde bana yer açtılar. Banka oturduğumda az önce göz göze geldiğim adam tam karşıma gelmişti. Yanındakilerle bir şeyler konuşurken bana bakmayı sürdürüyordu. Tıpkı benim gibi siyah saçları ve bembeyaz teni vardı. Gözleri kahverengi ve dik bakışlıydı.

"Sana söylediğim ajansla görüşmeye gittin mi?" diye sordu Cansu. Gözlerimi zar zor adamdan alarak kızlara döndüm. "Hayır."

"Neden?" diye sordu Cansu merakla...

Sıkıntıyla konuştum. "Annemle babam bunu yaptığımı duyarlarsa çok sıkıntı çıkar. Gizlilik sağlayamaz bana hiçbir yer. Babamın eli kolu uzun biliyorsunuz. Bugün görüşürüm, iki hafta geçmeden babamın kulağına gider. Şimdilik ilgilerini çekmemeye çalışıyorum. Biraz sakinlesin ortalık, ondan sonra bir yolunu bu-

lacağım.” Gözlerim tekrar o adama kaydığında Şebnem kaşlarını çatarak başını o tarafa çevirdi. “Neye bakıyorsun sen öyle?”

Geçştirip kaçmak yerine, uzatmadan “Şu adamı tanıyor musunuz?” diye sordum.

Şebnem sessiz kalırken Elif cevap verdi. “Kimden bahsediyorsun?” Kısa süreliğine sessiz kaldım.

Siyah tişörtünün sardığı yapılı ve iri bedeni, kollarında tek tük görünen dövmelemleri ve yakışıklı yüzüyle çekici bir adamdı. İstem-sizce onu incelemiştım. Tekrar gözlerine baktığımda hâlâ bana baktığını görmek sertçe yutkunmama sebep oldu. Alışık olduğum flörtöz bakışlar değildi bunlar, farklıydı. Gözlerimi üzerinden uzaklaştırdım.

Elif’e baktığımda gözleri ilgiyle kısıldı. “Reha’yı mı diyorsun?” Böyle söylediğine göre az önce dikkatle incelediğim adam Reha’ydı. Gerçekten konuştuklarımızla insanları ve olayları kendimize çekiyorduk sanırım. “Çekim yasası” birden çok doğru gelmeye başladı. Dün hakkında konuştuğum yabancı, bugün karşımdaydı. Gözlerimi kaçırdığım yere çevirdiğimde Sercan’ın hâlâ orada olduğunu gördüm, ancak Reha yoktu. Dün konuştuklarımız bir bir aklıma geldi. Kahretsin, kader benimle alay ediyor olmalıydı. Kızlar ondan bahsettiğinde yüzünü hiç düşünmemiştim. Böyle görünen birini beklemiyordum açıkçası. Pekâlâ, sabah sabah kafamı gereksiz şeylerle meşgul ediyordum. Onu ilk kez görmüştüm ve dün gece dedikodusunu yaptığım yetmezmiş gibi bir de onunla ilgili ayrıntıları kafama takamazdım.

“Hayır, neyse. Önemli bir şey değildi,” diyerek saate baktım ve ayağa kalktım. “Neyse kızlar, sizin muhabbetinize doyum olmaz ama dersim başlayacak, ben gideyim.”

“Seninle gelmemi ister misin?” diye soran Şebnem’in anlayışlı teklifini reddederek, “Daha önce tanıtım mevzularına gelmişim, dersliğin kaçınıcı katta olduğunu biliyorum. Siz takılın,” dedim.

Onlardan uzaklaşarak binanın otomatik açılan kapısından içeri girdim. Daha önce geldiğim için ezbere bildiğim asansöre doğru yürürken etrafımdaki öğrencileri inceliyordum. İlk kez üniversi-

tede derse girecek olmak beni heyecanlandırmıştı. Bulunduğum kat sakindi, pek fazla öğrenci yoktu. Asansörün tuşuna bastıktan sonra beklemeye başladım. Beklemekten sıkılıp geriye doğru adım atacakken ensemden hissettiğim nefes ve sırtıma çarpan bedenle neye uğradığımı şaşırdım ve sadece "Pardon!" diyebildim. Arkamı dönmeden söylemiştim bunu. İleriye doğru birden fazla adım atarak geriye doğru döndüm.

Karşımda duran adam Reha'dan başkası değildi. Gerçekten bazı insanları enerjimizle kendimize çekiyorduk. İkinci kez karşımdaydı!

Başı hafif eğikken, gözleriyle doğrudan gözlerime baktı. Gözleri aynı anda soğuğu ve ateşi hissettiriyordu. "Önemli değil," dedi sakince... Ona bakarken aklımdan kızların söylediği şeyler geçiyordu, kahretsin!

İç dünyamda ikiye bölünmüştüm. Kızların anlattıklarından sonra kafamda yarattığım sapığa kesinlikle benzemiyordu. İlk izlenim olarak verdiği his, bu değildi. Belki de şansımı denemeliydim. İstedikim kariyer için bana fırsat sağlayabilirdi. Fakat yanılıyorsam ve hislerimde ciddi sorunlar varsa telafisi olmayan bir yola girmiş olacaktım. Her neyse, boş veriyorum. En iyisi hiç bu laşmamaktı.

Birden "Asansöre binmeyecek misin?" diye sordu. Asansör mü? Bana beklentiyle bakıyordu. Sebebini anlayamamıştım, ta ki asansörün kapılarının açık olduğunu ve benim de öylece önünde dikildiğimi fark edene kadar...

"Ah, tabii..." diye mırıldanarak asansöre girdim ve ineceğim katın numarasına bastım. Hemen arkamdan o da asansöre binip farklı bir kat numarasına bastı. Asansörün kapıları kapanırken sessizce boğazımı temizleyip o hariç her yere bakmaya başladım. Sebepsizce gerilmiştim, üstelik bunu durduramıyordum.

Asansör henüz bir kat çıkmıştı ki durdu. Kapılar açıldığında gürültüyle konuşan dört kişilik bir öğrenci grubuyla karşılaştık. Girebilmeleri için onlara yer açmam gerekiyordu. Bunu yapmam için de asansörün aynasına sırtını yaslanmış duran Reha'ya

yaklaşmalıydım. Geriye doğru adım atarak onlara yer açtım. Hepsi içeri girdiğinde asansör tekrar hareket etmeye başladı ve bu esnada omzum Reha'nın koluna sürtündü. O tarafa bakamadım, sadece asansörün ekranına bakıyordum.

Sessizce beklerken tek düşündüğüm şey bir an önce asansörden inmek oldu.

Başımı kısa bir an çevirip ona baktığımda, yakınımnda dikkatle beni inceleyen gözleriyle göz göze geldim.

Asansör ineceğim katta durduğunda önce önümdekiler inmişti. Ben de peşlerinden indim. Koridorda attığım birkaç adım sonrasında duraksayarak arkama baktığımda asansörün kapıları kapanıyordu.

Sırtını asansörün aynasına yaslamış, dikkatli gözlerle bana bakan adam, hayatımda gördüğüm en ürkütücü adamdı; onun adı Reha'ydı...

REHA ÖZADEN

8 gün önce

Sessizliğin en büyük ihtiyacım olduğunu bile bile, gürültüden kurtulamayacağım bir bataklığın içinde, kulaklarıma dolan çamuru kabullendim. Ben henüz bir bebekken, gözlerimi açtığım ilk anda ağlamam dahi beklenmeden bu bataklığa atılmışım. O günden sonra öyle çok gürültü duydum ki kendi sesimi unuttum. Benim daha ağlamaya fırsatım olmazken; çığlıkları, diyalogları, acıları, ihtiyaçları dinledim. Kimse de kimin dinlediğini umursamadı. *Kimse de o küçük erkek çocuğunu umursamadı.*

Mekânın içerisinde dönüp duran renkli ışıklar yüzüme her vurduğunda müziğin yankısı zihnimdeki duvarları sallıyordu. Oturduğum loca doğrudan dans eden kalabalığa bakıyorken, ben bir kez olsun gözümü oraya çevirmemiştim. Sırtımı geniş koltuğa iyice yaslayarak parmaklarımın arasındaki içki bardağını çevir-

dim. İçindeki kehribar rengi sıvı çalkalanırken yanımda durmadan konuşan kadına çevirdim başımı. “Ne zaman susacaksın?”

Sorum üzerine birden sustu. Ardından tek kaşını kaldırarak “Bana bir yanıt verdiğin zaman,” dedi.

Karşımdaki sarışın, tam bir aptal rolünü üstleniyordu. Yapmak istediği saçmalıkların başka açıklaması olamazdı. Neredeyse iki aydır çekimlerini ben yapıyordum. Başta modellikle ilgilediğini düşünmüştüm fakat kızı tanıdıkça olayların farklı yerlere evrildiğini anlamak zor olmamıştı. Zira benim çevremdeki kimse yaptığım işin ne olduğunu bilmezdi. Şayet yaptığım işle bir bağlantısı yoksa...

Sercan’ın söylediğine göre kız kullanıcıydı. Başta fotoğraf çekimi için gelen bir model olarak nitelendirmiştim onu. Bu neredeyse yedi ay önceydi. Zamanla işlerin rengi değişmişti. Tüm bunlar neyse de o torbacılık yapmak istiyordu.

Asıl sorun da işte burada başlamıştı.

“Neyin içerisine dâhil olmak istediğini bilmiyorsun. Hayatını karartmaya neden bu kadar meraklısın?” diye sordum.

O ise bu söylediğime pek de aldırış etmeyerek, “Senin hayatın pek kararmış gibi görünmüyor ama!” diye cevap verdi.

Cüreti karşısında kaşlarım havalandı. Gözlerimi içki bardağından çekerek ona çevirdim. “Sen kendini benimle bir mi tutuyorsun? Ben doğduğum andan itibaren bu karanlığın içindeyim. Benim başka yolum yoktu.”

Alaylı gözlerle bana bakarak “Mecburiyetten mi bu işi yaptığını ima etmeye çalışıyorsun?” dedi. İnsanları bu konuda böylesine eğlendiren nokta nedir? Sanırım zevkle işimi yapıyor olmam onların gözünde son derece olağanken aksi hayli anlamsız geliyordu.

Hoşlanmadığım iki insan tipi vardı: Biri, gördüklerinin aslı astarını bilmediği hâlde kuşkusuzca düşüncelerine işleyenler... İkincisi de aptalca düşüncelerini üzerime yazarak o çizgiden çıktığında beni sorgulamaya kalkanlar. Ben, üzerime ezbere yazılan hiçbir şeye benzemiyordum. “Sana beni sorgulama hakkını

vermedim. Mirasıma sahip çıkmak benim görevim. Piyasadaki

herkes bana saygı duyar. Bana hiçbir şey olmaz. Ama seni yerler, *Elvin Akdere.*"

Başını olumsuz anlamda salladı. Gözlerinde bürüyen hırs, onu esir almıştı. "Kazandığın parayı gördüm. Paranın anasını ağlatıyorsunuz. O yüzden saçma bahanelerle beni vazgeçirmeye çalışma," Bunları söyleyen kızın derdi para mıydı yani? Uyuşturucu satarak kazandığı paradan kendine uyuşturucu mu alacaktı? Uyuşturucu satmak uyuşturucu kullanmaya benzemezdi. Bir kez oraya düştüğünde, onu melekler bile aklayamazdı.

Sinirlenmeye başlamıştım. Ne halt ettiği gram umurumda değildi ancak en azından hayatını karartan ben olmayacaktım. "Defol git başımdan."

"Gitmeyeceğim!" diye bağırmasına karşılık benim de gözlerim tehditkârca kısıldı. "Ben de bir daha kibarca söylemeyeceğim." Yüzündeki ifadeden, içinden *bu kibar hâli miydi* diye düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Kadınlar bazen o kadar da karmaşık olmuyorlardı.

Ayağa kalkarak parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. Beden dilindeki panik dikkatimi çekmişti. "Gitmeyeceğim çünkü gidemem!"

Aklımdan binlerce düşünce geçerken içki bardağını sertçe önümdeki masaya koydum. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Çoktan ilk satışımı yaptım," demesinin ardından dişlerimi birbirine bastırmaktan dolayı yanağımdaki kas oynamış ve öfkem gün yüzüne çıkmıştı. "Geri zekâlı! Seni uyardım. Sana uzak durmanı söyledim. Ben senin fotoğrafçıyım, sana mal sağlayacak patronun değil! Sercan'ın haberi var değil mi? Onun gibi mi olmak istiyorsun? Torbacı olup hayatının içine sızmak mı istiyorsun? Buyur, cehenneme giden yol tam da buradan geçiyor. Ahmaklar!" Bunu söylerken sesimi oldukça yükseltmiştim. Ardından koltuktan kalkıp masadan uzaklaşmaya başladım.

Tertemiz doğup, hiçbir kire buluşmamış olmalarına rağmen sırf para için böylesine iğrenç bir yolu neden seçerlerdi?

Herkesin mecburiyetleri vardır. Mecburiyetlerimizi tıpkı genlerimiz gibi ailemizden alırız. Doğduğumuz aile geleceğimizi inşa ederken, *neden bir harabe inşa ediyorsunuz?* diye soramazsınız. Ama bir şaheseri harabeye çevirmekte ısrarcı olursanız, onu hak edecek kadar aptal olursunuz. Ben bu harabeyi hak etmedim diyebiliyorum. Fakat Elvin ve onun gibiler kendi sonlarını kendi elleriyle getirirken aynı şeyi söyleyemeyeceklerdi.

“Bekle!” diye seslendi arkamdan. Sesini yutan müzik geriye hiçbir şey bırakmadı.

Merdivenlerden indiğim sırada dans pistinin ortasında bara doğru ilerleyen bir grup kız gördüm. Siktir, düzeltiyorum. Diğer kızların yüzüne bile bakmamıştım. Gözlerim o gece gök gözlü kıyı görmüştü yalnızca. Az önceye kadar çakır keyif hâlde olan ben, şimdi hiç olmadığım kadar sarhoş gibiydim. Az önce konuştuğum, öfkelendiğim her şey birden aklımdan uçup gitmişti.

Merdivenlerden çıkan Sercan “Ne oluyor?” diye sordu.

Müziğin sesini ilk kez o kadar net duydum. Bulanık gözlerimin önüne netlik düşmüştü sanki. Şarkının her bir sözü bütünleşerek ritme karıştı.

Siyah beyaz ekranıma renkler saçıldı. Gözlerimi kıızıdan alamadım. Bar taburelerine zorlanmadan otururken bacak bacak üstüne attı ve uzun bacaklarını sergiledi. Yüzündeki gülümsemesi âdeta *seni mahvedeceğim* diyordu. Kıyafetlerinden modaya olan ilgisini anlamam uzun sürmedi. Kırmızı askılı büstiyeri bembeyaz boynunu öne seriyor, dekoltesi göz alıyordu. Karşımdaki kadın âdeta “tutkunun vücut bulmuş hâli” gibiydi.

“Bu kızları tanıyor musun?” dedim burnumun ucuyla o ve arkadaş grubunu işaret ederek... Sercan’ın sorusunun cevabı bu değildi. Hatta ona sormam gereken şey de bu değildi. O kız aklıma başımdan almıştı.

Olduğum basamağın iki üstünde Elvin’in varlığının farkındaydım. Sessizce olanları izliyordu. Sanırım Sercan’a bağırمام gerekirken sakince sorduğum alakasız soru onu da şaşırtmıştı.

“Sana bahsettiğim Şebnem ve arkadaşları işte. Neden sordun?” diyen Sercan meraklı gözlerle bana bakıyordu. Şebnem ismini duyduğum ilk an anımsayamadım, sonra birkaç kez konuşmamızda adının geçtiğini hatırlayıverdim.

Bir basamak inerek ona yaklaştım. “Kırmızıyı daha önce okulda görmedim.” İçlerinden kırmızı giyen yalnızca oydu. Bu sebeple kimi kastettiğimi hemen anlayan Sercan cevap verdi, “Çünkü bizim okulda değil. Kızı en fazla birkaç kez gördüm. Mezuna kalmış, bu yıl başlayacakmış.” Cevap vermeden merdivenleri inerek dans pistinin etrafından dolandım. Arkamdan gelen Sercan’ın gülüşünü duyduğumda duraksayarak ona döndüm. “Neye gülüyorsun?” O kız gerçekten fena dikkatimi dağıtmıştı, asıl konuya odaklanamıyordum.

Sırıtarak, “Doğru yoldasın. Kızın modellik hayalleri var,” dedi.

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Şebnem laf arasında söylemişti,” cevabını verdi. “Bugün de ablasının doğum gününe hazırlık yapmak için geldiler. Şebnem bana mekân sorunca burayı önerdim. Özel pasta hazırlatıp burada kutlayacaklar.”

Gitmeyi düşünüyorken onu görmemle bu fikrimden vazgeçmiştim. O yüzden aşağı kattaki masalardan birine oturdum.

Elvin çekinerek Sercan’a yaklaştı ve “Reha her şeyi öğrendi!” dedi. İşte o an şalterlerim attı ve hızla onlara döndüm. “Hadi bu geri zekâlı, sen nasıl ona izin verirsin?” Gecikmeli de olsa sonunda asıl konuya dönmüştük.

“Ben izin vermedim. Kız benden aldığını gidip satmış. Ne bileyim ben?” Elvin en başından beri kendini açık etmişti. Öyle nereden bileyim diyerek sıyrılamazdı. “Amacını anlamamış gibi konuşma!” Omuz silkerek umursamazca “Anladım ama açıkçası umurumda değil. Para için kendini ateşe atmak istiyorsa kendi bilir. Ekmek aslanın ağzında ne de olsa,” dedi.

“Onu emeğiyle çalışanlar için söylüyorlar. Zehir satanlar için değil,” dememle birlikte afallayarak bana baktıklarını gördüm ve ne yaptığımın o an farkına vardım. Kahretsin, cehennemde me-

lek rolünü üstlenircesine konuşmaya son vermeliydim. Aksi hâlde kendi cehennemimden kovulacaktım. “Sen iyi misin?” İnsanlar doğruları duyduğunda yaptıkları ilk şey sorgulamak oluyordu. Oysa doğruluğu sorgulasalar köhne zihinlerine güneş doğardı. Aklıma gelen ilk bahaneyi dillendirdim. “Acemi bir kullanıcıyı torbacı yapmayacağım.”

“Ben eğitirim,” diyen Sercan’ın bunu söylemesiyle Elvin’in yüzü aydınlandı. Oldukça hevesliydi bu bok çukuruna gördüğü herkesi çekmeye... “Siktir git, cehenneme kadar yolunuz var.”

Kısa bir sessizlikte Elvin, “Ben içecek bir şeyler alacağım,” diyerek bizden uzaklaştı. Sercan Elvin’in gitmesini fırsat bilerek merakla, “Sen bugün tersinden mi kalktın?” diye sordu.

“Her şeye burnunu sokma Sercan. Aptal aptal şeyler yapmaya son ver. Elvin’in ne işi var lan bu işlerle?” diye gürledim.

“En başından beri seninle öylesine takıldığımı biliyorsun. Hayalleri olan biri değildi.” Hayalleri yok diye bir daha hayal kuramayacağı bir hayat mı yaşayacaktı? “Her ne sikimse. Ben kapıda uyarıyı yaparım. İçeri giren yandım diye ağlamasın!” diyerek konuyu kapattım. Daha fazla konuşmam yalnızca imajıma zarar verecekti.

Sercan baktığım yere göz atarak bıyık altından gülümsedi. “Kızı beğendin...” Yorum yapmadım. Gece saçlı, kar tenli kıza bakmaya devam ederken, “Şebnem’e benden bahset,” dedim. Aklımda planlarımı işlemeye başlarken, tesadüfı yaratıp, zorunda bıraktım. Şansı giydirip bütün imkânları bizzat ben hazırladım.

Sercan, sözlerim yanlış anlaşılmaya müsait olduğundan ne yapacağını bilemedi ve “Anlamadım?” dedi.

Derin bir nefes alarak gözlerimi Sercan’a diktim. “Şebnem’e benden bahset ki o da arkadaşına yardımcı olmak için, ona benden bahsetsin. Anladın mı?”

“Anladım,” diyen Sercan’ın birden yüzü aydınlandı.

Ve sonra onun karşısına çıkacağım ilk gün, okula geldiği ilk gün, perdeler açılacaktı. Gösteri başladığı andan itibaren çıt çık-

mayacaktı. Gerilmiş ipin üzerinde yürüyen cambazdan daha tehlikelisi... Gerilmiş kaderin üzerinde yürüyen bir *Akılbaz*...

“Kızın adını biliyor musun?”

“Tutku.”

Aynen öyle olmalı dedim kendi kendime. Aynen öyle...

2. BÖLÜM SANAT

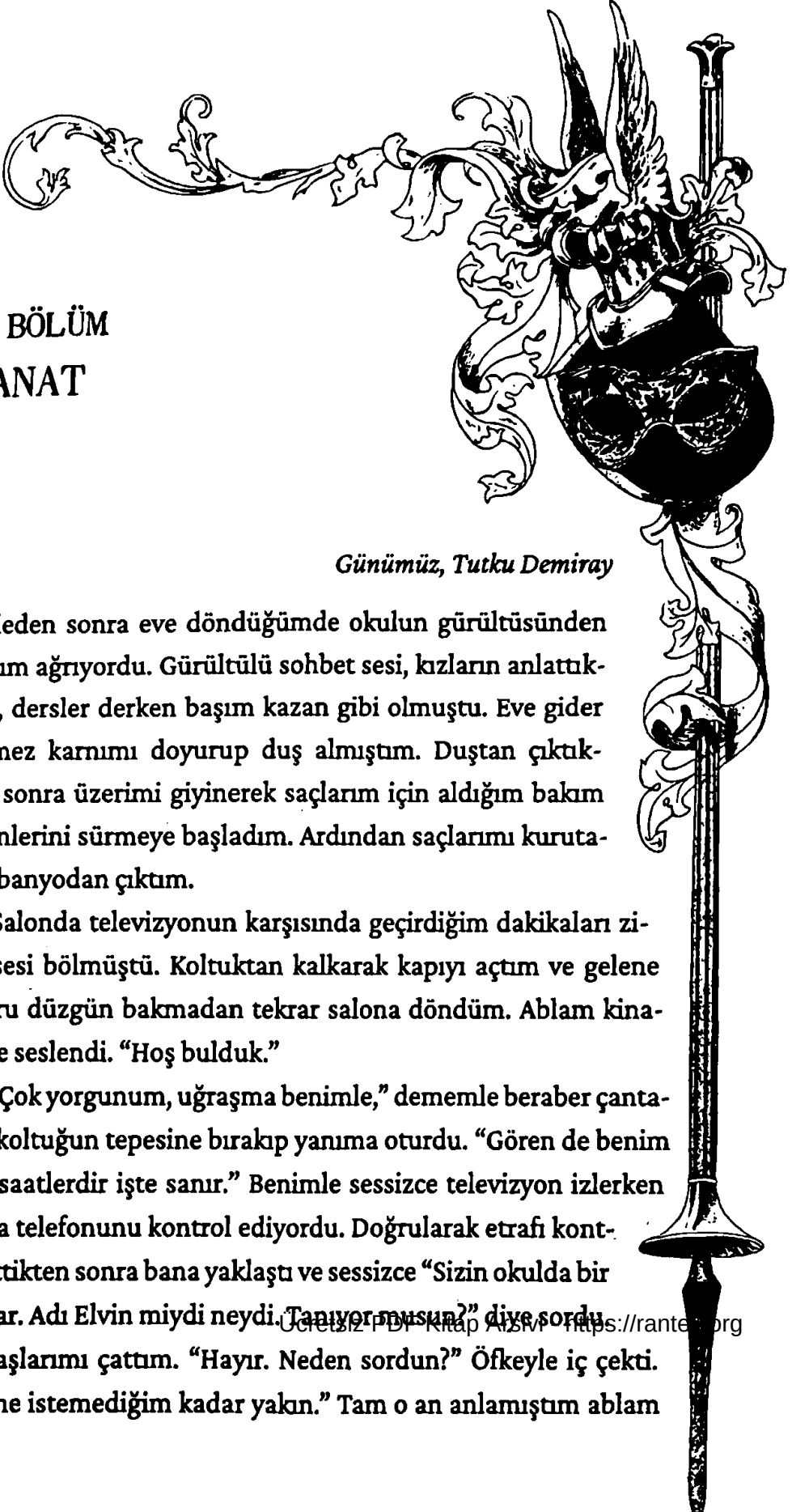
Günümüz, Tutku Demiray

Öğleden sonra eve döndüğümde okulun gürültüsünden başım ağrıyordu. Gürültülü sohbet sesi, kızların anlattıkları, dersler derken başım kazan gibi olmuştu. Eve gider gitmez karnımı doyurup duş almıştım. Duştan çıktıktan sonra üzerimi giyinerek saçlarım için aldığım bakım ürünlerini sürmeye başladım. Ardından saçlarımı kurutarak banyodan çıktım.

Salonda televizyonun karşısında geçirdiğim dakikaları zilin sesi bölmüştü. Koltuktan kalkarak kapıyı açtım ve gelene doğru düzgün bakmadan tekrar salona döndüm. Ablam kinayele seslendi. "Hoş bulduk."

"Çok yorgunum, uğraşma benimle," dememle beraber çantasını koltuğun tepesine bırakıp yanıma oturdu. "Gören de benim gibi saatlerdir işte sanır." Benimle sessizce televizyon izlerken arada telefonunu kontrol ediyordu. Doğrularak etrafı kontrol ettikten sonra bana yaklaştı ve sessizce "Sizin okulda bir kız var. Adı Elvin miydi neydi. Tanıyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neden sordun?" Öfkeyle iç çekti. "Birine istemediğim kadar yakın." Tam o an anlamıştım ablam

için bir şeylerin yolunda olmadığını... Onun için yolunda olmayan çoğu olay benim için de aynen gerçekleşiyordu.

"Abla saçmalama. Aklından her ne geçiyorsa unut onu. Erkeklerle fazla kıymet veriyorsun. Biri gider diğeri gelir. Sana sadık olup, seni mutlu edebilecek bir adamın yanında farklı kadınlar olmaz," dedim huzursuzca. Yine doğru düzgün tanımadığı adamın teki yüzünden saçma sapan tartışmalara ve ortamlara girmesini istemiyordum. Ablam bunu hep yapıyordu. Sevgililerine çabuk bağlanırdı, hatta sevgilisi olmadan bile bağlanırdı. Şıpsevdi olmasının yanı sıra bu kadar sahiplenici olması beni hep şaşırtırdı doğrusu. Onu bu konuda defalarca uyarmıştım. Hâlbuki abla olan oydu!

Dudaklarını büzerek masumca homurdandı: "Benim kalbim halka açık alan mı?"

"O zaman önüne gelen adama kalbini açma!" diyerek uyarmak istedim ablamı... O ise verdiği cevapla şaşırtmadı: "Sanki elimdeymiş gibi..."

Elimdeki kumandayla televizyonun sesini kısarak, kolunun altındaki yastığı kucağıma çektim. "Gayet de elinde. Bak, 9 Ocak'ta yirmi yaşına basacağım, hâlâ âşık olmadım. Sense yirmi üç yaşında yirmi üç farklı erkeğe âşık olmayı başardın."

İşaret parmağını dudaklarına bastırarak sessiz olmamı işaret etti. "Sessiz ol, annem duyacak şimdi." İrice açılan gözleri koridora çevrilip tekrar bana döndü ve sordu: "Duysa ne olacak sanki?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bir şey olacağından değil de... Her şeyi bilmesine gerek yok. Neticede annem." İşin garip tarafı bizzat annelerin çocukları hakkında her şeyi bilmesi gerektiği idi. Biz onunla rahatça konuşabiliyor olmalıydık. "Tam da annen olduğu için bilmesi gerekmez mi?"

"Tam da Yeşim Demiray olduğu için bilmemesi gerekmez mi?"

"Abart!" diyerek güldüm.

Televizyon ekranında oynayan görüntülere boş boş baktı. "Neyse ne ya... Canım sıkıldı işte kızım." Dalgın bakışlarından anlaşılıyordu zaten.

Sırıtarak onunla alay ettim. “Kıyamam ben sana, sen yirmi dördüncü aşk acını mı çekiyorsun yoksa?”

“Aşk acısı değil, âşık değilim.”

“Nesin o zaman?” diye sormam üzerine boğazını temizledi. “Özetleyecek olursam,” birkaç saniye duraksayarak söyleyeceklerini kafasında topladı. “Adam bir sanatçıydı ve... Beraber çalıştık. Yani adam benimle o anlamda ilgilenmedi, sadece işini yaptı. Ben de ondan o anlamda bir şey ummadım.”

Olayları ayrıntılı anlatmaktan çekiniyordu. Aynı zamanda benimle paylaşmak, fikir almak istiyordu. Ona ayrıntılarla ilgili soru sormayacaktım. Hazır olmadığı hâlde onu zorlamak istemiyordum. Çekincelerini yendiğinde açıkça bana her şeyi anlatacağından emindim. “Madem öyle, o zaman şu Elvin dediğin kadının nesine takıyorsun?”

“Çünkü onunla da çalışmış. Ama bu kız biraz şeytan. Benimle ilgili orada burada konuşmuş falan. Benim de kulağıma gelince sinirlendim işte.” Ne çalışmaymış arkadaş... Çalışan çalışana...

Taktığı nokta; arkasından konuşulması mıydı yoksa bahsettiği kızı kıskanıyor muydu anlamamıştım. Bu yüzden “Adamdan hoşlanıyor musun?” diye sordum. Yüzünde dalgalanan ifadeyi çözemiyordum. “O adamla bir gelecek peşinde değilim. Çalıştık ve bitti.” Gözlerine dikkatle baktım. Benden öte kendini kandırmadığını görmeliydim. “Öyleyse umursama. Milletin ağzı torba değil, büzemezsin.”

“Sen olsan rahatsız olmaz mısın?” sorusu dudaklarımın kıvrılmasına sebep olmuştu. “Adama karşı bir şey hissediyorsam mı, hissetmiyorsam mı?”

“O adama yardım etmek istiyorsan...” Söz ettiği yardımın ne olduğunu bilmiyordum. İhtimalleri ölçüp tarttım. “Hoşlandığım için mi yardım etmek istiyorum?”

Sıkıntıyla nefes aldı. “Hayır, adam kötü bir durumda olduğu için Tutku.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pekâlâ vicdanlı ablacım, rahatsız olabilirim ama kafaya takmam. O adam da beni hak etmiyorsa, yardım etmek umurumda

olmaz. Hem senden yardım mı istedi? Para mı istiyor senden? Sakın öyle olduğunu söyleme!” Endişeyle sorduğum bu sorulara alacağım en ufak olumlu yanıtta delirebilirdim. Elini beni yatıştırmak istercesine omzuma bastırdı ve cevap verdi: “Hayır tabii ki... Hayatıyla ilgili bir sorunu biliyorum ama o bildiğimi ve ona yardım etmek istediğimi bilmiyor.”

Sinirle geri çekilerek elinin omzumdan düşmesini sağladım. “Abla Allah aşkına git başımdan. Zaten başım ağrıyor, gelmiş başımda gizemli gizemli konuşuyorsun.”

Küskün bakışlarla mırıldanarak, “Seninle de iki laf edilmiyor!” dedi.

Acaba fazla mı yükseldim diye düşünürken yüzündeki kurnaz gülümsemeyi yakalayarak şaka yaptığını fark ettim. “Çünkü doğru düzgün anlatmıyorsun. Bulmaca mısın sen? Ne yapayım, oturup seni mi çözeyim?”

“Tamam be, kes!” diyerek ayağa kalkıp salonun çıkışına doğru yürüdü. Kardeş olmanın ilk kuralı buydu: Sakın laf altında kalma. “Sen kes!”

Aramızdaki çatışmayı bölen annemin sesi oldu. “İkiniz de kesin ve mutfağa yürüyün! Yemek hazırlayacağız,” Oflayarak yerimden kalktım ve mutfağa doğru yürüdüm. “Hadi hadi, çeneye gelince yorgunluk bitiyor, işe gelince de çalışkanlık.”

“Ne alakası var anne?” diye belli belirsiz mırıldandım. Ablam sessiz kalarak dolaptan sebzeleri çıkarmaya başladı. Ben de yaştan sofrayı hazırlamaya başlamıştım. Babam işten gelene kadar sofrayı kurmuştu.

Yemek boyunca babam ilk günümün nasıl geçtiği hakkında sorular sormuştu, derslerime odaklandığımı görmek istiyordu.

Yemekten sonra, herkes evin farklı alanlarına dağılmıştı. Annem yatak odasında ütü yapıyor, babam salonda televizyon izliyor, ablam odasında film seyrediyor, ben ise odamda kitap okuyordum. Yarım saat okuduktan sonra ağırlaşan göz kapaklarım uykumun geldiğinin habercisiydi. Uykuya direnemeyerek kendimi onun kollarına bıraktım.

Sabah uyandığımda saat oldukça erkendi. Erken yatmamdan dolayı erkenden kalkabilmişim.

Giyceklerimi dolaptan çıkarıp alternatif kombinler arasından en beğendiğimi seçerek giyindim. Saçlarımı sıkıca yukarıdan bağladım. Hafif makyajımı yaptıktan sonra odamdan çıkarak aşağı indim. Ben hazırlanana kadar herkes uyanmış, sofradaki yerini almıştı.

Gülümseyerek, “Günaydın,” dedim ve herkesten “günaydın” yanıtını alıp masaya oturdum.

Hızlı bir kahvaltının ardından ablamla evden çıkmıştık. Arabaya bindiğimiz andan itibaren sessiz bir yolculuğun içerisine düşmüştük. “Dünkü konuda mısın hâlâ?” diye sordum sessizliğini anlamlandırmaya çalışarak.

“İstemsizce diyelim,” diyerek bu konuda konuşmaya pek de hevesli olmadığını belli etti.

Okuluma doğru arabayı sürmeye devam etti.

Ben de sessizliğini iyiye yormaya çalışarak bir şey demedim.

Yirmi dakika kadar süren yolun sonunda ablam okula giriş yaptı. Arabayı park edip emniyet kemerini açtığı anda sorgulayarak ona baktım. “Feyza bugün okulda olduğunu söyledi, onu göreceğim.” Feyza ablamın arkadaşıydı. Alttan dersi olduğundan dönem uzatıyordu. Başımı sallayarak arabadan indim. Beraber okula doğru ilerlerken okulun kapısının önünde dikilen Feyza’ya gülümsedim. “Naber?”

Aynı gülümsemeyle karşılık verdi. “İyi, sen?”

“Ben de iyi. Ablamın geç kalmasına sebep olma aman. Bu devirde iş bulmak zor malum,” diyerek hafifçe gülümsedim.

“Sen merak etme, biz saatleri ayarladık. Seni bugün kendi işine göre bir saat erken bırakmış. Zamanımız var daha,” demesi üzerine gülerken onu onayladım. Bende de artık nasıl şans varsa, iki gündür derslerim hep erken saatlerdeydi. Bunun acısını ancak yaşayanlar anlar... Bu, sabah erken uyanıp günün geri kalanını boş geçirmek demekti. Saatler kırana girmişçesine sabahın körüne ders koyuyorlardı.

Ablam bir şey söylemek adına dudaklarını aralamıştı ki tam o anda sarışın bir kadın, ablamın omzuna çarparak geçti. Ablam öfkeyle arkasına dönerek kadının peşinden gittiğinde şok içerisinde ona baktım. “Abla!” Arkasına bile bakmadan hızla ilerleyen ablamın ardından bakakalmıştım. Aklından ne geçiyordu?

“Elvin!” Bağırışı irkilmeme sebep olurken aynı anda sarışın kadının durmasını sağlamıştı. Az önce bahsettiği Elvin denen kızı hatırladığımda gözlerim irileşti. İki gündür kafaya taktığı kızın ona omuz çarparak geçmesi işleri çıkmaza sürükleyecekti. Ablamı hiçbir kızla kavga ederken görmemiştim. Umuyordum ki yine etmeyecekti. Neden okula gelmişti ki? Kahretsin! İkisi karşı karşıya geldiği an olacakların fragmanı aklımdan ışık hızında geçmişti.

“Pardon canım, görmemişim.”

“Derdin ne senin? Kaşıntın mı var?”

“Var, kaşısına. Bitirdiğin okula geldiğine göre amacın bundan farklı değil. Bilerek buraya geldin Sevgi!” Sözlerinin doğru olması ihtimaliyle gerildim. Feyza’yla buluşması bahane miydi? Henüz dün Elvin hakkında konuşmuşken bugün okula gelmesi tesadüf olamazdı ya!

Ablam, sarışın kızı saçlarından kavrayıp kafasını sertçe kendine çektiğinde gözlerim irice açıldı. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Delirmiş miydi? “Abla ne yaptığını sanıyorsun, kendine gel. Kocaman insanlarız. Çocuk gibi kavga mı edeceksiniz?” Feyza ile onu kolundan yakalayıp uzaklaştırmaya çalıştığımızda parmakları arasındaki saçları serbest bırakmak zorunda kaldı. Kızın arkadaşları hemen yanına koşarken, ablamın elinde kalan sarı saç tellerine yüzümü buruşturarak baktım.

Yalnızca ablamın duyabileceği şekilde fısıldadım. “Bunu neden yaptın? Başımızı belaya sokacaksın!” Yaşadığımız kasaba küçüktü, insanlar bizi izliyordu. Üstüne üstlük okulun önündeydik! Ailemizin olanları duyması imkânsız değildi.

Ablam öfkeyle bana bakıp, kolunu tutan elimi itti. Şaşkınca duraksarken geriye adım attım.

İnsanlar “hadi kavga çıksın” diye beklercesine, heyecanlı gözlerle bizi izliyordu. Hayalini kurduğum değişim planları tamamen çöpe dönüştü, olmak istediğim ortam bu değildi.

Sarışın kız saçlarını tutarak, “Sen bittin...” demişti. Ablamın gözünde parlayan hırsı gördüğüme yemin edebilirdim. “Sen bana hiçbir şey yapamazsın! Anca orada burada Reha o kızdan kurtulmak için elinden geleni yaptı diye sallarsın.”

Beynimden vurulmuşu döndüm.

Duyduğum isimle, başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Dün konuştuklarımızı anımsadım. Sanatçı demişti, beraber çalıştık demişti. Ablam geçen sene bu okulda öğrenciydi. Yani onunla tanışıyor olma ihtimali vardı. Okulda kaç tane “sanatçı” Reha olabilirdi? Duyduğum dedikoduları hatırlayınca tüylerim ürperdi. Sözleşme imzalamış mıydı? Bu muydu yani? Tüm bunların benim hayalim olmasına rağmen kendi doğrularım için ondan uzak durmuştum! Fakat zaten farklı hedefleri olan ablam, o adamla mı görüşmüştü? Hele ki bu sarışın kıza kafayı takması... Kendisini rezil etmesine sebep olan böylesine gereksiz bir konu muydu? Çıldıracak gibi hissediyor, en önemlisi ablama fena hâlde öfkeleniyordum.

Onu doğrudan kavga edecek kadar düşmüş bir hâlde görmemiştim daha önce. Kavga etmek ne demekti? Çıkardığı rezilliğin temelinde bir erkek olduğuna inanamıyordum.

Dün asansörde göz göze geldiğimde kötü şöhretine rağmen çekici bulduğum adamın ablamla olan bağlantısını duymak yıkıcıydı. Hele ki kötü şöhretinin ablama bulaştığını duymak felaketti.

Öfkeyle ona bakarken derhâl onu buradan çıkarıp suratına bağırarak istiyordum. Nasıl böyle bir şey yapardı? Üstelik benim okulumdaydık. Buradaki insanların bana takınacakları tavrı biraz olsun düşünmemişti. O bugün buradan gidecek ve buradaki kimseyi görmeyecekti. Ama ben, dört yıl boyunca yüz yüze olacaktım bu insanlarla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sesimi bile çıkaramıyordum. Sanki herkes bana bakıyordu. Temnim karıncalanıyor, gergince bu anın sonlanmasını istiyordum.

"Kendine olan bu güvenin... Birden kazandın, birden kaybettin. Büyük konuştuğun kadar büyük acı çekersin!" İşler iyice kızıştı. Elvin'in bu sözlerine ablamın sessiz kalmayacağını adım kadar iyi biliyordum.

Ablam tam da düşündüğüm gibi "Sen mi bana acı çektireceksin?" diyerek Elvin'in üzerine yürümeye kalktığında bu bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Abla yeter!" diyen sesim okul bahçesinde yankılanırken bu kez gerçekten herkesin bakışları beni buldu.

Hiçbir şey hayal ettiğim gibi değildi. Şebnem, Elif ve Cansu kalabalığın arkasında tedirgin gözlerle bizi izliyordu. O an onların bizi uzaktan izleyişleri öyle kalbimi kırdı ki yutkunamayacağımı sandım. Elif'le Cansu birbirlerine dönerek bir şeyler konuştular. Yüzlerindeki memnuniyetsiz ifade hiç destekleyici değildi.

Olmamam gereken yerde göz önüne gelmiştim.

Gözlerimi kaçırdım ve konuşmaya başladım: "Bu saçmalığa bir son veriyorsun, şu anda burada olmamalısın!" Ablam öfkeyle bana baksa da sesini çıkarmıyordu. "Herkes işine baksın! Eğlence bitti." Kalabalığın arasından dalga geçercesine gelen kıkırtıları duydum. Umurumda bile değildi. Düşündüğüm tek şey bu rezil ortamdan ablamı ve kendimi çıkarabilmektir.

Hızla ablamı kolundan çekerek arabaya doğru yürütmeye başladığımda inadına arkasına bakıyor, saldırgan gözlerini etrafta gezdiriyordu.

Çıplak fotoğraflar mı çekilmişti? İyi de neden! Amacı neydi? Ne kadar çıplaktı? Hemen buradan gidip bir an önce onunla konuşmam gerekiyordu.

Tam o anda kalabalığı yararak yanımıza doğru gelen adama baktım. Onu dün asansördeki karşılaşmamızdan sonra ilk kez görüyordum. Ablam arkasına dönmeye çalışmayı bırakmıştı.

O an anlamıştım; kaosun, düşmanlığın ve nefretin kaynağı işte burada duruyordu.

Üçüncü kişiydim bu hikâyede, hatta ondan bile aşağıdaydım. Köşede duran bank kadar etkisizdim.

“Siz kafayı mı yediniz?” Sesinde uyuklayan şeytanlar, aniden gözlerini açtı. Sercan’ın Elvin’in yanına gittiğini gördüm hayal meyal. “Elvin, seninle sonra konuşacağız!” dedi ve Sercan’la Elvin beraber kalabalıktan uzaklaştılar. Gözlerim Şebnem’i aradı hemen. Sercan’ın Reha ve Elvin’le olan iletişimini görmeliydi. Etrafım yanlış adamlarda kaybolmuş kadınlarla çevriliydi.

Reha bize doğru yaklaşarak doğrudan ablama baktı. Sanki ben yokmuşum gibi: “Sevgi sana ne söylemişim ben? Resmi bir iş yapıyoruz dedim. Farklı kızlarla muhatap olma dedim. Benim işim dedikodu kazanına malzeme olmak değil, fotoğrafçılık dedim! Siz de gelmiş burada aptalca sebeplerle herkesin gözü önünde kavgamı ediyorsunuz?” diye çıkıştı.

Demek ki okulda başka bir “sanatçı” Reha yoktu. Her şey olduğu gibi gerçektir. Bütün taşlar yerine oturuyordu. Kızların bana Sercan’ın arkadaşı, çevresi geniş diye önerdiği adam meğer çoktan ablamla tanışmıştı; hatta fazlası olmuş, fotoğraflar bile çekilmişti. Ablamın derdi de fotoğrafları çekilen başka bir kadın olmuştu. Harika! Bunca hatayı yaparken bana tek kelime etmemişti.

Benden saklamıştı.

Kısık sesle konuşulanları duyamayan kalabalık dağılırken, ablam cevap verdi. “Ben kimseyle muhatap olmadım. Seninle ilgili bir mevzu değil. O kız her yerde arkamdan konuşuyordu!”

Şoktan sesim çıkmıyordu. Dilimi yutmuş gibiydim. Sadece olanları izleyebiliyordum.

“O zaman neden benim adım geçti burada? Madem tek sorun ikiniz arasında, benim adım neden geçti?” Ara vermeden sözlerine devam etti: “Cevabı ikimiz de biliyoruz. Saçma sapan kıyaslar yaptınız birbirinizle!” Keskin gözleri etrafta gezindi ve hiç beklemediğim bir anda göz göze geldik.

Daha önce hiç nefretle göz göze geldiğimi düşünmedim. Daha önce hiç öfkeyle, düşmanlıkla, buz gibi bir soğukla göz göze geldiğimi düşünmedim. Bugüne kadar...

O her an ateşten ışınlara saçacak gibi bakan gözleriyle bana bakarken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Zaman durmuş gibiydi, kırmızı başlığımla şaşkınca kurda bakıyordum sanki...

Zar zor gözlerimi gözlerinden ayırarak ablama döndüm ve "Gidelim!" dedim.

Ablamın birbirine kenetlediği dişlerinden seğiren çenesini görebiliyordum. Reha'ya cevap vermedi, sessizce bana uydu.

Ben o gün, henüz ikinci günümde olmama rağmen derse giremedim.

Ablam arabaya bindiğinde aynı anda arabaya binerek arabayı çalıştırmasını izledim. Öfkeli olması gereken bendim fakat o benden daha öfkeli görünüyordu. Dudaklarım ona soracağım soruları dillendirmek üzere aralanmıştı ki tüm sorularımı ağzıma tıktı. "Beni nasıl herkesin içinde küçük duruma düşürürsün?" dedi. Şok içindeydim. Sözüne kesip "Ne?" diye mırıldandım. Anlamsızca ona bakarken sadece "Ne?" diyebilirdim anladığım şeylerin korkusuyla... Sadece anlamazlıktan gelmek istiyordum. Az önce olanlardaki tek sorun benim ona söylediklerim miydi yani? Çocuk gibi kavga ederek kendisini küçük duruma düşüren bizzat oydu.

"Duydun işte. Resmen beni azarlamaya kalktın!"

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırırken çıldırmış gibiydim. Doğru olanı yaptığım aşıkârdı, kendi hatalarına kör müydü?

"Az önce öğrendiklerinden ötürü şaşkın olmana veriyorum davranışlarını. Sana anlatmadığım için üzgünüm. Bana özel olmasını istedim. Eğer sana söylersem hayallerini çaldığımı düşünürsün diye korktum. Yani sana özendiğimi düşünmeni istemedim. Biliyorsun ben de orada okudum. Reha'yı da arkadaş çevremiz sayesinde tanıdım. Fotoğrafçılıkla ilgilendiğini duyunca, sadece... Sadece kendimi iyi hissetmek istedim Tutku. Güzel hissetmek..." Dudaklarım titreyerek aralandı. Şimdi ne değişmişti? Bu kadar çirkin bir şekilde gerçekleri öğrendikten sonra farklı mı düşünecektim? Hatta şu anda çok daha kötüsünü düşünüyordum. Modellik benim hayalimdi. Ablam bu zamana kadar hiç böyle bir şeyin hayalini kurmamıştı ki! Ona gerçekten inanamı-

yordum. Kendi kuruntuları yüzünden benden Reha'yı saklamıştı. Kardeşinden böylesine önemli bir kararı saklamıştı!

“Babam bunları duyarsa ne olur biliyor musun? Bana ne kadar karşı çıktıklarına şahit oldun. Ve ben tamamen masum bir iş yapmak istiyordum. Yani seninkilerin aksine çıplaklık olaylarım yoktu. Sana ne tepki vereceklerini düşündün mü hiç? Hele o garip kuralları olan adam... Aptal mısın sen! Tamamen çıplak mıydın fotoğraflarda? Kızım sen ne yaptın ya!” Tüm bunları söyledikten sonra çaresizce arkama yaslanarak yola baktım.

“Tamamen çıplak değildim tabii ki de.” Az önceki öfkeli hâline nazaran daha sakın bir profil çizmişti. Babamın duyma ihtimalini yok sayıyordu. Tamamen çıplak olmasa ne olacaktı? Babam gibi korumacı bir adam bunları duyduğunda neler yapardı tahmin bile edemiyordum. Modellik yapmaya çalışırken verdiğim mücadeleyi görmüş, nasıl tepkiler aldığıma şahit olmuştu. Bile bile ateşe atlamaktı onun yaptığı. Üstelik bu onun hayali bile değildi. İlerde Reha'nın o fotoğrafları şantaj veya herhangi bir kötü niyet için kullanmayacağından nasıl emin olurdu? “Aman ne güzel!” Sözlerimin üzerine tekrar kaşları çatıldı. “Bu neden seni bu kadar rahatsız etti anlamadım?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Neyden şüphe ediyordu? O gözlerindeki şüphenin tohumları kalbime kuraklık getirdi. “Sen iyi değilsin!” Söyleyecek başka ne kalmıştı ki? Bir insandan bir anda soğursunuz ya hani, tam şu anda öyle hissediyordum.

Sesindeki ima, suçuna rağmen dimdik duruşu... En azından mahcup olabilirdi. Onun hayatına karışmak haddim değildi evet, ama en azından bana anlatabilirdi. Ben onun kardeşiydim. Onun için endişeleniyordum.

Anlamak bir kenara dursun, ne söylesem karşı çıkıyordu. Ne uğruna? Bir hiç... Koskocaman bir hiç...

Ablam hep deli dolu olmuştu ama her şeyin bir sınırı vardı. O fotoğrafları yayabilme ihtimalini böylesine unutup, güvenmesine inanamıyordum. Verdiği iki poz ona ne kazandırmıştı? En önem-

lisi, ona hangi konuda yardım etmeyi planlıyordu? Dün ona yardım etmek istediğini söylediğini çok iyi hatırlıyordum.

“Sorumun cevabı bu değil. Seni neden bu kadar rahatsız ettiğini sordum.”

Ciddi ciddi bana bunu sorduğunu fark ettiğimde öfkeyle arabanın kapısına tutundum. “Durdur arabayı!”

Çenesi kaskatı kesilen Sevgi konuştu: “Öyle mi Tutku hanım?”

Alingan ve tepkili sesi beni çileden çıkartıyordu. “Seninle bir dakika daha bu arabada durmayacağım. Neler söylediğinin farkında mısın sen?”

“Önce herkesin içinde çocuk gibi beni azarlayıp aşağıladın, şimdi ufacak bir sorumun cevabını bile vermiyorsun.” Ne anlatsam anlatayım, ona ulaşmıyordu. Şu anda duvarla konuşmak ablamlarla konuşmaktan bin kat iyiydi. “Arabayı durdur!” Sonunda sağa çekerek kaldırıma yanaşıp arabayı durdurdu. Kapıyı açıp dışarıya adımımı attıktan sonra kapıyı kapatmak üzereyken “Biliyor musun? Hissettim. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüğümde hissettim,” demesiyle kaskatı kesildim. Dumura uğramıştım. Gerginlikten titreyen ellerim duyduklarımınla buz kesmişti. Aklımın ucundan geçmeyen şeyler söylüyordu. Alenen Reha’yla aramızda bir şey olduğunu söylemekle kalmıyor, üstüne onu kıskandığım için tepki gösterdiğimi iddia ediyordu. Reha’nın adını duyalı daha üç gün olmuştu. Ne ara ima ettiği duyguları besleyecektim? Sahiden birbirimizden hoşlanıyor olsaydık bile yapacağım şey ablamı kıskanmak değil, Reha’nın yüzüne tükürmek olurdu. Bunu nasıl göremezdi? Yaptığı yalnızca iftira atmaktı.

“Bu söylediklerine pişman olacaksın, o zaman da beni yanında bulamayacaksın abla!” diye bağırdım ve kapıyı sertçe kapatarak arkamı döndüm. Arnavut kaldırımında hızlı adımlarla ilerlerken, ablam arabasını çalıştırarak sert bir hamleyle basıp gitti. Arkasından dönüp bakmaya bile zahmet etmemiştim. Eve kadar tek başıma yürüdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eve vardığımda gün boyunca odamdan çıkmamıştım. Anne-me eve girer girmez hasta olduğumu ve yatacağımı söylediğim-

den beni rahatsız etmemiştir. Ablamın geldiğini duyduğumda bile yerimden kıpırdamadım. İçine düştüğü hatadan onu kurtarmak isterdim, şayet o hataya sarılıyor olmasaydı. Hatasını beni reddedecek kadar çok sevmiştir.

Kapının tıklanma sesiyle doğrularak kapıya baktım. Kimin geldiğini tahmin etmek güç olmadı, gelen babamdı. “Kızım, hasta olduğunu duydum. Gelebilir miyim?”

Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. “Gel.”

Kapı açıldı ve babam henüz üzerinden çıkarmadığı paltosuyla odama girdi. Yatağımın kenarına oturarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. Göz kapaklarım hissettiğim şefkatle kapanırken ruhumu saran huzura teslim oldum.

“Neyin var?” diye fısıldadı. Kısık sesi dahi huzur verdi. “Önemli bir şey değil. Biraz başım ağrıyor sadece.” Ona ablamla aramda geçenleri anlatamazdım. Her ne olursa olsun ablamı koruma içgüdüsüyle sırrını saklıyordum. Bana göz göre göre iftira atışına rağmen...

İlgiyle parıldayan gözlerine endişenin gölgesi düşen babam, tedirginlikle sordu: “Suratın kireç gibi... Hastaneye götürüyüm mi seni?” Yanağımı avuçlarına bastırarak gülümsedim. Kıvrılan dudaklarım endişesini söküp alsın istedim. “Hayır tabii ki. Bir şeyim yok. Baş ağrım uyuyunca geçiyor hep. Endişelenme sen.”

Annemle ya da ablamla aramızda olmayan bağlılık, babamla aramızda hayli güçlüydü. Herkesin başı sıkıştığında gideceği ilk kapı annesi veya ablası olabilirdi, benimki tam aksine babamdı. Çünkü ondan başka kimsenin bana değer vermediğini hissedirdim. Ben babamla çok iyi anlaşırdım, annem de ablamla çok iyi anlaşırdı. Bunu odamda durduğum müddetçe sadece babamın yanıma gelmesinden de anlayabilirdim. Bazen sevgi dilde değil, davranışta olurdu. Babam bana sevgisini hep hissettirmişti.

“Peki, sen bilirsin. Hastaneye girmek istersen saat kaç olursa olsun yanıma gel ve söyle. Tamam mı?”

Gözlerimi onaylarcasına kapatıp açtım. “Tamam...”

Saçlarımı okşayarak alnıma bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. Odamdan çıkmadan önce son kez bana bakarak gülümsemişti. Ben de ona gülümsedim. Gidişiyle beraber odamın kapısını kapattı ve ben aynı yalnızlığa gömüldüm.

Ertesi gün dersim olmadığından günümü evde geçirmiştım. Şebnem'le okulda yaşananlar hakkında konuşmuştuk. Elif ve Cansu'yla ise hiçbir iletişimin olmamıştı. Üçüne de içten içe kırgındım ama sesimi çıkarmıyordum.

Sanırım ilk kez yalnızlığı böylesine derinden hissetmişim. Yakın dostlarım yoktu, bana inanan bir ablam yoktu, hiç kimse yoktu. Babam bunların dışındaydı fakat ona da her şeyi anlatabıyordum işte...

Haftanın son dersine kadar Reha'yla hiç karşılaşmamışım. Onu, ablamla olanlardan sonra ilk kez o gün görmüştüm.

Okuldaki kafeteryaların birinde tek başıma yürüyordum. Kızlardan yalnızca Cansu okuldaydı. Elif ve Şebnem dersleri olmadığından gelmemişlerdi.

Masaların arasından geçerek arkada gözüme kestirdiğim boş yere ilerliyordum ki duraksamama sebep olan yüzle göz göze geldim. Reha Özaden... Arkadaş grubuyla kafeteryadaki masaların birinde oturuyordu.

Yüzümde ondan hoşlanmadığımı gösteren bir ifade can bulurken, onun arka çaprazındaki boş masaya geçtim. Gözlerimi bir an olsun ona değdirmemeye çalışıyordum. Yemeğime odaklanarak varlığını görmezden geldim.

"Reha!" İsminin seslenildiğini duyduğumda ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Hissettiğim öfkeden gözlerim yanıyor-du. Tüm bunlara o neden olmuştu. Tek sebebi ise neydi? Nü fotoğraf tutkusu...

Yüzümün sol tarafı yanıyor gibiydi. Üzerimdeki bakışın hissettirdiği buydu. O an kendimi tutamadım ve gözlerim sol tarafa doğru kaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Reha elini çenesinin üstünden tam dudaklarının altına yaslamış, başı hafifçe arkaya dönükken keskin kahverengi gözleriyle

doğrudan bana bakıyordu. Çapraz arka tarafında olduğumdan başını tam çevirmemişti. İrislerinin bir kısmı göz kapakları altında saklıydı.

Bana âdeta yıllar önce işlediği, var ettiği bir tabloymuşum gibi bakıyordu. Aradığını bulmuş gibi, sanatını sunmuş gibi...

Onun o manidar gözlerini oymak istiyordum. Anında gözlerimi kaçırarak önüme döndüm. Reha'yı okulun ilk günü gördüğümde *belki de denemeliyim, bu bir fırsat olabilir* düşüncesinin aklımdan geçmesi bile hataydı! En azından bu hatayı gerçekleştirmemiştim. Ablamı belli bir düzeyde çıplak görmüş biriyle karşı karşıya olmak son derece rahatsızdı. Hele ki üzerimde olan bakışları... Yüzüne öfkeyle bağırılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Yemeğimi bitirmek üzereyken Reha'nın oturduğu masada hareketlilik oldu ve bütün arkadaşları masadan kalktı. Reha ise tek başına oturmaya devam etmişti.

Alan küçük olduğundan masalar iç içeydi. Kendimi Reha'yla yan yana oturuyormuş gibi hissedeceğim kadar yakındık sanki.

Kendimi tutamadım ve sakın kalmaya çalışarak basit bir soru sordum: "Derdin ne? Neden bunu yapıyorsun?"

Bakışları anında bana dönerken, vücudunu döndürmedi. Gözleri çevremde gezinirken onunla konuştuğuma emin olmak istiyor gibiydi. Birkaç saniye sessiz kaldı. Rahatça arkasına yaslanmış, masasını bir hayli ileri itmiş ve oldukça rahat bir pozisyonda oturuyordu. "Neyi yapıyorum?" Anlamadığından değil de benden açık açık duymak istediğinden soruyordu. Ben de kelimelerimi sakınacak değildim. "Ablama davranış şeklin ya da daha doğrusu genel olarak kadınlara davranış şeklin. Neyine güveniyorsun bilmiyorum ama ablamı sapkın fikirlerin için kullanmana müsaade etmem."

Sözlerim üzerine bana doğru dönerek gözlerimin en derinlerine baktı. Duraksadı ve gözlerinde beliren o parıltıyla konuşmaya devam etti: "Ne sapkınlığından söz ediyorsun sen? Nü, sana tın bir parçasıdır, onaylasan da onaylamasan da... Ben kimseden nü fotoğraf talep edip zorlamam. Görünüşünü estetik bulduğum

kadınlar olur, nü çalışmak isterlerse de kabul ederim. Güzellik yarışmalarına seçilmek için iç çamaşırıyla yürüyen kızları garip-semiyorsun da bunu mu garipsiyorsun? Sana verebileceğim çok örnek var. Dünyadan habersiz yaşıyorsun. Birçok mankenle çalıştım. Kimya mühendisliği dışında hobim bu benim. Okuldakiler de fotoğraflarını çekmemi istediğinde reddetmek için bir sebep göremiyorum. Sanatı gördüğüm beden, benim için işten fazlasına dönüşür. Sanat burada başlar.”

Kafeteryaya giren birkaç öğrenciye kısa bir an gözlerim kaysa da çok oyalanmadan tekrar ona döndüm.

“Senin yaptığını sanat olarak görmüyorum. Uçkuruna düşkün bir adamın yaptıklarını sanat bahanesiyle millete yutturmaya çalıştığını düşünüyorum yalnızca,” dedim en net tavrımla. Anlattığı hiçbir şey bana göre değildi ve büyük bir saçmalıktı.

Başını iki yana sallayarak, “Tıpkı bir cahil gibi konuşuyorsun!” dedi. Cahil falan değildim. Nü sanatından haberim vardı elbette fakat sanat bu değildi benim gözümde. Bir okulda kızların kavgatmesine sebep olan şey sanat olamazdı.

Onunla konuşmak bile son derece rahatsız ediciydi benim için. Çünkü ona baktığım her an aklıma ablam geliyordu. Bu hislerle konuşmaya devam ettim: “Harem mi kuruyorsun yoksa sanat mı yapıyorsun? Gerçekten bu mu sanat? Sözleşmeler, bilmem neler? Söylesene, Elvin denen kız ve ablam arasında olanlar mı sanat?”

“İşin efsane boyutuyla ilgileniyor olmalısın. Sana bir tavsiye, her duyduğuna inanma. Sözleşme, fotoğrafların yayımlanması hâlinde alacağım ücret için şart. Kadınları zor durumda bırakayım diye yapmıyorum. Altını çiziyorum, kimse zorla sözleşme imzalamıyor. Sığ düşüncelerini bırakıp ufkunu genişlet!” Reha’nın bu sözleri üzerine kaşlarımı çattım, bana cahil muamelesi yapmasına katlanamıyordum.

“Öncelikle, benimle düzgün konuş. Ben bunu yargılamıyorum. Bazı kadınların gözünde böylesine bir adamın ne kadar özel olduğunu anlamayacak kadar kıtsan yapacak bir şey yok. Profes-

yonellerle çalışabilirsin ancak kendinden habersiz kadınları çıkarına göre kullanamazsın.”

Yüzündeki ifadede öfkenin ayak izleri vardı. Düşünceliydi, anlamaya çalışıyordu. “Çıkardan kastın ne senin? Lisede gördüğün ergen çocuklar gibi mi sanıyorsun her gördüğünü?” Haklı olduğu gerçeği ile yutkunarak daha fazla onunla muhatap olmamaya çalıştım. “Sapıklık lisede bitseydi... Ne yazık ki bazılarımız hayatının sonuna kadar yeni yetme bir çocuk gibi yaşıyor.” Önüme dönerek varlığını yok saydım.

Dudakları şeytanice kıvrılırken, “Sen bana yeni yetme bir ergen olduğumu mu söyledin az önce?” diye sordu.

Gözlerimi irileştirerek tıpkı onun gibi öne eğildim: “Sağır mısın?”

3. BÖLÜM MAHZEN

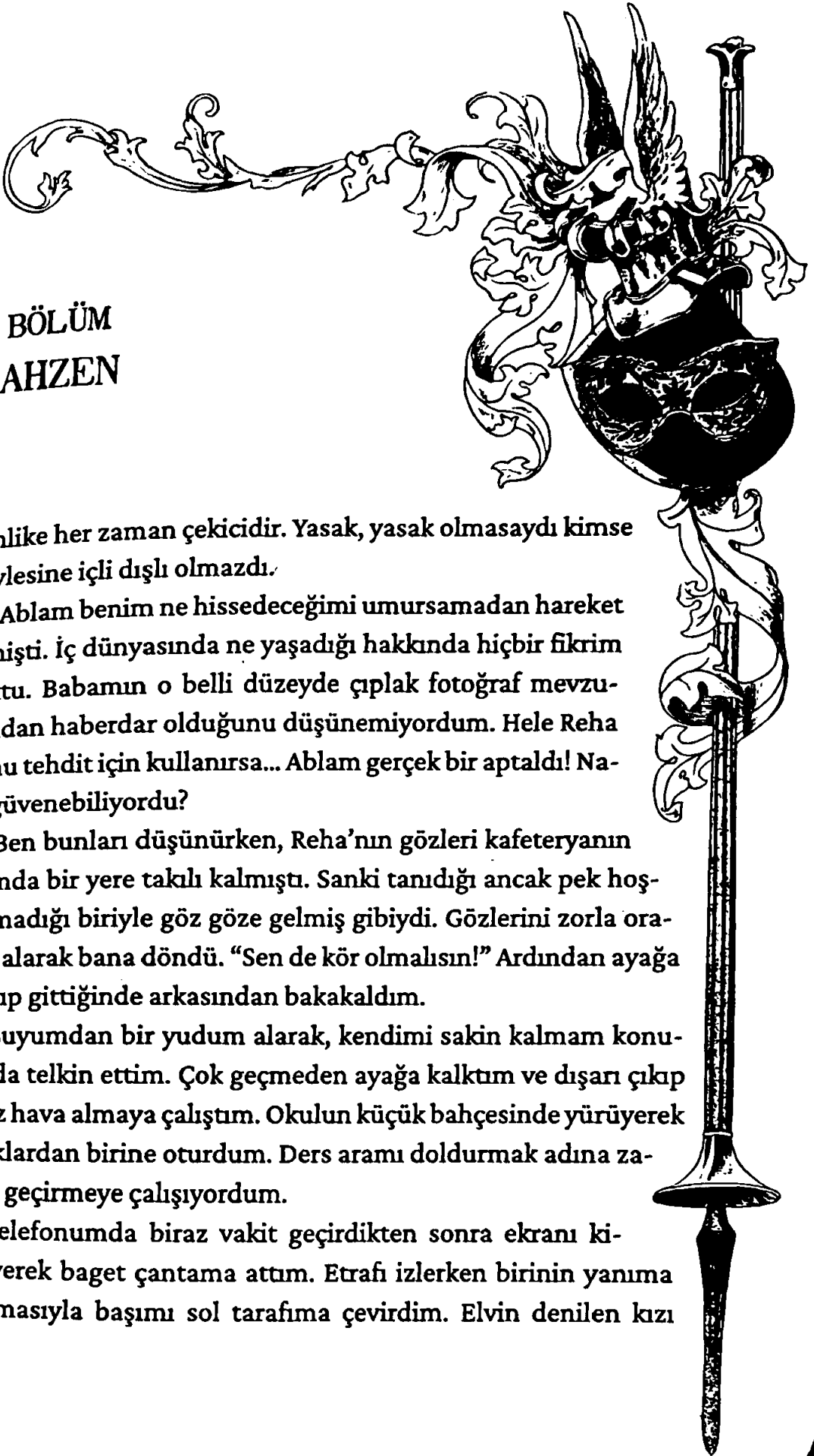
Tehlike her zaman çekicidir. Yasak, yasak olmasaydı kimse böylesine içli dışlı olmazdı.

Ablam benim ne hissedeceğimi umursamadan hareket etmişti. İç dünyasında ne yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babamın o belli düzeyde çıplak fotoğraf mevzu-sundan haberdar olduğunu düşünemiyordum. Hele Reha bunu tehdit için kullanırsa... Ablam gerçek bir aptaldı! Nasıl güvenebiliyordu?

Ben bunları düşünürken, Reha'nın gözleri kafeteryanın dışında bir yere takılı kalmıştı. Sanki tanıdığı ancak pek hoşlanmadığı biriyle göz göze gelmiş gibiydi. Gözlerini zorla oradan alarak bana döndü. "Sen de kör olmalısın!" Ardından ayağa kalkıp gittiğinde arkasından bakakaldım.

Suyumdan bir yudum alarak, kendimi sakın kalmam konusunda telkin ettim. Çok geçmeden ayağa kalktım ve dışarı çıkıp biraz hava almaya çalıştım. Okulun küçük bahçesinde yürüyerek banklardan birine oturdum. Ders aramı doldurmak adına zaman geçirmeye çalışıyordum.

Telefonumda biraz vakit geçirdikten sonra ekranı kilitleyerek baget çantama attım. Etrafı izlerken birinin yanıma oturmasıyla başımı sol tarafıma çevirdim. Elvin denilen kızı

gördüğüm an, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Hadi ama! İşte şimdi başlıyorduk.

"Sizi Reha'yla konuşurken gördüm. Bayağı hararetliydiniz. İçimden bir ses *beni çok eğlendireceksiniz* diyor. Ablan bu habere çok sevinecek." Elindeki telefonu gözümüne sokmak istercesine dibime getirdiğinde çektiği fotoğraflarımızı görmüştüm. Bunlar dakikalar önce kafeteryada Reha'yla konuşurken çekilmişti. Yüzlerimiz birbirine yakundan bakıyorken ikimiz de dirseklerimizi dizlerimize yaslayarak eğilmiştik. Gözlerimi kısarak ona baktım: "Ama seninle bir anlaşma yaparsak, ablana bu durumdan bahsetmem. Biraz daha konuyu açarsak; bana bir konuda yardım edeceksin. Ben de ablana bu minik sırrı söylemeyeceğim." Sözleri üzerine kahkahalarla gülmek istedim. Her şeyden önce ablam Reha'yla bir ilişki içerisinde değildi. Keza ben de aynı şekilde... Sadece konuşurken çekilmiş fotoğraflarımız kime neyi kanıtlayacaktı? Gerçekten bu saçmalıklarla daha fazla uğraşmak istemiyordum.

"Seni ciddiye alamıyorum. Alt tarafı konuşurken fotoğraflarımızı çekmişsin. İnsanlar birbirleriyle konuşabilir. Nerede yaşıyorsun sen? Dağda, ilkel yaşamda falan mı? Ablama bunu göstersen ne olacak? Ortada yanlış bir şey göremiyorum ben. Gerçekten bunu görmesinden korkacağıma inandın mı? Ah! Çok korktum! Sakın ablama Reha'yla konuştuğumu söyleme!"

Çehresi sahte bir tebessüme ev sahipliği yapıyordu. "Sen ablanın nasıl takıntılı bir ruh hastası olduğunu bilmiyorsun herhâlde. Karşımda yer almanı önermem. Ama sen bunu seçmekten geri durmuyorsun. Burada karşı çıkmayı biliyorsun, peki ya Mahzen'de ne yapacaksın?"

Kaşlarını çattım. "Ne Mahzen'i?" Elvin'in gözleri irice açıldı. Sessizce ettiği küfrü duymuştum. "Sen bunu bilmiyor muydun?" Korkulu gözleri beni tanyordu. Panik ve endişe ile ne yapacağını şaşırmıştı. Fakat asıl anlamadığım, neden bu kadar gerildiği idi.

Elvin şokla mırıldandı. "Haberin bile yok!"

Karşımda şaşkınlıkla bana bakan kadının yaptığı yanlışlıkları, o yanlışlıkları kullanmak için an kolluyordum. Telaşla konuşan

Elvin, "Söylediklerimi unut. Bak ben bu fotoğrafları ablana göstermeyeceğim sen de Mahzen'i benden duyduğunu kimseye söylemeyeceksin. Tamam mı?" diye sordu. Çok aceleciydi ama ben daha yeni başlıyordum.

"Hâlâ bunun umurumda olmadığını anlamadın mı? Biz şu anda aynı konumda değiliz. Ben, senden üstünüm. Şart koşacak sen değilsin, benim. Anlıyor musun?"

Sinirli bakışlarını üzerimden ayırmadan sordu. "Ne istiyorsun?" Bir düşünüyüm... Ne istiyorum? Ne isteyebilirim ki? Başladım isteklerimi sıralamaya: "Ablamdan ve benden uzak duracaksın. Öyle, orada burada arkamızdan konuşmayacaksın. İnsanları rahatsız etmeye son vereceksin. Fark ettiysen aslında seni medeniyete çağırıyorum." Elvin'in gözlerinde çakan şimşekleri gördüğüme yemin edebilirdim. Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdığında gözleri üzerimdeydi. Kulağıma yaklaşarak yalnızca benim duyacağım şekilde fısıldadı. "Cesaretin varsa, Mahzen'de çık karşıma. Ablan oralara hâkim olmalı. Ne yazık, küçük kardeşinden her şeyi gizlemiş. Reha'yı takip et, o sana yolu gösterir. O kapıdan içeriye girdiğin anda üstünlük falan kalmaz ama yavru kedi!" Aynı şekilde ellerini indirmeden geri çekilirken bu kez yüzünde pis bir sırıtmış vardı. Bana "yavru kedi" diye hitap edişini duymazlıktan gelmemiş ve iyice öfkelenmiştim.

"Mahzen" dediği yer neresiydi? Ablam bunu nereden biliyordu? Ve en önemlisi, benden gizlediği şey neydi?

Çantamı omzuma atarak ayağa kalktım. "Cesareti sidik yarıştırmak sanan bir kıza göre fazla konuşuyorsun Elvin. Benim yavru kedi olduğum yerde sen ancak böcek olabilirsin. O yüzden, benimle tekrar muhatap olmaya kalkma. Aksi taktirde görmezden geldiğim saçmalıklarla uğraşırım. Benden gizli fotoğraflarımı çekmenin suç olduğunu bilmelisin." Cevap vermesini beklemeyen okula doğru yürüyerek dersliğime ilerledim.

Aklımda Elvin'in söyledikleri yankılanıyordu. Ona meydan okumak falan umurumda değildi. Asıl önemli olan Reha'yla alakalı olan ve ablamın da hâkim olduğu Mahzen'in ne olduğuydu.

Belki de ablamın kendinden habersizce başına ördüğü belalardan en tehlikelisi buydu. Elvin'in benim bilmediğimi öğrendiğinde bu kadar panik yaptığı şeyi merak etmem gayet olağandı.

Endişe kalbimi kemiriyordu. Ablama soramayacak olmamsa çaresiz kalmamın sebebiydi.

Derslikten içeri girip rastgele boş yerlerden birine oturdum.

İktisada giriş dersi boyunca beynim erime kıvamına gelmişti. Ders sonunda kendimi nasıl eve attığımı bilmiyordum.

Evin dünden farkı yoktu. Sevgi'yle bugün de konuşmamıştık. Annem ve babam ise aramızda olanlardan habersizdi.

Her şey normal akışında ilerliyor da sanki ben o akışa şaşırıp duruyordum. Farklı yerlerde aldığım solukları kimse fark etmiyordu. İlelebet süren normallikte bakıyordu gözleri. Ancak ben aksinde kayboluyordum. Kimse mi görmez diye sorma, aynalı kutuda yaşıyoruz. Kendinden başkasını göremezsin. Artık anlaşılmayı geçtim, değeri görmek istiyorum. Bana değer veren gözlerle bak... Ben onu istiyorum.

Dersimin olduğu güne kadar Mahzen hakkında düşünüp durdum. Peşine düşmekle görmezden gelmek arasında gidip geliyordum. Elvin'in dediğini yapmak tuzağa düşmeye benziyordu. Öte yandan ablamın neyin içinde olduğunu bilmem gerekirdi. Eğer başı beladaysa olacakları göze alarak her şeyi babama anlatmalıydım. Sırf babam kızmasın diye ablamı kaybedemezdim.

"Telefonlarımı neden açmıyorsun?" İrkilerek Şebnem'e baktığımda dolu dolu gözleriyle karşılaşmayı beklemiyordum. Yanımda olduğunu dahi fark etmemiştim! "Hey, sen iyi misin?"

Dudakları tersine bükülürken kollarını omuzlarıma sardı. "Değilim..." Boşta kalan ellerimi şaşkınca ona sararken bu kez "Ne oldu?" diye sordum.

Geri çekilirken beraberimde yürümeye devam etti. "Neden benimle konuşmuyorsun? Kaç gündür binlerce mesaj attım, aradım hiçbirine bakmadın," diyen sesi hafifçe titriyordu. Ağladı ağlayacak hâldeydi. Gözlerine dolan yaşları akmaya hazır olduğunu açık etmişti.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ablamla olan olaydan sonra yaşadığım kafa karışıklığını ve kırgınlığı anlatamazdım. “Sadece... Garip bir dönemden geçiyorum. Seninle alakalı değildi. Telefonumdaki arama ve mesajları kontrol etmedim. Seninle konuşmadığımı mı düşündün? Bu yüzden mi ağlıyorsun?” Benim yüzümden ağlayabileceği ihtimali vicdanımın sızlamasına sebep oldu. Kalbini kırmak istemezdim, o benim en yakın arkadaşımды.

Derin nefesler alarak kendini sakinleştirdi. “Başta sana attığım mesajlarda zaten kötüydüm. Senden de cevap alamayınca kendimi iyice kötü hissettim. Hepsi üst üste geldi.” Demek ki asıl olay ben değildim. “Tamam, sakinleş... Ne oldu anlat,” dedim zira dert ettiği mevzuyu merak ediyor, yanında olmak istiyordum. Fakat istemsizce başı sıkışmasaydı yanıma gelir miydi acaba diye de düşünmeden edemedim.

Şebnem sesindeki öfkeyle, “Sercan’la kavga ettik, o sarı çıyan yüzünden!” dedi. Sarı çıyan derken Elvin’den bahsediyor olmalıydı. Sercan’ın kalabalıktan Elvin’le beraber ayrılmasını kıskanmıştı. İlişkilerinin adını koymamışken kıskançlıktan dolayı kavga etmeleri ne kadar doğruduydu bilemedim. İkisinin de birbirine karışmaya hakkı yoktu. “Şebnem, ne kavgası? Siz sevgili bile değilsiniz!”

Kestane rengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak konuşmaya devam etti: “Aramızda olan şeyin dünya âlem farkında. Beni kaybetmek istemiyor, bana mükemmel davranıyor, beni istediğini gösteriyor; ama korkuyorum Tutku. O gün Elvin’le gidişi, Reha’yla arasında olan garip bağlantı... Çok çelişkili davranıyor. Sonra da gelip ‘sen bana güvenmiyorsun’ demesi yok mu? Yahu güvenmiyorsam bu benim suçum mu? Demek ki bana güven vermiyorsun. Şimdi yüzüne bunları söylesem iyice alınganlık yapıp vicdanıma oynar. Bu erkeklerin *sen kafanda kurmuşsun kızım* klişesi hiç bitmeyecek mi?”

Aralıksız ve uzun uzun konuşmasının sonunda, bir kez daha asıl sorunun çağrılarını yanıtsız bırakmam olmadığını anladım. Meğer onun derdi, anlatacak birini bulamamasıymış. “Ben tam

olarak anlamadım. Sercan seni istiyor ama senin şüphelerin mi var?”

“Evet...”

“Haklısın.”

Anlamayarak bana baktı ve “Nasıl?” diye sordu.

“Haklısın işte. Şüpheli davranmak hakkın. Dediğin gibi, adam çelişkili.”

Aldığı cevap onu memnun etmemişti. “Ne yapayım o zaman? Ondan hoşlanıyorum. Belki de daha fazlası... Ancak güven problemini yenemiyorum. Bu şartlar altında bir ilişkiye başlasak bile ben hep sorgu hâlinde olacağım. İsim koymak hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“İlişkiye başladığın anda sonsuz güvenle bağlanacağın birini arıyorsan, çok ararsın. Ona bu kadar anlam yükleme. Onunla denemek istiyorsan deneyebilirsin. Ama kalbini onun avuçlarına bırakırsan paramparça geri verebileceğini de bilmelisin. Bu bir kumar olur. Ben bunu aptallık olarak adlandıırırım. Kaybetme ihtimalini bilerek kalbini masaya koyamazsın.”

Yüzündeki ağlama izleri tamamen silinmişti. Daha iyi görünüyordu. “Herkes senin kadar soğukkanlı olup kalbini kendine saklayamıyor!” dedi. Her ne kadar bunu duyduğumda *o zaman neden benden tavsiye istiyorsun* diye düşünsem de dile getirmedim. İlişkilerde kalbinin kırılmamasını istiyorsa, kalbini kendine saklamayı bilmeliydi. “Tek yaptığım şey anlam yüklememek. Olmayan anlamları olmadık insanlara yükleyemeyiz. Ya oyunu kuralına göre oynayacaksın ya da o adama hiç bulaşmayacaksın.”

Dersliğimin önünde durduğumuzda, “Neyse ben seni tuttum, dersin vardı. Sonra görüşürüz,” diyerek konuyu kapattı. İyi ki de kapatmıştı zira ben konuyu nasıl kapatacağımı bilememiştim. Hem derse girmem gerekiyordu hem de konuyu hızlıca kapatıp yanlış anlamasına sebep olmak istemiyordum.

“Görüşürüz, kendine dikkat et.”

“Sen de.”

Okuldan çıktığımda saat 22.00'dı. Yoğun bir günün ardından eksik olmayan baş ağrım benimleydi. Okuldan henüz ikinci haftamdayken ikinci yılımdaymışçasına bıkmış olmam normal miydi?

Babam geç çıkacağımı duyduğunda beni almaya geleceğini söylemişti. En azından eve gidene kadar yorulmamıştım.

Bizim evde saat on olduğunda herkes kendini uyumaya hazırlamış olurdu. Kapıyı açan annemin üzerinde pijamaları vardı, ablamsa çoktan uyumuştı.

İyi geceler dileyerek kendimi odama attım. Üzerimi değiştirip pijamalarımı giydikten sonra içimi kemiren düşüncelerimle yatağıma oturdum.

Şebnem kendi derdindeydi. Herkes kendi derdindeydi gerçi. Ben de küs olduğum ablamın başına bir şey gelmesinden endişeleniyordum. Bir şey yapmalıyım. Aptalca davranamazdım, Mahzen'in ne olduğunu araştırırsam ablamın orasıyla ne gibi bir bağlantısı olduğunu görmeliydim. Engel olmam gereken bir hata varsa kaybettiğim her dakika bana vicdan azabı olarak dönecekti. Ona ne kadar kızmış olursam olayım, o benim ablamdı... Her zaman arkasını kollayacaktım.

Sabaha doğru odamın kapısını açarak ablamın odasına yürüdüm. Saat 04.12'yi gösteriyordu. Uykunun en derin olduğu saatler... Ablamın uykusu hafif değildi, hele bu saatlerde kolay kolay uyanmazdı.

Işığı yakmadan, dikkatlice odasına girip komodinin üzerindeki telefonunu alarak şifresini girdim. Ablamla şifre konusunda sorunumuz yoktu. O benim şifremi bilirdi, ben de onunkini... Arada şifre konusunda kavga ettiğimiz de olurdu. Onun şifresini görmemle hemen değiştirir, ben de ablam şifresini girerken sürekli telefonuna bakardım. Şifre konusundaki anlaşmazlığımız böyle tatlı atışmalardan ibaretti.

Telefonunda her uygulamayı tek tek kontrol ederken diken üzerinde ablamın hareketlerini izliyordum. Nefesimi tutarak tam bir sessizlik sağlamaya çalıştım. Kendimi ergen kızının telefonunu karıştıran bir anne gibi hissediyordum.

Feyza ile olan yazışmaları ilgimi çekmişti. Zira bütün yazışmaları silinmişken yalnızca onunla olan duruyordu.

Gönderen: Feyza

Sana karışma demiştim

Gönderen: Sevgi

Gördüm Feyza

Gönderen: Sevgi

Mahzen'de ne olduğunu biliyorum

Gönderen: Sevgi

Reha'nın da senin de aynı şeyi yaşadığınızı biliyorum

Gönderen: Sevgi

Amacım huzursuz etmek değil, yardım etmek istiyorum

Gönderen: Feyza

Neyin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Kendine gel. Laf dinle, uzak dur bu konulardan. Aksi hâlde senin de başın yanar

Son mesaj benim bakmamla "görüldü" olmuştu. Ne yapacağı-
mı bilemeyerek bütün uygulamaları arka plandan sildim. Telefo-
nu eski yerine bırakıp odadan çıkarken tenim buz kesmişti.

Duyduklarım, okuduklarım aklımdan film şeridi gibi geçiyor-
du. Elvin'in anlattıkları, gördüğüm yazışmalar... Bağlantıyı çöze-
miyordum ancak tehlikenin farkındaydım.

Mahzen'in ne olduğunu öğrenecektim. Reha ve Feyza'nın yar-
dım edilmesi gereken ne yaşadıklarını bilmem gerekiyordu.

Ertesi güne yarım yamalak bir uykuyla başladım ve kızlarla
okulda buluştum. Şebnem, Sercan'la bir süre daha arkadaş kal-
maya karar vermişti. Flört dönemini uzatmak istemiş. Sercan da
onu bekleyeceğini söyleyerek anlayışla karşılamış. Cansu ve Elif
bu anlayışı lütuf olarak görüp epey övmüşlerdi.

Konuşma boyunca onları doğru düzgün dinlememiştim. Ak-
lım dün öğrendiklerimdeydi.

Elif ve Cansu'nun bana soğuk yaptığını fark ettiğim için ben
de onlara karşı iyice soğumuştum. Sevgi'nin okulun önünde olay
çıkardığı günden beri, birden tüm bağlarımız kopmuş gibiydi. Pek

bağın
tek ş
Se
sizleş
duyu
Se
kızlar
El
yordu
harik
geçir
Gi
dı, ne
düm.
den in
Ya
tüm in
lirdi.
Me
deydi.
Ara
başla
dında
Reha'n
madığ
lediler
bakıyo
görem
peşler
riyord
Ok
depo k
Öyl

bağımız da olduğu söylenemezdi ya, neyse. Bizi yan yana getiren tek şey Şebnem'di.

Sercan ve Reha görüş alanımıza girdiğinde kızlar birden sessizleşti. Tabii Sercan hakkında konuştuklarının onlar tarafından duyulmasını istemezlerdi.

Sercan bize doğru gelirken, Reha okula ilerliyordu ve ben de kızların yanından dersi bahane ederek kalktım.

Elvin'in saçma ipucuna uymak zorunda kaldığıma inanamıyordum. Reha'ya fark ettirmeden onu takip etmeye çalışacaktım, harika! Daha önce böyle bir şeyi bırakın yapmayı, aklımdan bile geçirmemiştım.

Giriş kapısından girdikten sonra koridorda gözlerim onu aradı, neyse ki çok geçmeden yangın merdivenlerinin başında gördüm. Duvar olduğundan, gözden kaybolduğunda merdivenlerden indiğini anlamak için üstün bir zekâ yetisine ihtiyacım yoktu.

Yavaş ve doğal adımlarla peşinden gittim. Sadece ona değil, tüm insanlara bunu hissettirmemeliydim, sonuçta dikkat çekebilirdi.

Merdivenin önüne geldiğimde o bir alt kattaki merdivenlerdeydi.

Aramızdaki mesafeye dikkat ederek merdivenlerden inmeye başladım. Daha iki kat inmiştik ki birkaç saniye duraksadı, ardından yanına birkaç erkek geldi, bir şeyler konuştular. O sırada Reha'nın öfkeli gözlerini karşısındaki kişiden bir an olsun ayırmadığını fark ettim. Bir süre merdivenin köşesinde birini beklediler. Bense üst merdivenden tırabzanlara tutunmuş, aşağıya bakıyordum. Sonunda bekledikleri kişi geldi fakat onun yüzünü görememiştım. Onun gelişiyle aşağıya inmeye başladılar. Hemen peşlerinden gittim, bir taraftan da dikkat çekmemeye özen gösteriyordum. O kadar çok basamak inmiştik ki kaşlarım çatıldı.

Okulun bütün katlarını geçmiştik neredeyse. Geriye sadece depo kalıyordu.

Öyleyse bunlar nereye gidiyordu?

Merdivenleri birer birer inerken sonunda öğrencilerin inmesinin yasak olduğu en aşağı kata gelmiştik bile. Artık merdiven yoktu, sadece kilitli bir demir kapı vardı ve dört öğrenci tam da bu kapının önünde duruyordu.

Reha duraksadı, gözlerini olduğum yere çevireceği sırada duvara sırtımı yapıştırarak kendimi sakladım. Nefesim boğazımı tıkar-ken beni görmemiş olması için dua ediyordum. Dakikalar sonra bir kilit sesi duydum. Başımı hafifçe çıkararak baktığımda, içeriye girdiklerini gördüm. Rahatlamıştım, yerimden çıkmaya hazırlanırken, duyduğum adım sesleriyle merdivenlere korkarak baktım. Demir kapı kapanmıştı, bu aşağıya inenlerin amacı neydi?

Bu kez yer değiştirerek merdivenden inen kişinin beni göremeyeceği bir yere geçtim.

Merdivenlerden inen Elvin'di.

Demir kapının tam önünde durdu, ardından kapıya tıkladı. Fakat bu sıradan bir tıklama değildi. Özel bir ritme göre olduğunu fark etmiştim.

Birkaç saniye geçti, ardından kapının kilidi açılarak Elvin içeri alındı.

Zihnimde gök gürliyordu. Yıldırımların ışığıyla düşen aydınlık, etrafı görmemi sağlamıştı.

"Mahzen" denilen yer, burası mıydı?

Ablamla okulun ilk günü konuştuklarımızı anımsadım.

"Şaka yapmıyorum Tutku. O okuldan geçen sene mezun oldum ben. Nasıl bir okul olduğunu çok iyi biliyorum."

"Bence o olay biraz şehir efsanesiydi."

"Sen beni dinle. Her şeyi yapabilirsin. Her türlü hataya düşebilirsin; ama uyuşturucuyla tanışırsan tüm hatalardan daha kötü olur sonuçları. Sana arkadaş canlısı yaklaşıp hap falan verirlerse ya da ne bileyim yiyecek verirlerse, sakın almıyorsun. Anlaştık mı?"

Okulun içinde nerede olduğu bilinmeyen gizli bir kapı... Öğrenciler arasında bulunan torbacılar...

Nefes alamadığımı hissetim. Göğüs kafesime ateş düşmüştü sanki. Efsane diyerek ciddiye almadığım dedikoduların gerçek

olabilme ihtimaliyle yüzleşmekten daha sarsıcı olan, ablamın o efsaneyle olan bağlantısıydı. Böyle bir şey gerçek olabilir miydi? Gerçekten okulun içerisinde uyuşturucu satan öğrenciler, gizli kapılar olabilir miydi?

Reha ve Feyza torbacı mıydı?

Parmaklarımı boynuma sararak nefes almaya çalıştım.

Ufak da olsa farklı bir şey olmasının ihtimali yok muydu?

Burayı derhâl terk etmeliydim.

Hızla arkamı dönerek merdivenlere yönelmişken, birinin “Sen?” diye seslenişiyle Reha’nın içeriye girdiği kapıya yapıştırılmam bir oldu. Karşımdaki adam Sercan’dı! Ağzımı bağırمامam için kapatmıştı, hareket etmeme bile müsaade etmiyordu. Korkuyla ne olacağını anlamaya çalışan zihnim dumura uğramıştı. Elini dudaklarıma öyle sert bastırıyordu ki dudaklarım dişlerimin üzerinde parçalanıyor gibi yanıyordu.

Kapının açılmasıyla bedenimi zorla içeri itti. Ardından uzun, geniş bir koridordan geçtik. Panikten etrafı bile göremiyordum.

Yakın arkadaşımın sevgilisi, birçok kez yüz yüze geldiğim bu adam, birden yüzündeki maskeyi atıp gerçek yüzünü göstermişti. Böylesine berbat biri olacağını hiç düşünmemiştim. Şebnem durmadan Sercan’ı anlatırken, böyle şeyler yaşayacağım bir an bile aklıma gelmemişti.

Korkudan titreyen bedenim, çırpınışlarımı anlamsız kılıyordu.

Burada olmamalıydim. Beni neden zorla içeri itmişti? Nedenini düşündükçe aklıma gelen korkunç senaryolar ürpermeme sebep oluyordu. Başıma ne geleceğini bilmiyordum. Öte yandan artık hiçbir şeyin masum olmadığının da farkındaydım.

Biraz olsun merhamet barındırmayan gözlerle ağzımı kapattığında çığlıklarım boğazıma dizilmişti.

Çırpınışlarım sürerken bir kapının daha önüne geldik. Kapının açılmasıyla tıpkı bir çuval gibi yere fırlatılmam bir oldu. Betona çarpan avuç içlerim sızlarken, korkuyla başımı kaldırdım.

Kocaman bir depo... Adı gibi bir *Mahzen*. İçeride inanılmaz ağır bir koku vardı.

Ben etrafımıza toplanmış birkaç insana şaşkın ve korku dolu bakışlar atarken, Sercan konuştu: "Dağılın. Sizlik bir mevzu yok. Reha'ya haber verin gelsin." Siktirl İşte şimdi bitmişti. Sercan, Reha'nın peşinden gittiğimi gördüğünde şüphelenip beni takip etmiş olmalıydı.

Fark ettiğim ayrıntıyla gözlerim irileşti. Şebnem'in sesi zihnimde yankılanıyordu.

Arkadaş değiller. Sercan "Beraber iş yaptığımız için karşı karşıya gelmek zorunda kalıyoruz," dedi.

Ürünleri üreten, Reha'nın aile şirketiymiş. Sercan da dağıtımını yapıyormuş. Çocuk parayı böyle kazanıyor, ben şimdi işi bırak mı diyeceğim?

Anlatılanlar ne dedikodu ne şehir efsanesiydi; olduğu gibi gerçektir.

Üstelik Sercan da işin içindeydi.

Ablam, Feyza, Reha, Sercan... Hepsinin burasıyla bağlantıları vardı. Bazıları daha da beteri, bizzat bu işi yapanlardı. *Sercan gibi...*

Yerimden kalkıp bir çift laf etmeye çalıştım fakat o kadar şok içindeydim ki bacaklarım bile tutmuyordu. Ona ağız dolusu küfürler etmeliydim. Arkama bakmadan kaçmalı, hepsinden kurtulmalıydım.

O Şebnem'i hak etmiyordu. Nasıl da gözlerinin içine baka baka aile şirketi zırvalığını söylemişti?

"Reha, Yeraltı Mahzeni'nde. İçeri alınacak satıcılarla görüşüyor. Bölersek sinirlenebilir." Mermere bir sakız gibi yapışmışım ve zar zor nefes alırken korku ve şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Ne satıcısından bahsediyorlardı? Titreyen elimi dudağımın üzerine bastırarak ağlama isteğimi bastırmaya çalıştım. Hepsi gerçektir; Mahzen adı verilen bu yerden okul içerisine uyuşturucu satışı yapılıyordu. Sıradan bir şeyden bahseder gibi içeri alınacak satıcılar demiştiler.

Biz neyin içine düşmüştük böyle? Ablam, Şebnem, ben... Nasıl insanlarla muhatap olmuştuk?

Korku dolu nefesim ve soğuk terler atan bedenim daha fazlasını kaldıramayacak hâldeyken daha da çoğuyla yüzleşiyordum.

“Tamam siz gidin, Reha’nın işinin bitmesini bekleyelim biz de.”

Diğerlerinin gittiğini adım seslerinden anlarken, başımı yerden kaldırmadan beklemeye devam ettim. Şayet kapının tekrar kilitlendiğini duymasam kaçardım. Ya da sesimi duyacaklarını bilsem avazım çıktığı kadar bağıırdım. Lakin hiçbir yolu yoktu. Buradan kaçmam imkânsızdı.

Sercan’ın bana uzandığını fark ettiğimde geri kaçarak bağırdım. “Dokunma bana!” Olduğu yerde durarak aramıza koyduğum mesafeyi bozmadı. “Sakin ol, sadece kalkmana yardım edecektim.” Mavi gözlerine öfkeyle bakarak ayağa kalktım. “Benim senin gibi bir şerefsizin yardımına ihtiyacım yok!”

Kabullenemiyordum ne burasını ne de çaresizliğimi... Tozlu, berbat kokan bu bodrum katında endişelendiğim tek şey sadece kendi canımdı. Kapının dışındayken her şey ablam içindi, kapıdan içeri zorla itilmemle birlikte sadece çaresizliğim kalmıştı.

Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti.

Başını iki yana salladı. “Buraya hiç gelmemeliydin!” Sinirle gülerek, “Suçlu ben miyim yani? Tüm bu haltları yiyen sizsiniz, burada olduğum için suçlu olan benim!” dedim.

Ablam “Mahzen’de ne olduğunu biliyorum, yardım etmek istiyorum” demişti. Beni buraya getiren ablamdı. Buraya hiç gelmemeliydim, ablam olmasaydı önünden dahi geçmezdim. Ama şimdi buradaydım ve bunu değiştirmeye kimsenin gücü yetmezdi.

Suçla göz göze gelmişken, bir daha nasıl masumiyeti görürdüm? Gözlerime inmiş perdeler, kararmış yürekleri görmekte zorlanmıyordu. Bu karanlık, boğazıma çökmüştü ve beni boğacaktı.

“Bazı şeyleri bilmemek daha iyidir Tutku.”

Günlerce yüz yüze geldiğim insanların böylesine ağır suçlarla içli dışlı olmasını nasıl kabul edebilirdim? Hadi onları tekrar görmemek üzere hayatımdan çıkardım diyelim, ablam ne olacak? Bütün kötü günleri bir gün arkamda bıraksam bile, ablamı öylece terk edemezdim. Bu insanların ne kadar kirli işler içinde olduğu-

nu görebiliyordum, ablamın da kandırılması kolay bir kadın olduğunu... Ablam onlara nasıl yardım edecekti? Reha torbacıydı, Feyza'nın masum olmasını bekleyemezdim. Ablamın bu işlerle bağlantısı olmasından korktum. Hayır, o kadarını da yapmış olamazdı.

Nasıl bu kadar rahatça insanları zehirleyebiliyorlardı? Okuldaydık, burası sözde eğitim yeri idi! Gizli kapılar, uyuşturucu satan öğrenciler... Düşündükçe başıma ağrılar saplandı. Burayı bulmam hataydı. Bu kadarını ablam için olsa bile yapmamalıydım. Bana ne yapacaklarından korkuyordum. Buna rağmen içimdekileri söylemekten de vazgeçmedim: "Şebnem'in gözünün içine baka baka nasıl yalan söyledin? Ya sen en yakın arkadaşımın yanında gezip durdun, gözlerimizin içine baktın. Senin böyle bir adam olduğunu bilseydik..."

Kaşlarını çatarak işaret parmağını salladı. "Bu işe Şebnem'i karıştırma."

Bana yapabileceklerini umursamadan konuştum. "Gerçekten bu işe Şebnem'i karıştırmayacağımı mı sanıyorsun? O benim en yakın arkadaşım! Senin gibi biriyle beraber olmasına izin vermiyim? Ölürüm de susmam." Umurumda değildi. Buradan çıkarsam hemen polisi ve babamı arayıp her şeyi anlatacaktım.

"Böyle davranmaya devam edersen öleceksin zaten."

Dudaklarım dehşetle aralandı. "Ne?"

Burası bir suç mahalliydi.

On dokuz yaşındaydım, üniversitedeki ilk günlerimi hiç böyle hayal etmemiştim. "Gençlik, eğlenceyle dolu zamanlardır" derlerdi, peki ben neden acıyla doluydum?

Sercan'la konuşmamızı bölen, sessiz alanda yankılanan adım sesleri oldu. Dişlerimi bastırarak gözlerimi adım seslerinin geldiği yöne çevirdim. Gelen Reha'ydı. İnsanı bakışlarıyla öldürebilecek güçteydi. Yutkunarak hafifçe doğruldum. Paniğim göğüs ağrısına dönüştü. Başımı kaldırarak gözlerine baktım. Benimle göz göze geldiği anda yüzündeki ifade o kadar buzluysa ki ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Ayakları ayaklarımın ucuna değene kadar gözlerime bakmaya devam etti. Yanıma gelene kadar bir an olsun gözleri başka yere bakmadı. Ondan korktuğumu hissettim. Nasıl korkmazdım? Adam uyuşturucu satıyordu ve ben bunu öğrenmiştim. Üstelik öğrenme yolumun onu öfkeden delirteceğinden şüphem yoktu.

Onu takip ettiğimi öğrenecekti. Beni öldürür müydü? Önümü göremiyordum. Şimdi ne olacaktı?

Sercan durumu açıkladı. “Seni takip ederek buraya gelmiş. Her şeyi biliyor.” Kirpiklerimin altında cesur tutmaya çalıştığım gözlerimle ona bakmaya devam ettim.

Reha ise yanındakilere emretti: “Bizi yalnız bırakın.”

O an Elvin’i göz ucuyla gördüm. Bana gıcık bir gülümseme gönderirken, dudaklarını oynatarak “*Şartlar eşitlendi!*” dedi. O an kaşlarımı çattım. Bana “Reha’yı takip et, cesaretin varsa orada karşıma çık” demişti. Amacı tamamen beni gaza getirip, buraya çekmekti! Beni buraya kendi ayaklarımla getirtmişti çünkü bu sayede ağzından kaçırdığı bilginin üzerini kapatabilecek ve sanki Mahzen’i kendi başıma bulmuşum gibi gösterebilecekti. Onu tehdit edecek kozumu alıp, ona son söylediğim sözlere ithafen *şartlar eşitlendi* demişti. Elvin’in bana söylediklerini yalnızca o ve ben biliyorduk fakat benim Reha’yı takip ettiğimi Sercan görmüştü. Gerçekten benim sözüme inanılır mıydı? Her şeyi Elvin söyledi desem, zaten aramız bozuk olduğundan ona suç attığımı düşünebilirlerdi.

Gözlerim tekrar Reha’yı bulurken Sercan’ın sesi yankılandı. “Dikkatli ol. Şebnem konusunda ‘Ölürüm de susmam’ dedi.” Reha Sercan’ın her kelimesinde daha fazla sinirleniyordu sanki. Gözlerimi kırıştıtarak kendimi toparlamaya çalıştım. Susmaya çağımı onunla paylaşmam son derece gereksiz olmuştu.

İnsanlar pürdikkat Reha’nın ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu. Buna benim de dâhil olduğum gerçeği korkunçtu. Her şey bir anda değişiyor, bir saniye önceki hissettiklerim bir saniye sonra hissettiklerimle kavga ediyordu sanki. Sessizlik çok sürmedi. “Tamam, tekrar gitmeni söyleyecek miyim yoksa tek seferde

anlayabiliyor musun?” Reha’nın bu buz gibi, alaylı sözlerinin he-
definde doğrudan Sercan vardı.

Şaşkın bakışlarım bir an olsun üzerinden ayrılmadı. Neden
yalnız kalmak istiyordu? Beni öldürecek olsa insanların içerisinde
öldürmekten çekinir miydi?

Sercan, Elvin’e kapıyı işaret ederek “Gidelim!” dedi. Beraber
uzaklaştılar. Korka korka gözlerimi Reha’ya çevirdim.

Kıpkırmızı bir şimşek çaktı gökyüzünde, artık yağmurlar kır-
mızı yağacaktı. Bulutların üzerine sinmiş hislerden korktum,
çünkü adı Tutku’ydu. *Tutku, her şey.*

Bir günde hayatınız en fazla ne kadar kararabilir? adlı belgese-
lin başrolü gibiydim. Biraz öncesine nazaran daha az titriyordum.
Aslında panik yapmam gerekiyordu tabii orası ayrı... Tedirgindim
ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu adam şimdi beni öldür-
meye kalksa hiçbir şeyin onu durduramayacağını farkınday-
dım. Reha’yla kafeteryada konuşurken hakkında düşündüklerim,
şu anda yaşadıklarımın kıyaslanınca oldukça masum kalıyordu.
Farkındalığım, sessiz bir ormanın ortasında beni öldürmeye ge-
leceğini bildiğim vahşi hayvanı beklemeye benziyordu. Çalıla-
rın hışırtısı, toprağın üzerinde koşan çıplak ayaklarım, rüzgârın
uğultusu... Tehlikenin kokusunu almaya başladığım anda zinda-
na dönen devasa bir orman...

Bir anda belimde elini hissettim. Kaskatı kesilirken boğazım
dügümlenmişti. Beni bilmediğim bir yere doğru götürürken, be-
limdeki eliyle ilerlememi sağlıyordu. Aklıma gelen bin türlü soru
arasında yalnızca bir ayrıntı sıyrılıyordu.

Beni öldürecek miydi?

Kafeteryadayken onu aşağılayan imalar yapmıştım, sadece
buna kızması bile yeterli olmaz mıydı? Korkudan iyice saçmalı-
yordum. Ama düşününce, gerçekten gözünü kırpmadan birilerini
öldürebiliyorsa her şey onun için *yeterli bir sebep* olabilirdi.

Beyaz renkli, üzerinden boyasının taşıdığı demir kapının önün-
de durduk. Ardından belimdeki elini çekmeden diğer eliyle cebin-
den anahtarı çıkarıp kapıyı açtı.

Kapı gürültüyle açıldı, beni içeri sokup kapıyı kapattı ve tekrar kilitledi. Korkudan dişlerim birbirine çarpacak raddede zangırdıyordu. Neden burada olduğumuzu anlamaya çalışıyordum. “Beni neden buraya getirdin?”

Gözlerimi etrafta gezdirdiğimde birçok okul araç gerecini görmüştüm. Okulda kullanılmayan, çoğu kırık onlarca sandalyeyle masa yerde duruyordu. Köşede ise tahta bir dolap vardı. İçerisi fena tozluysa ve sigara kokusuyla dolmuştu.

“Beni buraya kadar takip ettiğine göre, zaten buraya gelmek istemiyor muydun?” Her kelimesi tenimi delip geçen bir bıçak gibiydi. Sercan’a yakalanmam her şeyi berbat etmişti. Söyleyeceğim herhangi bir kelime beni öldürmesine sebep olabilirdi. Ne yapacaktım? Yaşamamın meraklısı değildim ama ölmek de istemiyordum. “Ben...”

Yine o tehlikeli gülümsemesi yüzünde can buldu. Üzerime doğru bir adım attı. Aynı anda geriye adım atmamak için kendimi zor tuttum. “Sen, seni fark etmeyeceğimi düşündün.” Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken korku çanları tekrar çalıyordu. Bu ne demektir? Ne konuda beni fark etmeyeceğini düşünmüştüm? Onu takip ettiğimin farkında olduğunu mu ima ediyordu? Yanlış anlamaktan korktum. Boğazımı temizledim, ardından toparlamaya çalıştığım ifademle ona baktım.

“Temiz bir yaşam sürmek istersin öyle değil mi? Her şeyin bir karşılığı vardır.”

İçimde biriken kinle gözlerine bakarak sordum. “Neyin karşılığı?”

Her ne kadar bana doğru bir adım daha atsa da bu kez yerimde kalmadım ve geriye doğru gittim. Ve bir adım daha, bir adım daha... En sonunda kalçam arkamdaki kırık masaya çarparken ellerini iki yanımdan arkama uzatarak ağırlığını vermeden masanın üzerine koydu. Parfümünün kokusu soluklarıma karışıyordu, kaskatı kesilmiştim. Kalçalarımın iki yanında kollarını hissederken nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. “Yaşamın...” Sabır dilercesine yukarı baktım. Ardından belimi geriye bükerek biraz

olsun ondan uzaklaşmaya çalıştım. Fakat masa her an yeri boylayabilirdi, tek ayağı kırıktı.

“Yaşıyor olmamın karşılığını sana mı ödeyeceğim?” dedim yüzümün hemen yakınında duran yüzüne bakarak.

Mahzen’de gördüğüm insanlar onun lafını dinlediğine göre bu işin patronu oydu. Ama anlamıyordum, neden okul? Kimya mühendisliği okuyan bir adam için ilerde para kazanmak zor olmazdı herhâlde. Ancak o, burada bu karanlık işi yapıyordu. Ya okul yönetimi? Hiç kimsenin mi ruhu duymamıştı?

Tıpkı bir aptala anlatıyormuş gibi tane tane her kelimeye vurgu yaptı. “Temiz bir yaşam istiyorsan, susmak zorundasın.”

Sercan’ın burayı öğrendiğimi gördüğü anda beni zorla içeri getirmesinin sebebi de buydu. Gördüklerime rağmen sessiz kalmamı istiyorlardı. “Bana şantaj mı yapıyorsun? Polise gitsem beni öldürecek misin?” Boğazım yırtılacak kadar öfkeyle bağırmışım.

Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. “Demek polise gitmeyi düşünüyordun!” Üstüme birden soğuk su dökülmüş gibi irkildim.

Beni öldürecekse de yapacak bir şeyim yoktu. En azından ölümümün peşine düşeceğini bildiğim bir babaya sahiptim. Burada okuyup böyle bir şeyin varlığını bile bile susamazdım. Gözümün önünde zehirlenen insanlara nasıl sessiz kalacaktım? Korkusuzca “Evet!” dedim. Havaya diktiğim çeneme kısık gözlerle baktı.

Eğlenen yüz ifadesi suratından bir an olsun silinmezken “O güzel çeneni kapalı tutmak zorundasın ne yazık ki!” diye tısladı.

Aynı sorumu tekrarladım: “Yoksa beni öldürür müsün?”

“Tabii ki hayır, ben katil değilim.” Sesindeki tepkili ifade, hayatını iyiliğe adanmış birinin cinayetle suçlanması gibiydi. Ondan âlâ katil mi vardı? “Katil olmak için her zaman karşındakine silah doğrultmak zorunda değilsin. Bazen kana karışan zehir de yeterli olur.”

Cesedimin yanına uyuşturucu bırakıp gitseler ve kanımda bulunan uyuşturucudan dolayı öldü deseler, kim susmadığım ve suçluları ifşa ettiğim için öldürüldüğümü bilecekti? *Tutku başka bir şey düşün, başka bir şey...* Çünkü vücudum korkumu alenen açık etmek üzereydi.

“Bu zamana kadar kimseyi zehirlemedim.” Benimle dalga mı geçiyordu? “Eminim öyledir.” Hızlı hızlı nefes alırken, kendi içimde korkumdan deli gibi kaçmaya çalışıyordum fakat peşimi bıraktığı yoktu!

“Emin olmak zorundasın.”

Sakin olmaya özen göstererek konuşmaya çalıştım. “Değilsem ne yapacaksın?”

“Sürekli sana zarar verecekmişim gibi konuşman çok kırıncı...” Resmen benimle oynuyordu. “İyilik meleği ayaklarını kes!” Yine güldü, gözleri gülüşüyle kısılrken ortaya çıkan belli belirsiz gamzeleri kirli sakalları arasından gün yüzüne çıktı. Beni sıkıştırmaya bir son verip hafifçe geri çekildi. Tam şu anda ondan kaçmak istiyordum.

“Ama tamamen iyi niyetimle konuşuyorum,” dediğinde gözlerim gözlerinden köşe bucak kaçıyordu. Göz göze geldiğim anda ruhumu çekip alacaktı sanki. “Çünkü bizi ihbar etmek için polise gidersen, ablanı da ihbar etmiş olacaksın.”

Suç, suçluya göre değişir. Şayet suçluyu seviyorsanız geriye ne suç kalır ne de suçlu... Arındırarak seversiniz, üzerini kapatarak... Suçu sizin gözünüzde değiştirebilecek güçte olan sevgi, başkalarının gözünde değiştiremez. Siz ne kadar severseniz sevin, suçlu daima suçlu olarak kalacaktır.

Ablamla ilgili birçok konu soru işareti olsa da Feyza’yla aralarında geçen konuşmayı hatırladıkça böyle bir ihtimalin olabileceğini görüyordum. Yine de kendime verdiğim teselli bu kadar ileri gitmeyeceğini söylüyordu. Neden uyuşturucu satmak istesin ki? Böyle bir şeyin içerisine düşemezdi! Ben daha fotoğraf mevzusunu atlatamadan ikincisi geliyordu işte. “Nedir bu? Bir çeşit manipüle taktiği mi?” dedim sözlerine biraz olsun inanmıyormuş gibi. Hâlbuki çoktan kalbimde şüphenin tohumları yeşermeye başlamıştı.

“Aslına bakarsan ben de yeni öğrendim sayılır. Meğer ablan bana yardım etmek istiyormuş.” Bizzat onun kurduğu cümleyi kurması ürpermeme sebep oldu. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“İki kişinin bildiği sır değildir. Çok güvendiğin dağlara anlatır-
sın, o dağlar da gelip bana anlatır.”

Ablamın “Yardım etmek istiyorum” diyerek konuştuğu iki kişi biliyordum. Biri bendim, biri de Feyza. Benim tutup da Reha’ya anlatma ihtimalim olmadığına göre... “Feyza anlattı öyle değil mi?”

“Tahmininin bu kadar isabetli olması beni şaşırttı. Oysa Feyza tüm bunlardan habersiz olduğunu söylemişti.”

Feyza’dan bahsediyorduk! Ben o kızla aynı sofrada oturdum. Yüzüne gülümseyerek baktım, ablamın arkadaşı sıfatına güvenerek kıymet verdim. Ve o, bizimle ilgili her şeyi gidip berbat bir adama anlatabiliyordu.

“Gelip sana anlatılan her şeyi sorgusuz sualsiz doğru kabul etmen ne hoş!”

“Uzatmayacağım,” dedi ve anahtarı tekrar kapının üzerine yerleştirdi fakat kilidi açmadı. Ardından gözlerinde yanan ateşle bana baktı. “Özgürsün. Dediğim gibi ben katil değilim. Herkes kendi sonunu hazırlar. Polise koşmayı düşünürsen, ablanı kaybetmeyi de düşünmen gerekir. İyiliğin için söylüyorum...” Gözleriyle kapıyı kontrol edip, tekrar bana döndü. Yüzüm ciddileşti, sanki o an dünyada gülecek hiçbir şey kalmadı. “Tebessümler mezarı” dünyamın dört bir yanını sardı. Sözleri göğüs kafesime bırakılmış bir kaya gibiydi. Karnımda benden daha ağır bir kaya varmış gibi hissediyordum. Dizlerim taşıyamayacak, yıkılacak gibiydim.

“Bu kapıdan çıkıp gördüklerimi ve duyduklarımı ihbar etmeye gidersem yalnızca doğru olanı yaparım. Sırf ablam da bu suçu işledi diye, sırf onun başı belaya girmesin diye susacağımı nereden biliyorsun?”

Yüzünde yine o ifade vardı. Tıpkı şeffaf bir ruha sahipmişim gibi beni okuyordu. “Çünkü içindeki *karanlık tutkuyu* gördüm.” Sözleri zihnimde deprem etkisi yaratırken ismimi bildiğini fark ettim. Birkaç adımda yanımda bitti. Koluma sarılan parmaklarını hissettim. Dudakları hafifçe aralıktı, kolları arasında beni dünyada kalan son elmasmışım gibi dikkatlice tutuyordu. Kolumdaki eli

sıkılaştı, ardından kapının önüne getirip sırtımı kapıya yavaşça yasladı.

Sessiz kaldım. Söylediklerinin doğruluğundan korktum. *Benim içimde karanlık tutkular var* diye düşündüm; *hangisine denk geleceğini hiçbir zaman bilemezsin.*

İçimde bir el âlem yarattım, her düşüncemde ne der diye sorguladığım... Her hissimde neler söyler, söylediklerim için ne zaman sorguya çeker? Ben içimdeki el âlem derim ona, insanlar öz eleştiri falan der. Ama o ses, o his ya da o gerçek her neyse içime sığdırdığım, yarattığım el âlemdi. Bu yüzden hep bastırıldım. İnsanlar bir yana, ben hep kendi kendimi bastırdım.

Ablam gerçekten böylesine ağır bir suça karıştıysa ben onun yakalanmasına sebep olsam da kendimden nefret ederdim, sussam da...

Hislerimizin peşinden koşarken vazgeçeceklerimizin sınırı var mıydı?

Yine de istemiyordum. İçimdeki el âlemi susturamazdım. Reha, bana hayatımın kararsızlığını sunmuştu. Zorlama yoktu, sadece beni vicdan azabıyla telkin ediyor, asıl tehdidi buraya saklıyordu. O an beni böylesine iyi anlamasından deli gibi korktum.

Kimsenin anlayabileceği bir şey değildi.

Gözlerim ve gözleri arasında zincire asılmış tutku vardı. Onu durdurmak istedim, onu var etmek istedim, onu yok etmek istedim, onu yeniden yaratmak istedim. Korktum, koştum, geri kaçtım, sadece araftaydım.

Az önceki söylediklerini bir kenara bırakmaya çalışarak, gerçekten makul sözler telaffuz etmeyi amaçladım. "Sen nasıl bir insansın ya? Nereden baksam günah ve suçtan, hata ve yanlıştan ibaretsin. Bir de bana cehaletten bahsetmiştin. Sanat senin gibilere göre değil. Senin gibilerin yaptığını sandığı sanat da o kadar olur." Sesim istediğim gibi güçlü ve taviz vermeyen bir tonda çıkarsa da böyle değildim. Neyse ki maskelerimiz vardı...

Demir kapıyı açtı, ardından belimden yakalayarak beni dışarıya doğru yöneltti. "Herkesin bir tutkusu vardır. Benimki de bu," İsmimle ilgili gönderme yapmaya ne zaman son verecekti?

"Şimdi git, uslu bir kız olup dersini dinle." Başımı çevirip ona baktığımda hemen yüzümün yakınında olan yüzü ile karşı karşıya gelmiştim. O an... çok farklıydı. Tamamen aykırıydı. Gecelerce bu anı görüp ağlayarak uyanabilirdim. Gecelerce bu kâbusa uyanabilirdim.

Başka biri olsa benimle böyle konuşmasına asla izin vermezdim. Beni küçümsemesine, kibirle bakmasına dayanamazdım. Ancak ondan korktuğum gerçeği dudaklarımı mühürlüyordu.

İleriye bir adım atarak kollarından kurtulup hızlı adımlarla odadan çıktım. Bomboş, cızırdayan floresanların aydınlatığı Mahzen'deki tek ses, adımlarıma aitti. Aldığım ağır koku, uçuşan tozlara eşlik ediyordu.

Tıpkı ölümümü görmüş gibiydim. Ölümümü görmüş, çaresizce kaçıyordum, erteleyemeyeceğimi bile bile.

O günün devamında derslerime girdim. Kafam hep bambaşka yerlerde olduğundan dersleri dinleyememiştim. Okulda geçirdiğim vakit boyunca Reha'yı bir daha görmedim.

Derslerim bittiğinde hava kararmıştı. Eve yürüyerek gitmeyi tercih ettim. Biraz yürüyüş ve temiz havanın bana iyi geleceğini umuyordum. Burada rahatça evime yürürken, şu anda biri uyuşturucu yüzünden ölüyor olabilirdi. Bizzat Reha'nın aracısı olduğu uyuşturucular yüzünden... Ne susmak ne de anlatmak beni kurtarabilecekti.

En başından beri ertelediğim ablamın ve ailemin tepkisiyle bizzat yüzleşecektim.

Polise ihbar etmek konusu tek başıma alabileceğim bir karar değildi ve bu sorumluluğu yalnızca ben üstlenemezdim.

Bitmişti, bu kadardı. Babama her şeyi anlatacaktım...

ŞEBNEM ARAZ

Artık havaların soğumaya başladığı, yazın kavurucu sıcaklığını geride bıraktığımız aylardaydık. Dışarı çıkarken ince bir ceket almadan edemiyordum. Ancak ne yazık ki bugün derse geç kala-
cağım korkusuyla aceleyle evden çıkınca ceketimi unutmuştum. Kısa kollu tişörtüm rüzgârın tenime vuruşuyla hafifçe üşümeme sebep oluyordu. İyi tarafından bakacak olursam hava sadece rüz-
gârlıydı, yağmur yoktu.

Kötü tarafından bakacak olursak gerçekten üşüyordum ve bu-
nun tek sorumlusu da Sercan'dı! Dün gece onun yüzünden uyu-
yamamıştım. Hâliyle sabah da uyanamadım. Kesinlikle her şey
onun suçuydu.

Bugün sakince konuşmaya karar vermiştik. Sercan'ı ekip evi-
me, sıcak yorganımın altına gitsem çok güzel olabilirdi. Ama ka-
famdaki düşüncelerin sesini susturamıyordum. Sercan'la konu-
şmadığım müddetçe de kafamda kurmaya devam edecektim. O
yüzden bu konuşmayı ertelemek benim zararına olurdu.

Ders çıkışında Elif ve Cansu'yla okuldan çıktım.

İçimde binlerce sorunla yarışırken, onlar yine konuyu Tut-
ku'nun ilgisizliğine getirdi. Sürekli bu konuyu açmalarından ger-
çekten sıkılmıştım.

“Bak anlıyorum, Tutku yakın arkadaşın ama sen de bizi anla.
Tavırları hep bir garipti zaten, yetmez gibi ablası gelip okulda olay
çıkardı. Bence ailecek garipler!”

İç çekerek “Böyle konuşma Elif,” diye mırıldandım.

“Yalan mı?”

Yoldaki gözlerimi kaldırarak yüzüne çevirdim. “Tutku benim
yakın arkadaşım cümlesini tekrar etmeme gerek var mı?”

Bu kez Cansu araya girerek konuşmaya başladı. “Ya her ney-
se... Şebnem o kızla takılmak istiyorsa takılsın. Bizi bağlamaz.”
Omzuma anlayışla, sakinleştirmek istercesine dokundu. “Yanlış
anlama ama o kızla hâlâ yüz yüze geliyorsak tek sebebi sensin.”

Sanki Tutku'dan değil de düşmanlarından bahsediyor gibi ko-
nuşmaları beni şaşkına çevirdi. Son zamanlarda iyice abartmış,

laflarının gittiği yere dikkat etmeden konuşuyorlardı. “Saçmalıyor sunuz. Kızın size hiçbir zararı yok. Biraz abartmadınız mı?”

“Mesajlarına dönmediğini söyledin.”

Gözlerimi kaçırdım, haklıydı... Dün Sercan’la olanlardan sonra yakın arkadaşına ulaşmak ve biraz dertleşmek istemiştim. Fakat yakın arkadaşımın o kadar da *yakın* olmaması sebebiyle isteğim karşılıksız kalmıştı.

Yine de ne olursa olsun Tutku hakkında bu şekilde konuşmamalıydılar. “Bu onunla benim aramda.”

“Sen Sercan’a kırdığında, seni teselli etmek için yanında mıydı? Hayır...”

“Daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Cansu isteğime uyarak konuyu değiştirdi. “Sercan konusunu ne yapacaksın?” Birazdan onlarla yollarım ayrılacağından, tam üstüne bastı diyebilirdim. Çünkü Sercan’la buluşmaya gidecektim.

Kısaca olanları anlattım. “Doğru düzgün konuşmadık bile. Bana karşı caddedeki dükkânda beraber kahve içmeyi teklif etti. Ben de tutamadım kendimi, çok saçma bir trip attım. ‘Yakından ilgilendiğin sarışınla git bence’ falan dedim. O da tepkime sinirlendi. ‘Kafanda ne kuruyorsun sen?’ dedi. Aramızdaki tek diyalog bunlardan ibaretti. Çünkü Sercan bunları söyleyince kırdım ve arkama bakmadan oradan uzaklaştım. Akşam konuşmak istediğini söyleyerek mesaj attı. Ve bilin bakalım nereye gidiyoruz?” dedim karşımızdaki dükkânı işaret ederek. Oysa bu dükkâna *yakından ilgilendiği sarışınla* gitmesini söyleyeli sadece bir gün olmuştu.

“Şu dükkân?”

“Aynen öyle.”

Dükkânın camlarının arkasında kalan küçük masaların birinde Sercan’ı gördüm. Onu fark eden yalnızca ben değildim. “Bak sana, o çoktan gelmiş. İçerde oturuyor. Çıkışta bizi ara ve sakın ol. Hiçbir şey senden önemli değil.”

Biz bunları konuşurken karşı kaldırımında bir hareketlilik oldu. Başımı çevirerek baktığımda bizim kasabanın delisini, paranor-

mal hikâyeleriyle ünlü sarhoş adamı gördüm. Sendeleyle sendeleyle yürümeye devam etti. Elinde gazeteye sarılmış içki şişesiyle önünü bile göremeyecek kadar sarhoştı.

Gözlerimi devirerek tekrar önüme döndüm.

“Teşekkür ederim kızlar, siz de kendinize dikkat edin. Sonra görüşürüz.”

Dükkândan içeri girerek Sercan’ın karşısına oturdum. Aslında o gün benim için köprüden önceki son çıkıştı. Lakin ben o çıkışı görmezden geldim ve bu kararımın sonuçları tüm hayatıma mal oldu.

Köprünün yoluna girdim ve kopan halatları beni denizin derinliğine gömdü.

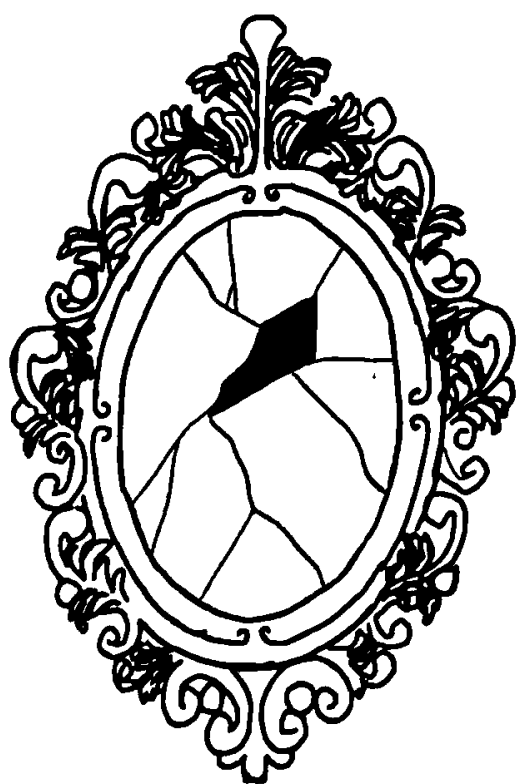
Sadece bana gülümsedi ve “Benim için sen önemlisin Şebnem. Sen benim için bir ‘gençlik çapkınlığı’ değilsin. Yaşadığın güven problemini anlıyorum. Anlıyorum ama kabul edemiyorum. Çünkü ben seni bir ömür yanımda istiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da on yıl sonra beraber bugünleri gülümseyerek hatırlayacağımız...” dedi.

On yıl sonra o günleri gülümseyerek hatırlayamadım.

Ama yine “Eğer zaman sana iyi gelecekse, ben seni sonsuza dek de beklerim. Yeter ki benden gitme...” deseydi, ben yine aynı denizin dibini boylamayı göze alırdım.

Yine olsa, onun gözlerine baktığım anda şeritler kopardı. Acıya, hatalara, pişmanlığa ve sebep olacağı felaketlere rağmen onun yanında kalmaya devam ederdim.

O gün dükkândan çıkarken omzuma bıraktığı ceketinin ağırlığı, yüreğime sindi. Ve yüreğimi söküp atmadığım takdirde ondan kurtulmam imkânsızdı. *Ondan kurtulmayı en çok dilediğim günlerde bile...*

4. BÖLÜM ÇAPRAZ ATEŞ

Benden geriye ne hayallerim kaldı ne yaşama sevincim. Yüzümdeki tebessüm bile çalındı. Arada ruhumu saran mutluluğu unuttum. Ablamı koruyacağım diye peşine düştüğüm sırlar, sonumu getirdi.

Ben benden geçtim, ben beni kaybettim.

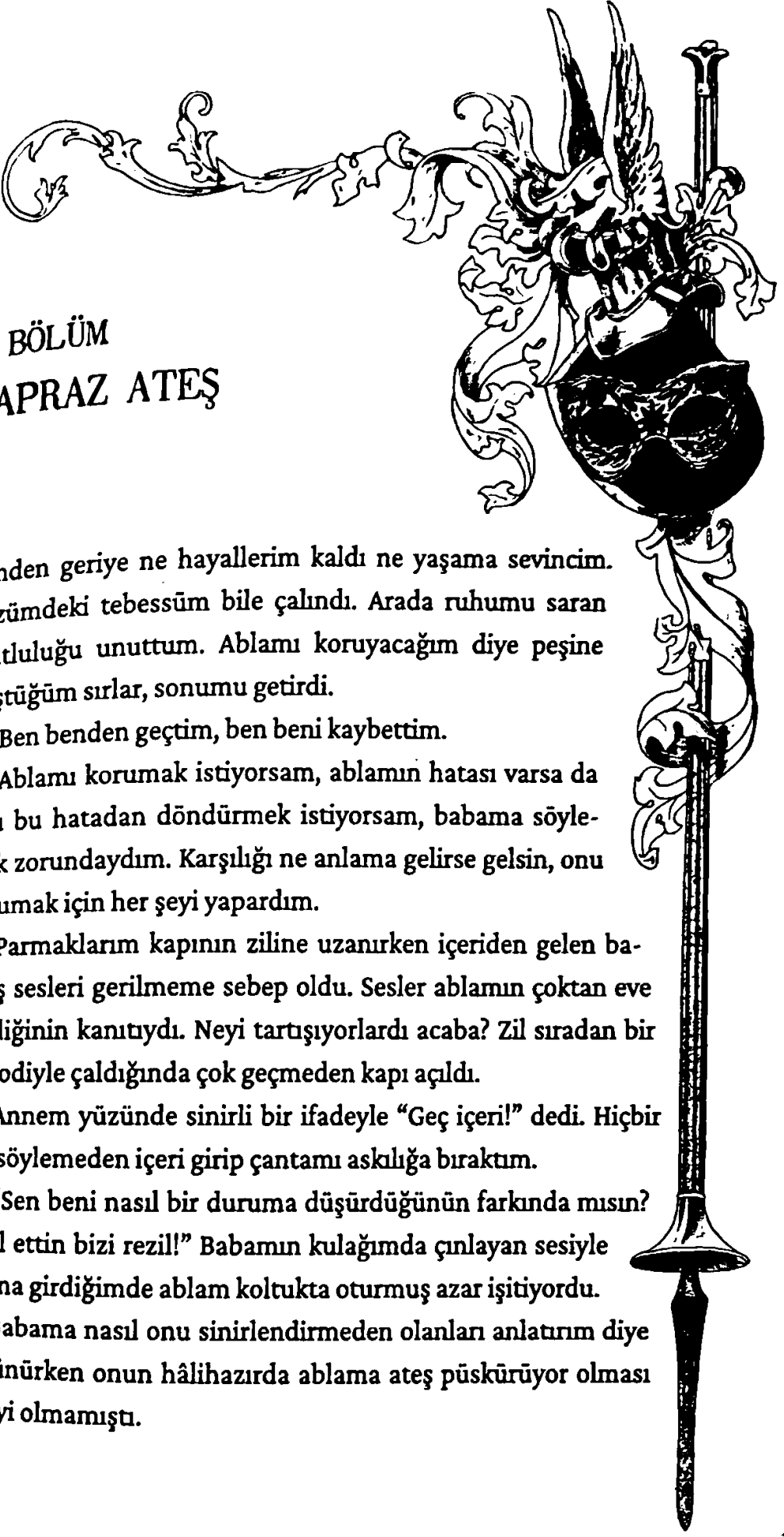
Ablamı korumak istiyorsam, ablamın hatası varsa da onu bu hatadan döndürmek istiyorsam, babama söylemek zorundaydım. Karşılığı ne anlama gelirse gelsin, onu korumak için her şeyi yapardım.

Parmaklarım kapının ziline uzanırken içeriden gelen bağırış sesleri gerilmeme sebep oldu. Sesler ablamın çoktan eve geldiğinin kanıtıydı. Neyi tartışıyorlardı acaba? Zil sıradan bir melodiyle çaldığında çok geçmeden kapı açıldı.

Annem yüzünde sinirli bir ifadeyle "Geç içeri!" dedi. Hiçbir şey söylemeden içeri girip çantamı askılığa bıraktım.

"Sen beni nasıl bir duruma düşürdüğünün farkında mısın? Rezil ettin bizi rezil!" Babamın kulağımda çınlayan sesiyle salona girdiğimde ablam koltukta oturmuş azar ıstıyordu.

Babama nasıl onu sinirlendirmeden olanları anlatırım diye düşünürken onun hâlihazırda ablama ateş püskürüyor olması hiç iyi olmamıştı.

"Her şey benim suçummuş gibi davranmaya bir son verin. Tutku da oradaydı!" Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken ona baka-kaldım. "Neyden bahsediyorsunuz?" Neyi tartıştıkları hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Annemler Elvin'le olan kavga mevzusunu öğrenmişler."

"Benim bu konuyla alakam ne?" Babamın öfkeli bakışları bana dönerken gerginlikle yutkundum. Gerçekten beni suçlamayacaktı değil mi? Ben ne yapmıştım şimdi?

"Bana ikinizin de ismi söylendi. Özellikle sen Sevgi. Ne demek kardeşinin okulunun önünde kavga etmek? Kocaman kızlar oldunuz, hâlâ çocuk gibi davranıyorsunuz. Yürü odana!" Dudaklarım birkaç kelime edebilmek adına aralandı, sessizliğin hüsrانىyla geri adım attım. Bizi çocuk gibi davranmakla suçladıktan hemen sonra, bir çocuğa ceza verir gibi "yürü odana" demesi de kendi çelişkisiydi. Ablamla aynı anda odama doğru giderken babamın "Sen dur Tutku!" demesiyle duraksadım. Önce ablamla konuşurum diye düşünmüştüm. Ablamın bakışları üzerimdeydi, ona bakarken ilk kez bu kadar garip hissediyordum. Sanki düşman gibiydik... Neden bana saf nefretle bakıyordu?

"Gel yanıma otur. Konuşacağız seninle." Her ne kadar iyi de neden demek istesem de bir şey demeden yanına oturdum.

Annem de diğer yanıma oturup şefkatle elimi tuttu. "Bak kızım, biz senin aileniz. Bize her şeyi anlatabilirsin." Tek kaşım havalanırken ikisinin de ilgili tavrını anlamlandıramıyordum. Acaba ablamla ilgili bazı şeyleri duymuşlar mıydı? "Bunu zaten biliyorum anne..." Soru sorarcasına ona baktığımda babam söze girdi. "Sevgi bize her şeyi anlattı."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Sanırım yaptıklarını onlara anlatmıştı. Gurur duydum onunla. Yapması gereken buydu, biz ona yardım edebilirdik. Mahzen ve tehlikeli patronu umurumda değildi. Ablamı onların eline bırakmayacaktık. Biz onun ailesiydik, bizden daha büyük bir destekçisi olamazdı. Onun her zaman yanında olacaktık. Yine de emin olmak için "Neyi anlattı?" diye sordum.

“Bir erkek arkadaşın varmış. Aynı okula gidiyormuşsunuz. Başka bir kızdan onu kıskanmışsın. Ablan da dayanamayıp seni savunmak için kavga çıkarmış.”

Başım mı dönüyor? Yoldan dönen umutlarım mı? Yolun üzerinde dizlerimin izleri kalır. Ben bunu hak etmedim. Başımdan aşağı dökülen kaynar sular, ruhumu cayır cayır yaktı. Titreyen elimi alnıma yaslayarak hayal kırıklığımı kabullendim.

Ben onun için hayatımı tehlikeye atarken, onun benim üzerime iftira atışını kabullendim.

Acının bedenimde dolanmasına müsaade ettim. Kaçmaya kudretim yoktu, yavaşça kabullendim.

Sırf onun için hiç gitmeyeceğim yerlerde bulunmuştum. Korkudan titrerken, yumruklarımı sıkıp güçlü durmaya çalışmıştım. Hepsi ne içindi? Ablam tehlikedeyse onu koruyabileyim diye...

Onu dünyanın karanlığında kaybettim.

Göğüs kafesime çöken ağrı, beni yeniden Mahzen’de yaşadıklarımın götürdü. Reha’nın söyledikleri kelimesi kelimesine zihnimde dönüp durdu. Alenen tehdidinden daha korkutucu olan, ablamın nasıl birine dönüştüğüydü.

Sadece korkuyorum. Yardıma ihtiyacım var, ailemle konuşmaya ihtiyacım var. Ne yapacağımı bilmiyorum, oksijensiz bir odaya tıklmış gibiyim. Bu yükü taşımak istemiyorum. Susmaya da konuşmaya da dayanamam. Kararsızlığım ve korkularımın ortasında bir de ablamın iftirasıyla karşılaşmıştım. Konuşmak sorunlarımızı çözmeye yeterdi ama o canımı yakmayı tercih etmişti.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalkarak “Yalan söylüyor!” diye bağırdım. Sesim titriyordu. Bana inanmak zorundaydılar. Çünkü yalan söyleyen ben değildim.

Annem kirpiklerinin altından tüm iyi niyetiyle bana baktı. “Saklamana gerek yok, amacımız seni yargılayıp azarlamak değil. Sadece yanında olduğumuzu bil. Bir erkek için değer mi hiç? Gençecik kızsın.” Başımı hızla iki yana salladım. “Anne, yalan söylüyor!” dedim.

Bu kez babam söze girdi. “Ablan neden böyle bir yalan söyle-
sin?” Kırılışımın sesi kulaklarıma kadar geldi. “Sen de mi baba?
Ben ne zaman sana yalan söyledim? Yalan söylüyor dediysem ya-
lan söylüyor!”

İnandırmak istediğim doğruyu bir gün bulsanız, bugün deği-
şir mi? Bana aylar sonra gülümseyen de kaşlarını çatmış günü
unutmayacağım.

“Bana hiç yalan söylemedin. Ama doğruyu da söylemedin.
Sen hep içinde yaşayıp, içinde bitirdin. Bu kez yanıdayım diyo-
rum, anlat diyorum.” Önceki ilişkilerimden bahsediyordu. İster
istememez duydukları olmuştu. Ancak ben hiçbir ilişkimde farklı
kadınlarla muhatap olmamıştım, olmazdım. Bana bu doğru mu
diye sorduğunda da hep doğruyu söyleyip kabul etmişim. Şimdi
benim yalan söylediğimi iddia edemezdi. Buna kimsenin hakkı
yoktu.

Gözlerim koridora döndü. Ablamın odasının kapısına diktim
gözlerimi. Annem fark ederek, “Ablana kızma, o sadece sana yar-
dımçı olmaya çalışıyor!” dedi. Kalbimin üzerinde sigara söndür-
mesiyle aynı şeydi sözleri. Habersizce yaktılar canımı. Habersizce
güvendiler ablama. Onu korumaya çalışan bendim, hatayı yapan
ise oydu. Lakin onlar beni bir yalanın içinde görüyorlardı.

Koşar adımlarla ablamın odasına gittiğimde arkamdan ses-
lenseler de umursamadım. “Tutku buraya gel!” Kapısını açıp an-
nemler engel olmasın diye arkadan kilitlediğimde ablam yatağın-
da oturmuş doğrudan bana bakıyordu.

Dilimin ucuna gelen binlerce kelime vardı. Mahzen’le ilgili ko-
nuşmadan önce hayal kırıklığımla dile getirecektim. “Bunu nasıl
yaparsın? Annemlere nasıl böyle bir yalan söylersin? Yerlerimizi
değiştirerek anlattın resmen. Ya o fotoğrafların bir gün ortaya çı-
karsa? O zaman da ‘o Tutku, ben değilim’ diyebilecek misin?”

“Belki benden önce seninkileri görürler.” Kaşlarım çatılırken,
“Sen ne saçmalıyorsun?” diyebildim. Hâlâ Reha’yla aramızda bir
şey olduğunu mu sanıyordu? Kaç gündür konuşmuyorduk. Bunca
zaman aklı başına gelmemiş olabilir miydi?

“Mahzen’de ne işin vardı? Kulağıma gelmez mi sandın?” Şokla geriye adımlarken bir an ne yapacağımı şaşırdım. Bugün Mahzen’de olduğumu bilecek kadar bu işin içindeydil Reha’nın uyuşturucu sattığını bile bile nasıl fotoğraf çekimini yapabilmişti? Hayali dahi olmayan bir iş için bu kadar fedakârlık olağan dışıydı; belki de fedakârlıktan ziyade, bir suçtu. Ona inanamadım. Bera-ber büyüdüğüm kızı tanıyamadım.

“Bundan sonra ben senin ablan falan değilim. Bundan sonra senin için sadece Sevgi’yim. Anladın mı? Artık benim gözümde sokakta geçen rastgele birinden farksızsın. Şimdi defol odamdan!” Neyin kavgasıydı bu? Gözlerine sinen öfke, hücrelerine kadar işlemişti. Yanlış olan neydi de nefretin çukuruna düşmüştük? Söylediklerini aklım almıyordu.

Kapıyı yumruklayan annemin sesi kulağıma geliyordu. “Tutku! Çabuk aç kapıyı!”

Derin bir nefes alarak kendimi açıklamaya çalıştım. “Ben senin için... Senin için...”

Anında sözümü keserek ayağa kalktı ve üzerime doğru yürüdü. “O gün! O gün, o bahçede Reha ve senin hakkında konuştuklarımdan pişman olacaktım neredeyse. Sana haksızlık ettim sanacaktım. Sana ondan hoşlanmadığımı söyledim. Evet, yalan değildi. Ama gelecekte bir şeyler denemeyeceğimizin garantisi yoktu. Tabii, sen beni Reha konusunda uyutmuyor olsaydın. Bana yalan söyledin. Sana sordum, bana cevap bile veremedin! Olabilirdi Tutku! Aranızda bir şey olabilirdi. En azından doğruyu söyleseydin...”

Anlamıştım, Elvin devreye girip ortalığı karıştırmıştı.

Ablam... Ya da daha doğrusu *Sevgi*, tamamen karanlıktaydı. Sesimin ona ulaşmayacağı kadar güçlü duvarlarla çevrili karanlık, beni kederde tutsak etmişti. Tek sorun Reha mı? Kalbini karartan öfkenin tek sebebi Reha’yla ilişkim olduğunu düşünmesi mi? Sırf bir erkek için mi beni düşmanı yerine koydu? Ona ne söylesem boştu. Ama yine de son bir çabayla konuştum. “Bizim aramızda

hiçbir şey yoktu! Olsaydı da hesabını sana vermezdim. Tıpkı senin yaptığın onlarca hatadan birinin bile hesabını vermeyişin gibi!”

“Reha, modellik hayallerinde senin yol göstericin oluyordur. Sen de fırsatını bulduğun gibi teklifini kabul etmişsindir. O fotoğraflarını annemlerin önüne attığım gün görecekmiş ben seni.” Bana elimden almakla ilgili öyle iğrenç bir cümle kurmuştu ki midem bulandı. İçimdeki tüm sevgi buzlanmaya başladı. Verdiğim değerın sıcaklığı dahi engel olamadı buna. Olmayan fotoğrafların için endişelenecek değildim. Sadece söyledikleri beni yıkmıştı. Derin bir üzüntünün pençesine düşmüştüm.

Annem, “Tutku yeter artık! Aç kapıyı dedim sana!” diyerek tekrar bağırdı.

Çapraz ateşte kalmış gibiydim. Annemlere bu durumu nasıl açıklayacağımı mı düşünecektim yoksa ablamı mı? Yalanları bir kenara atıp, babama bugün Mahzen’de gördüklerimi anlatacaktım. Ablamla ilgili olan her şeyi... Ama ablam benden hızlı davranıp gerçeklerin yerini yalanlarla doldurmuştu bile...

“Olmayan fotoğraflarımı mı önlerine atacaksın? Nasıl böyle biri oldun sen? Sevgi, bana bunu yapma. Bize bunu yapacak kadar iğrençleşme. Sen kaybedersin!”

“Senin gerçek yüzünü görecekler. Babamın canım kızım demeleri bitecek. Çarşaf çarşaf sereceğim o fotoğraflarını. Bir de bana öğüt veriyordun. İkiyüzlüsün... Unutma sen yokken ben vardım o okulda. Orada olan her şeyi bilirim.” Dünyevi hırslarını benden üstün tutuyordu. Reha’nın söyledikleri zihnimde yankılandı. “Mesela Mahzen’i... Orayı da çok iyi bilirsin, değil mi?” diye sordum.

“Bu bakışı biliyorum ben... Orayı mı dert ettin kendine şimdi? Kahramancılık mı oynamak istiyorsun? Biraz olsun aklın varsa oradan uzak durursun. Okul yönetiminin içinde bunu destekleyen adamlar var. Yukardaki adamlar bu işin içinde yani... Öyle üç beş öğrenciyi ihbar etmeye benzemez. Başına tahmin dahi edemeyeceğin kadar ağır şeyler gelir. Sadece senin başına gelse bu

kadar dil dökmezdim, babamın da başını yakarsın. Ona göre hareket et.”

Dünyada doğruyu yapmak tehlikeliydi. Bütün yanlışların üstü örtülürdü de doğruyu kimseden koruyamazdık. Ablasının nasihatlerine muhtaç o küçük kız çocuğu gibiydim. Gözlerimi ona dikmiş, dediklerini yapmayı bekliyordum. “Ne yani, susmamı mı bekliyorsun?”

Hâlbuki eve gelirken babama her şeyi anlatmayı düşünüyordum. Bana yol göstereceğine, ailecek doğru olanı yapacağımıza inanmıştım. Sırlar olmadan, gerçekleri olduğu gibi konuşarak başımıza üşüşen karanlıktan sıyrılıp çıkarız sanmıştım. Şimdi ise babam ablamın attığı iftira yüzünden yalan söylediğimi düşünüyor, ablamsa Mahzen’le bağlantısını bir an olsun reddetmiyordu.

“Susmak zorundasın. Sokakta gördüğümüz her torbacıyı ihbar ediyor muyuz Tutku? Görmemiş gibi yanlarından geçip gidiyoruz. Neden? Onlardan korktuğumuz için. Kendini çocuk masasında sanmayı bırak, gerçek hayata dön. Gerçek hayatta adaletin peşinde koşmanın cezası ağır olur.” Gerçek hayatmış! Korkularımızı bahane ederek vicdanımızı susturuyorduk sadece... “Sen de... Sen de onlar gibi misin? Bu pisliğin içinde misin? Reha’ya bu işte yardım etmek istemen...” Söyle bana, sen de onlar gibi günahın yatağında uyudun mu? Anlat bana, sen de dokunduğun her yeri kirletecek kadar kirlendin mi? Savaşım karanlığa olsaydı kolaydı da karanlığın içinden çıkagelen ablam olunca hamlelerim bitti.

Savunacak doğru bile kalmadı.

Söylediklerim onu rahatsız etmişti. “Haddin olmayan konulara giriyorsun. Reha’nın bu durumunu nasıl öğrendin bilmiyorum ama ben sadece ona yardım edecektim. Uyuşturucu kullanmıyorum yani.”

Uyuşturucu kullanmıyor, tıpkı Reha gibi satıyordu. Sercan gibi, Feyza gibi... Yüz yüze olduğum çoğu insan gibi. “Bunu nasıl yaparsın? Sen ne yaptığının farkında mısın? Uyuşturucudan bahsediyoruz Sevgi!”

“Artık yapmıyorum. Umurumda değil, kendi bokunda boğulsun!” Artık yapmıyor olması neyi değiştirecekti? Polise gittiğim anda Sevgi’nin de bu işle bağlantılı olduğu ortaya çıkardı. Çıkmayacak olsa bile Reha’nın ortaya çıkaracağından şüphem yoktu.

Kapıda endişeli bekleyişleri süren anne ve babama nasıl sizin kızınız uyuşturucu satmış derdim? Üstelik dakikalar önce beni yalancılıkla suçlamışlardı.

Benim hepsiyle birden savaşılabilecek gücüm yok.

Arkamı dönüp kilidi açarak hızla odadan çıktım. Annemle çarpıştıktan hemen sonra yanından geçip odama gitmiştim. “Tutku! Bu terbiyesizliğinin bir sonucu olacak!” Kapıyı kapatarak onları duymazdan geldim. “Beni yalnız bırakın!” Onların bakış açısından âşık olmuş bir aptal olmalıydım, bunu düşünerek en azından beni rahat bırakmalarını umuyordum.

Kendimi odama kilitledim. Yatağıma otururken elimi dudaklarımın üzerine bastırarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Beni açık açık tehdit edip, üstüne ailemin bana karşı cephe almasını sağlamıştı. Ona kendimi açıklamak istemiştim, uyarmaya çalışmışım ama her seferinde yaptığı şey beni tehdit etmek olmuştu. Üstelik o Mahzen’in kapısından içeriye girdiysem bunun tek sorumlusu Sevgi’ydi.

Bazen insanlar kötülüğü hak etmekten ötesini yapamazdı.

Ben onun bana yaptığını asla yapmazdım...

Doğru düşünemiyordu, gittiği yol yanlışlardan ibaretti. Onu korumaktan önce, kendimi ondan korumam gerekeceğini bilememiştim.

Şimdi fotoğrafları bir uyuşturucu tacirinin elindeyken artık yapmıyorum dediği şey için onu zorlamayacaklarının garantisi yoktu. “Ya işine devam edersin ya da fotoğraflarını ailene gösteririz” deselerdi ne yapacaktı? Bu adamlar böylesine tehlikeliyse kesin Sevgi’yi de araştırmışlardı. Nasıl bir aileye sahip olduğumuzu biliyorlardı. Eğer Sevgi’nin ağzından yardım etmek adı altında yapmak istediği rezaleti duymasaydım tehdit edildiğini düşünürdüm.

Sevgi her şeyi bozarak sanki onun yaptığı hataları ben yapmışım gibi anlatmıştı. Şimdi gidip anlatsam ne değişecekti? Çevreden duydukları, Sevgi'nin anlattıkları kafalarına yatmıştı. Bana inanmıyorlardı.

Gidip babamla konuşmayı deneyebilirdim. Tepkisi ne olursa olsun denemek beni öldürmezdi. Ancak duygusal anlamda yaşadığım çöküş dudaklarımı mühürlemişti. Denemek beni öldürmezdi lakin *kötü bir evlat oldun* dercesine bakan gözleri mezarımı kazardı.

Yalnızlığımı bozan babamın sesi oldu: "Tutku ben senin babamım, benden çekinme. Hepimiz hata yaptık, hepimiz genç olduk. Sorun yok, kapıyı aç hadi." Avucumu biraz daha sert bastırdım dudaklarımın üzerine. Sesimi çıkarmadım.

Aramızda bir kapıdan daha fazlası vardı o an, fakat yalnızca ben görüyordum. O ise görmezden gelmeyi seçti.

Cevap vermeyeceğimi anlamış olmalı ki "Hazır olduğunda konuşmak için seni bekleyeceğim," diyerek kapımın önünden ayrıldı. Bana izin verecek kadar anlayışlı, gerçekten dinlemeyecek kadar acımasızdı.

Odamdan dışarı çıkmak, okula gitmek veya herhangi bir insanı görmek istemiyordum. Sonsuza dek burada ağlamaya ihtiyacım vardı. Babam bile bana inanmamıştı. Kendimi kime anlatacaktım?

Üstümü değiştirdim, çalışma masama oturup biraz ders çalışmaya çalıştım. Ama ne mümkün... Aynı şeyi elli kere okuyup hiçbir şey anlamıyordum. En sonunda pes ederek yatağıma girdim. Zaten erken kalktığım için ancak uykumu alırdım.

Zorla uyusam da sabah annemin odasından gelen alarm sesine uyanmıştım. Kıyafetlerimi giydikten sonra hiçbir şey demeden evden çıktım.

Otobüs durağının önünde beklemeye başladığımda yüzümde aşırı asık ve öfkeli bir ifade vardı. Kalıbımı basardım ki gün boyunca ifadem asla değişmeyecekti.

Dün yaşadıklarım kafamda tekrar başa alarak izlediğim bir film gibiydi. Kararsızlığıma biçilen vicdan azabı boyumdan büyüktü. Sevgi'nin aklı başında değildi, doğru yolu bulmayacaksa bile en azından yanlış yola kimsenin zoruyla gitmeyecekti.

O fotoğraflarla beraber sözleşmeyi, neye sebep olursa olsun, Reha'dan almalıyım. Ardından yapacağım şey Sevgi'yi tehdit etmek veya direkt babama göstermek olacaktı. Böylece hem o adamın ablamı tehdit etme ihtimali ortadan kalkmış olurdu hem de doğruları konuşmaya başlardık.

Mahzen'de gördüklerimle ilgili şimdilik susmak zorundaydım. Bu konu hakkında düşünmeyi bile erteliyordum.

"Sonunda tekrar karşılaştık. Günlerdir seni arıyorum." İrkilerek arkamı döndüğümde Elvin'le karşılaşmıştım. "Burada olacağımı nereden bildin?" Tedirgin olmasam da rahatsız olmuştum. Böylesine kolay ulaşılabilir biri olmak istemezdim.

"Ablanı tanıyorum. Burada olacağını tahmin etmek zor olmadı." Başımı sallamakla yetindiğimde bir an sorguyla ona baktım. Neden beni arıyordu? Onu Reha göndermiş olabilir miydi? "Beni neden arıyordun?"

"Mahzen'den sonra görüşemedik."

Gözlerimi devirdim. Zaten derdim başımdan aşkındı, onunla uğraşamazdım. "Git başımdan seninle uğraşamam!"

"Şşş, sakın ol! Ben senin tarafındayım."

"Git başımdan dedim!"

"Anlaşma yapmaya geldim, canını sıkmaya değil. Ortak amaçlarımız var." Kafamda yanan ampulün ışığı zihnimi aydınlattı. Fotoğrafları bulmakta Elvin'in Reha'yla olan bağlantısını kullanabilirdim. Reha'yı tanıyan oydu sonuçta. "Anlaşma mı istiyorsun?" Göz ucuyla yolu kontrol ettikten sonra tekrar ona döndüm. "Uzatmayacağım. Bana Sevgi'nin fotoğrafları lazım. Onu bulmanı istiyorum. Gerisi beni ilgilendirir." Fotoğraflar derken ne tür fotoğraflardan bahsettiğim gayet açıktı. Elvin kendince intikam almanın peşinde olduğundan, benim yerime fotoğrafları Reha'dan alabilirdi.

Kaşları havalandırırken, omzundaki çantasını biraz daha yukarı itti. “Ne oldu da fikrin değişti? Dün ablanın arkasında duruyordun, bugün abla bile demiyorsun.” Haklıydı. Elvin’i günahım kadar sevmiyordum ancak ablam da beni günahı kadar sevmiyordu.

Öylesine çıkmazdayım ki olacak veyahut olmuşlardan biri bile benim kârıma değildi. Düzeltmek adına çırpındığım benim hayatım olsa, çabam değerini bulurdu. Lakin söz konusu olan Sevgi’nin hayatıydı. Bundan sonra yüzüne bakmazdım, orası ayrı konuydu. Ama hayatını mahvedişinin de seyircisi olamazdım. Aynı evde yaşadığım ablamın başına gelecek şeyler hepimizi ilgilendiriyordu.

Sevgi’nin hatalarını topladıktan sonra ne olacağı da meçhuldü. Polise gider miyim bilmiyordum. Korktuğum bir gerçektir. Ondan daha korkutucu olan şey ise Sevgi’nin hapse girme tehlikesiydi.

Kafam çok karıştı. En azından önce o fotoğrafları alacaktım, sonra sıra Mahzen konusuna da gelecekti.

“Hikâyenin bu kısmı seni ilgilendirmiyor.” Dudaklarını yaladı ve gelen otobüse doğru yaklaşmaya başladı. “Üzgünüm ama Reha’nın kapısını çalman gerekiyor. Çünkü kimsenin fotoğraflarını başkalarına vermez. Tabii bu senin ne kadar ikna edici olacağınla da alakalı.”

Sıkınca nefes vererek dolu koltuklara baktım ve “İkna etme kısmıyla neden sen ilgilenmiyorsun?” diye sordum.

Şaşkın ve alay doluydu gözleri. “Eğer ondan böyle bir şeyi isteyen ben olursam asla kabul etmez. Sevgi’yle aramızın ne kadar kötü olduğuna şahit oldu. Mantıken sence bana o fotoğrafları verir mi?” Ah, ben bunu tamamen unutmuştum.

“Ben onunla muhatap olamam!” Daha dün beni tehdit etmiş adamdan fotoğrafları istemem saçmalık olurdu. Her ne kadar tehdidini tıpkı tavsiye verir gibi kibarca yapmış olsa da niyeti değişmiyordu, adam psikopatın tekiydi.

Tutunduğum demire tutunarak kaşlarını çatı. “Fotoğrafları ondan başkasından bulamazsın. O da etik bulmadığı için vermez zaten ama senin durumun biraz farklı. Boşuna bana geldin. Ben

istersem ayağına kapamayım yine vermez, çünkü aramızdaki durumu biliyor. Ama o senin ablan..." Etik bulmaz mı demişti o? Neyin etiğinden, neyin ahlâkından bahsediyordu? Bu insanlar farklı bir dünyanın insanı mıydı yoksa ben mi yanlış yere doğmuştum? Uyuşturucu pazarlayacak kadar donmuş bir kalpten ne beklenirdi? Uyuşturucu satmak etik ama bu değil mi yani? Reha'yı ilk gördüğümünden beri onu çözemiyordum. Genelde bir bakışta anladım insanları. Lakin Reha istisna olmuştu. İyi gibi konuşup, kötü olan bir adamdı. İlginçti, onu anlayamıyordum.

Hayatta hiçbir şeye imkânsız dememek lazımmış. Elvin'den fikir alacağım kimin aklına gelirdi ki? Çaresizce gözlerimi kırptırdım. Ben şimdi... Reha'ya muhtaç mı kalmıştım?

Otobüs ineceğimiz durağa geldiğinde önce o indi. Ardından ben de indim ve okula doğru diğer öğrencilerle yürümeye başladım.

Okula varana dek tek düşündüğüm Reha'ya bu durumu nasıl söyleyeceğimdi. Üstelik onu son gördüğümde konuştuklarımız hiç iç açıcı değildi. Planlarım dün gece uykularımı kaçırmıştı. Yaptığım şey alenen ateşle oynamaktı, farkındaydım. Ama ailemizin üzerine çöken kara bulutları dağıtmak zorundaydım. *Zira bunu yapabilecek kimse yoktu.*

Sonra kulaklarımda ablamın sözleri çınladı. Eğer fotoğrafları istiyorsam, eğer doğruyu söylediğimi kanıtlamak istiyorsam, Reha'ya gitmek zorundaydım.

Okulda gün boyu onu görmemiştim. Belki de gelmiş, o Mahzen dediği yerden çıkmamıştı. Fakat artık bunların hiçbir önemi yoktu. Kararımı vermiştim.

Elvin'e ne yazık ki ulaşmam gerekiyordu çünkü onun nerede olduğunu bilebilecek ve şu anda bana yardım edebilecek tek insandı. Mahzen'e gidip kontrol etmeyi düşündüm. Ama Allah'tan bunu yapacak kadar aptal değildim.

Instagram üzerinden Elvin'e mesaj atarak onu kapıda beklediğimi söyledim. Beş dakika kadar bekledikten sonra makyajını tazelediği belli olan Elvin okuldan çıktı. Gözleri anında beni bulurken, anlamış gibi yanındaki arkadaşlarından ayrılıp yanıma geldi.

“Ne oldu?”

“Reha okulda yoktu.” Gözleriyle etrafı kontrol edip bana döndü.

Çantasından küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. Hızla yazdıklarından sonra kâğıdı rastgele yırtıp elime tutuşturduğunda aceleci tavırları gözümünden kaçmamıştı. “Tüm gün Mahzen’de olmadığına göre ya oradadır ya da evinde.”

“Burası neresi ki?”

“Çekimlerini yaptığı yerin adresi. Orada bulamazsan kapıda numarası var. Oradan ararsın.” Tam sözlerine devam edecekken arkadan cırtlak bir ses geldi: “Elvin! Hadi gidelim artık!” Omzuma vurarak beni geriye ittiği anda hızla arkasını dönüp arkadaşlarının yanına gitmişti.

Avuçlarımın arasındaki kâğıt parçasına baktım. Gerçekten... Oraya gittiğimde başka bir kadın görme ihtimalim var mıydı? Lanet olsun! Dün beni tehdit eden adama kendi ayaklarımla gidiyordum.

Elimdeki adres biraz uzak ve bilmediğim bir yer olduğundan taksiyle gitmeye karar verdim. Önce okuldan biraz uzaklaşıp telefonla durağı aradım, zaten kısa bir süre sonra da taksi gelmişti. Adresi söyleyip arkama yaslandığımda ellerim soğuk terler atıyordu.

Doğal olarak gerilmiştim. Sadece ondan fotoğrafları isteyecektim, korkacak bir şey yoktu. Planımı tüm tehlikeleri hesap ederek yaptım. Adres bir çeşit dükkâna ait olmalıydı. Daha gitmeden sinirlenmeye başlamıştım. Oraya gittiğimde ne olacağını düşünmüyordum bile.

“Ablacım, geldik ama?” İrkilerek daldığım düşüncelerden başımı kaldırdım. “Ah tamam, şey...” Hızla taksimetredeki miktara bakıp ödemeyi yaptım ve arabadan çıktım. Bulunduğum yer sıralı binalarla doluydu.

Kâğıda baktım. No: 05

Gözlerim 05 numaralı binayı ararken önümdeki binaların hepsi bağımsızdı. Bu sıralı binalardan hiçbirisi değildi. O an arkamı dönerek baktığımda gün batımında parlayan led ışıklar ve No:05

yazısı gözlerimin önündeydi. Camları tamamen siyah bir perde ya da ona benzer bir şeyle kapatılmış, kenarları ise kırmızı led ışıklarıyla sarılmıştı.

Kaçmakla gitmek arasındaydım. Beni buna mecbur bırakanlar yabancı değildi, bizzat ailemdi.

Bomboş sokakta, yalnızca benim yüzüme yansıyan kırmızı, *Tutku'nun rengi oldu.*

Kararsızlığım adımlarıma yansımış, her an geri dönecek kadar güvensizdim. Ablam için buradaydım. Babamın karşısına geçip, *bak, sen bana inanmadın ama ben doğruyu söyledim* demek istiyordum.

Annem ve babam benim adımlı Tutku, ablamın adını da Sevgi koyarken üçüncü bir çocuğu yapıp adını saygı koymayı unutmuşlardı sanırım. Çünkü bizde eksik olan oydu.

Babam bizi karşısına alıp, isimlerimizin neden böyle olduğunu anlatır, anneme olan aşkını dillendirirdi. Küçüktük, kulağa masal gibi geliyordu. O zamanlar kıskançlık yapar, her seferinde, *Baba, Tutku mu daha önemlidir, Sevgi mi?* diye sorardık. Artık bu sorunun bir cevaba ihtiyacı vardı.

“Sevgi”, sizi iyi bir insan yapar belki ama “Tutku” sizi gerçek kılar. Seversiniz, canınız yanar. Ancak tutku sizi hiç yanıltmaz, zira tutku sizden bir parçadır. Bu yüzden oldum olası Tutku olmayı sevdim. Ama bugün, ilk kez ailemin ikimize de aynı gözle bakmadığını hissediyordum.

Belki o fotoğrafları onlara göstermezdim bile. Sadece bende ve güvende olmalıydılar. Reha gibi bir psikopatın elinde olması çok tehlikeliydi. Sevgi'ye şantaj yapabilirdi, akıllı bir karış havada olan Sevgi de onun oyuncağına dönerdi. Aynı zamanda fotoğraflar elimde olursa Sevgi'yi tehdit ederek onu elimde tutabilirdim.

Yapabileceklerimin anahtarı Reha'nın elinde duruyordu. Bir iç çekerek tüm düşündüklerimi kenara ittim.

Adımlarım 05 numaralı binaya doğru giderken, camları siyahla örtülmüş kapının önünde durdum. Elimdeki adresi çantama sıkıştırıp titreyen ellerimle camı tıklattım. Bir süre sessizlik oldu, sokakta yalnızca benim yaptığım tıkırtı yankılandı. Lakin kapı

açılmadı. Korkuyla gözlerimi kırptıstırdım. Bu, dönmek için son şansım olabilir miydi? Belki de yanlış yoldaydım, arkamı döndüm. Hırsıyla attığım adımlar, az önceki cesaretime tezat bir korkuyu temsil ediyordu.

Tam o anda kilit sesini duydum. Gün batımının kızılığı her yandaydı. Adımlarım bıçak gibi kesildi. Arkamı döndüğüm anda onu gördüm. Tekrar yüz yüze gelmek, onu en son gördüğümde ne kadar korktuğumu hatırlatmıştı. Anılar tazelendi, korku onun yüzünde ydi.

Hızla gözlerimi gözlerine çevirirken kendimi toparladım. Alıcı gözleri üzerimde gezindi. "Sanırım buraya gelmiştin... Orada durup izlemeye daha ne kadar devam edeceksin?"

Şaşkın bakışlarımla dilimi yutmuş gibi ona baktım. Buraya gelmiş olmamı fazla normal karşılamıştı. Anlamıyorum, uyum sağlayamıyorum. Tehdit ettiğın bir kızı, normal bir misafirini ağırlar gibi ağırlamaya kalkamazsın. En azından kapıda gördüğünde şaşırman gerekir.

Bazı zamanlarda... İfadesiz suratında duyguların gölgesi bile olmazdı. O gün de öyleydi.

Birden cam kapının arasından kaybolup gitti. Kapıyı aralık bıraktığını fark ettim. Tedirginlikle nefes alarak, büyük adımlarla kapının önünde dikildim. Kapıyı tamamen açıp içeri girdikten sonra kapattım.

Elimi çantamın içindeki biber gazına atarak kendimi emniyete aldım.

Aslında dairenin girişı tamamen fotoğrafçıların yerine benziyordu. Muhtemelen o şekilde kiralayıp, kendi amacına uygun işlemişti. Ne de olsa Reha yalnızca sanat için hareket ediyor ve para kazanmakla ilgilenmiyordu. Sonuçta uyuşturucu taciri olan biri neden fotoğrafçılıktan para kazanmaya çalışsın ki?

Girişı geçtikten sonra aynı şekilde siyah olan kapıyı açtım.

Duvarlar simsiyahtı. Bütün ışıkların doğrulduğu bir köşe, köşede de üzerinde kırmızı bir örtünün olduğu başlıksız bir yatak vardı. Odanın geri kalanı onlarca prodüksiyon malzemesiyle do-

huydu. Köşeye çekilmiş bir koltuk, üzerinde çeşit çeşit malzeme... Bar sandalyesi, tahta upuzun bir masa, daha önce hiç görmediğim tarzda bardaklar...

Kendimi çok tuhaf hissettim. Haftalar öncesinde modellik hayalleriyle uyuyorken, bulunduğum ortam o hayallerimin yuvasıydı.

Gözlerim Reha'yı bulduğunda, kameranın hemen arkasında oturmuş, gözleriyle tenimi delip geçecek kadar yakıcı bakıyordu. Titrek nefesim odanın içerisine karışırken tam ortada duruyordum. Panikle yanına gidip ışıklı yerden mümkün olduğunca uzaklaştım.

"Seni dinliyorum?" Ah doğru ya, bir şeyler söylemem gerekiyordu!

"Öncelikle sizi ihbar etmeyeceğim. Bu konuda rahat olabilirsiniz," İlk yalanımı da böylece söylemiş oldum.

"Ben senden bir şey istemek için geldim. Sessizliğimin mükâfatı olarak düşünebilirsin." Sıkıntılı bir ifadeyle gözlerimi kaçırdım. "Senden ablama ait olan fotoğrafları ve yaptığınız sözleşmeyi istiyorum."

Fotoğrafları olası bir durumda aileme kanıt olarak göstermek için, sözleşmeyi ise maddeleri görerek ablamın neye imza attığını anlamak için istiyordum.

Fotoğrafları alsam dahi onda kopyaları olabilirdi. Hiçbir zaman elindeki fotoğrafları tamamen yok ettiğinden emin olamazdım.

Dudakları eğlendiğini belirtircesine kıvrılırken, aynı anda çok katı görünüyordu. "Peki, sana fotoğrafları ve sözleşmeyi vereceğimi düşündüren ne?" Ona ait olan bir yerde, onun yanında oturuyordum. Dikkatli olmak zorundaydım. Canımı seviyorsam uyanık olacaktım.

Ona ait bir yerdeydim. Şayet buradan cesedim çıksa arkamdan "Kendi isteğiyle neden oraya girmiş o zaman" derlerdi. Kimse altındaki nedenlerle ilgilenmezdi. Bugün burada ölsem, ölümümün suçu dahi üzerime atılırdı. Öldürülmüş olurdum lakin herkes intihar etmişim gibi konuşurdu. Katilin haklı bulunacağı zihniyet

içerisinde, katil sıfatının ne derece affedilemez olduğunu görecek üç beş kişi kurtuluşum olmayacaktı.

“Sevgi’nin akıbeti umurumda değil. Sen ‘Yaşamamanın bedeli vardır,’ demiştin. Ben de ‘Her hatanın bir bedeli vardır,’ diyorum. Bu zamana kadar sustum. Bundan sonra susup susmayacağım sana bağlı. Aklından beni öldürerek kurtulmak geçerse diye söylüyorum, şu yazışmaya iyi bak!” Buraya gelmeden önce Şebnem’e attığım mesajı gösterdim.

Gönderen: Tutku

Birkaç saat içerisinde bizim eve git, şayet orada değilsem polisi ara

Gönderen: Şebnem

Ne oluyor?

Gönderen: Şebnem

Her şey yolunda mı? Sen iyi misin?

Gönderen: Tutku

İyiyim, sorun yok. Polislere de Reha Özaden ismini ver. Söylüyorum, başıma bir şey gelirse tek sorumlusu odur. Sen sadece dediğimi yap

Gönderen: Şebnem

Beni korkutuyorsun

Gönderen: Tutku

Dediğimi yapıyor musun, yapmıyor musun?

Gönderen: Şebnem

Yapacağım lütfen bana haber ver

Devamında Şebnem bir sürü mesaj göndermişti. Onları gösterme gereği duymadım.

En azından başıma ne gelirse gelsin, intihar etmiş diyemezlerdi. İsim verip tehlikede olduğumu belirtmiştim.

Bacakları aralık duruyor ve oldukça rahat oturuyordu. Bense gergin bir hâlde arkama bile yaslanmadan diken üzerinde onun gözlerine bakıyordum. Umarsızca mırıldandı. “Seni öldürme ihtimalimden o kadar eminmişsin ki kendini garantiye almışsın.”

Bunu yapmam neden onu hayrete düşürmüştü? Bu adam gerçekten normal değildi. “Sana güvenmem mi gerekiyordu?”

Gözleri kararırken, çene kemiğinin belirginleştiğine şahit oldum. Muhtemelen dişlerini sıkıyordu. “Ben kadınları öldürmem. Sana daha önce de söyledim, sana zarar vermem.”

“Karşımda konuşan adam farklı biri, olduğun kişi farklı biri sanki. Senin kendinden haberin yok mu? Sen insanları zehirliyorsun Reha. Ne zararından bahsediyorsun? Yeterince kötü biri değil misin?”

Bugüne kadar kimseyle aramda bu tarzda diyaloglar geçmemişti. Reha, cehenneminden habersiz şeytan gibiydi. Sanki her defasında ona *sen şeytansın, sen cehennemin sahibisin* demem gerekiyordu.

“Ben mirasıma sahip çıkıyorum. Bana biçilen görevi yerine getiriyorum. Bunları yapıyorum diye bir kadını öldürecek kadar...” Duraksadı, kelimeleri boğazına dizildi fakat Reha onları reddetti. “Neyse ne... Bugün evine sağ salım döneceksin. Ama ablanın benimle olan sözleşmesini iptal etmesini istiyorsan, onun onayı gerekiyor. Onun onayı olduğu takdirde fotoğraflarla beraber sözleşmeyi alabilirsin.”

Sevgi’nin onayını almam imkânsızdı. Zaten Reha’yla aramızda bir şey olduğunu düşünüyordu, eğer buraya geldiğimi öğrenirse işler sarpa sarardı. “Bana o fotoğrafları vermeni isteyen ablam değil, benim.”

“Yani onun isteği dışında bunu yapıyorsun öyle mi?”

Konunun uzaması işime gelmemişti. Sevgi’yle aramızdaki gerginliği bilmesine gerek yoktu. “Sevgi’yle aramda olanlar seni ilgilendirmez. Bana fotoğrafları ver, ben de susayım.” İlgilendirmez demem onu öfkeli edebilirdi. Tehdit edişim sabrını taşırayabilirdi. Karşısında yürek yemiş gibi oturuyordum. Belki de sadece şanslıydım. Çünkü o son derecede sakindi.

“İlgimi çekmedin. Bu şartlar altında sana hiçbir şey veremem.”

Öfkeyle gözlerim irileşirken, laftan başka türlü anlamayacağını bilerek, “Karşılığında istediğin bir şeyi yaparım!” dedim.

Gülümseyerek “İşte şimdi ilgimi çektin!” dedi.

Aklından geçebilecek şeylerden rahatsız olarak durumu toparladım. “İlgini çeken o şeyi unutsan iyi olur. İsteyeceklerin benim istediğim sınırdan olmak zorunda. Ablamın fotoğrafları karşılığında sana kendi fotoğraflarımı verecek kadar aptal değilim.” Dudakları kıvrıldı, şeytani pırıltılarını yine irislerine davet etmişti. Ne de dakiktiler...

“Tutku... Aklın hep orada değil mi?” Anında çatılan kaşlarım ve bir kalkan misali kullandığım reddedişim onu durdurmaya yetmiyordu. Fakat bu sefer gerçekten çıldırmıştım.

Oltayı atıyor, resmen benim düşmemi bekliyordu! Sonra ben onu öyle anlayınca suçlu ben oluyordum. Öyle anlamamı bilerek sağlayan oydu bir kere! Reha hakkında emin olduğum tek gerçek inanılmaz manipülatif olduğuydu. “Fotoğrafları ve sözleşmeyi istiyorum. Sana iyiliğinin karşılığını vereceğimi söylüyorum. Ama bu iyilik benim kötülüğüm olmayacak, anladın mı? Bu kadar!” Benden tepki aldıkça daha da hoşuna gidiyordu sanki. Yüzündeki eğlenme ifadesi ne zaman yok olacaktı? Ben hiç eğlenmiyordum çünkü!

Reha, gerçek bir laf cambazıydı. Sivri zekâlıydı, işine geldiği gibi davranmaya asla son vermiyordu.

“Hadi ama... Sana baktığım anda aklına ilk geleni görüyorum. Ama söz, senden modelim olmanı istemeyeceğim, şimdilik.” Modeli olmak mı? Onun gibi biriyle yan yana bile zor duruyorken bir de fotoğraf çekimi yapacağımı mı sanıyordu?

Birden ayağa kalktı ve görmemi zorlaştıracak kadar karanlıkta kalan dolaba doğru ilerledi. Şifrenin giriş sesini duydum, ardından geri döndüğünde elinde bir zarf vardı.

Zarfın üstünde Sevgi Demiray yazıyordu. Ayrı bir kâğıt içerisinde ise sözleşmeyi görmüştüm. “Sözleşme yalnızca çektiğim fotoğrafların telif hakkıyla ilgili.”

Bana uzattığında oturduğum yerden kalkarak gergince kâğıtları aldım. Üstünkörü maddelere göz attığımda haklı olduğunu gördüm. Titrememesine özen gösterdiğim ellerim bana ihanet etmekten geri durmadı. Bu çok kötüydü! Ablamın birtakım fotoğ-

raflarını ondan almak... Boğazımı temizleyerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Zarfin içine bakmak dahi istemiyordum.

“İstediğin fotoğraflar... Unutma, susmaya devam ediyorsun. Ekstra olarak karşılığında ne isteyeceğimi biraz düşüneceğim.”

“Ne istediğini bildiğine adım gibi eminim. Yasa dışı hiçbir şey yapmam, istemediğim hiçbir şey yapmam. Anladın mı?” Sözlerim üzerine gülerek başını salladı. Tam olarak melek yüzlü şeytandı. Asla ne yapacağını tahmin edemezsiniz.

Öfkeyle arkamı döndüm. Çıkışa doğru yürümeye başladığımda arkamdan gelen mırıltısını duydum. “Bakacağız ona...” Sertçe soluklandım. “Beni çıldırtma. Ne diyorsam ol!” Koşar adımlarla cam kapının önüne geldiğimde arkasındaki kilidi çevirerek hızla kendimi dışarı attım.

Bu adam resmen etrafımı çevirmiş düşmandı.

Ne isteyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Buraya girerken karşılık alacak durumdaki bendim, peki çıkar-ken Reha nasıl karşılık alacak konuma gelmişti?

Eve gitmek için tekrar taksiye bindiğimde içim içime sığmıyordu. Dediğimi yapacaktım, kazasız belasız detayı önemliydi üstelik... Hem benden isteyeceğini yapmak zorunda falan değildim. İsteyeceği şey sınırlarımı zorlamadığı sürece yapardım ancak. Hoş, korkmasam suratına tükürmekten başka bir şey yapmazdım.

Şebnem'i arayarak üstü kapalı durumu açıkladım. Tabii bunu yaparken uyuşturucu mevzularına girmemiştım. Mesajlarda epey panik yapmıştı.

Dakikalar sonra bindiğim taksi, evimin önünde durduğunda gerçeklerin göğsümdeki yüküyle parayı ödeyip arabadan indim. Kapının önüne gelip zile bastığımda çok geçmeden kapı açıldı.

Annem öfkeli ifadesiyle karşımdaydı. “Neredesin sen? Yaptıkların yetmemiş gibi bir de geç kalıyorsun!”

Yaptıklarım? Ne yapmıştım ben? Öfkemin boynumdan yüzüme yükselişini hissettim. Tüm planlarımin rengi o anki öfkemle değişti. “Yaptıklarımı aslında yapmadığımı kanıtlamak için biraz

geç kaldım. Bana savunup durduğunuz o kızınız var ya..." İçeriye girip sehpanın üzerine zarfı attım. Sözleşme çantamda duruyordu, onu göstermeyi düşünmüyordum. Zarfın açık ağzından dökülen fotoğraflar sehpayaya yayılırken, onları ben dâhil herkes ilk kez görüyordu.

Babam evde değildi, annem sehpayaya transa girmiş gibi bakıyordu ve tam o sırada odasından çıkan Sevgi'nin sesi duyuldu. "Anne ne oluyor, ne saçmalıyor yine o kızın?"

SEVGİ DEMİRAY

Başarılı olmak birilerini yenmekle başlar. Birilerinin önüne geçmekle, birilerini geride bırakabilmekle... Ben hep arkada kalan oldum. Önce amaç gerekir, peşi sıra rakibin hazırda bekler. Ben ne olduğunu anlamadan küçük kız kardeşimle rakip konumuna gelmiştim. Aslında konu hiç erkekler, dersler veya buna benzer şeyler olmadı. Tutku doğduğundan beri, dev başlığın altındaki konular değişti yalnızca. O dev başlık altında rakip konumuna düştüğüm kardeşim hiç değişmedi.

Babama her baktığımda gözünde Tutku'nun yansımasını gördüm. Karşısında ben olurdum ama babamın gözünde hep onun yansıması olurdu. Nereye baksa, nereye dönse gözünden biraz olsun silmezdi kızının izlerini.

Zil çaldığında annem kapıyı açmaya gitmişti.

Çekingengözlerimi babama diktim. Nasıl... Nasıl Tutku'nun suçlu olduğunu anlatmama rağmen bana öfkelenabiliyordu? Şayet şu anda benim yerimde Tutku olsaydı, sadece bana kızacaktı.

Annem önden salona dönerken Tutku'ya "Geç içeri!" diye seslendi.

Sessizce salonun kapısına baktım. Rakibimin gelmesini bekledim. "Sen beni nasıl bir duruma düşürdüğünün farkında mısın? Rezil ettin bizi rezil!" Babamın sesi kulağımda yankılandı. Tutku salonun kapısından içeri girdi.

İlk kozumu oynamaya hazırdım. “Her şey benim suçummuş gibi davranmaya bir son verin. Tutku da oradaydı!” Tutku’nun kaşları şaşkınlıkla havalanırken bana bakakaldı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Beklemediği yerden darbe almıştı. *Çünkü onu yenmek için başka çarem kalmamıştı.* “Neyden bahsediyorsunuz?”

Ben artık hep geride kaldığım yarıştan sıkılmıştım. Yarış adaletsizdi, hile yapmak kaçınılmaz olmuştu.

Sorusuna ben cevap verdim. “Annemler Elvin’le olan kavga mevzusunu öğrenmişler.”

“Benim bu konuyla alakam ne?” Asıl şimdi şok olacaktı. Babamın öfkeli bakışları Tutku’ya döndü. Ona döndüğü anda yumuşadı, duruldu. Kimse görmedi ama ben gördüm. Şefkati gözlerindeydi. Yansıması gözlerinde, Tutku onun karşısındaydı.

“Bana ikinizin de ismi verildi. Özellikle sen Sevgi. Ne demek kardeşinin okulunun önünde kavga etmek? Kocaman kızlar oldunuz, hâlâ çocuk gibi davranıyorsunuz. Yürü odana!”

Koltuktan kalkarak sessizce odama doğru ilerledim. Peşimden Tutku’nun gelişini fark ettiğimde kaşlarım çatılmıştı. Ne yani ona kızmayacak mıydı?

Babamın “Sen dur Tutku!” demesiyle Tutku’yla özel olarak konuşacağını anladım. Bakışlarım üzerindeydi, ona bakarken hissettiğim koca bir yetersizlikti. Neden bana her seferinde kaybettin dercesine bakıyordu?

“Gel yanıma otur. Konuşacağız seninle.”

Ortada yanlış bir eylem varken, o eylemi gerçekleştiren ben olduğumda genelde kötü tarafına odaklanılırdı. Lakin bunu yapan Tutku’ysa iyi tarafından bakılırdı.

Daha fazla orada durmadım. Odama giderek kapımı kapattım.

Yatağımın üzerine oturduktan sonra, telefonumdan Elvin’in gönderdiği fotoğrafı tekrar açtım. Sürekli elimden bir şeyleri alması berbat hissettiriyordu. Ancak Tutku, her defasında hiçbir şey yapmamış gibi konuşabiliyordu. Onun için hava hoştu. Herkesi etrafında pervaneye çeviriyordu.

Reha'yı Feyza sayesinde tanımıştım. Sonrasında okuldaki Mahzen efsanesinin gerçek olduğunu öğrenmiş, Feyza'yı her şeyi anlatmaya zorlamıştım. O da okul içerisinde gizli torbacılar bulunduğunu ve kendisinin de uyuşturucu bağımlısı olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. Bağımlılıkla olan mücadelesine destek olmak istediğimi söylediğimde ise aldığım cevap "Sen karışma" olmuştu. Amacım onları yargılamak değildi, yardım etmek istemiştim sadece.

Koridordan gelen seslerle telefonumu kapatarak doğruldum. "Tutku buraya gel!" Tutku kapımı açıp, içeri girer girmez arkasından kilitlediğinde annemler kapının arkasında kalmıştı.

"Bunu nasıl yaparsın? Annemlere nasıl böyle bir yalanı söylersin? Yerlerimizi değiştirerek anlattın. Ya o fotoğrafların bir gün ortaya çıkarsa? O zaman da 'o Tutku, ben değilim' diyebilecek misin?" Öncelikle fotoğraflarımın ortaya çıkma ihtimali yoktu. Çünkü Reha tamamen profesyonel çalışıyordu. Benim bilgim olmadan fotoğrafları hiçbir yerde yayımlayamazdı. Ekstra olarak fotoğraflarda kötü bir şey yoktu. Sadece ailemiz bu tarz şeylere izin vermediğinden gizli saklı yapıyorduk.

Tutku'yu delirten de bu olmalıydı. O model olmak isterken, ben istemediğim hâlde modelliğe daha fazla yaklaşmıştım. Bunu bilmek onu çıldırtıyor olmalıydı. Tüm öfkesinin nedeni buydu. Reha'nın benim yolumu açacağını duymuş ve bundan dolayı kıskanmıştı. Modellik umurumda değildi, benim tek amacım en azından bir konuda onu geçebileceğimi göstermekti.

Tabii, elde ettiğim fırsatı gördüğü anda ilk işi koşa koşa Reha'ya gitmek olmuştu. "Belki benden önce seninkileri görürler," dedim yoklamak istercesine... Kaşları çatılırken "Sen ne saçmalıyorsun?" diyebildi. Reha'yla aralarında bir şey mi vardı? Eğer Tutku'ya âşık olursa, onun için her şeyi yapardı. Ona başarılı olması için yardım ederdi.

"Mahzen'de ne işin vardı? Kulağıma gelmez mi sandın?" diye sordum Elvin'den duyduklarımı dayanarak. Şokla geriye adım-

larken bir an ne yapacağını şaşırdı. Çehresindeki ifade, tavırları... Suçlu psikolojisine bürünmüştü.

Her şeyde beni yenmeye çalışmasına katlanamıyordum artık.

“Bundan sonra ben senin ablan falan değilim. Bundan sonra senin için sadece Sevgi’yim. Anladın mı? Artık benim gözümde sokaktan geçen rastgele birinden farksızsın. Şimdi defol odamdan.”

Kapıyı yumruklayan annemin sesi kulağıma geliyordu. “Tutku! Çabuk aç kapıyı!” Babamdan ses çıkmıyordu. Babam tüm ilgisini Tutku’ya verince, annem de teselli olarak bana ağırlık vermeye başlamıştı. Ben bu teselli ikramiyesinden nefret ediyordum. Babamın açtığı boşluğu doldurmaya çalışmasından nefret ediyordum.

Derin bir nefes alarak kendini açıklamaya çalıştı. “Ben senin için... senin için...” Anında sözünü kestim ve ayağa kalkarak üzerine doğru yürüdüm. “O gün! O gün orada Reha ve senin hakkında konuştuklarımdan pişman olacaktım neredeyse. Neredeyse sana haksızlık ettim sanacaktım. Sana ondan hoşlanmadığımı söyledim. Evet, yalan değildi. Ama gelecekte bir şeyler denemeyeceğimizin garantisi yoktu. Tabii, sen beni Reha konusunda uyutmuyor olsaydın! Bana yalan söyledin. Sana sordum, bana cevap bile veremedin! Olabilirdi Tutku! Aramızda bir şey olabilirdi. En azından doğruyu söyleseydin.” Aslında gelecekte Reha’yla bir ilişkimiz olmayacağını garantisi vardı. Benim Reha’yla tanışmam, iletişime geçmem, hepsi Tutku’nun hayalini kurduğu modeliği yapabilmek içindi. Fakat Tutku Reha’dan hoşlanıyorsa, bunları duymak onu rahatsız ederdi. Sırf bu yüzden böyle konuşuyordum. Aralarındaki olası bir ilişki, Tutku’yu doğrudan başarıya götürürdü.

“Bizim aramızda hiçbir şey yoktu! Olsaydı da hesabını sana vermezdim. Tıpkı senin yaptığın onlarca hatadan birinin bile hesabını vermeyişin gibi...” Ona güvenmiyordum.

“Reha, modellik hayallerinde senin yol göstericin oluyordur. Sen de fırsatını bulduğun gibi teklifini kabul etmişsindir. O fotoğraflarını annemlerin önüne attığım gün göreceğim ben seni.”

Fotoğrafları varsa da onları ele geçirmem imkânsızdı. Yalnızca tehdit olsun diye söylüyordum.

Annem “Tutku yeter artık! Aç kapıyı dedim sanal” diye tekrar bağırdı.

“Olmayan fotoğraflarımı mı önlerine atacaksın? Nasıl böyle biri oldun sen? Sevgi bana bunu yapma. Bize bunu yapacak kadar iğrençleşme. Sen kaybedersin.” *Bize bunu ben yapmamıştım.* İlgiyi daima üzerine alıp beni gölgesinde bırakan küçük kız kardeşim yapmıştı. Onu her zaman sevmiştim. Lakin bazen bazı olaylar bardağı taşıran son damlaya dönüşüyordu.

“Senin gerçek yüzünü görecekler. Babamın canım kızım demeleri bitecek. Çarşaf çarşaf sereceğim o fotoğraflarını. Bir de bana öğüt veriyordun. İkiyüzlüsün... Unutma sen yokken ben vardım o okulda. Orada olan her şeyi bilirim.”

“Mesela Mahzen’i. Orayı da çok iyi bilirsin değil mi?” diye sordu.

Mahzen’e dair ne kadar şey biliyordu? Elvin Tutku’nun Mahzen’den haberdar olduğunu ve orayı gördüğünü söylemişti. Reha’nın özel durumunu, bağımlılıkla savaştığını biliyor muydu?

Gözlerindeki kararsız, ürkek ifade beni kendime getirdi. Aptal, orayı ihbar etmeyi aklımdan geçirmiyordur umarım. Onlarla kimse baş edemezdi. “Bu bakışı biliyorum ben... Orayı mı dert ettin kendine şimdi? Kahramancılık mı oynamak istiyorsun? Biraz olsun aklın varsa oradan uzak durursun. Okul yönetiminin içinde bunu destekleyen adamlar var. Yukardaki adamlar bu işin içinde yani. Öyle üç beş öğrenciyi ihbar etmeye benzemez. Başına tahmin dahi edemeyeceğin kadar ağır şeyler gelir. Sadece senin başına gelse bu kadar dil dökmezdim, babamın da başını yakarsın. Ona göre hareket et!”

Ablasının nasihatlerine muhtaç küçük bir kız çocuğu gibiydi. Gözlerini bana dikmiş, dediklerimi yapmayı bekliyordu. “Ne yani, susmamı mı bekliyorsun?” Başka seçeneği varmışçasına soruyordu... Okulun içerisine kök salmış gizli örgüt, yönetime kadar söz sahibiydi. Okulda okumayan, öğrenciymiş gibi davranan torbacılar Mahzen’deki gizli geçitten içeri alınıyordu.

Okulda ikinci yılımdı tüm bunları öğrendiğimde. Mahzen ef. sanesinin gerçekliği çok ağır olmuştu.

Hatırlıyordum boğazıma dayanan bıçağı. Karşımdaki yabancı'nın tehditlerini. Gözyaşlarımı, korkularımı... Nasıl susmaya zorlandığımı... Tutku şimdi karşımda ihbar etmekten söz ediyorsa, demek ki kimse onun bunu öğrendiğini bilmiyordu. Yara izlerim sızladı, boğazım düğümlendi. Eğer Tutku'nun ihbar fikirlerini duysalardı, canını yakarlardı. Üstelik bununla da yetinmezlerdi. Bir aileyi paramparça ederken, gözlerini kırpmayacaklarını biliyordum.

Yakıp kül ederlerdi. Doğruyu yapayım derken hayatının mahvoluşunu izlemek zorunda kalırdı. Arkanda hiç kimse yokken, bir hiçken, kim böylesine bir riski alırdı? *Kimse.*

"Susmak zorundasın. Sokakta gördüğünüz her torbacıyı ihbar ediyor muyuz Tutku? Görmemiş gibi yanlarından geçip gidiyoruz. Neden? Onlardan korktuğumuz için. Kendini çocuk masasında sanmayı bırak, gerçek hayata dön. Gerçek hayatta adaletin peşinde koşmanın cezası ağır olur."

"Sen de... Sen de onlar gibi misin? Bu pisliğin içinde misin? Reha'ya bu işte yardım etmek istemen..." Uyuşturucu kullandığımdan mı şüphe ediyordu? Sırf kendim bağımlı olduğum için empati yaparak mı Reha'ya yardım etmek isteyecektim? Belki de kendini teselli etmeye çalışıyordu. Reha'nın uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyordu. Mahzen'i de onun sayesinde öğrenmiş olmalıydı. Bu yüzden de kimse tarafından zarar görmemişti. "Haddin olmayan konulara giriyorsun. Reha'nın bu durumunu nasıl öğrendin bilmiyorum ama ben sadece ona yardım edecektim. Uyuşturucu kullanmıyorum yani."

"Bunu nasıl yaparsın? Sen ne yaptığının farkında mısın? Uyuşturucudan bahsediyoruz Sevgi!" Evet, uyuşturucu kullanmanın örnek davranış olmadığı kesindi. Ama yine de kurtulmaları için yardım etmek istemiştım. Mahzen'i ihbar edemiyordum, en azından Mahzen yüzünden uyuşturucuyla tanışmış insanları kurtarabilirim diye düşünmüştüm.

Reha'ya yardım etme fikrinden nefret ediyordu. Sırf uyuşturucu kullanıyor diye ondan uzak durmamı bekleyemezdi.

Zaten bu saatten sonra Reha'nın ne halt yediği umurunda değildi. Uyuşturucu batağında geberip gitmek istiyorsa kendi bilirdi. "Artık yapmıyorum. Umurumda değil, kendi bokunda boğulsun!"

Gözlerindeki kırgınlıkla arkasını dönüp kilidi açarak hızla odamdan çıktı. Annemle çarpışırken yanından geçmişti. "Tutku! Bu terbiyesizliğin bir sonucu olacak!"

Babamın yine sesi çıkmadı.

Yeniden yatağıma oturdum. Sözümü dinlemeyip ihbar etmeye kalkacak olursa, başımıza gelecek senaryolardan korktum. Tek güvencem Reha'yla olan bağlantısıydı. Reha Mahzen'in nasıl bir yer olduğunu çok iyi biliyordu, muhakkak Tutku'ya engel olurdu.

5. BÖLÜM GÜNAHIN KEFARETİ

Zihnimden geçen onlarca paranoyak düşüncenin radarına takılmış kalbim, son nefesini verircesine çırpındı. O an saniyelerdi belki ama benim için saatlere dönüştü. Çünkü buraya gelirken bakmadığım zarfın içindekiler sehpanın üzerine uzanmışken, bakmadığım için kendime kızırıyordum.

Daha yeni içim içimi yiyordu. Midemde kıvrılan yılanın ağırlığını hissediyordum, herkes sehpayı bakıyordu lakin ben bakmaya korkuyordum. Fotoğrafları anneme göstermek doğru muydu?

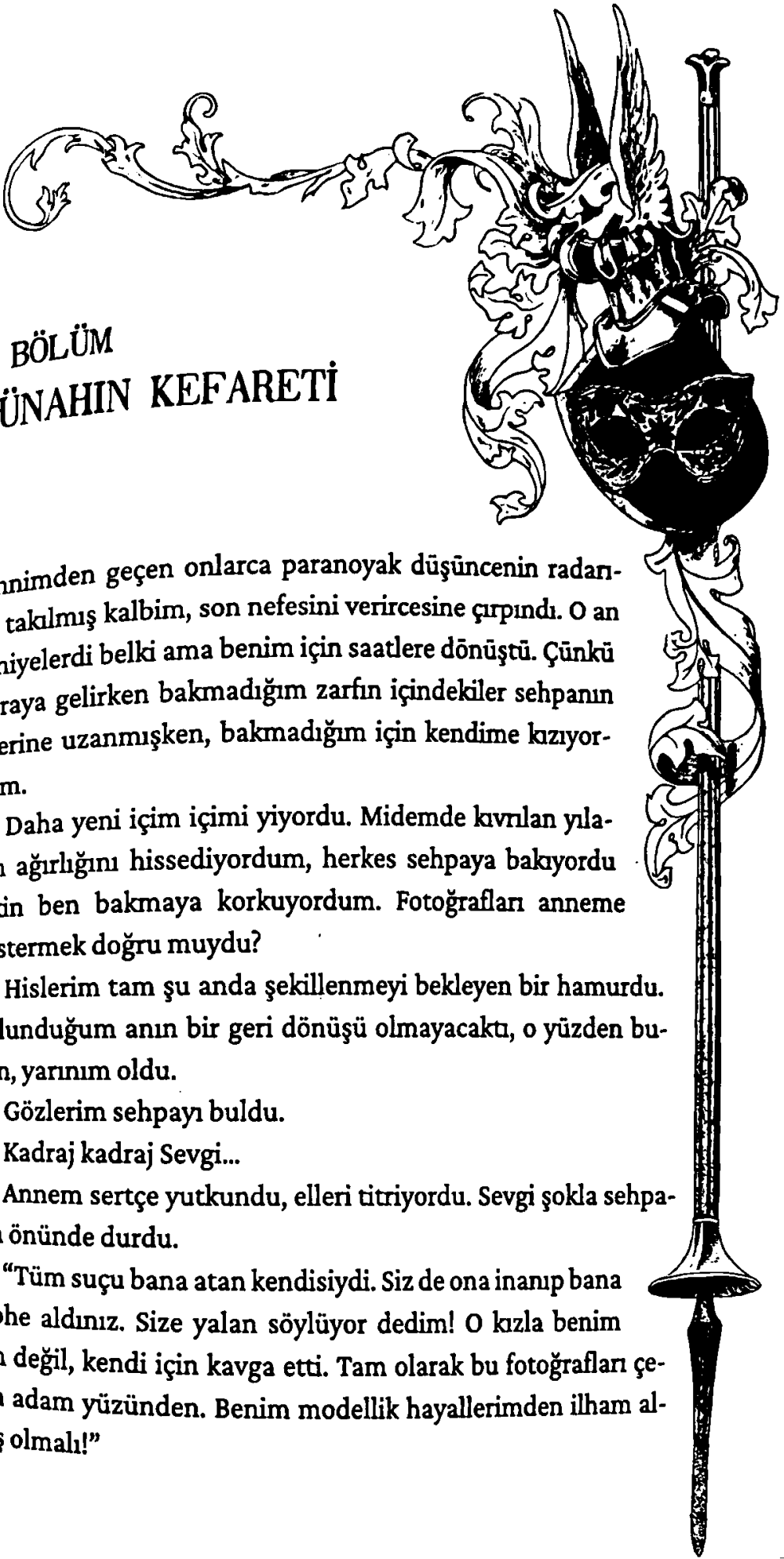
Hislerim tam şu anda şekillenmeyi bekleyen bir hamurdu. Bulunduğum anın bir geri dönüşü olmayacaktı, o yüzden bugün, yarınım oldu.

Gözlerim sehpayı buldu.

Kadraj kadraj Sevgi...

Annem sertçe yutkundu, elleri titriyordu. Sevgi şokla sehpanın önünde durdu.

"Tüm suçu bana atan kendisiydi. Siz de ona inanıp bana cephe aldınız. Size yalan söylüyor dedim! O kızla benim için değil, kendi için kavga etti. Tam olarak bu fotoğrafları çeken adam yüzünden. Benim modellik hayallerimden ilham almış olmalı!"

Annem şaşkınlık içinde, “Sevgi, bunlar ne, sen ne yaptın kızım? Biz Tutku’ya o kadar kızdık, şimdi sen de aynı şeyin mi peşinde koşuyorsun? Üstelik Tutku hiçbir zaman bu tarz şeyler yapmadı!” diyerek konuşmaya çalıştı. Fotoğraflarda Sevgi’nin profesyonelce çekilmiş bikinili pozları vardı.

Sevgi şokla bana baktı, tekrar anneme ve fotoğraflara baktı. Ne yapacağını şaşırılmış gibi görünüyordu. “Sen bunları...” Sustu, diyecek bir şeyi yoktu.

Ama ben demiştim... Beni karşına alma demiştim. Beni bunu yapmak zorunda bırakmıştı. Ona üzülecek gibi olsam da bu çok sürmedi. Bazen *hak edersin*.

Anlık sinirimle elimdeki kozu annemin önüne atmak ne kadar doğrudu bilmiyordum ancak artık çok geçti. Sevgi’yle aramızda halledebilirdik, eğer suçlanan ben olmasaydım...

Sevgi koşarak dışarı çıktığında annem arkasından bağırdı. “Nereye gittiğini sanıyorsun! Çabuk buraya gel. Bunların hesabını vereceksin. Baban duyarsa ne olur biliyor musun? Bu evden şimdi çıkarsan, bir daha giremezsin Sevgi!”

Sevgi yine de gitti.

Annem başını tutarak koltuğa oturduktan sonra gözlerini yumdu. “Al götür şunları, daha fazla görmeye katlanamayacağım.” Hiçbir şey demeden fotoğrafları topladım, tam gidecekken “Bunu baban bilmesin!” demesiyle duraksadım. “Ne demek bilmesin? Onun günahının kefareti ben çekemem. Bilecek!” Kaşlarım çatılmış, sakinliğimden eser kalmamıştı. Günün sonunda yine sinirlenen ben oluyordum ya... Neyse.

Annem aynı hiddetle karşılık verdi. “Tutku! Bilmeyecek dedim. Adamın kalbine mi indirmek istiyorsun? Ben bir şeyler uydururum, sen ağzını açma.” Babamın benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi ama Sevgi hakkında düşündükleri önemliydi. Uyduracağı yalan beni temize çıkarırdı belki ama Sevgi’yi kirlilemezdi. Oysaki beni kirlettiği kadar kirlensin istiyordum.

“Hep onun tarafını tutacaksın değil mi?” Hayal kırıklığı sesimde parçalandı. Babamın benim hakkımda yanlış düşünmesine engel olmak hakkım değil miydi?

“Tutku...” Sanki Tanrı onu pişmanlığa zorladı, aslında umurunda değildi.

Tek kelime etmeden odama girip topladığım fotoğrafları zarfın içine koydum. Dolan gözlerimi kırıştıtarak ağlamamı tutmaya çalışıyordum. Yatağımın üzerine oturup az önce olanları düşündüm. Kimsenin umurunda falan değildim. Çok kırılmışım ve Reha’nın isteyeceği şeyle daha fazla sinirlenmek istemiyordum. Yine de korkunun ecele faydası yoktu. Yarın onu tekrar görecektim ve isteğinden kaçamazdım.

Korku acizliği peşinden getirdi. Elim kolum bağlı kaldım.

Hani radyoda bir şarkı çalar, sözlerinde kaybolurken fark edersin gözlerinin dolduğunu... Yaşarken kayboldum, kaderin yolları arasında gözlerimin dolduğunu fark ettim. Yaşarken ağlamadım, hatırlarken gözlerim doldu.

Annemin odaya girmesini, en azından gönlümü almasını isterdim. Onlar yanımda olsaydı, hiçbir şeye mecbur kalmazdım.

İnsanlar kendi içlerinde daima yalnızdır. Ya düğünde ya cenazede derler. Gerisinde yüzlerini görmezsin. Gerisinde yanındaki ailen bile seni dertlerinle yalnız bıraktığında anlamaktan başka çaren kalmaz. Anlayacaksın, zihnini ikiye bölünmediği sürece yalnızsın. Katlanamadığın yalnızlık zihnini ikiye böler, o günden sonra da adın deliye çıkar.

O gece yine saat erken olmasına rağmen uyudum, çünkü uyurken yalnızdım.

Aynaya baktığında utanacağı şeyler yaptıysan aynayı suçlayamazsın. Ama yine de suçlarsın ya... Acizsindir çünkü... Aynaya baktığımda gördüğüm karmaşa bana aitti.

Sabah Sevgi evde yoktu, babam işe gitmişti ve annem odasından çıkmamıştı. Yine üzerimi giyinip çantamı aldım ve bu kez saçlarımı yukarıdan topuz yaparak çıktım. Tıpkı ölü gibiydim. Saatlerce uyusam da enerjim sıfırdı. Hâlâ uyumak istediğim ise ayrı

bir gerçektir. Bir gün yirmi dört saat uyuma rekorumu kıracağım gerçekten.

Evden çıkarken annemin odasının kapısına baktım. Açılın ve beni savuşturursun, gönlümü alsın istedim. Yine hiçbirisi olmadı. Bilererek kapıyı sertçe açıp dışarı çıktığımda hâlâ tık yoktu. Sesi duymaması imkânsız, duymazdan gelmesi ise olağandı.

İç çekerek ayakkabımı giydim ve yine durağa yürüdüm.

Otobüsten inip okula girdiğimde gözlerim istemsizce Reha'yı arıyordu. Bugün onunla ne istediğini mutlaka konuşacağım. Uzatarak stresi arttırmanın bir manası yoktu.

Öğrencilerin çoğunluğu arka bahçedeydi. İlğim oraya dönerken arka bahçeye doğru gitmeye başladım.

Arka bahçedeki banklardan birinde onu gördüm. Bir bacağı kırarak diğer bacağının üzerine bileğinden yaslamıştı. Sırtı banka yaslıydı ve doğrudan bana bakıyordu. Cüretkâr gözleri üzerimdeydi. Gözleri, tenimden su damlası misali süzülüyordu.

Sertçe yutkunarak nereye atacağımı bilmediğim adımımı yere bastım. Geriye dönerek okula doğru gitmeye başladım.

Okuldan içeri girdikten sonra merdivenleri çıkarak dersliğe girdim. Yaklaşık bir, bir buçuk saat sonra ara vermiştik. Biraz hava almak adına derslikten çıkıp koridorda yürümeye başladım. Gözlerim mermer zeminde takılı kalırken, aklım Sevgi'de takılı kalmıştı. Başımı kaldırdığım anda tam karşımda, beni bekleyen adamla karşılaşmıştım.

Reha Özaden... İsteddiğini almak için buradaydı!

İçimde kopan fırtınalara rağmen sakince bir soluk verdim. Sakin ol Tutku, sakin ol. "Beni mi bekliyorsun sen?"

"Konuşmamız gereken şeyler olduğunu düşündüm."

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sorarak hemen konuya girdim. Sorum onun keyfini yerine getirdi. Bedenini biraz daha benden tarafa çevirmişti.

"Konuştuğumuz gibi karşılığında senden senin fotoğraflarını istemeyeceğim!" Üzerime iyice eğilerek gözlerime birer savaşı mermisi gönderdi. Gözüm karardı bu adam yüzünden. Sözlerine

salise kadar kısa bir zaman diliminde devam etti: “Ama bu fotoğraf mevzusu benim için geçerli değildi. Karşılığında... Sen benim fotoğraflarımı çekeceksin.”

Önce gözlerimi kırptırdım, algılamada ciddi bir sorun yaşıyordum. Yediğim ters köşe, boğazımda kalmış durumdaydı ve resmen nefes alamıyordum.

O ne demişti, ne demişti?

“Siktir oradan!” diyerek verebileceğim en doğal tepkiyi verdim. Yüzümdeki ifadenin üstüne sözlerim de eklenince Reha yüzüne yine o sinir bozucu sırıtmasını eklemişti. “Böyle bir şeyi...” dememe kalmadan sözümü kesti. “Asla ama asla yapmazsın, öyle değil mi? Seni buna zorlamayacağım bilmelisin.”

“Nasıl yani?” diye sorarak sertçe yutkundum.

“Yani diyorum ki istediklerini gerçekleştirebilmek için ihtiyacın olan bahaneyi ben yaratıyorum. Bu zamana kadar benimki kadar gösterişli bir stüdyosu olan biriyle tanıştın mı? Piyasayı avucumun içi gibi bilirim. Üstelik sırf sen kendinden ödün vermiş olma diye kendimi feda ediyorum. Omuzlarındaki yükü alıyorum. İstersen yapmayacaksın, ama biz bunu bilmezden geleceğiz...” dedi ve göz kırptı.

Dudaklarım titreyerek aralanırken, ona öylece bakakalmıştım. Bugün kaçınıcı şokumdu acaba?

Bana hayalini kurduğum modellik piyasasını daha yakından tanıma fırsatı sunuyordu. İstediklerini gerçekleştirebilmek için demişti... Model olmayı istediğimi nereden biliyordu? Bunu ona sormadım, o an bunu sorabilecek kafada değildim.

Beni bu kadar iyi anlıyor olması korkunçtu. Korkunç diyorum çünkü sonuçlarının ne kadar ağır olabileceğini biliyordum.

Keşfediliş hikâyesi... Ünlülerin arasından uyuşturucu sattığı ortaya çıkanları hatırladım. Belki de keşfedilmek isterken, oraya giden yolun ne kadar çirkin olduğunu bilmem gerekiyordu. Toz pembe değil, karanlık gerçektir. Para melekleri kaçırır, şeytanların yeryüzündeki yansıması olur. Dünyada iyi kötü ne varsa, para yüzünden gerçekleşir.

“Bazen öyle konuşuyorsun ki sanki her şeyi biliyor gibisin. Oyuncu gibisin.” Çehreme yansıyan gölgelerin adı farkındalıktı.

“Nabza göre şerbet. Bu bir gerçek. Seni ilk gördüğümde, fotoğraflarını çekmek istedim. Tenin, saçların... Sanki bilerek öyle hazırlanmıştın. Oyunları severim ama bu zamana kadar hiçbir kadının peşine düşmedim.” O bunları söylerken garip hisler içerisindeydim. Ondan korkuyor, yaptığı işten iğreniyordum. Öte yandan benimle böyle sıradan bir genç gibi konuşması kafamı karıştırıyordu. Somut bir örnek düşünecek olursam; beni bıçakladıktan sonra sanki bunu yapan o değilmiş gibi ertesi gün havadan sudan sohbet etmek için yanıma gelebiliyordu.

“Bu zamana kadar derken?” diye sordum.

“Seni görene kadar.”

Hem korkuyordum hem ona çekiliyordum. Biz, tenlerimizde yanan ışıkları, evrenin en büyük yıldızını temizimde beslerdik. Lakin birimiz dolunaydı, ötekimizin gözlerine baktığı anda tutulurduk. Kırmızı, derin bir çizgi... Adı ne aşk ne sevgi... Sadece onun teni, yanan ışıkları, tutulan korku...

Onu uzun zamandır tanıyor gibi falan hissetmiyorum, sadece kendimi tanıyor olmak yetiyor.

Onu ilk kez gördüğüm anı düşündüm. Okulun bahçesindeydi, dik bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Sonra asansörde tekrar karşılaşmıştık. Anlattıklarına bakılırsa muhtemelen asansöre de peşimden gelmek için binmişti. Hakkında duyduklarım yüzünden ondan rahatsız olduğumu hatırlıyordum. Ama daha fazlası da vardı. Asansörde onunla göz göze geldiğimde hakkında hiçbir şeyi bilmiyordum. Ne ablamı tanıdığını ne de uyuşturucu sattığını... Ve o anda benim için etkileyici bir adamdı. Tanidikça kirlenmişti. “Ben de seni ilk gördüğümde bir güzel pataklamak istedim!” dedim doğruca gözlerine bakarak.

Güldü, gülüşünün ışıltısı gözlerine kadar ulaştı. “Eğer bunu yapsaydın sana engel olmazdım.”

“Öyle mi? Hâlâ yapabilirim çünkü...”

“Öyle.”

Yine aynısı yapmıştı. Onunla konuşurken asıl olduğu kişiyi kaybediyorum. Korkularımın rengi değişiyordu. Şu an konuştuğum farklı biri, beni tehdit eden adam farklı biri... Ve bu iki adam da onun bedeninde yaşıyordu. Bense ona nasıl davranmam gerektiğine şaşırıyordum. Daha da kötüsü ne hissedeceğimi bile bilmiyordum. Karmaşa duygularımın üzerinde yürüyordu. Sessiz hareket etmesini ve böylece onları uyandırmamasını diledim.

Kızgın, öfkeli veya aşağılayıcı tavırlarını beklemiştim ancak o eğlenmişti. Onun gibiler tehdit etmekten başka bir şey bilmemeliydi. Sevgi, Mahzen konusunda gözümü korkutmuştu. Bana zarar vermesinden endişe ediyordum. Nasıl etmezdim? Konumunun ne olduğunu bilmesem de Mahzen'in kontrolünü ona bıraktıklarını görmüştüm. Okulun yönetimine kadar sızan bu suç örgütü her neyse, Reha'nın örgüt içerisinde önemli konumda olduğu aşikârdı. "Garip bir adamsın!" dedim sadece. Söylenecek onlarca söze çaresiz suskunluğumu verdim.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Onun garip olduğunu düşünmek için hiçbir sebebim yokmuş gibi sormuştu.

"Böyle olmaman gerekirdi. Tehlikeli bir adam değil misin? Susmam için beni tehdit eden adam değil misin? Şimdi benimle sıradan bir genç gibi flört ediyorsun. Hiç o adam olmamış gibi..." Okulun koridorunda değil de arafın köprüsündeydik sanki. Kala-balık durdu, kapıya tıklayan karanlığı duymamış gibi yaptım. O da daha fazla gürültü çıkarmaya başladı. Ben kapıyı açana dek, kapının tahtasını çürütene dek yumruklayacaktı.

"Ben kafandaki o kötü adam değilim Tutku," dedi karanlığa sonuna kadar açtığı kapılarının arkasından. "Ne bir davranışım-la yarattığın kötü karakterim, ne bir sözümle inandığın iyi adam. Gerçek hayatta iyiler ve kötüler kesin sınırlarla ayrılmaz. İyiden epey uzaktayım ama o kafanda kurduğun kötü de değilim."

Aşk, illüzyondur...

Ve Reha, görüp görebileceğim en iyi sihirbaz.

Şimdiye dek izlediğim bütün filmlerde, dizilerde veya okuduğum kitaplarda gördüğüm kötü karakterleri düşündüm. Eğer on-

Bazı şeylerin harlanması gerekir. Ah, ne güzel tiyatro oyunu! "Senin sanat olarak adlandırdığın şey için kullanamayacağın biri var mı?"

"Aynı soruyu benim fotoğraflarımı çektiğin günden sonra kendine sor. Ve cevabın, cevabım olsun."

Anlamazlıktan geldim. "Senin fotoğraflarını çekmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum." Hoş, bunun üzerine gerçekten düşünmemiştim bile.

Reha ise bunu aklından hiç çıkarmamışçasına, "Anlaşmamız böyleydi. Az önce söylediklerimi anlamazlıktan gelme. Bana geleceksin, çünkü seni benden başkası anlamayacak. Gözlerine baktığında istediğini bilmeyecek, özgürce hissettiğini yaşamana müsaade etmeyecek. Beni değil, kendini tanımak istiyorsun, bunun için önce bana geleceksin!" dedi. Şu an nasıl rahatsız olduğumu, nasıl korktuğumu anlıyor ve biliyordu. Belki de bu, onun için bir tür keşifti.

Konuşmak için aralanan dudaklarım Şebnem'in "Tutku!" sesiyle sessizliğe bürünmüştü.

"Şebnem?" Şebnem'in yanına gitmek istediğimde, Reha kolumu tutarak saçlarımdan arasından kulağıma fısıldadı. "Onu Sercan'la ilgili uyabilirsin. Sorun yok..." Şaşkınca geri çekilip ona baktım. Saçlarımdan bir tel, kirli sakallarına takılmıştı. Gözlerim sakallarına takılı kalan o saç telindeydi. Kolumu sertçe kendime çekerek ondan uzaklaştım. Gözlerine bakamamıştım bile.

Sercan, Şebnem'e söylemem hâlinde resmen ölümle tehdit etmişken Reha aksini söylüyordu.

Onu uyarmama neden izin veriyordu?

Şebnem arkamda kalan Reha'ya şüpheli bakışlar atarak kolumu girdi. Ardından beraber çıkışa doğru yürüdük.

"İyice benden uzaklaştın. Seni kaybediyor gibi hissediyorum!" diye isyan ettiğinde sözlerinin doğruluğu ürpermeme sebep oldu. Doğrusu ilgili bir arkadaş değildim. Bunun ötesinde, hislerinde haksız sayılmazdı. Ben bile kendimi kaybetmiş hissediyordum. Kaldı ki kafama taktığım konularda desteğini görememek beni

karşımda durmuş büyük bir ciddiyetle konuşuyorken, zihnimde uğuldayan onlarca düşünceden biriydim. Ne yapacağımı şaşırmıştım, korku hâlindeydim ama bunların hiçbir önemi yoktu. Hayat sizin hislerinize bakarak hareket etmiyor. Siz hislerinizi bir kenara bırakarak hareket etmek zorundasınız.

Sevgi bu okulda okumuyordu bile... Ne işi vardı burada, nasıl içeri girmişti?

“Nasıl yani? İçeri nasıl girmiş?” Boğazını temizleyen Elvin, sorumu cevaplamaya başladı. “Orasını bilemem. Ama bu okulun tek girişinin kapı olmadığını farkındasındır herhâlde? Yerin altında tüneller var. Hepsi içeriye gizlice uyuşturucu sokabilmek için kullanılıyor. Neyse ne... Sevgi burada olduğuna göre bir amacı var. Eğer sen de Reha’yla çekim yaptıysan fotoğraflarının peşinde olabilir. Senin ona yaptığını yapmak istiyordur. Tamam Reha kimseye vermez fotoğrafları ama ilk kez iki kardeşin aile sorunlarının içerisinde ve işler değişebilir. Hele söz konusu Sevgi’yse... Öyle şeyler uydurur ki şaşarsın. Reha’yı asla yalnız bırakma. Çünkü Sevgi yakınlaşacak yer arıyor.” Söylediği her şey zihnimde yankılanırken olmayan fotoğraflarımın derdine düştüm.

Olanlar öylesine saçmaydı ki... Hayat kendiyile çelişirken onu eleştirip dur... Ne kadar umurunda? Hayat kimseyi umursamadı. Ya sadistti ya adalet. “Tabii ki onunla çekim yapmadım. Elvin, bu bana garip geliyor. Adamın sınırları yok. Çapkın ve talepkâr. Ne bileyim, ona karşı hiçbir şey hissetmedin mi?”

“Reha fotoğrafları çekerken sanattı da ben poz verince aşk mı oldu? Onun bana hissettikleri şeylerle karşılıklı hislerim. Kadın olmam direkt ona âşık olacağım anlamına gelmiyor. Alışılmış buydu değil mi? En ufak ilgiyi gören kadın hemen âşık olsun. Kadınlar da erkekleri kullanır. Ama tek farkı, asla yakalanmaz, kimse bilmez!” Sertçe yutkundum. Bunu gerçekten beklemiyordum. Kelimesi kelimesine haklı olsa da başta tanıdığım Elvin’i hiç böyle düşünmemiştim. İstedikini yapıyor, istediği gibi davranabiliyordu. Özgürdü... Elvin’in benden farkı buydu işte, onun zihni özgürdü, bense tutsaktım.

“Peki ya sen de onun için çalıştın mı? Hiç, hiç...”

“Bunları fazla sorgulamamanı tavsiye ederim. Mahzen'in varlığını kimse bilmez. Efsane olarak kabul ederler. Gerçekliğini ancak bu işe bulaşmış insanlar bilir. Sen de onlardan birisin. Bundan sonra hayatın bir daha eskisi gibi olmayacak. Kabullen ve çeneni kapalı tut. Merak etme, sorgulama, bu konuya haddinden fazla dâhil olma.”

İstediyimi yapmama engel olan düşüncelerim vardı.

“Her neyse. Arkadaşın beklemekten sıkılmış gibi gözüküyor. Dediklerimi unutma, aklını kullan!” Başımı sallamakla yetinirken Şebnem'e bir bakış atıp titreyen bedenimle masaya döndüm. Şebnem “Sen iyi misin?” diye fısıldarken başımı salladım. “İyiym...” Karnımda güneş vardı sanki. Ağırdı ve yakıyordu. Tüm dünyanın yükü değil de güneşin yükü üzerimdeydi. Nefeslerimin zorlandığını, zihnimin kaos alanına döndüğünü hissediyordum.

Ağlamamalıydım, hayır... Dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Şu an böyle olmam çok saçmaydı lakin üzerimde hissettiğim baskı beni çaresiz kılıyordu.

“Gel, lavaboya gidelim, elini yüzünü yıka.” Başımı sallamakla yetinirken tek odaklandığım şey kalabalıktan kaçmaktı. Ne kadar az insan beni böyle görse, o kadar kârdı.

Zaten nefes alabildiğim küçücük bir dünyam vardı, o da başıma yıkıldı. Dünyası başına yıkılmış, küçük bir kız çocuğundan farkım yoktu. Oyuncaklarım kırılmıştı, yalnız ve baskı altında hissediyordum. Ailemin desteği yoktu, bu yolda tek başımaydım.

İnsanlardan kaçıyordum ama insanlara ihtiyacım vardı. Bir tebessüm, ufak bir sevgi belirtisi, şefkat, o minik anda yakaladığım anlayış. Yanımda olduğunu bildiğim, her şeyi anlatabileceğim biri...

İhtiyaç duyduğumun tam aksi olarak karşıma çıkan adam Reha Özaden'di. O bana yaklaşmıştı. O beni görmüştü.

Sonra da hayatım yerle bir oldu. Bana baktığında ne gördüğünü bilmeyi öyle istedim ki, kim olduğumu bile unuttum. Ve sana öyle baktım ki, anlayacak kadar zeki olman seni hayatıma dâhil

etti; aynı anda hayatımı katletti. Katledilmiş hayatımın sorumlusu yine de ben oldum. “Kendi düşen ağlamaz” dediler, kabullenmek acı fakat kaçınılmaz oldu.

Lavaboya girdiğimiz anda içerideki kızların bakışları bana döndü. Hepsini görmezden gelmeye çalışarak yüzümü yıkadım. Titreyen ellerimi kâğıt havluyla kurulurken, “Daha iyi misin?” sorusuna başımı sallamakla yetindim.

Herkesin bana susmamı söylediği gerçekler, birilerini öldürüp birilerini zengin ediyordu. Kimsenin dur diyemediği karanlığı ben mi durduracaktım? Göz yummayı da seçemezdim. Bana susmamı söyleyen ablam bugün Mahzen’deydi demek... Belki de yakalanmaktan korktuğundan bana susmamı söylemişti. Üzerimdeki duygusallık bir anda öfkeye dönerken Mahzen’e gidip Sevgi’yi görmemek için hiçbir sebep göremiyordum. Yanımda endişeyle beni izleyen Şebnem’e “Sen kafeye dön, ben geleceğim,” dedim. Sevgi’yle konuşmam gerekiyordu. Bıraktığını söylediği işe geri mi dönmüştü? Allah aşkına Mahzen’e gitmek için ne kadar iyi bir sebebe sahip olabilirdi ki?

“O kız ne söyledi sana da bu hâle geldin? Bak neler dönüyor bilmiyorum ama iyi değilsin. Benimle gel hadi!” diyen Şebnem’e başımı olumsuz anlamda sallarken, “Lütfen, Şebnem. Ben geleceğim birazdan...” dedim. Omuzları düşerken, umutsuzlukla “Peki...” dedi.

Arkama bile bakmadan merdivenlere yönelerek hızla inmeye başladım.

Giriş katına vardığımda, aynı anda yukarı çıkan Feyza’yla karşılaşmıştım. Gözlerim kısılrken yüzüm nefretle buruştu. Her şeyi Reha’ya anlattığını öğrendiğimden beri ona karşı ayrı bir nefretim vardı. Feyza da benden pek hoşlanmıyor olsa gerek, bakışlarıyla aynı karşılığı vermekten geri durmadı.

Takılmadım, merdivenleri inmeye devam ederek yanından geçip gittim.

Merdivenlerin sonuna doğru karanlık arttı, yanıp sönen floresan lamba gözlerimi alıyordu.

Kapıyı sertçe yumrukladım. Kilit sesinin ardından açılan kapının arkasında Sercan vardı. "Sen ne halt yemeye buraya geldin? Canına mı susadın?"

Onu duymazdan geldim. Birbiri ardına sıraladığım adımlarımla gözlerim Sevgi'yi arasa da bulamadı. Etraf bomboştu. Geniş koridor buram buram rutubet kokuyordu. Peşimden adım seslerini duyduğum Sercan'ın söylediklerine kulaklarımı kapatmıştım. Tavanda üç farklı yerde yanan floresan lambaların cılız ışığı ortamı iyice ürkütücü hâle getirmişti.

Ben buradaydım ama Sevgi burada değildi. Kalp atışlarım korkuyla hızlandı.

Mahzen'e ilk kez geldiğim gün Reha'nın beni götürdüğü odayı hatırladım. Belki de oradaydı. Beyaz demir kapıya doğru yürüyüp açmak için zorladığımda açıldı. Kapıyı sonuna kadar açıp içeri baktığımda karşımda iki kişi vardı. O an Sercan'ın sustuğunu ve benden uzaklaştığını fark ettim.

Sevgi ve Reha.

İkisinin de bakışları bana dönerken, Reha istifini bozmadan sigarasını oturduğu yerden içmeye devam etti. O hayatımda gördüğüm en kayıtsız adamdı. Sevgi ise... Yüzündeki ifade anında değişmişti bana bakarken. Yüzüne ilmek ilmek işlenmiş öfkesi banaydı. Öz kardeşine... Bir erkek için vazgeçtiği öz kardeşine... Böyle olunca, vazgeçmesi daha kolay olurdu insanın. Ama yine de vefa, ah vefa...

"Gitmek için kovulmayı bekliyorsan, benim için sorun değil," dedi Reha. Bir an irkilerek dikkat kesildim. Bunu bana mı demişti, Sevgi'ye mi?

Tedirgindim, öfkeliydim, saldırmak için an kolluyorken vicdanımla savaş hâlindeydim. En çok da bundan kaybettim.

Sevgi'nin bağırışıyla sesi dört duvar arasında yankılanmıştı. "Bana bunu yapamayacaksınız. Bunu bana yapamazsınız Reha! Pişman olacaksınız, ikiniz de..." Ardından odadan çıkarken demir kapıyı sertçe kapattı. Arkasından bağırısam da boşaydı. "Bekle! Nereye gidiyorsun?"

Reha'nın sigarasını masanın üzerinde söndürerek ayağa kalktığını göz ucuyla gördüm.

Sevgi'nin peşinden gitmek üzereyken Reha'nın önüme geçmesiyle durmak zorunda kaldım. Gözlerim bir ok gibi gözlerine saplandı. Birbirine bastırdığım dişlerimle ona öfkeyle baktım. Neye kime öfkeliyim bilmiyordum. En çok kendime öfkeliydim.

Sevgi'yi gitmeden yakalamalıydim. Beni burada öylece bırakıp gittiğine inanamıyordum. Elimini göğsüne bastırarak onu itmeye çalıştım. "Önümden çekil, hemen!" Yerinden biraz olsun kıpırdamadı. Ateşe dokunmuşçasına elimi çekti. Reha'nın "Boşuna uğraşıyorsun. Senden nefret ediyor!" demesi canımı daha da acıtmıştı. Biz kardeşтик, aramızda olan aramızda kalmalıydı. Ancak Sevgi her defasında bunu bozmaktan çekinmemişti. Reha'ya ne anlattıysa, karşıma çıkıp ablamın benden nefret ettiğini söyleyebiliyordu.

Bir yabancının, düşmanım kılığındaki bu yabancının gelip de beraber büyüdüğüm kızın benden nefret ettiğini söylemesinin ağırlığı hiçbir şeyle boy ölçüşemezdi.

"Bu seni ilgilendirmez!"

"Seni benden kıskanıyor." Nefeslerim hızlandı, gözlerimi kaçırdım. Utandığımdan değil, öfkeden delirdiğim için gözlerimi kaçırmıştım. Yüzüne bakmaya tahammülüm yoktu.

Reha'yla ablamın saçmalıkları hakkında konuşmayacaktım ve "Çekil önümden!" diye bağırdım.

Yüzümü çevirdiğim tarafa doğru boynunu eğdi. "Kendine yazık ediyorsun, sana tırnağı kadar değer vermediğini görmek zor değil."

Amacı canımı yakmak mıydı? Gözlerimi ona çevirirken ifade-sizce baktım. Amacına ulaşabilirdi lakin bunu hiçbir zaman bilmeyecekti. "Türkçe anlamıyorsun galiba. Tekrar ediyorum, seni ilgilendirmez!" Kim bilir aklından neler geçiyordu. Ablamın fotoğraflarını ve sözleşmesini aldığımdan aramızın kötü olacağını beklemiyor olmalıydı. Belki de en başından beri biliyordu.

Reha'yla konuştuğum her an, kendimi bir satranç tahtasının önünde hissediyordum. Hamlesine karşılık hamle... Korumaya çalıştığım şahımın etrafını sarmıştı. Hiç başlanmaması gereken bir oyuna başlamıştım.

"Söylesene, beni neden takip etmiştin? Neden beni takip edip buraya gelmiştin?" *Sevgi yüzündendi.* "Cevabını çok iyi biliyor. sun. Bile bile hâlâ devam ediyorsun, kimseye bir şey olmuyor. Sen mahvoluyorsun." Farkındaydı, tüm hamlelerimin nedenlerini biliyordu. Önceki hamlelerimin nedenlerini anlamış olan rakibim, bundan sonra yapacaklarımı da tahmin edecekti.

Her gök gürlediğinde Tanrı'nın öfkesi üzerimize düşer... Geleceği görenler geçmişi kazanmıştır.

İrislerim siyah kirpiklerimin arasında kısıldı. "Beni teselli etmek sana mı kaldı?"

Korkma, yenisi gelene kadar yalnızlık sancısı. Nefes alamıyor musun? Et parçası, uyan artık. Bana neden öyle bakıyorsun? Aradığını mı buldun, sahip olduğunu mu kaybettin?

"Çevrende bunu yapan bir başkasını göremiyorum? Sanırım bana kaldı."

"Senin görmüyor olman, olmadığı anlamına gelmez!" diyerek hemen yalanladım.

"Eğer seni teselli eden biri olsaydı, şu anda bu durumda olmazdın."

Suratıma yumruk yemiş gibi hissettim. Sanki elini kaburgamın içine sokup kalbimi avuçlarının içinde parçalamıştı. Aslında konu teselli değildi, konu yalnızlığımı. Canımı yakan şeyi gördüm, görür görmez de üzerini çarşafıla örttüm. Bu onu saklamaya yetmese de görmeme engel olacaktı. "Görünüşe göre asıl senin teselli edenin yok. Şu anda bu durumda olduğuna göre..."

"Benim gibi insanları genelde teselli etmezler, ihbar ederler."

"Kendini bilmen ne hoş!"

Beklemediğim bir şey yaptı ve güldü. Ciddi ciddi güldü ve bunu nasıl başardı, hiçbir fikrim yok.

Hırsım yüreğimde birikmişti. Kalbim kırık; kalbimin kırıklarını onun kalbine batırmak, kalbini kanatmak istiyordum.

“Beni rahat bırak. Senin gibi kirli bir adamla yüz yüze gelmek bile istemiyorum. Anlaşmamız neyse yaptık, bitti. Gördüklerime sustum, tehditlerine boyun eğdim ve bitti. Artık hayatıma devam edeceğim. Benimle ekstradan yüz yüze gelmeye çalışma.” Fotoğraf çekimi konusunu halı altına süpürmeyi tercih etmiştim.

Daha fazla katlanamadım, yanından geçerek kapıyı açtım.

“Tutku...” diyerek bileğimi sertçe yakaladı ve beni kendine çekti.

“Ne o, yeni bir tiyatro perdesi mi açıyorsun? Senin için eğlenceli olmalı. Böylesine dramı başka nerede bulacaksın? Kafayı çektiğinde bile böylesini bulamazsın!” Dişlerini birbirine bastırdı. Lavın içine son damlayı döktüm sanki, aniden taşmaya başladı. “Senin açtığın perde yüzünden ablan, beni tehdit etmeye cüret ediyor. Ben bir de seni mi pıspışlayacağım?”

Tehdit mi? Onu ihbar etmekle mi tehdit etmişti? Başka neyle tehdit edebilirdi ki? Bana böyle bir şeyi yapmamam gerektiğini söylemişken... Tehlikeli olduklarını, ailemize zarar vereceklerini söylemişti. Şimdi Reha’yı mı tehdit ediyordu?

“Ne?” O anda Reha’nın cevap vermesine kalmadan sessiz Mahzen’de yankılanan adım seslerini duyduk. Daha önce görmediğim biri yanıma gelmişti. Önce şöyle bir baktı bize, Reha hiç kendini bozmadan bileğimi tutmaya devam ediyordu. Boğazını temizledi, söyleyeceklerine odaklandı.

“Yeraltı Mahzeni’nde seni bekliyorlar abi. Acil çıkış yapmaları lazım!” Yeraltı Mahzeni... Bunu bir kez daha duymuştum. Ne halt olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Acil çıkış? Yeterince sorun yokmuş gibi üzerine bir de bunları düşünerek kafayı yiyecektim.

Reha umursamaz bir ifadesiyle kaşlarını hafifçe havalandırarak sordu: “Kendileri çıkamıyorlar mı?”

Adam gergince yerinde kıpırdandı. Böylesine gerilmesine sebep olan Reha mıydı? “Üzerlerinde mal kalmış. Bırakmayı teklif ettiler, reddettik, ‘Reha izin vermez dedik’, seninle konuşmak is-

tiyorlar. Çok sorun çıkardılar.” Tam şu cümleden sonra anlamaya başladım. Yüzüm bembeyaz kesildi, Reha bana bakarak dişlerini birbirine bastırdı. Mal derken, uyuşturucudan bahsettiklerini anlamam zor olmadı.

Reha çekinmeden yanımda konuşmaya devam etti. “Hepsini satamamışlar mı?”

“Abi direkt onlarla konuş istersen, ben yanlış yönlendirmiş olmayayım.” Reha bunun üzerine başını salladı ve “Tamam sen git ben geleceğim!” diyerek bana döndü. Adam çıkarken o da omuzlarından kavrayarak sağlam bir sandalyeye oturtmuştu beni. “Burada beni bekle. Sakın odadan çıkma, birazdan geleceğim. Tamam mı?” Şokta gibiydim, omuzumda hissettiğim bu parmaklar, kaç kişinin hayatına dokunup, mahvetmişti? “Tutku?” Gözlerimi kırpıştırarak kendimi toparlamaya çalıştım, onun gözlerine baktım, gözlerime direkt bakıyordu.

“Neden burada beklememi istiyorsun? Gideceğim ben...” Kollarımı kendime çekerek ondan kurtulmaya çalıştım. İki eliyle sıkıca kollarımdan tutarak gözlerimin içine baktı. “Ben gelene kadar burada kal. Bir kere olsun beni dinle!”

Bazen sadece bir bakış yok eder her şeyi, var ettiklerinden ötürü.

Büyük gözleri vardı, hafif çekiklerdi ve bana öyle bakıyorlardı ki irisleri hafifçe yukarıdaydı, gözünün beyazı hayatımı karartıyordu. Yüzümde şaheser mi var? Reha, bana neden öyle bakıyorsun? Ben çok aynaya baktım, hiç böyle bakmadım.

Duygularım dengesini kaybetti. Dizlerinin üzerine yıkılırken, duygularımı düştüğü yerden kimse kaldırmadı, kimsenin umurunda bile olmadı. Çünkü kimse gerçekten beni göremedi.

“Tutku duydu mu beni? Geleceğim, bu odadan çıkma.” Sesi yankılanıyor, yankılandıkça anlamı değişiyor. Her yankı, yüreğime çarparak kulaklara geri dönüyor. Yüreğim yankıyı değiştirmesin istedim ama hiç şeffaf olamadı.

“Başın belada mı? Neden bu kadar acelecisin? Ne oluyor?”

“Sen kendine odaklan. Dediğimi yap!”

Benden cevap alamayacağını anlayınca, masanın altından bir çekmece açtı ve anahtarlığı aldı. Sonra da beni öylece bırakıp gitti, kapıyı da gürültüyle üzerime kapattı. Kapıyı kilitleyeceğini sanıp o kadar çok korktum ki gözlerim dolmaya başladı. Yanına aldığı anahtarın bu kapıyla ilgili olmadığını anladığımdaysa tuttuğum nefesi bırakmıştım. Eğer beni buraya kilitleyip gitseydi kafayı yerdim.

Dizlerim birbirlerine yapışmış, gergin bir bekleyiş can buluyor. Çünkü korkuyorum. Ne olduğumdan ne olacağımdan korkuyorum.

İstemsizce dediğine uyup nefret ettiğim bu odada oturmaya devam ediyordum. Çünkü gözlerindeki koruma içgüdüsünü görmüştüm. Bunu görmek beni mahvetmişti.

Ablam buraya gelip Reha'yı tehdit etti diye ona, ailemize zarar vermek isterlerse ne yapacaktım? Sevgi sadece blöf yapıyor olmalıydı. Beni nasıl böyle yalnız bırakırdı? Neydik şimdi biz? Kardeş mi? Çocukluğumuzdan beri aynı evde yaşadık, aynı masada oturduk ama bugün her şeyi siktir edip beni karşısına alabiliyordu. Neden mi? Bir erkek için. Uyuşturucu satan bir adam için...

Tam o anda yangın alarmı çalmaya başladığında kaşlarımı çatarak doğruldum. Alarm çok şiddetli çalıyordu fakat biri aptallığından basmış olabilirdi, bu nedenle de fazla umursamamıştım. Çok geçmeden bağırış seslerini duymaya başladım. Öğrenciler dışarı çıkıyordu sanırım.

Burada oturmaya devam edemezdim. Beyaz demir kapıya korkuyla bakarak yerimden kalktığımda Reha'nın kapıyı kilitlemediğine dua ediyordum. Sertçe kapıyı çekerek açtığımda etrafta kimse yoktu. Kaşlarım çatılırken Mahzen'den çıktım.

Merdivenleri hızla tırmanırken çıkış katında birkaç görevli gördüm ve öğrencilerin hepsi de dışardaydı.

Hızlı adımlarla dışarı çıktım. Öğrenciler okulun orta kapısının önünde yuvarlak oluşturmuş, şaşkınca bakıyorlardı. Baktıkları yerde, daire şeklinde yanan ateşi gördüm. Ateşin ortasında naylon poşet içerisinde beyaz toz vardı. Ateş tutuşmuş, küçücük

yerde yanıyorlardı. Kapının tam önünde olduğundan duman içeri girmiş ve alarmı çalıştırmış olmalıydı.

Fakat asıl olay bunu kimin neden yaptığıydı.

Anons yapılacağına dair mikrofon sesi geldikten birkaç saniye sonra, okulda uyarılar yankılandı. Ne söylendiğini anlamadım bile.

Kalabalık, görevliler tarafından dağıtılıyordu. Kapıya bakan kameralara baktığımda ise hepsinin üzeri kapatılmıştı.

Bunu kim yaptıysa, kanıtları ortadan kaldırmış, üstüne gözdağı vermişti.

Gözlerim Reha'yı arasa da görememiştim. Ne kadar zamandır Mahzen'de oturduğumu bilmiyordum. Onu dinlemeyip dışarı çıkmamıştım. Başıma hiçbir şeyin geldiği de yoktu. Beni kandırmış mıydı? Yoksa kapının önündeki ateşle bir ilgisi var mıydı?

Her ne dönüyorsa, tehlike dört bir yandaymış gibi hissediyordum.

Daha fazla burada durmadan okuldan içeri girdim.

Mahzen'e inen merdivenlerden gelen adım sesleriyle sonunda Reha'nın ortaya çıktığını düşünmüştüm. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Neden bana odadan çıkma demişti? Onun merdivenlerden çıkmasını beklemeye sabredemedim, ben de merdivenleri inmeye başladım.

Fakat karşılaştığım kişi Reha değildi, okulun rektörüydü.

"Sen yapıyorsun burada?" diye sordu. Adımlarım kesildi. Ne diyeceğimi bilemedim. Ben sessiz kalınca o da sözlerine devam etti: "Bu kata inmek yasak. Bilmiyor musun?" Dilim tutulmuş gibiydi.

Aklıma gelen ilk bahaneyi dile getirdim. "Ben okulda yeniyim de kayboldum. Spor salonunu arıyordum." Gözleriyle yüzümdeki ifadeyi ve hareketlerimi tartıp biçti. Üzerindeki takım elbisesinin ceketine parmaklarını sarıp başını salladı: "Spor salonu bir üst katta, bu kata inmek yasak. Bir daha seni burada görmeyeyim!" Adamın gözlerinde çok farklı bir şey vardı. Kahverengi gözlerinde ateş yanıyordu sanki. Siyah saçları gürdü lakin ara ara çıkan beyaz saçları gri bir görüntü katmıştı kendisine.

“Peki hocam...” diyerek yanından geçtiğimde bodrum katının seyrelerek yanan, arada yanıp sönen ışığının altında onu yalnız bıraktım. Hâlâ sağ eli ceketinin yakasını tutuyor, başında ışık yanıp sönmeye devam ediyordu.

Aklımdan çıkmayan kahverengi gözleri, bana başka bir kahverengi sundu.

Reha’yı boş verdim. Onun yerine kafeteryada beni beklemesini söylediğim Şebnem’in yanına gitmiştim. Herkesin aynı şeyi konuştuğunu duyuyordum. Tüm dudaklardan aynı kelime dökülüyordu.

Herkes gibi Şebnem’in de kapının önünde yakılan ateşten haberi vardı.

“Olayın üzerini zor kapatmışlar. Ailelerin de kulağına gitmiştir,” dedi. İlgisizliğim üzerine “Bana Elvin’le ne konuştuğunuzu anlatmayacak mısın?” diyerek konuyu değiştirmişti.

“Önemli bir şey yok Şebnem,” diyen sesim tepkiliydi, taviz göstermiyordu. Neye kızırıyorsam sanki? Belki de Reha’nın ne kadar haklı olduğunu görmüştüm. *Bir teselli edenim olsaydı, bu hâlde olmazdım.*

Tam kalbimde şimşek çaktı. Kahverengi, iri ve çekik gözleri zihnimin tamamını kaplayarak devleşti. Ve en büyük hataydı bir adamı zihninde devleştirip, geri kalan her şeyi küçültmek...

“Nasıl önemli bir şey yok? Üzerine gelmek istemiyorum ama seni merak ediyorum. Sen benim en yakın arkadaşısın!” diyen Şebnem’in sesi benden uzaklaştı. Bedenim sandalyede, onun karşısında oturuyordu fakat aklım çoktan uzaklaşmıştı. Aklım bambaşka yerlerdeydi. Mahzen’in olduğu yerden çıkan rektörü gördüğüm ilk andan itibaren, farklılığını hissetmiştim. İnsana bakışları bile farklıydı.

İçimi kemiren merakla telefonumu açıp arama motoruna “Sezgiler Bilim Üniversitesi” yazarak arattım. Çıkan açıklamada rektör kısmında yazan isme odaklanmışım.

Prof. Dr. Günay Özaden.

Ürpertici gözleriyle dakikalar önce konuştuğum adamın fotoğrafları ve özgeçmişi önümdeydi.

“Özaden” soyadı çok tanıdık. Hatta fazla tanıdık. Dudaklarım aralık kalırken boğazımı temizledim.

“Elvin, Sevgi’yle ilgili konuştu. Benimle alakalı değildi. Ben de ona kızdığım için kötü oldum. Yoksa Elvin bana hiçbir şey yapamaz. Merak etme.” Hangi özgüvenle bunları söyledim, bilmiyorum. Gözlerimi telefonumun ekranından bir an olsun ayırmamıştım. Tek yaptığım onu geçiştirmekti.

Sadece onu değil, kendi duygularımı da geçiştiriyordum. Korkumu zihnimin derin çukurlarına gömmüştüm mesela. Mahzen’den nasıl çıktığımı, bugün kaç kez gözyaşlarımla karşı karşıya kaldığımı görmezden geliyordum.

Ekrana bakmaya devam ederken, “Bizim rektör, Reha’nın akrabası falan mı?” diye sordum. Şebnem kaşlarını çatmış bana bakmış. “Bunun konumuzla ne alakası var?”

“Soyadlarının aynı olduğunu duydum ve ilgimi çekti!”

“Sanırım babası...” Babası mı? Sevgi, “Bu suç örgütü okulun yönetimine kadar sızmış” demişti. Babası oğlunun ne yaptığını biliyor, üstüne bunu destekliyor olabilir miydi? Onu Mahzen’in olduğu kattan çıkarken görmüştüm. Tüm bunlar tesadüf olamazdı. “Bunu bana neden daha önce söylemediniz?”

“Ne bileyim ya ben! Reha’yı tanıyalı bir ay ancak oldu. Sen Reha’yı ne zamandır tanıyorsan ben de o zamandır tanıyorum. Rektörün oğlunun burada okuduğunu duymuştum. Soyadları aynıysa demek ki oğlu Reha’yımış.”

Oğlunu bu işlerin başına koyup, kendisi de arkasını kolluyordu. Böylece hem yakalanmıyorlardı hem de işleri tıkırında gidiyordu. Reha’nın “miras” değişimini hatırladım. Görev, miras olarak adlandırılıyordu yaptığı işi...

Saat gözüme çarptığında masadan çantamı alarak ayağa kalktım. “Neyse, benim dersim başlayacak. Dersliğe gitmem lazım. Sonra görüşürüz.”

“Tamam, çıkınca bana mesaj atarsın.”

Başımı sallamakla yetinerek oradan ayrıldım.

Koridorda ilerlerken bugün Reha'yı Yeraltı Mahzeni'ne çağıran adamla göz göze gelmiştim, birden yanıma gelerek "Reha her yerde seni arıyordu!" dedi. Bir an afallayarak gözlerimi kırıştırdım. "Sebep? Şimdi nerede?" Dişlerini birbirine bastırıp etrafı kontrol etti. Ardından telefonunu çıkarıp mesaj attı. "Bulamazsın. İşi var onun, dersine gir sen!"

"Madem beni arıyordu, ben neden onu bulamıyorum? Vaz mı geçti?"

"Hayır, şimdi seni buldu. Ona seni bulduğumu söyledim. Artık dersine dönebilirsin!" Ah, ne hoş... Yalnızca o istediğinde onu görebileceğiniz bir şeytandı.

"İyi, ona benden uzak durmasını da söylersin o zaman."

"İşte onu söyleyemem."

"O nedenmiş?"

"Bugün 17:35'te dersi bitiyor. Kendin söylersin."

O gün dersim 16.00'da bitiyordu ancak sırf bunun için okulun bahçesindeki banklarda oturarak onu beklemiştim. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyordum, onunla konuşmaya çalışmayacaktım. Çünkü beni gördüğünde yanıma geleceğini biliyordum.

Okulun girişinde, hemen karşı yolda toplanan kalabalık dikkatimi çekti. Uzaktalardı, nereden baksan on beş kişi vardı. İçlerinden biri okula doğru yaklaştı. Ardından elinde şişeyi gördüm; molotofkokteylini okulun bahçesine attığında birkaç kızıdan çığlık sesleri yükselmişti. Şokta gibiydim, yalnızca ayağa kalkarak geriye adımlamakla yetinmiştim.

Öğlen girişteki ateş çemberini oluşturan kimse, bu molotofu da atan veya atılmasına sebep olan aynı kişi olmalıydı.

Okulun çıkış kapısından geçen Reha'yı gördüğümde kendime geldim. Bahçeden geçişini göremeyecek kadar kendimi kaybetmiştim.

Reha'nın öfkeden omuzları kasılıyordu ve adımları gök gürültüsü kadar hızlı, kinle doluydu.

Göz açıp kapayıncaya kadar oradaki adamlarla karşı karşıya gelmişti. Reha'yı daha önce bu kadar öfkeli görmemiştim.

Karşı gruptan sarışın bir adam, yüzünde geniş sırıtmasıyla ona bir şeyler söyledi. Mesafeden ötürü hiçbir şey duyulmuyordu.

Zaten ne olduysa o adam konuştuktan sonra olmuştu. Reha karşısındaki adamın suratına sert bir yumruk indirdi, polis arabasının siren sesi aniden yükselirken...

Sirenler, şeytanın ninnisi.

Gözlerimde yardım çığlıkları yükseliyordu. Endişeliydim, ellerim titriyordu ve şaşkındım. Az önce resmen molotofkokteyli atılmıştı. Can havliyle insanlara baktım, neden kimse durdurma-ya çalışmıyordu! Neden hiçbiri araya girmiyordu? Başımı arkama çevirdiğimde rektörün okulun içinden, odasının penceresinden doğrudan buraya baktığını gördüm.

Oğluna bakıyordu, gözü önünde kavga eden oğluna...

Gözleri ne bir baba gibi bakıyordu ne de bir eğitimci gibi... O adamın gözleri en karanlık sokakların en karanlık köşelerinde yaşıyan bir gölgeydi âdetâ... Önce korkarsın, sonra zararsız olduğunu düşünürsün ve nihayetinde paniğin geçtiği anda ete kemiğe bürünür. O gölge ondan şüphelenmeyeceğin zaman, tekrar karşına çıkıp sesini kesecek. Zira gölge olmasına güvendiğin kararı, olduğu gibi bir *insan*.

6. BÖLÜM KORKU

Boynuma birbiri ardına iğneler batıyor, Günay Özaden'in gözleri bana kayarken sadece kıpırdamaksızın durabiliyordum. Ardımda kıyamet koparken, ben yalnızca o adama odaklanmıştım. Yıllarca eğitim için dirsek çürütmüş, oldukça da başarılı olmuş bir adam, nasıl buna sebep olabilirdi?

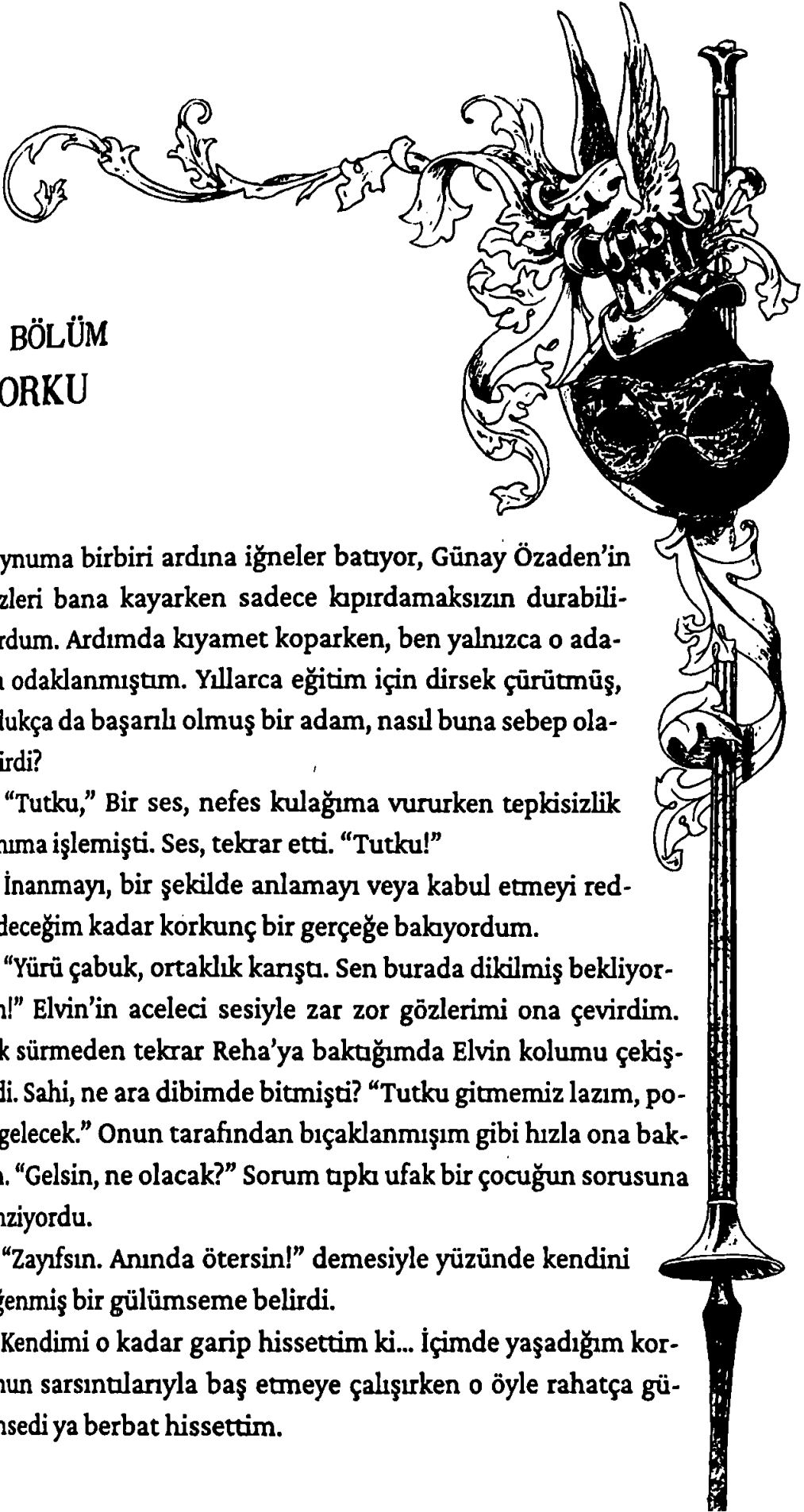
"Tutku," Bir ses, nefes kulağıma vururken tepkisizlik kanıma işlemişti. Ses, tekrar etti. "Tutku!"

İnanmayı, bir şekilde anlamayı veya kabul etmeyi reddedeceğim kadar korkunç bir gerçeğe bakıyordum.

"Yürü çabuk, ortaklık karıştı. Sen burada dikilmiş bekliyorsun!" Elvin'in aceleci sesiyle zar zor gözlerimi ona çevirdim. Çok sürmeden tekrar Reha'ya baktığımda Elvin kolumu çekti. Sahi, ne ara dibimde bitmişti? "Tutku gitmemiz lazım, polis gelecek." Onun tarafından bıçaklanmışım gibi hızla ona baktım. "Gelsin, ne olacak?" Sorum tıpkı ufak bir çocuğun sorusuna benziyordu.

"Zayıfsın. Anında ötersin!" demesiyle yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Kendimi o kadar garip hissettim ki... İçimde yaşadığım korkunun sarsıntılarıyla baş etmeye çalışırken o öyle rahatça gülümsedi ya berbat hissettim.

Onu beni götürmesi için mi görevlendirmişlerdi? Aksi hâlde benimle ilgilenmesini neye bağlayabilirdim? Yine de bunu soramadım.

Buradan gitmeyi en az Elvin kadar istiyordum. Beni yönlendirmesine izin verdim. Kolumdan tutarak okulun arkasına doğru sürükledi beni. Onca öğrencinin arasında Günay Özaden'in gözleriyle beni takip ettiğini fark ettiğimde dudaklarım titredi. Saçlarımı hafifçe okşayan rüzgâr hırçınlaştı, artık her şey nefret doluydu. Gözlerim zorla oradan ayrılırken, kartlı giriş yaptığımız kapıdan çıktık. Arkama dönüp bakamadan Elvin tarafından yönlendirilmiştim bile.

Bileğimi tutarken, buz kesmiş ellerimi fark etti. "Bu kadar korkmana gerek yoktu. Bu okulda arada olur böyle şeyler!" Elvin, gerçekten ruh hastasıydı. Normal her insanın korkması gereken şeylere bu denli kayıtsız kalışı korkunçtu. Çünkü biliyorum ki kötülüğe ne kadar kayıtsız kalmışsa, o kadar kötüleştirmiştir. Ben hayatım boyunca bu kadar kirli olayların içinde yer almamıştım.

Kaskatı kesilmiş bir suratla ona bakarken, düşündüğüm hiçbir şeyi dile getirmedim. "Nereye gidiyoruz?"

"Merak etme, korkmanı gerektirecek bir yer değil..."

Huzursuzluk içinde duraksadım. "Ben neden evime gitmiyorum?"

"Reha seni güvende tutmamı istemişti. Konuşacaklarınız da varmış sanırım."

Hayır, bunu istemiyordum. Sürekli onunla ve onun karanlık dünyasıyla karşı karşıya gelmek beni mahvediyordu. "Evime gitmek istiyorum."

"Üzgünüm ama bunu Mahzen'de gözükmeden önce düşünecektin. Oraya sadece torbacılar girebilir. Dikkat çektin."

"Ne demek istiyorsun? Ne olacak şimdi?"

"Sakin olur musun? Sürekli panik hâlindesin. Sakince dur, sorun yok rahatla!"

"Sorun yok mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?" derken neredeyse dişlerimin arasından tükürüyordum.

“Durumun senin açından zor olduğunu anlayabiliyorum ama kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğimi bil. Duydun mu beni? Sakin ol ve bana güven. Zarar görmene izin vermem.” Gözlerindeki sıcak ifade güven veriyordu. Güven vermeyen, tavırlarıydı. *Güven vermeyen bizzat kişiliği*ydı.

“Ben çoktan zarar gördüm Elvin.”

Sözlerim üzerine sessiz kaldı. Böylece konu kapanmıştı.

Onunla gitmek istemesem de gitmek zorundaydım. Fikrimi bile sormuyordu ki zaten! Sadece olası felaketlerin fragmanlarını sunacaktı önüme.

Yola çıktığımızda bir süre bekledik, ardından taksi geldi. Elvin dakikalar öncesinde aramıştı. Arabaya binerken sesimiz çıkmıyordu. Verdiği adrese varana kadar da çıt çıkmamıştı. Aklım Reha'daydı. O anlar gözümün önünden gitmiyor, nefesimi düzensizleştiriyordu. Kendimi düşünmemeye zorladım.

Bir binanın yangın merdivenlerine tırmandık. “Burası senin evin falan mı?” Oldukça dönemeçli merdivenlerin sonu gözüküyor gibiydi. “Hayır. Burayı bir çeşit saklanma alanı olarak görebilirsin.” Sonunda bir kapının önünde durduğumuzda, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. İçeri geçtik fakat hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı.

Çünkü resmen oturup Reha'nın gelmesini bekledik.

Belki de saatler sonra kalp çarpıntımın sesi olan adım seslerini duydum. Gideceğim diye çıkardığım kavga bitmeden gelmişti. Kapı açıldı, içeriye o girdi. Dudağının köşesindeki yarayı fark ettim. Aynı zamanda kaşı da kanıyordu.

O içeri girince, birden susmuştuk.

Geldiğinden beri gözlerini benden ayırmamıştı, ortadaki masanın önünde durdu ve sandalyeye oturdu. “Elvin bize izin ver...”

“Hayır, ben de tam gidiyordum.”

Elvin kolumdan yakalayarak beni durdurdu. “Diğer odada seni bekleyeceğim.” Bana güven dercesine gözlerini kapatıp açtı.

Algılayamıyordum bile, donup kalmıştım. Elvin çıkıp ardından kapıyı kapattığında nefes seslerimiz çınılıyordu. Daha fazla

Uzatmadım, karın ağrımı söyledim. “Mahzen’in yakınların-dayken Günay Özaden’le karşılaştım.” Babanla demekten kaçın-mıştım. Neden bilmiyorum, baban demek zor gelmişti.

Nefesleri hızlanırken, boynundaki damarların öfkeyle belir-ginleşmesine şahit oldum. “Sana o odadan çıkmaman gerektiğini söylemiştim!”

“Benim oradan çıkmamla ne ilgisi var bunların? Hem yangın alarmı yüzünden çıktım. Seni dinleyeceğim diye yanmayı mı göze alsaydım?”

“Ortada bir yangın yoktu!”

“Eee, yoksa ne olmuş? Sonuçta o alarm çaldı mı? Çaldı.”

“Her ne olursa olsun beni beklemeliydin. Bir bildiğim vardı ki sana orada kal dedim!” Bildiğim diye belirttiği bilginin ne oldu-ğunu da söyleseydi keşke... Buradan bakınca içi boş bir ısrardan başka bir şey göremiyordum. “Seni ne sebeple dinleyeceğim ya? Sen kimsin?”

“Sen kim olduğumu iyi biliyorsun bence!”

Kaşlarım havalandı, dilimin ucuna gelen zehri serbest bırak-tım. “Aynen, iyi bilirim. Üç kuruş para kazanacağım diye milleti zehirleyecek kadar aşağılık bir adamsın!” Bana doğru adım atma-ya başladığında kaşlarımı çatarak dudaklarımı yaladım. Ayakla-rım geri geri gitmek isterken, zorla durduruyordum onları. Tam önümde durduğu anda parmakları çenemi kavrayarak sertçe kendine çekti beni. “Sözlerine dikkat et. Herkes senin kadar şanslı doğmuyor!” Çenemi bıraktığında geriye doğru yalpaladım.

Şanslı doğan ben miydim?

Şu hâlime bak... Şans böyle bir şey mi?

Derdimi anlatacağım derin sular, kanatlı kuşlar, kayıtsız du-varlardan ibaretti. Yalnız aldığım kararlarım kalabalığı etkileye-cekken, kalabalıktan kimse yüzüme bakmıyordu. Anca yüzüme tükürmek adına başlarını kaldırırlardı.

“Kötü biriyim çünkü çok kötü şeyler yaşadım klişesi. Daha yaptıklarının arkasında duracak sorumluluğa bile sahip değil-sin!” Bana öyle bir baktı ki, yüzümde onu öfkeliendirecek ne var-

sa yok etmek istedim; bunu tamamen korkuyla istedim. Çünkü o normal biri değildi. Kimsenin yanında olmak istemeyeceği kadar kötüydü.

“Benim sorumluluklarım seni ilgilendirmiyor. Yaptıklarımı sorgulamak gibi anlamsız gayeler edinme kendine. Senin yapman gereken tek şey bugün ben gelene kadar o odada kalmaktı, onu da beceremedin!”

“Azıcık bile pişman değilim. Ne yapacağımı sana sormuyorum.”

“Çünkü aptalsın!” Eli havaya kalkarken, korkuyla titredim; o ise daha da öfkelen-di. “Siktir!” diye fısıldadığını varla yok arası duydum. Ardından ensemde hissettiğim eli kafamı göğsüne bastırdı. Gözlerimi kırptıştırırken, nefesi saçlarımla dibinde soluklanıyordu. Bedenim bedenine yaslanırken, tüm bedenime sıcaklığın yayıldığını hissediyordum. Ellerim soğuk terler atıyordu. Gözlerimi yummak istiyor, başımı göğsüne yasladığım adamın kim olduğunu hatırlayarak diken üzerinde duruyordum.

Biz şu an ne yapıyorduk?

Bulunduğum konuma inanamadım. Bana sarılıyordu...

Reha'nın kırıp döktüklerini toplayan, sonsuza dek kırıp tekrar tekrar toparlayan bir insan olduğunu bugün anlamıştım.

“Reha...” diye fısıldadım. Onun adını böylesine fısıldadığım ilk andı. Belki de ona karşı ilk defa ismiyle hitap ediyordum. Başım göğsüne yaslı, kokusu tarafından etrafım çevrilmişti.

Kendime yabancılaştım.

Yenildim. Elimde silahım, göğsümde kalkanım; yenildim. Gözlerimde perdeler, tenimde kızıl huzme, sessiz sedasız yenildim. Dudaklarımda adı, kalbimde ağrısı, önce ona, sonra kendime yenildim.

Evet, onun kötü olduğunu düşünüyor, ondan uzaklaşmak istiyordum ama sonra öyle bir şey söyleyerek kafamı karıştırıyordu ki kim olduğumu bile şaşıryordum.

Ensemdeki eli, tutuşunu sertleştirirken rüzgâr misali saçım-dan geçen nefesi âdeta yakıyordu. Yumruk yaptığım elimi göğsü-

ne yaslarken sertçe yutkundum. *Ben evimi buldum, ben eve gitmek istemiyorum.*

İkimiz de ilk kez bu kadar sakindik. Zamanın tenimi sıyrarak geçtiği dakikalarda, zaman ne zaman beni vuracak diye düşündüm. Çok geç olmayacağı kesindi. Zaman beni vurmadan, ben onu vurmak istiyordum.

Burnum göğsüne sürtünürken, başımı hafifçe doğrulttum. Elini hiç belime koymamıştı, sadece güven vermek için sarılıyor gibiydi. Yumruk yaptığım elim gevşerken onun ensemdeki eli sırtıma sarıldı.

Meğer tek ihtiyacım bir kucak dolusu sarılmaymış. Zihnimin kuytu köşelerinde bana durmadan saldıran fikirlerimin pençesinden beni kurtarmaya yetermiş gücü. Reha'nın bile -bile diyorum çünkü yalnızca o bunu yapıyordu- gücü yetermiş.

O bile yapabilirdi, ondan başkası yapmadı.

Kafamı göğsüne bastırarak derisini yarmak ve o göğüs kafesine kilitlenip kalmak, kemikleri arasında hapsolmek istiyordum.

Hissettiğim aitliğin ne kadar hoşuma gittiğini fark ettim. Bana sarılması huzurlu hissettirmişti. Öyle yalnızdım ki bana elini uzatan Reha olsa bile o eli tutmak isteyecek hâldeydim.

Yanlışın koynunda soluklanmaya başladım. Yanlışın başkasının sarılmadığı bedenim, yalancı olduğunu bildiği güvene biat ediyordu.

O an anladım. Reha zaafarımdan, tehlikeden, yanlışın bir beden... Kendimi de biliyorum ya, gördüğüm şefkatinden sonra onun kazdığı kuyuya kendi ayaklarımla atıldım. Bu yüzden derhâl ondan uzaklaştım. Reha bana tamamen karanlığıyla sarılırken, aydınlığımı bana sarıldı diye ona feda edemezdin. "Bitsin artık, bir daha da yolun yoluma düşmesin." Omuzları kasıldı. Hafifçe doğruldum.

Az önce sarılmamışsınız gibi silip attım o anları zihnimden.

Reha, umursamazca konuşmaya başlasa da sesinin tınısı onu ele veriyordu. "Üzgünüm ama artık yolumun yoluna düşmemesi mümkün değil!" demesi üzerine hızla söze girdim: "Ne demek

mümkün değil?” Başımı geri çekerek ona baktığımda yüzünün yakınlığıyla afallamıştım.

“Babamın seni gördüğünü söyledin. Üç beş itin seni fark etmesine benzemez.” Söylemese miydım acaba? Beni görmesi neye sebep olabilirdi? Günay Özaden’den korkmamış olsaydım, Reha’ya onunla Mahzen’in olduğu katta karşılaştığımı söylemezdim.

Nedenini bilmiyordum ama içimde filizlenen güven, beni karanlığından koruyacağına inandırmıştı. Denize düşen yılanı sarılır hesabı...

“Neye benzer?”

“Felaketine benzer.”

Diş etlerim sızlamaya başladığında dişlerimi ne denli sıkıştırdım fark ettim. “Bıktım! Anlıyor musun? Herkesin nereye gidersem gideyim, felaketimi bulacağımı söylemesinden bıktım!” Hayatımın en kötü dönemindeydim. On dokuz yıllık hayatım boyunca böylesine dibe vurmamıştım.

“Mahzen’e ilk gelişin hataydı. İkinci gelişinse felaket... Sana duymaktan yorulduğun şeyleri söylediğim için üzgünüm ama gerçek bu!” Sessiz kaldım. Değişmeyecek hakikate bağırıp çağırmak, ses tellerimden başkasına zarar vermeyecekti.

En ağır olan da uğruna bunları yaşadığım ablamın, beni düşünmanı yerine koymasıydı. Hepsi boşaymış. Peşinde koştuğum endişelerim ne anlamsızmış. Kendimi onun iyiliğini düşüneceğim diye kaybettim; ama o bana acıyı layık görmüş.

“Mahzen’deki odada kalmamı neden istedin?” diye sordum. Bugün ne olduysa ondan sonra olmuştu.

“Çünkü tünelden giren torbacıların seni görmesine engel olmak istedim. Mahzen’i torbacılardan başka kimse bilmez. Her torbacı da bilmez. Her çetenin kendi torbacıları ve her torbacının da kendi bölgesi olur. Sistem buna göre işler.”

Beden dilim gerginliğimi açıkça belli ediyordu ama Reha buna takılmadı. Duyduklarımın, öğrendiklerimin bana nasıl aykırı olduğunu görmesine rağmen anlatmaya devam etti. Son umutlanmın üzerine de döktü o yanıcı maddeyi.

“Farklı bölgelerin torbacıları tehlike arz eder. Bugün okulun önünde gördüğün o adamlar farklı bir uyuşturucu şebekesinin adamlarıydı, okulun önünde yakılan ateş de onların gözdağı... İddialarına göre okul, onların bölgesini kapsıyor. Bu sebeple içerde dönenler onları öfkeliendirdi. Yeraltı Mahzeni’nde kargaşa çıkaran da o şebekenin başındaki adamdı. Seni görmelerini tam da bu yüzden istemedim. Haberi duyduğum an bir şeylerin yolunda olmadığını anladım, seni bu kargaşadan uzak tutmak için ‘Odadan çıkma’ dedim. Ama artık çok geç, beni dinlemedin.”

İnsanların aralarında paylaşınlar diye verilmiş şu kocaman dünya, binlerce sokağında binlerce suç... Bilmediğimiz, görmediğimiz köşelerinde üzeri kapatılan suçlar, suçlular arasında güç mücadelesi olmuş. Bu dünyada ne olursan ol, savaşmak zorunda kalıyorsun. Zira her zaman birileri daha iyisini ister, birileri daha kötüsüne mecbur kalır.

Sokaklar, bölgeler, torbacılar... Hepsinin tek derdi para.

Benim tek derdim bunlardan uzak kalmak. Ama kader üzerime öyle bir sorumluluk verdi ki, derdimin dermanı ölümden ibaret.

Gözlerime çöken pişmanlık, çaresizliğimi öne sürüyordu. Keşke Sevgi’nin peşinden aşağıya inmeseydim. Elvin, Sevgi Mahzen’de dediğinde duymazdan gelseydin...

Beni arkasında bırakıp giderken, bir an bile tereddüt etmemişti. O benim kardeşim, bu bok çukurunda onu tek başına bırakmamalıyım diyememişti! Aksine beni o çukura atmak adına elinden geleni yapıyordu.

Beni dinleyecek, biraz olsun destek olabilecek kimsem yoktu. Devlet tarafından bizi korumakla görevlendirilmiş polisler bile gidemiyordum. Çünkü tehdit boğazıma çöken bir karabasandı. Ağzımı kapatmıştı, dudaklarımda mührü vardı.

“Şimdi ne olacak?” Ondan uzak durmam imkânsız mıydı? Beni korkutan bir yere doğru gidiyordum ve orada tanıdığım tek adam oydu.

“Bana gözlerinde güvenle baktığın zaman, çaresizliğini söküp atmak için yapabileceklerimin sınırını göremiyorum!” demesi-

le birlikte afalladım. Böyle bir cümle kurmasını beklemiyordum. Kalp atış seslerimin yankısını kulaklarımda duydum. Koşturup durduğum labirentin içinde, bütün çıkışlar ona varıyordu. Ben de bundan nefret ediyordum. Reha'yla romantik bir ilişki hayali kuramazdım. O tamamıyla bana aykırı bir yaşantı içindeydi. Bu sebeple aramızdaki çekimi baltalamaktan geri durmadım. "Sana gözlerimde nefretle baktığım zamanlarda ne görüyorsun? Malum benim gözümde güvenden çok nefreti simgeliyorsun."

"Bak, istediğini yapmakta özgürsün. Sürekli seni tutsak edip bir şeylere zorluyormuşum gibi konuşmayı bırak. Başına gelenlerin sorumlusu ben değilim!"

Bana zararı dokunmayan her insanı zararsız olarak nitelendirerek olsaydım önce bencil sonra aptal olurum. "Ama birçok insanın ölümünün sorumlusu olmuşsun."

"Senin ölmene sebep olmayacağım. Düşünmen gereken nokta bu. Kendini düşün!" Reddetmemiştii bile. Sebep olduklarını kabul ediyordu. Nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyordu?

Gözlerimde güvenle ona baktığımı söylemişti. Gözlerimi söküp atamayacağımdan, onun aklından bu fikri söküp atmalıydım. Belki de öncesinde bizzat kendi aklımdan geçmesine engel olmam gerekiyordu. "Sana hiçbir şeyde güvenmiyorum."

"O zaman kendine güvenmelisin. Bundan sonra eskisi gibi rahatça hareket edemezsin. Dikkatli olmak zorundasın."

Küçük pencereden dışarıya baktığımda havanın karardığını gördüm. Kahretsin, eve epey geç kalmıştım. Konuyu uzatmadım, uzatsam da değişen bir şey olmayacaktı. O yüzden "Gitmek istiyorum," dedim.

Bileğimi zarif dokunuşuyla kavrayarak bulunduğumuz binanın dışındaki merdivenlere yönelmemi sağladı. Elvin'le çıktığım merdivenleri Reha ile indim.

Beraber dışarı çıktığımızda "Tek başına gitmen güvenli olmaz!" demesine itiraz etmedim, haklı olduğunu biliyordum. "Arabana falan binmem." Arabaya binme işi beni ürkütüyordu. Direksiyonun onun elinde olması demek, beni istediği yere götü-

rebileceği anlamına gelirdi. Beni istemediğim yerlere götürmeye kalktığında onu durduramazdım.

Sorgulamadan “Yürüyerek gideriz,” diyerek kararına saygı duydu.

Sağ tarafımıza döndüğümüzde buranın Reha’ya ait olan dükân olduğunu fark ettim. Demek az önce olduğumuz yer buranın arka girişi idi.

İstemsizce adım atmayı kesmiştim. Reha duraksayarak arkasında kalan bana baktı. “Neyi bekliyorsun?” Birkaç adımda yanıma geldi. Baktığım yere baktı. O an ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. “Senden fotoğraflarımı çekmeni neden istedim biliyor musun?”

Fısıldadım. “Neden?”

“Hayal ettiğin yerde olmana fırsat sağlamak için. Senin hayal ettiğin yerde olman, benim de seni kazanmam anlamına gelecekti.”

Tekrar güçsüz bir sesle konuştum. “Sen benim hayallerimi nereden biliyorsun ki?” Sonunda ona bu soruyu sormuştum.

“Senin hakkında birçok şeyi biliyorum.”

Ona bakıyorum, gözlerimin arkasında hiçbir bilgi barındırmıyorum. Oyunlarım, kozlarım, karmakarışık yollarım yok. Onun gözlerinde var olan hiçbir unsura sahip değilim. Soluklarıma gecenin soğuğu karışıyordu. Nefes almaya devam etmek bile zorlaşıyordu.

“Haftalardır berbat hâldesin. Seni ilk gördüğüm gün yüzünde bir aydınlık vardı, bugünlerde ölmüş hâlde. Hayallerini, neşeni, kendine dair ne varsa her şeyi öldürüyorsun.”

İçimde bir savaş daha çıktı. Gözleri kapkaranlık olan Tutku *ne yapacaksın?* diye sordu, *onun gibi berbat bir adama kanacak kadar aptal mısın? Büyülü sözlerine inanıp, ona mı sığınacaksın?* dedi. Onu reddettim. Bunun imkânsız olduğunu söyledim, Reha’dan nefret ettiğimi hatta iğrendiğimi mırıldanıp durdum. Her defasında iyice öfkelenerek karşılık verdi. En sonunda onu duymazdan gelmenin bana yardımcı olacağına karar verdim. Kendimi, kendime kapattım.

Sonra Reha'ya burukça gülümsedim. "Onları ben öldürmüyorum." Onları el birliğiyle öldürüyorlardı. İşin tuhafı, bana bunları söyleyen Reha, öldürenler listesinde önemli bir yere sahipti.

"Yaşatmaya da çalışmıyorsun."

"Ne yapabilirim? Şu durumdayken ne yapabilirim?" Olduğu gibi içten konuşuyordum. Hakikaten cevabını aradığım soru buydu. Oysa yanlış kişiye sorduğumun farkındaydım. Mecburiyetimdi, soracak kimsem yoktu.

Yalnızlığım zamanla onun varlığıyla koyulaşmaya başladı. Katlaştı ve bir nesneye dönüştü. O nesnenin adı seçimdi. Bundan sonra Reha'nın yanında olduğum her an, yalnızlık seçim olacaktı.

"Kendin için bir şeyler yapabilirsin. En kötü ihtimalle bu kez de kendin için başını belaya sokmuş olursun. Emin ol başkaları yüzünden acı çekip, sonra vefasızlıklarını görmekten daha iyi bir seçenektir. İnsan yalnızca kendine ihanet edemiyor."

Diken üzerinde ve gergindim. Ne olacağını bilmemek, istemek... Çok ağırdı.

Oysa uyandığım bir sabaha gözümü umutlarımla açmıştım. Hedeflerim yoluma dizilmişti, onlardan başkasını göremezdim. Şimdiyse gözümün önünü kaplayan karanlık tüm yollarımı kapatmıştı. Geçmişim, geleceğim, olmak istediklerim; bana dair ne varsa hepsini kaybetmiştim. *Onları göremiyordum.*

Haftalar öncesine, hatta bir ay öncesine gittim. Okulun ilk günüydü, heyecanlıydım. Kendime, hedeflerime odaklıydım. Bugünlerde ne çok uzaklaşmıştım kendimden.

Dükkâna yaklaşmaya başladım. Reha'nın peşimden geldiğini görebiliyordum. Saniyeler içinde dükkânın kapısına gelmişim fakat saatler sürmüştü sanki.

İçimdeki Tutku yumruklarını zihnimin duvarlarına vurarak bağırdı, zira birazdan yapacağım şey onu delirtecekti.

Hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açıp içeri girdi. Laf kalabalığı yoktu, konuşmasam da beni anlıyordu. Sustuğumda bile beni dinliyordu. O ka-

pının eşiği hayallerimle mantığım arasındaki eşikti aslında. Sevgi'nin çaldığı, ailemin her defasında engel olduğu hayallerim...

Kendimle savaşımı daha da harlayacak bir şey yaptım; o eşikten içeri girdim.

Siyah perdelerden ötürü etraf zifır karanlıktı. Işıkları yaktı, loş bir kırmızıydı. Fotoğraflar çektiği o yerin kapısından girdiğimde tüyletim diken diken olmuştu. Gerçekten bunu yapıyor muydum? Korkularıma, doğrularıma rağmen gerçekten bunu yapabilir miydim?

Kapıdan koşarak kaçabilir veya içeri koşarak girebilirdim. Aynı anda ikisini de yapabilecek gibi hissediyordum.

Kararsızlığım anlamsızdı, artık öyle ya da böyle buradaydım. "Buradan çıktıktan sonra burası yok olur. Burada olan burada kalır. Buradaysam bu benim hayallerimle ilgili, seninle değil..." O günün üzerinden yıllar geçse de hiçbir zaman gerçekten konunun onunla mı yoksa hayallerimle mi ilgili olduğunu anlayamamıştım. Dilim bunu söylemişti elbette, zira amacım kendimi korumaya almaktı. Peki ya bilinçaltımda yatan dürüst duygularım, onlar ne düşünüyordu? Yıllar geçse de sorularımın cevapsızlığı değişmeyecekti.

Loş ışığın altında, gözlerim gözlerini hiç kaybetmedi. Demek istediğimi anladığını biliyordum. O, ben açıkça söylemeden ne demek istediğimi anlayabilecek kadar insanları iyi analiz edebiliyordu.

"Pekâlâ... Burası senin, özgürsün..." Bir adım geri çekildi ve bu kocaman stüdyoda tek başıma kalmış gibi hissettim. Burası hayallerim, o ise *düşmanımdı*. Burada olacak hiçbir şey ona olan düşüncelerimi değiştirmeyecekti.

Etrafı inceleyen gözlerimin, dikkatinden kaçmadığının farkındaydım. Onunla olmak her an test edilmek gibiydi.

"İlgini görebiliyorum, yapabileceksen sana istediğin fırsatı sağlarım Tutku..." dediğinde mavi gözlerimi hiddetle ona çevirdim. Cehennem turu derdim ben onun fırsat dediği şeye. İçerisinde olmayı hedeflediğim sektörde önemli bir yere sahip olabilirdi ancak benim kariyerimde önemli bir yere sahip olmasını istemi-

yordum. Hiç yoksa orası bana kalmalıydı. “Bana bir fırsat sağla-
manı istemiyorum. En azından hayallerimin temiz kalmasına ih-
tiyacım var.”

Stüdyonun içerisindeki koyu gri üç kişilik koltuğa oturdu. Ra-
hatça arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. O an vahşi bir hayva-
nın mağarasında duruyor gibi hissetmişim. Tıpkı mağarasına
getirdiği avı gibiydim.

“Bu zamana kadar hiç temiz başarı görmedim.” Sorun başa-
rılı insanlarla ilgili değildi. Sorun içerisinde bulunduğu ortamla
ilgiliydi. Herkesi, tanıdığı insanlar gibi sanıyordu belli ki. Elbette
onun çevresindeki başarılı insanların hiçbirinin temiz başarıya sa-
hip olmasını bekleyemezdik. Bunun en büyük örneği de babasıydı.

“Ne yani başarılı olan insanların hepsinin kirliliğinden geç-
tiğini mi ima ediyorsun?” dedim ona yukarıdan bakarken. Başını
geriye atarak tamamen bana odaklandı.

“Her başarı için değil ama... İnsanlar başarıyı para için ka-
zanırlar. Paranın nelere sebep olabileceğini görseydin şaşardın.
Gördüğünü sanıyorsun, gördüğün daha hiçbir şey. Para önce öz-
gürlüğü getirir, istediğin her şeyi satın alabilirsin. Sonra sahip
olduklarınla insanları da satın almaya başlarsın. Para saygınlık
getirir. Kimse o paranın nasıl kazanıldığını ilgilenmez,” Bir an-
lığında gözleri benden uzaklaştı. Kahverengi gözleri, boşluğa yan-
sıyan düşüncelerinde geziniyor olmalıydı. “Paradan önce muhtaç
olduklarına, paradan sonra köle gibi davranırlar çünkü artık on-
lara ihtiyaçları kalmamıştır. İnsanlar birbirlerine değil çıkarlarına
değer verirler.”

Bir uyuşturucu tacirinin parayla ilgili böyle konuşuyor olması
ne büyük çelişkiydi. “Öyleyse sen de çıkarlarına değer veriyorsun!”

“Şayet çıkarım olsaydı...”

İç çektim. “Ne demek istiyorsun?”

Öylece ayakta dikilmekten rahatsız oldum ve koltuğun öteki
ucuna oturdum.

“Benim çıkarım yok. Benim, *çıkarmam* yok.” Boğazımda dü-
ğümleyen, onun binbir türlü hâlleri idi. Ben artık karşımda hangi

adamın oturduğunu anlayamıyordum. Hiçbir sıfatı kabul etmeyen tavırları sürekli kendisiyle çelişiyordu.

Dişlerimin arasından kısıkça, “Böyle konuştuğunda senden nefret ediyorum,” dedim.

Üzerinde kendi yansımamı görebileceğim kadar berrak gözleriyle bana bakarak “Neden?” diye sordu. Avuç içini koltuğa bastırduğunda koltuk içine çöktü. Ben koltuğun çöken kısmına bakarken, o üzerime eğilmişti. Yakınımda değildi ancak uzağımda hiç değildi.

Gözlerimi kaçırmadım, onun gözlerine baktım. “Çünkü olman gereken çizgini aşıyorsun, orada kal. Kötü bir adamsan, iyiliği üstlenemezsin.”

Tanrı parmağını şıklattı ve birden Reha’nın gözlerinde gece oldu. Büyü, arkasında parıltılarını bırakarak kayboldu. “Endişelenme, bugün çizgiyi aşıp karşı tarafa geçsem dahi yarın muhakkak tekrar giderim.”

Burnumdan sert bir nefes vererek ayağa kalktım. “Yine aynı-sını yapıyorsun ve endişemin ne olduğuna dair en ufak bir fikrin yok!” diyen yükselen sesim stüdyoda yankılandı.

“Sana zarar vermemden mi korkuyorsun?” diye sordu. Korkacak çok şeyim vardı ve evet, istersem bunu da onların arasına ekleyebilirdim. “Evet desem, bununla ilgili ne yapabilirsin?”

“Şu dünya üzerinde işlemediğim günah kalmamış, vicdanıma tüneyen buzlar ruhumu dondurmuş olsaydı, hatta gelmiş geçmiş en kötü adam olsaydım bile sana bunu yapamazdım. Sadece yapamam işte. Bununla ilgili ne yapabilirim bilmiyorum ama hiçbir zaman senin kötülüğünü düşünmeyeceğim.”

Histerik bir gülüş koptu dudaklarımdan. Topuklu botlarımin üzerinde birkaç adım atarak tam dibinde durdum.

İşaret parmağımla göğsüne bastırarak, “Beni tehdit ettin Reha, bir başkası değil, sen yaptın bunu...” dedim.

Buz gibi bakışlarıyla “Çünkü öyle olması gerekiyordu!” dedi. Söyleyecek başka neyim kalmıştı? Basit ve net. *Öyle olması gerekiyordu.* Yani, benim hayatımın mahvolması gerekiyordu!

“Bir gün yine benim canımı yakıp öyle olması gerekiyordu di. yebilirsin. Çünkü sen busun... Dünyanın en kötü adamı olmayı beklemene gerek yok. Öyle olmadan da bana zarar veriyorsun.” Cevap vereceğini anladığımda elimle durmasını işaret ettim. Söyleyecekleri daha iyi hissetmeme sebep olmayacaktı. Aksine bunları konuştuğça burada olmaktan nefret ediyordum. “Lütfen, buna devam etmeyelim. Daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Kısa süreli sessizliğin ardından, “Gitmek mi istiyorsun?” diye sordu. İsteğim buysa, bunu yerine getirecekti. Dürüstçe düşündüğümü söyledim. “Senden uzakta olmak istiyorum ama hayallerimi yakınımda istiyorum.”

Kameraya yaklaşarak yanındaki ışıkları inceledim. Hepsi aynı yönü aydınlatmakla görevlendirilmişti. Sol ayağımı stresle ses çıkarmayacak şekilde yere vuruyordum.

“Baştaki anlaşmamız bunun için biçilmiş kaftandı.”

Bu kez de kendim için hata yapacağım diye düşündüm. Sevgi kendisine ait olmayan bir hayal için her şeyi mahvetmişti. Belki de yapmam gereken tıpkı onun gibi gözümü karartmaktı.

“Bence de öyle,” dedim ve sözlerime devam ettim. “Fotoğraflarını çekeceğim, anlaşmamızda olduğu gibi.”

Bu cevabı vermemi beklemediğini düşünüyordum. Fakat o sanki bunu söyleyeceğimi biliyormuşçasına olağan karşılamıştı.

Dakikalar sonra Reha fotoğraf makinesini ve ışıkları ayarlama-ya başladı, ben de arkadaki küçük malzeme odasına girdim. Bir sürü malzeme vardı. İşlemeli ayna, ışıklı şemsiye, ilgi çekici gör-seller elde etmek için ne gerekiyorsa...

Kameranın önüne ayarlanmış boşluğu malzeme odasından bulduğum aksesuarlarla doldurmaya başladım. Kendimi gerçekten bu piyasada olan biri gibi hayal ediyordum. Tıpkı kitabının baskıdaki hâlini izleyen bir yazar gibiydim. Makinenin yaptığı işle asla ilgilenmiyordum ancak ilgimi de çekmiyor değildi.

Kameranun önünde gotik tarzda bir tema oluştu. Reha bu süreç boyunca sadece bana izin veriyordu. Dekor hazırlamanın böylesine eğlenceli olacağını hiç düşünmemiştim.

Işık sisteminin düğmesini gösterdi. "İstediğin rengi ayarlayabilirsin." Bir süre tuşlarla oynadım, kırmızıyı seçmiştim.

Anlaşmamıza göre modelim Reha olacağından kameranın önüne geçen o oldu.

O kameranın önündeyken, ben kameranın arkasındaydım. Sandalyenin üzerine oturarak kalçalarını kaydırıp iyice yayıldı. Tüm ışıklar üstünde parladığında kaçıp durduğum çekiciliği gözlerimin önündeydi. Daha demin delicesine öfkelenmemişiz, birbirimize bağırمامışız ve hatta ben ondan nefret etmiyormuşum gibi, bu fotoğraf çekimini yapıyorduk.

Bir an ben neredeyim ve ne yapıyorum diye kendimi sorguladım. Burada ne işim var diye düşündüm.

Bunları düşünürken Reha kamerayı nasıl kullanmam gerektiğini anlatmaya başladı.

Yüzünün doğrudan bana dönük olmasından rahatsız olarak can havliyle konuştum. "Sağ tarafa doğru bak!" Çekingendim ama reddedemeyeceğim şeyler hissediyordum.

Rastgele bir anda tuşa basarak fotoğrafı çektim. Ekranda gördüğüm görüntüyü sevmiştim. Fotoğraf, dekorun da etkisiyle, ürkütücü bir dünyaya aitti. Hatta bir çeşit vampir etkisi olduğunu söyleyebilirdim. Fotoğrafın çekildiğine dair çıkan sestten hemen sonra, duraksayarak geri çekildim.

Duvarlarım yıkılmış gibiydi, bunu neden yapıyordum?

Ruhlarımız arasında sanatın köprüsü sallanıyordu.

Hafifçe dalgalı saçlarının gölge misali duruşu, renklerle bütündü. Genel itibariyle gölgeden ibaretken nasıl böylesine belirgindi?

Geri çekildiğimi fark eden Reha, bana doğru dönerek doğru-dan gözlerime baktı. Gözleri beni rüyadan uyandırmış misali kendime getirdi. Ellerim titremeye başlamıştı.

Sadece bugün, her şeyi unutup kafamı dağıtmıştım. Eski zamanlarım dönmüş, uzun zaman sonra deklanşör sesini tekrar duymuştum. Hata dahi olsa, hayallerim uğrunaydı bu yaşadıklarım.

Reha ayağa kalktı, yanıma gelişini izlerken kaskatı kesildim.

Göz kapaklarına gizlenmiş aynalar, yansımalarla dolu. Kirpikleri birer asker, kendimden koruyor sanki beni. Susmakla yetindim ve böylece onun yüz ifadesi de adım adım ciddileşti. Yüzümün yakınındaki yüzü, ateş misali yüzümü yakıyordu. Boğazımı temizleyerek bir adım geri çekildim. İrislerinde akan film şeridi, beni kendime getirdi. Daha fazla devam etmek istemedim, sadece gerçekleri düşünüyordum.

“Tutku...”

Tutku kölen sanırsın, kölesi oluyorken...

Bu senin istediğin mi onun istediği mi hiçbir zaman anlayamazsın. Tutku, istediğinin istediğin olmasını sağlar. Şimdi söyle, kimin istediği oluyor? Şimdi farkına var, kim yönetiyor? Sakin ve dinginlik yanıltıcı, bir fırtınanın rüzgârı usulca esiyor.

Bir elini usulca koluma koyarak parmaklarını hafifçe sardı. En basit teması dahi ürpermemi sağlıyordu. Büyü yapar gibi, gözlerini gözlerime sapladı âdeta ve konuşmaya başladı. “Sen burada olmayı seviyorsun. Bir kez, sadece bir kez sınırları unut. Ne istediğini düşün.” Başımı öfkeyle ona çevirdim. “Zaten burada olmam yeterince ödün, görmüyor musun?” Kolumdaki parmakları sıkılaştı ve beni biraz daha kendine çekti.

“Kendi istediklerini yapmayı ne zamandan beri ödün olarak adlandırıyorsun?” *Gün gelir içine gömdüğün sanat, bıçağı çeker boğazına.* Dişlerimi sıkıca birbirine bastırıp tüm hıncımı içime attım. Bazı şeyler gömülmeliydi, açığa çıkmaması gerekirdi. Başımı iki yana salladım. “Bu normal değil. Burada olmayı seviyorum ama burada seninle olmaktan nefret ediyorum. Burada seninle olmak gecelerce pişmanlık duyacağım günahlara benziyor.” Gözleri yine parıldadı. İrislerinde elmas mı vardı? Açığımı her yakaladığında bana öyle bakıyordu. Beni en çok etkilediği şey, kendine

anlatır gibi bana anlatmasıydı; ne hissettiğimi, ne düşündüğümü adı gibi bilmesiydi.

“İnsanlar kendi günahlarını kendileri seçtiklerinde büyürler. Sen hâlâ üst akılların günah seçtiklerine bakıyorsun, o insanların günahlarını düşündün mü hiç?” Kısa bir süre duraksadıktan sonra devam etti: “Kendi günahını seç Tutku.” Kalbimden vurulmuş gibi hissettim. Adımlarım sendeledi, geriye doğru düşüyormuş misali, başım döndü.

Koltuğun üzerinden ceketini alıp giydikten sonra “Hadi, seni eve bırakacağım,” demişti. İçimde biriken çok düşünce vardı. Ona güvenemiyordum. Uyuşturucu tacirliği, ablam, bugün okulda olan kavga, onun nasıl biri olduğu sorunsalı... Buraya kendi ayaklarımla gelmişim. İçimi kemiren pişmanlığın cılız sesi, gürültümde kayboldu.

Gün gelir, içine gömdüğün günahların keser boğazını. Günahların çekincesi yoktur; bıçağı çekmekle vakit kaybetmez, direkt keser boğazını.

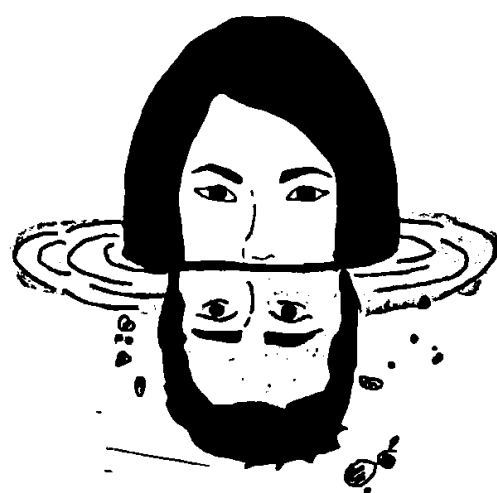
Nefesim çok hızlıydı, göğsüm hiddetle hareket ediyor, öfkemle ve kaçtığım günahlarımla burun buruna gelmemi sağlıyordu. Sakinleşmeye çalışıyor, derin derin soluk alıyordum.

Kendime kırılmıştım sanki.

“Hadi!” Kulağıma gelen bariton sesiyle ona döndüm. Sesini bilerek mi öyle tonluyordu? Aklımı kaybedecek gibi hissediyordum. Gözlerimin içine bakarak başını hafifçe yana eğdi. “Sen iyi misin?”

“İyiyim, gidelim.”

Başını kaldırdığın gökyüzü, gözlerini kaçırdığın güneş, sığındığın ay ışığı... Sen acizliğinle doğdun, öylece öleceksin. Durmaksızın doğan güneş ve parlayan ay göğe yükselişine eşlik ederken, aklında yalnızca pişmanlıkların olacak.

7. BÖLÜM BATAKLIK

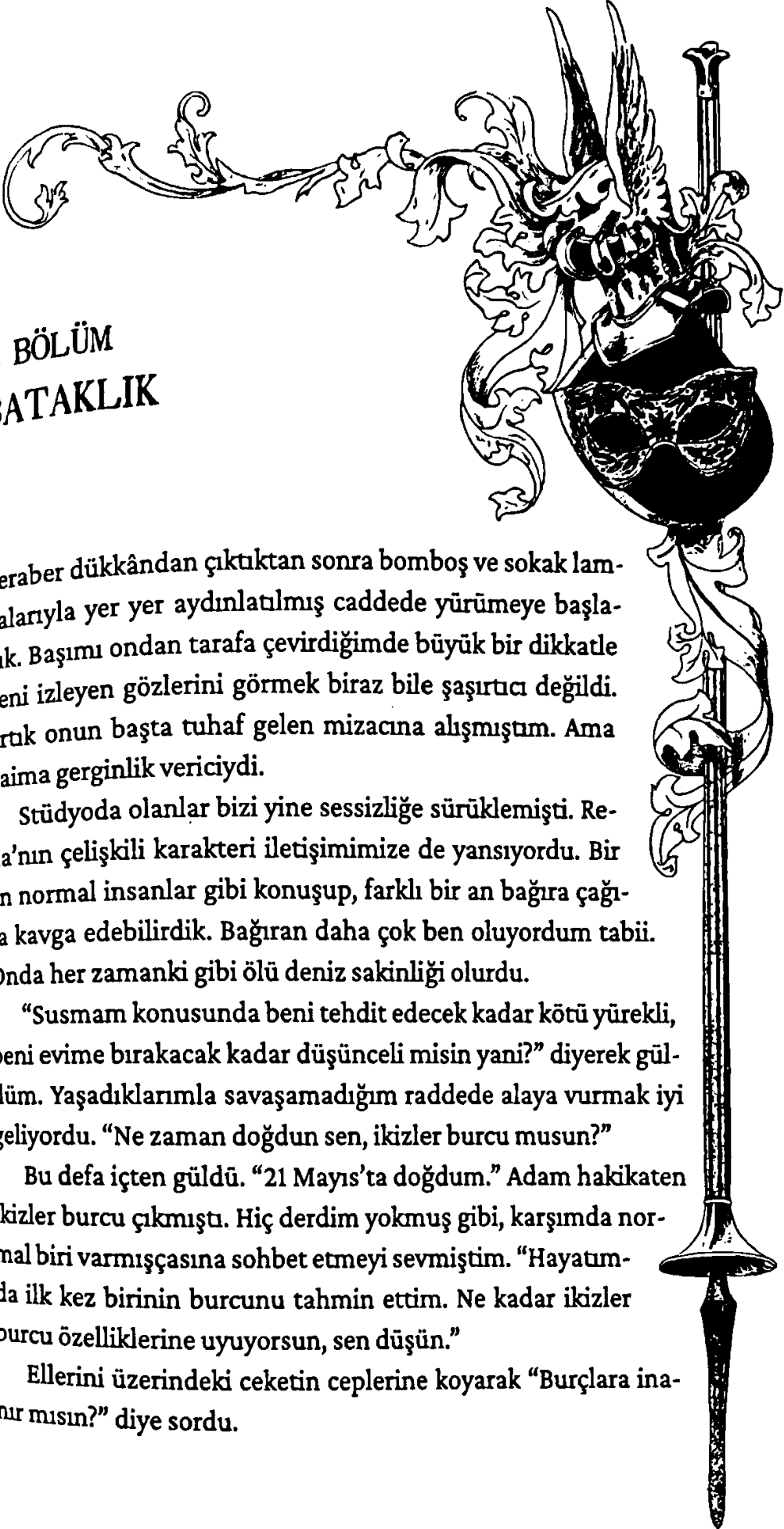
Beraber dükkândan çıktuktan sonra bomboş ve sokak lambalarıyla yer yer aydınlatılmış caddede yürümeye başladık. Başımı ondan tarafa çevirdiğimde büyük bir dikkatle beni izleyen gözlerini görmek biraz bile şaşırtıcı değildi. Artık onun başta tuhaf gelen mizacına alışmıştım. Ama daima gerginlik vericiydi.

Stüdyoda olanlar bizi yine sessizliğe sürüklemişti. Reha'nın çelişkili karakteri iletişimimize de yansiyordu. Bir an normal insanlar gibi konuşup, farklı bir an bağıra çağırarak kavga edebilirdik. Bağırın daha çok ben oluyordum tabii. Onda her zamanki gibi ölü deniz sakinliği olurdu.

"Susmam konusunda beni tehdit edecek kadar kötü yürekli, beni evime bırakacak kadar düşünceli misin yani?" diyerek güldüm. Yaşadıklarımınla savaşamadığım raddede alaya vurmak iyi geliyordu. "Ne zaman doğdun sen, ikizler burcu musun?"

Bu defa içten güldü. "21 Mayıs'ta doğdum." Adam hakikaten ikizler burcu çıkmıştı. Hiç derdim yokmuş gibi, karşımda normal biri varmışçasına sohbet etmeyi sevmiştim. "Hayatımda ilk kez birinin burcunu tahmin ettim. Ne kadar ikizler burcu özelliklerine uyuyorsun, sen düşün."

Ellerini üzerindeki ceketin ceplerine koyarak "Burçlara inanır mısın?" diye sordu.

“Makarasını yapmayı severim.”

“Senin burcun ne?”

“Oğlak, yükselenim de akrep.”

“Yükselen tam olarak ne anlamına geliyor? Şey gibi bir şey mi... Akrep burcu erkeklere yükselirim?”

Uzun zaman sonra ilk kez yüksek sesli bir kahkaha attım. Sesimin yankısı sokakta yayılırken, elimle ağzımı kapatarak başımı arkaya atmıştım. Benim için uzun zaman sonra ilkti, onun içinse olduğu gibi ilk... Zira daha önce hiç onun yanında kahkahalarla gülmemiştim.

Yüzündeki şaşkın ifade soldu, yerine ilgiyle bakan keskin bakışlar geldi. Gülüşüm yavaşça biterken, “Hayır, akrep burcu özelliklerini taşıyım ve akrep burcu olan insanlarla iyi anlaşırım gibi bir şey...” diyerek işi ciddiyete bindirmiştim bile... Bir an duraksadım, ne anlatıyordum ben?

Rüyanın sonundaydık. Ya hiç bitmesin istiyorsam? Gerçeklere meydan okuyacak kadar kaçmak istiyorum. Bir sihirbazın var ettiklerinden nasıl kurtulacaktım? Sihirbazların yalnızca yok ettiğinden henüz haberim yoktu. Bugün, her şeyi bir kenara itip istediğimi yapmak nasıl hissettirmişti? Tıpkı aptal gibi, mükemmel hissettiriyordu. Mantıklı tarafım bundan nefret ederek iğrenmişti.

“Seni hiç böyle gülerken görmemiştim.”

“Sana özel bir durumdur gülmemiş olmam. Şahsi algıla!”

“Arkadaşlarıyla beraberken de görmedim.”

“Senin beni tanıdığın zamanla benim seni tanıdığım zaman denk düşüyor. Seni tanıdıktan sonra da gülecek sebeplerden çok, öfkelenip üzülecek sebeplerim oldu Reha.”

“Böyle olmasını istemezdim.” Reha’nın böyle bir şey söylemesi şeytanın kusura bakma demesi kadar absürttü.

“Günay Özaden’i gördüm. Sen o adamlarla kavga ederken seni izliyordu.” Sözlerim üzerine bedeni kaskatı kesilmişti, dişlerini sıkarak doğrudan karşıya bakıyordu.

“Sınırını bil!” diyerek başını bana çevirdi. “Sınırını bil ki canın yanmasın.” Gözbebeklerim titredi. İrkilerek ona baktım.

Tane tane, salağa anlatır gibi konuşmaya başladı. “Bu konu hakkında fazladan bileceğin her şey senin canını yakar. Sadece iyiliğin için söylüyorum, inan bana. Elinden geldiğince duyma, görme, kaç...” Yağmur hafif hafif atıştırmaya başladığı sıralarda, ona hak vererek sesimi kestim.

Yere vuran su damlalarının sesi artarken, yağmurun kokusu dört bir yana yayılmıştı.

“Bundan sonrasını kendim gidebilirim,” dedim evimin tam adresini bilmesin diye.

Başımı kaldırdığımda gökyüzünden düşen her yağmur tanesini görebiliyordum. Kaldırımın bozuk taşları üzerinde, tam karşımda durdu. Yağmur taneleri özellikle mi gözlerimin altına düşüyordu?

“Bir saniyeni alacağım,” dedi ve telefonunu çıkardı. Telefonunda yaptığı birkaç şey sonrasında telefonum çalmıştı.

“Bu benim numaram. Başına gelen şüpheli her durumda bana haber ver. Şayet canını seviyorsan, haber vermeni öneririm. Aksi hâlde başına gelebilecek herhangi bir durumda sana kimse yardım edemez. Çaresiz değilsin, elimden geleni yaparım.” Telefon numaramı nereden bulduğunu sormadım. Nasıl olduğunu bilmesem de beni iyi araştırmış olmalıydı.

Çaresiz değilsin, elimden geleni yaparım demişti. Bizzat bundan dolayı çaresiz olduğumu göremiyordu.

Bu kapkaranlık gökyüzünün altında benimleydi. Biz, kapkaranlık gökyüzünün çocuklarıydık. Güneş açsa, kuşlar uçsa, gün yeniden doğsa dahi biz hep “Karanlığın Aç Çocukları” kalacaktık.

Konuşamadım, sesimi kaybetmiş gibiydim. Bedeninin üzerindeki tesiri bir kenara bırakılamayacak kadar büyük ve dehşet vericiydi.

Kalp atışlarımın yüksek sesi, tedirginliğimle heyecanımın eseri idi. Birden elini bana doğru uzattı. Avucu kalbimin üzerinde, iki göğsümün arasında durdu. İlk kez kalp atışlarımın farkına vardım ve hayatımda ilk kez utandığımı hissettim. Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor, her geçen saniye daha fazla yanıyordum.

"Kalbin ne kadar hızlı atıyor!" Üzerinden zaman geçsin, yalvarım, Tanrım, üzerinden zaman geçsin, ezip geçsin, yok etsin.

"Kalbinin ne için attığına dikkat etmelisin." Biraz yavaş olmasına ihtiyacım vardı. Daha yavaş parçala... Daha yavaş... Sesim kesilmişti çünkü çok fena aşağılandığımı hissediyordum. Şayet eli kalbimi bulmasaydı, ona cevabım olurdu ama tüm kanıtlarım imha edilmişti. Benim açımdan öyleydi, belki reddetsem kandırırdım, lakin söylemesi zor gerçeğin, yalanından korkuyordum.

"Benim kalbim, yalnızca benim için atar. Nabzımı arttıran yalnızca korku..." diye fısıldadım.

Al yazmayla örtülmüş, göğü delen yalnızlığımın naaşı bir su misali akıyor. Su ateş gibi değildir, ateş söner fakat suyu kimse durduramaz.

Bizim birbirimize verdiğimiz zarar, sonsuza dek dönüp dolaşıp bizi bulacaktı. Tanrı'nın ikimiz arasına ördüğü damarlar, bizi birbirimize karıştırıyordu. Şimdi kessem o damarı, arınsam ondan, ölür müydüm?

Onun benden beklentisi neydi ki?

Flörtöz tavırlarına eşlik eden soğukluğu kafa karıştırıcıydı.

Kirpiklerimin arasından sokak lambasıyla aydınlanan çehresine baktım. Hafif tonda gelen kendine has kokusu burnuma çalındı. Parfüm kokusu kadar yoğun değildi hatta neredeyse yoktu. Hele parfüm kokusu, ben böylesine bir kokuyu ilk kez duyumsuyordum. İnsanın dizlerine vuran felç gibiydi.

Dudakları ağır ağır kıvrıldı. Bembeyaz düzgün dişleri ortaya çıkarken gülüşü özgüven doluydu.

Hislerim, kalp atış seslerim... Hepsi ona mı özeldi? Başka biri olsaydı, yarın başka biri Reha gibi hissetmemi sağlasaydı ona da aynı şeyleri hissedebilirdim. Lakin onunla aramızdaki kadim fark tam da buradan geliyordu. Onun *başka birisi* vardı, benim yoktu.

Geriye adım attı, ardından arkasını dönerek benden uzaklaştı. Sırtında sabitlenen gözlerimin önünde yalnızca ürpertici gülümsemesi vardı.

Adımları asfalta her vurduğunda ayakkabılarının kıyısından sular saçılıyor, ıslanan saçları alnına düşüyordu.

Ben de Reha'ya sırtımı dönüp evime tek başıma yürümeye başladım.

Eve gidip kendimi güvende hissetmeye ihtiyacım vardı. Islak olduğumdan ötürü hafifçe titriyor, dişlerimi birbirine bastırarak bunu önlemeye çalışıyordum.

Hızlı adımlarla eve girip kapıyı çaldığımda çok geçmeden kapı açıldı. Annem öfkeli yüz ifadesiyle karşımdaydı. "Neredesin sen? Babana ne söyleyeceğimi şaşırdım senin yüzünden." Bir de karşıma geçmiş bana kızıyordu. Sevgi'nin yediği haltları eşinden saklayan kadın, bana "Babana ne söyleyeceğimi şaşırdım" diyordu. Parmaklarım kırılana kadar her şeyi yok etmek istiyordum. En çok da hisleri... "Söz konusu Sevgi olduğunda ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun ama..." derken içimde bir umut, açıklaması vardır diye düşünüyordum.

Bazen sadece gönlün alınsın diye beklersin.

Fakat annem, "Terbiyesizlik yapma, ablan o senin!" diyerek tekrar kendini kanıtladı. "Anne ben diyorum, ona bunu yaptın, bana bunu; sen hâlâ ablan o senin diyorsun..." İçeriye girerek gözlerinin en derinlerine baktım. Benim annem olduğu gerçeği, beni annesiz bırakıyordu. "Arada benim de annem olduğunu hatırla. Çünkü senin başka bir evladın olsa da benim başka bir annem yok!" Annemin gözlerinde ilk kez hislerine dair her şeyi gördüm. Sözüm, belki de ilk kez ona ulaşmıştı.

Gözleri dolduğu sırada babamın sesiyle ikimiz de irkilerek koldan koptuk. "Tutku, geldin mi kızım? Sonunda iki kızımı da bir arada görüyorum." Gözlerim irice açılırken, hızla başımı çevirerek salondan görünen babama baktım. İki kızım? "İki kızım mı? Ablam evde mi?" Cevabını bile bile, canım yana yana sorduğum soru, büyük bir aptallık eseriye. Aptaldım! O fotoğrafları bizzat babamın önüne atacaktım, kıyabilseydim...

Annem kaşlarını kaldırıp indirerek beni uyardı. Anlaşılan doğrusunu çıkartmamam gereken türden bir yalan söylemişti. Baba-

mın geç gelmemi böylesine sakın karşılaşmasının başka açıklaması olamazdı.

“Evet, senin haberin yok mu? Gelsene sizinle şöyle bir konuşalım.”

Başımı sallarken, “Önce üzerimi değiştireyim, hemen geliyorum,” dedim. Odama gidip üzerimi değiştirirken, bir yandan gözlerim Reha’nın verdiği zarfı arıyordu. Onların kopyası yoktu, tek kanıtlarımdı. Fakat göremediğimden panikleyerek üzerimi giyindiğim gibi odamın altını üstüne getirdim, aranmadık delik bırakmadım. Çekmeceler, dolaplar... Onu en son bıraktığım yerde değildi. Değildi çünkü annem... Siktir! Soluklarım öfkeyle hızlanırken, hırslımı alamayarak dolaba sert bir tekme attım. Tek kanıtımı yok etmişti. Ben gelmeden yok etmişlerdi! Çünkü ben babama söylediğimde yalanlayacaklardı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken, gözlerimin önüne bu hâlimi hayal ederek zevk alan Sevgi geliyordu.

Hışım la odamdan çıkarak salona gittim. Ablam, baş köşedeki koltuğa oturmuş, gülümseyerek babamla konuşuyordu. *Benden annemi çaldın, babamı da çalmana izin vermem.* “Baba, konuşmamız gerekenler var sanırım.” Annemin gözleri bana dönerken dudaklarını oynatarak: “Yapma!” dedi. “Sus!” Ellerim titrerken sinirim üzüntüme karıştı. Kanıtlar yok edilse de bildiklerimden korkuyordu. Belki de yedekleri olabileceğini düşünüyor olmalıydı.

“Gel otur benim güzel kızım.” Babamın yanına oturduğumda, Sevgi tam karşımda kalıyordu. *İşte böyle; ben hep onun yanında, sense karşısında olacaksın.*

“Günlerdir içine kapandın. Üzerine gelmemek için sana izin verdim ama bunu daha fazla uzatmanı istemiyorum. Ablanla aranızı artık düzeltin. Seninle kavga etmenize sebep olan konuyu ayrıca konuşacağım fakat önce ablanla beraber konuşacağız.” Her kelimesi, her inandığı yalan derimi yüzüyordu; kalbim acıyor, ağlamak istiyordum. “Evde hurgür istemiyorum. İki kızım la da huzur içinde yaşamak istiyorum. Bak ablan evde yoktu, özleme-

din mi hiç ablanı?” Babama kuzenimde kaldığını falan söylemişti kesin. Aksi hâlde başka şekilde açıklayamazdı.

Babam, ablamın olmadığı zamanlarda nasıl kuyumu kazdığını biliyor muydu?

Sevgi, beklenmedik bir şekilde ayağa kalktığında kaşlarını çatarak ona baktım. Geldi ve bana sarıldı, bana sarıldı... “Baba ben onu anlıyorum ve kızgın değilim. Hiçbir şey kardeşimden değerli değil. Öyle değil mi ablacım?” Boğazımda, boğazımda bir ev taşıyorum, tüm yükü üzerimde...

Bir söz, zıddını ancak bu kadar ifade ederdi. İyilik ancak bu kadar kötülük vadederdi. Sevgi’nin gözlerine baktığımda artık ablamı değil, kötülük vaatlerini görüyordum.

Gülümsemekle yetindiğimde babam gururla konuştu. “İşte benim kızlarım.” Sevgi gülümsedi, ardından tekrar yerine geçti. “Baba, biraz konuşabilir miyiz?” dediğim anda iki kadının da gözleri hızla bana döndü. “Konuşalım tabii, özel mi?” Boğazımı temizleyerek “Özel!” dedim. Kaşları havalandırırken annem araya girdi. “Konuşun ama önce ben Tutku’nun yemeğini koyayım, ondan sonra.” Babam kafasını sallamakla yetindi.

“Hadi kızım.” Mutfığa beraber gittiğimizde bunu neden yaptığının bal gibi de farkındaydım. Masaya otururken, annem tence-redeki yemeği tabağa boşalttı. “Aklından ne geçtiğini biliyorum. Sana güzellikle söylüyorum, yapma bunu. Baban öğrenirse...”

“Babam öğrenirse, ben alnım ak çıkarım.”

“Bencilsin. Sen alnın ak çıkacaksın da ne olacak! Baban senin bir sevgilin olduğunu, sevgilinin de çapkın davrandığını düşünüyor. Eğer sen o fotoğrafları babana göstermeye kalkarsan, sana gösterdiği tepkinin on katını Sevgi’ye göstermesine sebep olursun. İkisi aynı şeyler değil. Baban buna çok kızar. Ablanı, babanı ne olur düşün. Evdeki huzuru öldürüyorsun.” Tüm duyguları öldüreceğim, duygusuz kalana dek... Canımı yakan insanlar, suretler ve kahkahalar... Her şeyi yok edeceğim. Yok olmak zorunda, yok olmak zorunda; ellerim arasında. Ölsün istiyorum, ezmek istiyorum, tıpkı bir böcek gibi...

Evdeki huzurmuş. Ben günlerdir neler yaşıyordum ya, neyin huzurundan bahsediyordu? Kimse, kimse bir kez olsun gerçekten ne hissettiğimle ilgilenmemişti. Gözlerinin önünde yaşadığım zorlukları görmüyorlardı bile.

“Evdeki huzuru öldüren ben değilim, kızın. Her şey o ve yalanları yüzünden oldu.” Annem bir anda önümde diz çökerek ellerimi yakaladı. “Tutku, kızım eğer baban bunu öğrenirse delirir. Baban bu yaşayacaklarının altından kalkamaz.”

“Sizler ebeveynsiniz. Çocuklarınızın yaptıklarını duymak sizi delirtecekse, en başta çocuk sahibi olmaya karar vererek hata yaptınız.” Sözlerime karşın acı acı gülümsedi. “Babanı tanımıyor musun sen? Fotoğrafları gördüğü ilk anda neler olur? En ufak olayda asarım keserim diyen adam. Gidip fotoğrafları çeken adamı bulur!” Yani Reha’yı bulacağını söylüyordu. Kalbimin korkuyla sancılandığını hissettim. Eğer bunu yapmaya kalkarsa neler olurdu tahmin etmek dahi istemiyordum.

Dudaklarım titrerken fısıldadım. “Bu benim günahım değil!” Zihnimde Reha’nın sözleri yankılandı; *İnsanlar kendi günahlarını kendileri seçtiklerinde büyürler, kendi günahını seç.*

Annemin gözlerinin derinliklerinde, haklılığında kayboldum. “Sana elli kere söyledim. Bu benim günahım değil!” Kirpikleri titrerken çakmak çakmak bakan mavi gözlerini yumdu ve elleri arasındaki elime bir buse armağan etti. “Ama bedeli senin... Öyle ya da böyle şartlar bizi buraya getirdi. Daha kötüsündense az kötüsüne razı olmak zorundayız. Bak baban sana kızgın değil. Her şey yolunda.” Ayağa kalkarak tabağı önüme koyduğunda midem sözleriyle yeterince dolmuştu. Hiçbir şey söylemeden salona gittiğinde ne yapacağımı şaşırmıştım. Evet haklıydı, iyi sonuçları olmazdı bunun lakin susamazdım da...

Bu hikâyenin suçlusu gerçekleri anlatınca ben mi olacaktım? Hiç sıkılmıyordu insanlar, masumluk ve iyilik kandırmacalarından. Babamın gözünde itibarımın yerle bir edilmesine müsaade mi edecektim? Ya babam öğrendiğinde bir şey olursa? Ya Reha’yı

bulmaya kalkarsa? Endişem Reha için değildi. O pisliğe bir şey olmazdı. Tehlikeli olan Reha, endişelenilecek kişi babamdı.

Tabaktaki yemeği bitirip odama geçecektim ki salonun önünden geçerken babam beni görmüştü. “Tutku! Konuşalım mı?” Annem yalvaran gözlerle bana bakıyordu zira o dişi kuştı, yuvayı korumayı istiyordu. Lakin Sevgi, gözlerinde kibirle bana odaklanmıştı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek gülüyor, âdeta benimle dalga geçiyordu. Belki de annem haklıydı, Sevgi için babamı üzme, huzur kaçırmaya değer miydi? Aynı zamanda Sevgi’nin yaptıkları yanına kalmamalıydı. Daha ne kadar olmuştu beni tehdit edeli? Bana zarar vermek için an kolladığını biliyordum. İzin veremezdim. Bunların hiçbirine izin veremezdim.

“Daha sonra konuşsak olur mu? Önce ödevlerimi yapmak istiyorum.” Ödev falan yok, sadece zamana ihtiyacım var. Ne kadar geç, o kadar iyi. “Peki öyleyse yatmadan odana gelirim.” Başımı sallayarak kapının önünden ayrılıp odama girdim. Kapıyı ardından kapatırken masanın üzerindeki telefonumu aldım. Ekran kilidini açıp aramalara ve mesajlara göz attım. Kaydetmediğim bir numaradan da arama gelmişti fakat bu Reha’nın numarası değildi. Numarayı kaydederek WhatsApp üzerinden kontrol ettiğimde Elvin’e ait olduğunu görmüştüm. Şebnem’den ve Elvin’den mesajlar vardı.

Yorgunluktan bulanık gören gözlerimi yumarak başımı geriye yasladım.

Karar vermem gereken bir konu vardı ancak danışacak kimsem yoktu. Yanımda olan, beni anlayacak kimse yoktu. Yatağıma uzanırken, yalnızlığım her saniye daha fazla yüzüme vuruluyordu.

Telefonumda yalnızca iki kişiden arama vardı. Şebnem’le Elvin... Ellerim titrerken hiç yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım. Şebnem’in adının üzerinden geçerek Elvin’in aramasına geri döndüm. Çünkü Şebnem yaşadıklarını bilmiyordu, bana yardımcı olamazdı. Telefon birkaç kez çaldı ve çok geçmeden açıldı. “Alo?”

“Beni aramışsın.”

“Evet Reha’yla beraber döndüğünü duyunca aramak istedim. Sen iyi misin? Sesin kötü geliyor.” Boğazımı temizleyerek “İyi-yim!” diyebildim sadece...

“Yalan söylemeyi beceremiyorsun.”

“Yalan söylemek isteseydim doğrusunu kimse bilmezdi.”

“Sevgi’yle konuştun mu?”

“Bu saatten sonra onunla ne konuşacağım ben? Yüzüne samimiyetsizliğin kiri yapışmış. Ne söylesem beni duymuyor. Hırslı gözünü karartmış. Artık karşımda ablamı değil düşmanımı görüyorum sanki. Ben ne yapacağımı şaşırdım. Hayatımda olan olayların hangisine yanayım bilmiyorum. Bir taraftan Reha ve karanlığı, diğer taraftan Sevgi’nin tavırları, ailemin bana karşı olan önyargıları derken dayanacak gücüm kalmadı. Her şeyi bırakıp gitmek istiyorum.” Sesim yeni doğmuş bir ceylanın adımları kadar titrek-ti. Boğazıma kadar dolmuştum, öyle ki Elvin’e dert yanacak kadar çaresizdim.

“Önce sakın ol. Kimsenin seni etkilemesine izin verme. Farkındayım zor zamanlar geçiriyorsun, bunu değiştiremediğim için de üzgünüm ama soğukkanlı olmaktan başka çaren yok!”

Sustuğum, susmaya zorlandığım ne çok şey vardı. Hepsi adına tedirgindim. “Yeterince soğukkanlı oldum bence. Bundan fazlası kayıtsızlığa, bencilliğe dönüşecek.”

Bu hayatta gerçekten güvendiğim tek adama; babama anlatmaya kalksam doğruyu kanıtlayamazdım. Bir yalana inanıyordu ve ben doğruyu kanıtlayabileceğim kanıt değerindeki fotoğrafları kaybetmiştim.

Eve geldiğim ilk andan itibaren tepkilerini düşündüm. Düşününce annemin korkusu şüphelenmeme sebep oldu. Sevgi! Fotoğrafları alan Sevgi’ydi, annem değil. Bu yüzden annem korkuyorken, Sevgi kibirliydi.

“Elvin hiçbir şeyi sorgulama ve cevap ver. Ben Sevgi’nin fotoğraflarını bir şekilde kaybettim, tekrar ulaşabilir miyim?” Hattın karşı tarafından ufak hışırtılar geldikten sonra kısa süreliğine ses-

sizlik oldu. “Reha kopyalamaz. Çektikten sonra karşıdaki kişiye mail üzerinden gönderir. Tutku nasıl kaybedersin!”

“Evi terk eden ablamın geri dönüp odamı didikleyeceğini nereden bilebilirdim?”

Sevgi, o zamanlar fotoğraflarını sevmiş olsa dahi şimdi tüm kopyalarını imha etme ihtimali vardı. Pekâlâ, babama göstermem dahi elimde kanıt olması her zaman benim işime gelecekti. Yapmayacağım şeylerin tehdidine başvurabilirdim. “Her neyse Elvin, teşekkür ederim, şimdi kapatmam lazım.” Sesim aceleci çıkıyorken Elvin’in de acelesi olmalıydı ki sorgulamadı. “Pekâlâ, hoşça kal.” Görmeyeceğini bile bile kafamı salladım. “Görüşürüz.” Ardından telefonu yatağa fırlatıp yerimden kalktım. Kapıyı yavaşça açarak odamdan çıktım ve koridoru kontrol ettim. İçeriden Sevgi’nin kahkahaları geliyordu.

Onun odasına girip sessiz olmaya özen göstererek her yeri aradım lakin en ufak bir iz dahi yoktu. Odasında benden aldığı fotoğrafları saklamasını beklemezdim zaten ama yine de şansımı denemiştım. Uzatmadan masanın üzerindeki laptopunu alarak odama götürdüm. Mail kısmına girdiğimde kaydedilen şifrelerden direkt mail hesabını açmıştım. Fotoğrafların kopyasını orada bulduğumda kendime gönderdim.

Pekâlâ, kolay olmuştu. Şayet sözleşmeyle ilgili endişelerim olmasaydı Reha’nın yanına hiç gitmez, doğruca buradan fotoğrafları elde ederdim.

Ne anlamı vardı, her defasında canı yanan ben olmuşum.

Tanrı şahidim olsun, bu uçsuz bucaksız gökyüzü ve de yeryüzü şahidim olsun; şayet tercih edilseydim, hiç vazgeçmezdim.

Gözümünden düşen bir damla yanağımnda süzüldü. Suratım buz gibi ifadesizken ağlıyordum.

Kalbim bir kez daha kırıldı.

Elimde olan fotoğrafa bakarken içeriden babamın heyecanla anlattığı şeylerin sesi geliyordu. Sevgi kıkırdıyor, annem ona takılıyordu. Huzurlu ve sımsıcak bir yuva... Bu evin huzurunu bozacak olan ben miydim?

Ben günahımı seçtim.

Sıra sevapta.

İnsan olmak ne demekti? Ödünlerinin sınırlarını kendinde bağlarken, fedakârlıkla ilişkilendirmekti. İnsanın gözüne ne çok şey cazip geliyor. Şarap, para, aşk... Fedakârlıkların, bencilliğinden öteye gitmiyor.

Kendime yakışanı yapacaktım. Ben Tutku'ydum; eğer iki seçenek varsa ve ikisini de tercih etmek istemiyorsam üçüncüsünü yaratırdım. Aslen babama söylemeyecektim fakat Sevgi'yi neden bununla tehdit etmeyecektim ki? Üstelik bu kez fotoğrafları sanal ortamdan elde etmiştim.

WhatsApp'a girip fotoğrafları ona gönderdim. Ardından mesajları bir bir yazmaya başladığımda nutuk çekecek hırsı kendimde bulabildim.

Gönderen: Tutku

Benden çaldıkların değil mi bu fotoğraflar?

Gönderen: Tutku

Bana bunu yapma demiştim.

Gönderen: Tutku

Şimdi ne yapıp et, babamın gözündeki itibarımı toparla. Babama nasıl bir yalan uydurur, nasıl duygu sömürüsü yaparsın bilmem, açıkçası umurumda da değil. Ne zaman babam beni karşısına alıp bana güvenmediği için pişman olduğunu söylerse, o zaman bu fotoğraflarını babama göstermeyeceğim kesinleşecek.

Gönderen: Tutku

Unutma ki sen uzattıkça ben de uzatacağım.

Reha'nın numarasını ne olur ne olmaz diye kaydetmeye karar verdim. Yanlışlıkla ararım korkusuyla fazlasıyla dikkatliydim. Bir yandan da anlamsızca utanıyor, sanki arkamdan çıkıp gelecek ve bana gülecek gibi hissediyordum.

Aslında bana gülecek olan o değildi, bizzat bendim. Çünkü kendimden utanıyordum.

Bugün olanlar tekrar gözlerimin önüne geldiğinde içimden bir ses usulca fısıldadı; *acizsin, iğrenç bir adamın gösterdiği ilgiye kanabilecek kadar aciz ve acınası hâldesin.* “Hayır, ona kanmadım,” dedim kaşlarımı çatarak.

Kalp atışların öyle demiyordu ama... “Sadece korkudandı.”

Herkesi kandırabilirsin ancak kendi içinde yatan gerçeği değiştiremezsin. “Bu gerçek değil!”

O zaman o fotoğraf çekimini neden yaptın? Seni evine bırakırken onunla flört ediyordun resmen. Hepsine izin verdin, sana yaklaşmasına izin verdin. “Onun gibi biriyle asla olmam. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir zaman da olmayacak.”

Derin bir nefes alarak zihnimi toparlamaya çalıştım. Zaten sürekli bir kavganın içinde olduğum yetmiyormuş gibi kendimle de kavga edemezdim.

Her ne oluyorsa, geçip gitti. Geçip giden Reha’nın nasıl biri olduğunu değiştirmeyecek. Ondan, yaptığı işten, kişiliğinden nefret ediyorum.

Telefonum mesaj bildirimiyle titrediğinde Sevgi’den geldi diye meraklanmışsam da alakasız bir bildirim olduğunu gördüm. Fakat o an verdiğim reaksiyon ile mesajı yukarı itmeye çalıştığım anda mesaj kendi kendine gitti ve parmağım tam olarak arama tuşuna çarptı.

Şokla bir süre bakakaldım, ardından telefonu kırarcasına aramayı kapatıp duraksadım. “Al işte, bir şeyi yapmak istemeyeyim anında olsun. Bir şeye ya, bir şeye dikkat edeyim, aklıma getireyim, illa başıma gelsin!” Ellerimle yüzümü örterken kendimden de nefret ediyordum.

Homurdanarak telefonu kapatıp şarja taktım. Yatağımın örtüsünü kaldırıp uzandıktan sonra babamı ve konuşmamızı tamamen unutmuştum. Belki de yalnızca kaçıyordum.

Gözlerimi uyumak adına yumduktan tam üç saat sonra uykuya daldım. Zira biz gözlerimizi kapatınca, zihnimiz de ışıkları kapatmıyordu.

Mutluluk bazen geçmişten ötesine geçemez. Takıldığı sınır dönüm noktanız olur, öncesine dönemeyeceğinizi bilirsiniz. Artık mutluluk eskisi kadar sık değil, keder eskisinden de sık olur.

Elimden kayıp giden hayatıma bakıyordum. Masumiyetten iz kalmamıştı, her şey çirkin... Ben bununla yaşamak istemiyorum. Kalbim hiç böylesine kirli olmadı.

Ertesi gün istemeye istemeye yine o okula gidecektim. Kimse neyle savaştığımı bilmezken, ben her sabah bununla savaşıcağımı bildiğim güne uyanacaktım.

Çantamı omzuma takıp telefonumu montumun cebine koydum.

Sevgi'nin ne cevap yazdığını merak etmeden, sabırla okumak için durağa varmamı beklemiştim. Durağa geldikten sonra telefonumu açarak ekrandaki sürüsüyle bildirime göz atmadan direkt WhatsApp'a girdim.

Gönderen: Sevgi

Hayatımda gördüğüm en nankör insansın. Babamla konuşmamı istiyorsan onları yok edeceksin. Beni tekrar tehdit etmeyeceğini nereden bileceğim?

Göz ucuyla gelen otobüse bakıp bineceğim otobüs olmadığını anlayarak tekrar telefonuma döndüm.

Gönderen: Tutku

Bilemezsin. Ama eğer istediğimi yapmazsan ne olacağını biliyorsun. Unuttuğun şey şu; bunu isteyen ben değildim. Bu saçmalığı başlatan senken, nankör ben olamam. Ben senin her zaman arkanda dururdum, seçimlerine saygı duyardım ama karşılığı olmadığı bir anlamı kalmıyor... Bize bunu sen yaptın Sevgi. Ayrıca da için rahat olsun. Ben sana benzemem. Hatanı düzelttiğin müddetçe hiçbir şey yapmam.

"Günaydın." Elvin'in sesiyle hızla telefonu kapatıp ona döndüm. Ben de ona "günaydın" dedikten sonra boğazımı temizleyerek devam ettim. "Bu duraktan bindiğini bilmiyordum." Hafifçe

gölümseyerek “Artık bu duraktan biniyorum...” dedi. Kırmızı beresini düzelterek tamamen bana döndü. “Akşam sesin kötü geliyordu, daha iyi misin?” Başımı salladım. “Evet neyse ki aklıma dâhiyane bir yılanlık geldi, yoksa ne yapardım!” diyerek alaylı konuştuğumda, kıkırdayarak başını iki yana salladı.

Oysa benim alay dolu cümlelerim de sahteydi. Altında acının ironisi yatıyordu.

Cevap vermesine zaman kalmadan gelen otobüse bindiğimizde boş koltuklar farklı yerlerde olduğundan ayrılmıştık. Her zamanki gibi okula gidene kadar kulaklıkla müzik dinlemiştim. Oturmanın verdiği rahatlıkla uykuya dalmak üzereyken, okulun önüne geldiğimizi fark ederek yerimden kalktım ve yanıma gelen Elvin’le okula doğru yürümeye başladık.

Koluma girerek beni yakınına çektiğinde beklemediğim samimiyeti şaşırmama neden oldu. Başı dikti, gözleri delici ifadesiyle insanların üzerinde geziniyordu. “Seninle nasıl tanıştığımızı hatırlıyorum da... Beni sıkıştırdığını falan! Biz ne ara bu raddeye geldik?” Bana dönerek göz kırptı: “En büyük aşklar, nefretle başlar.” Saçını omuzdan geriye savurup okulun kapısındaki güvenliğe gülümseyerek “Günaydın!” diye şakıdı.

Okuldan içeriye girmeden önce gözlerim girişe takılı kaldı. Anında aklıma dünkü olay gelirken, yutkunarak hızlı adımlarla ilerledim.

Telefonumu yalnızca Sevgi’nin mesajları için açtığımdan Reha’nın aramama dönüp dönmediğini bilmiyordum. Açıkçası pek de umurumda değildi, bilerek bakmamıştım.

Derse girmek için Elvin’in yanından ayrıldım.

Neredeyse iki saat sonunda ders bitmişti. Amfiden çıkarken kapıda beni bekleyen Reha’yı görmemle duraksamıştım.

“Sen iyice alıştın ders çıkışlarımda yanıma gelmeye galiba?” Teni fazla soluk gözüküyordu, göz altları da hafif mor gibiydi. Yüzüne baktığımda gördüğüm şey bariz yorgunluktu.

“Beni neden aradın?” Oldukça ciddiye ve esneme payı yoktu. “Başına bir şey geldiğini düşünerek seni yüzlerce kez aradım. Bil

bakalım sen ne yaptın? Hiçbirine cevap vermedin!” dediğinde sesinin oldukça öfkeli çıktığını fark ettim. Gözlerinin derinliklerinde gördüğüm endişesi, hıçkır hıçkır ağlamama sebep olabiliirdi.

İfadesizce konuşarak “Benim telefonum genelde sessizdedir!” dedim.

“Telefonun elinde. Üstelik beni arayan sendin.” Bunun olacağını biliyor ama yapacak hiçbir şey bulamıyordum. Sonuçta aramayı geri alamazdım. “Telefonunu kaydederken yanlışlıkla aradım. Önemli bir şey yoktu.” Belli belirsiz gülümsedi. Sanki telefon numarasını kaydetmiş olmam sinirini alıp götüren, hırçın bir akarsuydu.

“Bundan sonra telefonunun sesi genelde açık olsun!”

Dün gece kendimle kavga etmeme sebep olan ilgisi, kandiğim sözleri... Reha Özaden; kaybedeceğimi anladıktan sonra oynamaya başladığım oyun.

“Ben genelde,” gözlerimi cüretkârca çenesine kaydırıp dudaklarında gezdirdim. Tekrar gözlerine baktığımda “Değişiklik yapmaktan hoşlanmam,” diyerek cümlemi tamamlamıştım.

“Muhakkak öyledir. Ama nedense bu değişikliği yapacağını biliyor gibiyim.”

“Öyle mi? Sık sık halüsinasyonlar da görür müsün?”

“Yok... Sadece geleceği öngörüyorum.”

Fotoğrafçı olan oydu fakat dün rolleri değişmiş gibiydik. Bu yüzden “Keşke ben de senin gibi sözleşme hazırlasaydım. Birinci maddeye de maddi manevi her türlü talep yasak yazardım,” dedim dünle bugüne atıfta bulunarak.

“Hâlâ geç değil.”

“Değil mi, böyle fotoğraflarını da adının üzerinde yazdığı bir zarfta saklardım.” Can havliyle saçmalarken ne dediğimi bile bilmiyordum. Sadece aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim.

Gözlerinde şeytani parıltılar, bittiğimin resmiydi. “Fotoğraflarımı istiyorsan söylemen yeterliydi güzelim.”

Ben hiç bu anlamda düşünmemiştim! Bir de “Hayır!” diye abartılı bir tepki verirken az önceki söylediklerimi düşündüm. Kaşlarım çatıldı. Reha saçmalayışımı büyük zevkle izliyordu.

Hay bin lanet! Nasıl düzeltilirdi bu? “Duyduklarını hep işine geldiği gibi anlıyorsun!”

Gözleri etrafta gezindi, sonra birden üzerime eğilerek dibimde bitti. Belki de ilk kez dudakları böylesine ilgimi çekti. Bugün kesinlikle kendimde değildim.

“Yanlış da anlamıyorum oysa...” Gözlerimi kırıştıtırırken kal gelmiş misali, kıpırdayamadım. “Ne?” diye fısıldarken bile isteye nefesini yüzüme bırakıyordu. Kalbime yüzlerce iğne birden saplanmıştı. Sanırım, kalbim çok hızlı atıyordu. Midemdeki kelekeler, karnımı kanatacak kadar vahşileşti. En nihayetinde süslü böceklerden fazlası değillerdi. “Sen...”

“Ben ne?” Yüzüme vuran nefeslerine, teninin sıcaklığına daha fazla dayanamayarak omuzlarından ittim ve ondan uzaklaşıp arkamdaki duvara yaslandım. “Sen, saçmalıyorsun. Kapat konuyu!” Yüzündeki ifade ufacık değişime uğramadı. “Panik yapma, seni anlayışla karşılarım,” diyerek gözlerini alayla açıp kapadı. Sesli bir nefes verdim. “Pislik! Git başımdan!” Yanından geçip giderken nefesim hızlanmış, ellerim titriyordu. Ne büyük etkisi vardı böyle... Sözlerinin hiçbir sınırı yoktu.

Reha, sırlarını sanatı ile kaplayıp tutkunun kılıfını giydirdiyordu. Tırnaklarım o kabı kazıya kazıya, kılıfları parçalaya parçalaya yorulmuştu. Sonu gelmiyor, güvenliği son bulmuyordu.

Koridorda ilerlemek üzereyken karşımda Günay Özaden’i gördüğümde adımlarım kesildi. Asansör birkaç adım ötemizde kalıyordu. Muhtemelen asansörden yeni inmişti. Arkamda kalan Reha onu fark etmiş miydi, bilmiyordum. Onu, bizzat oğlunun kavga edişini izlerken gördüğümünden belli korkuyordum. Nasıl korkmazdım ki? Bu Mahzen, bu olanlar...

Mahzen... Kaşlarım çatılırken o adamın simsiyah gözlerine hapsediğimi hissettim.

Beklediğimi yaparak bana seslendi. “Neden benimle rektörlüğe gelmiyorsun? Konuşmamız gereken şeyler olduğunu düşünüyorum.” İrkildim. Ruhuma, iliklerime kadar... Korkuyu ve sorguyu sonuna kadar hissettim.

“Ne gibi?”

Gülümseyerek “Gelince öğrenirsin!” dedi. Hiçbir şey diyemedim. Ne diyebilirdim ki? Yetkileri çok büyüktü, Reha’nın babasıydı. Elimi kolumu bağılıyordu. Beni öğrenmiş olmalıydı. Polise gitmemiştim, onun için tehlike teşkil etmiyordum. Neden peşime düşmüştü? Eğer onunla gelmeyi reddedersem benden şüphelenecekti. Her şeyden önce bir profesördü, yetkileri sonsuzdu.

Güçlü adamlar var, ne yazık ki güçlerini kalplerinin kirinden ve pasından alıyorlar.

Kendimi rehin alınmış gibi hissederken beraber rektörlüğe gittik.

Odasına girer girmez “Beni neden çağırdınız?” diye sormuştum. Koltuğuna oturup arkasına yaslandı. Düzenli masası ve arkasındaki camdan görünen manzarayla zengin duran bir odaya sahipti.

“Otursana Tutku...” demesiyle birlikte ismimi bildiğini anladım. Stresle yutkunarak masanın önündeki sandalyeye oturdum. “Seninle Reha hakkında konuşmak istiyordum aslında.” Ağzımdan laf mı almaya çalışıyordu? “Anlamadım?” diyerek anlamazlıktan geldim. Salağa yatarak vakit kazanmak istiyordum. Bilgisayarının görüldüğü tarafta dönen kamera kayıtlarına baktım. Adamda bütün okulun kamera kayıtları vardı. Ne yalan söyleyecektim? Ne yapmam gerekiyordu?

“Geçenlerde okulun önünde olan kavga. İşin içinde ablan Sevgi’nin olduğunu öğrendim. Ne tesadüf, yakın zamanda ismini tekrar duydum.” Başını hafifçe yana eğdi. Ardından sözlerinin devamını tane tane getirdi. “Dünkü olaydan bahsediyorum.”

Ne yapabilirdi? Ne söylemem gerekiyordu? Sevgi’nin dün olanlarla ilgisi olduğunu öğrenmişti. Endişe midemi kemiriyordu. “Ablamın dün olanlarla ilgisi olduğunu düşünmüyorum.” Kaşları havalandı. Omuzları hafifçe sallanırken yavaş yavaş güldü. Bu

gölüş tamamen alaya almaktı. “Güzel, bana yeni sebepler veriyorsun. Çıkabilirsin.” Başıma ne geleceğini bilmiyordum ve bu beni ölesiyle korkutuyordu. Bir an burada kalmaya devam etmek ve suratına bağırmak istesem de sadece sessizce ayağa kalkmışım. “Bence sen en iyisi, bugün eve git olanları düşün. Hata yapma!” derken her cümlesinin altında yatan tehdidi sonuna kadar hissettiriyordu. “Nasıl bir hata yapabilirim?” Dönen sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Doğruyu saklamak da yalan söylemeye dâhildir. Ve ben, bana yalan söylenmesinden hiç hoşlanmam.” Biliyordu, *her şeyi biliyordu*. Yalan söylediğimin farkındaydı, bildiklerimi biliyordu. Onu rahatsız eden bir ayrıntıydım, bana zarar verecekti.

Onunla daha fazla karşı karşıya kalmak istemiyordum. Buradan gitmeli; dışarıda temiz, güvenli bir soluk almalıydım. “Benimle ilgili sorularınızı oğlunuza danışabilirsiniz. Ona hiç yalan söylemedim.”

“Tavsiyeni dikkate alacağım.”

Kaslarım gerildi. Âdeta canım kesilmişti. Kendi ablam yetmiyormuş gibi düşman sayım gitgide artıyordu. Göze batmadan dursam olmazdı değil mi?

Odayı sallayacak kadar yüksek sesli kapı açılma sesi eşliğinde içeriye Reha girmişti. İrkilerek arkama baktığımda kızgın boğadan farksız Reha’yı görmek beni gram şaşırtmadı. Zaten şu an hislerimin mezarlığındaydım.

Bana bakmadan direkt babasına odaklandı. “Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.”

Günay Özaden son derece sakince, “Uzak duruyorum zaten!” dedi.

Babasının sakinliği onu iyice öfkelendirmişti. “Bu mu uzak durmuş hâlin!”

“Fazla hassas davranıyorsun.”

Günay Özaden, bugün beni test etmek için yanına çağırılmıştı.

Burada bulunmaya dayanamıyordum. İki korkunç insan sanki ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyordu. Yaşamaktan bile nefret ettim.

Kapıyı açarak hızla odadan çıktım. Koridorda yürüyerek merdivenlere yöneldim. Dakikalar geçmeden Reha bana yetişmişti. Kolumdan hafifçe kavrayarak beraberinde merdivenlerden indirmeye başladı. Kızmak için dönen başım sessizliğime karıştı. Edecek bir çift lafım dahi yoktu.

Zaman içinde faydamın dokunduğu insanların bana zararlarının dokunmasını kaldıramıyordum. Fazlasında değil gözlerim, bana sadece hak ettiğimi ver.

Bak şimdi yanımda kimse yok. Korkuyorken, endişeliyken, acı içindeyken... Kimse yok. Berbat bir insan olduğuna kalıbımı basacağım adam, beni bu okuldan çıkarırken kimse yok. Ona mecbur kalırken kimse yok. Duygularım kafamı karıştırırken, beni onun pençesinin altından alacak kimse yok.

Onun pençesi altında, duygularımla sıkışıp kaldım.

Seni hiç yanımda istemedim, yanımda oluşuna ihtiyacım varken; seni hiç yanımda hayal etmedim, yokluğunda düştüğüm yalnızlığın çukurunda çırpınırken... Ve seni hiç benimseyemedim, o sırada sen hayli tehlikeli hislerime sınıyordun. Biliyorum kurtuluşum yok, en azından bırak uzaklaşayım. İzin ver, biraz olsun gülmeyecek sebeplerim olsun.

Bilmemek her zaman iyiydi, keşke hiçbir şeyi bilmiyor olsaydım.

Beni arabasına bindirip şoför koltuğuna geçti. Okulun camlarından birinde, bir adam, ruhundaki canavarın gözlerini üzerime dikmişti. Titreyen ellerimi bacaklarımin arasına sıkıştırarak gözlerimi kaçırdım.

Korkma, yalnız değilsin, korkma, Reha burada. Asıl korkmanın gereken insan, şayet olmasaydı belki de çoktan Günay Özaden'in kurbanı olmuştun.

Arabasına binmek beni inanılmaz geriyordu. İçerdeki koku, arabanın renkleri, dizaynı bütünüyle yabancıydı. Direksiyonun onun elinde oluşu korkunçtu. Yine de az önce Günay Özaden'den o kadar

korkmuştum ki Reha'ya takılmıyordum bile. Günay Özaden'e baktığımda bir katile baktığımı iliklerime kadar hissetmiştim.

Araba asfaltı yakıp alevlendirecek bir hızla hareketlendiğinde tekerleklerin yırtılacağını düşündüm. Okuldan uzaklaşırken ona nereye diye sormadım; ne yaptığını, ne olacağını sormadım. Belki de Tutku olmanın en büyük özelliklerini devre dışı bıraktım. Bir çeşit şokta gibiydim, tepkisizlik ruhuma işlemişti.

Çaresizlikle ağlayacağımı hissetsem de o hissi geri göndermeye çalıştım.

"Sana ne söyledi?" diyen sesi kıpkırmızı bir merdiven; her basamak öyle de öldürür, öyle de diriltir ki can alan, can veren ne kadar varlık varsa onun ışığında cansız kalır.

"Tutku susma. Bir cevap ver!" Dudaklarım hafifçe aralandı. "Asıl sen susma, bana anlatmadıklarından bahsetsene? Kendimi çaresiz hissediyorum anlıyor musun? Senin yüzünden! Hepsi senin yüzünden!" Direksiyondaki parmakları sıklaştı. "Bana ne olduğunu anlat. Çaresiz olmak zorunda değilsin. Buna izin vermeyeceğim." Ben çaresizlik içinde kıvrılırken o ikinci kez beni çaresizlikten koruyacağından bahsetti.

Dolan gözlerimi kırptıştırarak ön camdan akıp giden yola baktım. "Keşke seni hiç tanımasaydım!" Biraz daha gaza bastı, makas atarak arabaların arasından geçmeye başladı. Hızı beni korkutmaya yetmedi, korktuğum çok başka şeyler vardı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye âdeta kükrediğinde yanlış kablo kesilmiş bombaydım. "Ne mi yapmanı istiyorum? İşlediğin onca suç olmasın istiyorum, içine düştüğüm çaresizliğin sebebi olma istiyorum! Bugün polise gitsem, ölmeyeceğimi bilmek istiyorum. Bunu bilmek istediğim için kendimden nefret ediyorum, beni bu duruma düşürdüğün için de senden nefret ediyorum!" Âşık mısın? Sanatın adını geçirdin diye, haklı mısın? Söylesene, âşık mısın? Onsuzlukta ona mı bağlısın, onunla olduğundan mı ona bağlısın? Kadehinde kalbimi sallandır, ama önce söyle; âşık mısın? Doğrularını öldürecek kadar, onun doğrularını var edecek

kadar. Hatalarını görmezden gelip yok etmeyi isteyecek kadar. *Sana ait olsun diye temizleyecek kadar.*

Artık soruların anlamı yok; kapkara kalbini sanatla yıka, şansın yaver giderse temizlenmez. Ait kılmazsan, ait olmazsın.

Sustu. Gözleri ağır ağır bana döndü ve sözlerimin ağırlığının işlediği bakışlarıyla kalbime birbiri ardına bıçaklar sapladı. Sakin desen değil, agresif hiç değil. Sadece durulmuş bir deniz. Ben sözlerimin pişmanlığını, ne anlama geldiklerini anladığımda yaşarken, o en başından beri biliyormuş gibiydi. Lakin bilmemeli, duymamalı ve görmemeliydi. Reha'ya karşı kendimi sorgulatmak istemiyordum fakat içimde de tutamıyordum işte. Haklıydım sözlerimde; okulumda resmen şebeke kurulmuş, uyuşturucu satılıyordu.

"Bana hemen, ne konuştuğunuzu anlatıyorsun," dediğinde konuyu kapatışına sesimi çıkarmadım. "Anlatmazsam ne yapacaksın?" Gazı kökleyerek arabanın süratini hızla arttırdı. "Anlatman gerekiyor!" Öfkeyle dişlerimi birbirinize bastırdım. "Öyleyse sen de bana her şeyi anlatmak zorundasın. Olaylara yeterince dâhil olduğumu düşünüyorum." Direksiyondaki parmakları sıkılaştı, öyle ki bembeyaz kesilmişti.

"Tutku..."

"Bana anlatmak zorundasın. Bilmek istiyorum. Çünkü buna hakkım var. Senden öğrenmesem bile zaman önüme getiriyor. Bugün babanın beni çağırmış olması da bunun kanıtıydı."

Elini sertçe direksiyona vurarak bağırdı: "Seni uzak tutmaya çalışıyorum anladın mı? Sadece seni uzak tutmaya çalışıyorum!" Titreyerek arkama yaslandım. "Herkes için aynı şeyi yapmış mıydın?"

"Benim gibi olmanı istemiyorum. Karanlığa mecbur kalmanı istemiyorum."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmış, gözlerim dolmuştu. Sesi yüksek desibelden cınlarken sözleri kulaklarımda yankılandı. Üzerindeki baskıyı anlatmasa bile hissettiğim, sesindeki vicdan duygusu, suçluluğu kalbimi yaktı.

Reha, Mahzen'den torbacıları okula sokuyordu. Karanlığın başı, oydu. Hayatım boyunca uyuşturucu ve okullardaki tüneller hakkında duyduğum ne varsa gözlerimin önünden geçti. Bir kez daha hatırladım, bir kez daha kalbim parçalandı.

"Elimden gelseydi buradan gitmeni sağlardım. Şayet peşine düşmeyeceklerini bilseydim, ilk iş seni buradan gönderirdim." Her kelimesinin zihnime güveni kazıdığını fark ettiğimde arkama bakmadan koşarak kaçacaktım. "Gözlerine baktığımda görüyorum; benden nefret ediyorsun. Benden nefret etmeye devam et ama sadece şunu bil ki elimden gelseydi inandığın doğruyu yapmanı desteklerdim." Dudaklarım titreyerek aralandı. Eğer birini suçlu görüyorsam onu affetmek için ya acımam gerekirdi ya da affetmez, tamamen nefret ederdim.

Başımı iki yana salladım. Beni etkilemesine izin veremezdim. Bahaneler, manipülatif sözler... Bunlara kanamazdım. Suçun açıklaması değil cezası olurdu. Bunların hiç olmaması gerekiyordu. Ne yapacağımı şaşırdım, böyle olsun istemiyordum.

Bana sarıldığı günden beri, hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Nefesim titredi. Acıyı erteledim belki, ertelersem geçer sandım. Zaman her şeyin ilacı derlerdi, kutusu açılmamış acılara da etki eder sandım. Öyle kaçtım ki; sonrasını bile düşünmedim. Hayatımın gerçekleri de benimle kaçsın istedim. Değiştiremediğim gerçeği görmezden geldim ve çevremdeki herkesten de bunu bekledim.

Kıyamet hep sakinlikte can bulurdu. Kaos bencildi; odak noktasını tamamıyla kendinde odaklamak isterdi. Tam da bu yüzden her şeyin sakinliğe bürünmesini sağlar, sonra sarsardı bütün benlikleri.

Gözlerimi direksiyondaki ellerinden alamadım. Kalp atışlarım panikle hızlanırken nefes alamıyordum. Gözlerimin önünden binlerce kötü senaryo geçti, göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. "Arabayı durdurur musun?" diye sordum cılız sesimle.

Bana baktığında durumumu görüp dumura uğradı. Hemen arabayı sağa çektiğinde içime su serpilmişti. Titreyen ellerimle kapıyı açarak kaldırıma oturdum.

Gözlerimi kapatarak sakinleşmeye çalıştığım avuçlarımla yüzümü kapatmışım. Her şey üstüme üstüme geliyordu.

Ellerimin üzerinde hissettiğim parmaklarla irkilerek başımı kaldırdım. "Sakin ol..." Yanıma, kaldırıma oturarak elindeki su şişesini bana uzattı. Titreyen ellerimle suyu dudaklarımdan taşıarak da olsa içtim. Ellerimde avucunun sıcaklığını hissediyorken, sırtıma sıcak elini yaslayarak beden diliyle bana destek olduğunu gösterdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bunları yaşadığın için özür dilerim." Saçlarıma vuran nefesiyle gözlerimi tekrar kapattım.

Kolları etrafıma sarıldı, beni göğsüne çekti. Geri çekilmedim, beni sarmalayıp sarılması öyle güvende hissettirdi ki sesimi bile çıkaramadım. Hâlâ titriyordum fakat öncesine göre azalmıştı.

Bundan nefret etsem dahi sarılması iyi hissettiriyordu.

Hiçbir şeydik ama yan yanaydık.

"Benden korktuğunu görmenin beni nasıl mahvettiğini bilseydin, asıl tehlikeli olanın sen olduğunu anlardın." Parmaklarını siyah saç tutamlarım arasında gezdirmeye başladı. "Ne yaparsam korkunu değiştirebilirim bilmiyorum, keşke bunu değiştirebilseydim!"

Titreyen sesimle yine, "Keşke seni hiç tanımasaydım!" dedim.

"Söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim gibi zarar görmene de izin vermeyeceğim."

Dudaklarım tersine bükülürken kendimi tutamadım. Zihnimde dönüp duran korkuyu sayıkladım. "Kimse yoktu. Bana benimle konuşmak istediğini söylediğinde ona engel olabilecek kimse yoktu."

Elleriyle yüzümü kavradığında suratım avuçları arasında küçücük kaldı. Göz kapaklarımda altındaki baş parmağı hafifçe yavaş yavaş okşadığında gözleri ateş kadar sıcak bakıyordu. "Hiçbir şeye zorunlu değilsin."

İçimde birikenleri birden ona dökmeye başlamıştım. “Benden şüphelenip bana ve aileme zarar vermesinden korktum.” Başka kimsem yoktu, delice korkuyordum. Yanımda olan tek insan da Reha Özaden’di.

Yüzümdeki ellerini omuzlarıma indirerek beni tekrar göğsüne çekti. “Korkma,” diyen dudakları saçlarıma sürtündü. Kokumu içine çektiğini hissettim. “Korkma benim güzelim.”

İfadem ciddileşti, sanki o an dünyada gülecek hiçbir şey kalmadı. Tebessümler mezarı dünyanın dört bir yanını sardı. Sözleri göğüs kafesime bırakılmış bir kaya gibiydi. Karnımda kelekler falan uçmuyordu, karnımda benden daha ağır bir kaya varmış gibi hissediyordum. Dizlerim taşıyamayacak, yıkılacak gibiydim.

Sadece “Bunu neden yapıyorsun?” diyebilirdim. Tıpkı şeffaf bir ruha sahipmişim gibi beni okuyup duruyordu.

“Çünkü uzun zaman önce dünyanın karanlığıyla savaşıma çalışan bir kadın tanıdım. İçine düştüğünü fark ettiği bataklıktan onu kurtaramayacağım kadar uzun zaman önceydi. O kadını kurtaramadım, *onu dünyanın karanlığı yüzünden kaybettim*. Onu kurtaramayacak kadar güçsüzdüm. Ama sen onun yaşadıklarını yaşamayacaksın. Aydınlığı isteyen kimse, karanlığı hakketmez.”

REHA ÖZADEN

On dört yıl önce

Bir mezar taşına bakıp ağlamamayı öğrendim. Onlar bana bakıp travma dediler. Duymam, anlamam sandılar. Her şeyi duydum, her şeyi anladım. Annemin mezar taşının ne kadar soğuk olduğunu hissettiğimde birden her şey değişti. Şimdiye dek cehennem ateşinde yanardım, etraf buz kesti. Soğğun ateşten daha yakıcı olduğunu annem öldüğünde öğrendim.

Babam yakasında annemin fotoğrafıyla annemin cenazesine gittiğinde, ben evimizin balkonundan gidişini izledim. Günler

sonra beni annemin mezarına götürdüler. Benim annemden geriye soğuk taş, simsiyah bir yazı kaldı. O soğuk taşın üzerine *İnci Özaden* yazdılar. Okumayı hiç öğrenmemiş olmayı diledim. Bunların kâbustan ibaret olması için binlerce dua ettim. Çünkü hiç böylesi kötü bir kâbus görmemiştim ben.

Mezarlıktan döndüğümüzde elimde toprağının izleri, bomboş evde yürüdüm durdum. Oysa eskiden evde birileri vardı, annemin varlığı kalabalıktı. Gidişiyle kalabalığını da götürmüştü.

Mezarından geldiğim annemi evde aradım.

O çok sevdiği şarkıyı dinlemek için radyoyu açmasını, *unutma beni, unutama beni* diye mırıldanarak evde gezinmesini bekledim. İpek gibi sesiyle huzuru yüreğime işlesin istedim. Küçük kız kardeşimin biberonuna sıcak süt ısıtmasını, ıslıl ıslıl gülümsemesiyle Rahşan'ı kucağına alıp susturmasını istedim.

Rahşan ağladı, susmadı. Babam salonda çatık kaşlarıyla içkisini yudumlamaya devam ederken, dadıların hazırladığı ılık sütü Rahşan'a içirmeye çalıştıklarını gördüm.

Dadılar panikle kucaklarındaki bebeği susturmaya çalıştıkça, o daha çok bağırıyordu.

"Annem ne zaman gelecek?" diye sordum babama. "Git şuradan!" diyerek eliyle beni kışkırladı. Kaşlarımı çattım. "Annem ne zaman gelecek dedim! Hep senin yüzünden gitti!" Annemin yanına gitmek istiyorum diye ortalığı ayağa kaldırınca annem diye beni toprağa, taşa götürmüşlerdi. "Anneme götürün," demiştim, üzerinde annemin adının yazdığı bir taşın yanına değil.

Kan çanağına dönen gözleriyle bana baktı. "Gözüme gözükmeye Reha. Gözüme gözükmeye. Seni elime almayayım!" diyen sesi daima olduğu gibi yine öfkeliydi. Babamla konuşabildiğimizi hiç hatırlamıyordum. Birbirimize kelimeler sarf ederdik, konuşamazdık.

Omuzlarımı kaldırıp indirerek evin çıkışına yürümeye başladım. "Sen söylemezsen ben de kendim öğrenirim."

Babam başını çevirerek, "Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu. Aslında bu bir soru değil, uyarıydı.

Pes etmedim. Pes etmeyecektim. “Anneannemin yanına gideceğim.”

Alnı kırıışmış, yüzü memnuniyetsizlikle buruşmuştu. “Saçmalama, şuraya gel!” Oturduğu koltuktan kalkıp bardağını sehpayaya koydu.

Annemle babam sürekli tartışırlardı. Birkaç kez annemin “Seni böyle kabul etmem!” dediğine şahit olmuşum. “Haram parayı çocuklarıma yedirtmem!” demişti. Haram para her ne anlama geliyorsa... Her kavgaları aynı sebepten çıkardı, asla çözülemezdi. Bir süre sonra babam eve gelmemeye başladı. Babam eve gelince de annem anneanneme gitmeye başladı. Rahşan küçük olduğundan hep annemin yanında oluyordu. Bense okul bahane edilerek her defasında bu eve mecbur bırakılıyordum. Tekrar tekrar arkadaşları bırakılan bendim.

“Annem yine gitmiş! Sen onu kızdırmışsın. Ben de onun yanına gideceğim.”

“Onun yanına gidemezsin!” Sivri uçlu ayakkabıları tahta zeminini takırdattı. Önümde durup boyuma yetişmek için eğildiğinde aldığım koku midemi bulandırmıştı. Annem mis kokardı, keşke onun kokusunu alabilseydim... “Çünkü o öldü.” Tartışırken birbirlerine söyledikleri “Benim için ölsün” sözlerini hatırladım ve onlar gibi sadece mecazdan ibaret olmasını umdum. Aksini aklım almadı.

“Hayır ölmedi, sana kızıp anneanneme gitti.” Göğsümde hissettiğim sancıyla yumruklarımı sıktım.

“Gör artık, annen öldü.”

Gözlerimi kapattım. Bedenim titremeye başladı. Gözlerimi açtım.

Rahşan’ın ağlama sesleri iyice kuvvetlendi. Kulaklarımda yüzü kızarana kadar ağlayan kardeşimin sesi yankılanırken annemin yokluğunu öyle derinden hissettim ki, bu çaresizlik beni öldürecekti. *Annemin yokluğu beni öldürecekti.* O an; küçük bir çocukken hissettiklerim çok ağır geldi. Gerçekten bu hissin beni öldüreceğini düşündüm. Böyle yaşayamazdım, bununla yaşama-ya devam edemezdim.

Parlak tebessümü, şefkatle bakan gözleri, kucağına sokulduğumda etrafımı saran sıcaklığı, sesinin ipeksiliği, saçlarımı okşayarak zihnime diktiği güven...

Birden ışıklar söndü.

Koskoca dünya bir *incinin* ışığında aydınlanırdı da o *incinin* yokluğunda karanlığıyla başıma yıkıldı.

8. BÖLÜM MANİPÜLE

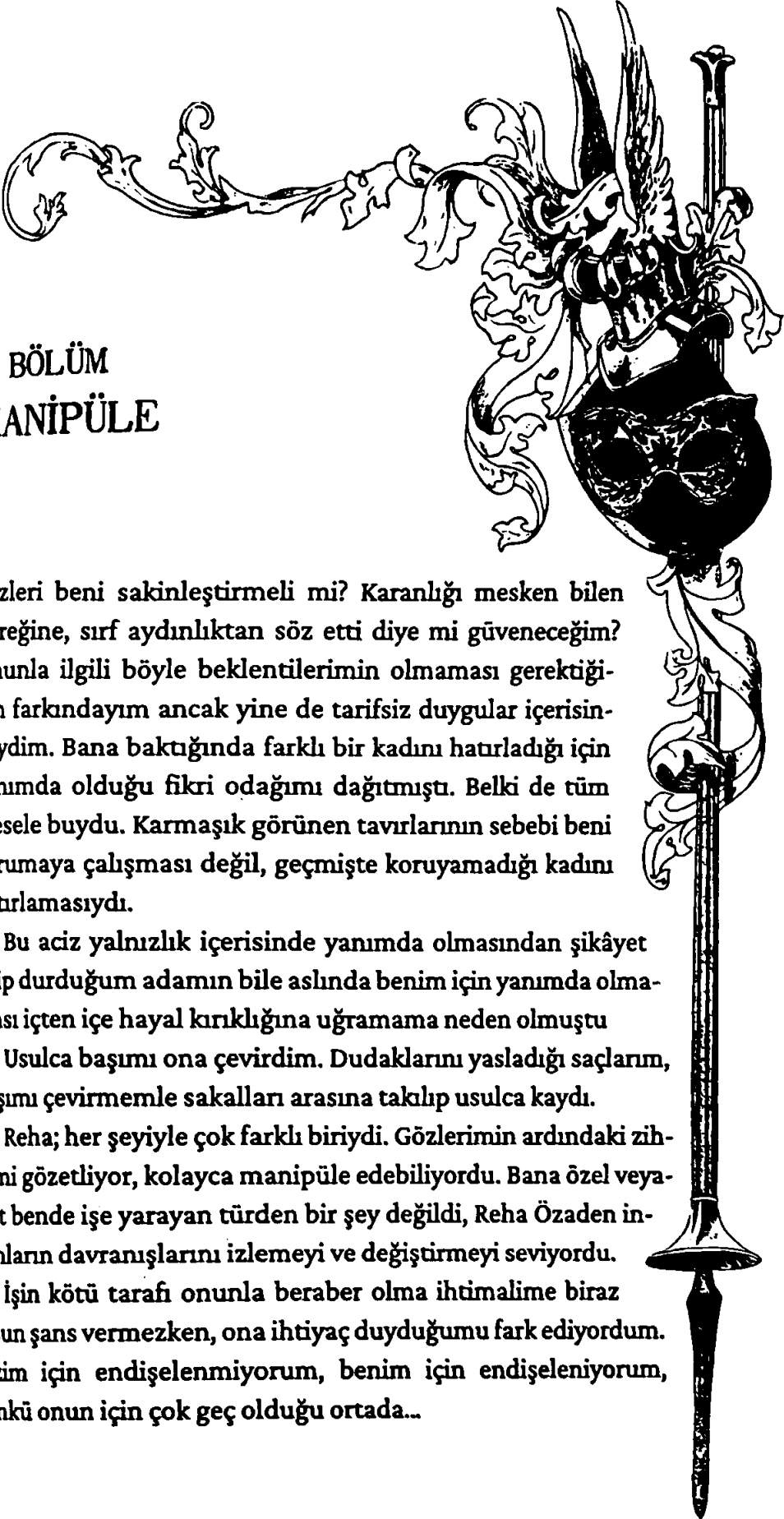
Sözleri beni sakinleştirmeli mi? Karanlığı mesken bilen yüreğine, sırf aydınlıktan söz etti diye mi güveneceğim? Onunla ilgili böyle beklentilerimin olmaması gerektiğinin farkındayım ancak yine de tarifsiz duygular içerisindedim. Bana baktığında farklı bir kadını hatırladığı için yanımda olduğu fikri odağımı dağıtmıştı. Belki de tüm mesele buydu. Karmaşık görünen tavırlarının sebebi beni korumaya çalışması değil, geçmişte koruyamadığı kadını hatırlamasıydı.

Bu aciz yalnızlık içerisinde yanımda olmasından şikâyet edip durduğum adamın bile aslında benim için yanımda olması içten içe hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu

Usluca başımı ona çevirdim. Dudaklarını yasladığı saçlarım, başımı çevirmemle sakalları arasına takılıp usulca kaydı.

Reha; her şeyiyle çok farklı biriydi. Gözlerimin ardındaki zihnimi gözetliyor, kolayca manipüle edebiliyordu. Bana özel veya hut bende işe yarayan türden bir şey değildi, Reha Özaden insanların davranışlarını izlemeyi ve değiştirmeyi seviyordu.

İşin kötü tarafı onunla beraber olma ihtimalime biraz olsun şans vermezken, ona ihtiyaç duyduğumu fark ediyordum. Bizim için endişelenmiyorum, benim için endişeleniyorum, çünkü onun için çok geç olduğu ortada...

Bana bahsettiği kadını öyle özlemle anlatmıştı ki eski sevgilisi olduğunu düşünmeden edemedim. "Eski sevgilin miydi?" sorunun üzerine bana sadece gülümsedi. Hiçbir şey söylemeden, söylediklerimin onda yarattığı fikirle gülümsedi.

Başlangıcımla sonum arasındaki faktörler birer kapı, hiçbirini aralamak istemiyorum. Sonuçlarını görmek isteyen bir deney faresi gibi, fikrim sorulmadan fedakârlıklar yapıyorum. Niçin? Sonuçların değeri nasıl büyük ki fedakârlık sorun olmuyor?

Reha'nın güçsüz olduğu zamanlarda tanıdığı bir kadın... Özlemle hatırladığı, kaybettiği bir kadın...

Başkasını sevdiğini gözlerimle görsem inanmam. Kendimle ilgili hayallerim olmadı, kaçmayı seçtim. Şimdi bana geçmişten onu getirme, getirsen dahi inanmam.

O gün bana cevap vermemişti, ben de tekrar sormamıştım.

Ben arabaya bindikten sonra kapıyı kapatmış ve sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırmıştı.

Kendimi nasıl kandırdığıma şahit olurken o da benim gibi yapmaya çalıştı. Ben az önce anlattıklarının etkisinden çıkamazken, Reha ondan bahsetmenin zorluğunu yaşıyordu.

İç çekerek kendi camımdan dışarıyı izlemeye başladım. Dakikalar öncesinin aksine arabasında olmak beni paniğe sürüklemiyordu. İkimiz de sessizliğe büründük. Araba, geçenlerde beni yürüyerek bıraktığı evimin sokağında durdu.

Reha son derece düşünceli görünüyordu.

Bir hoşça kal demeyi dahi çok gördüm. Kapı kolunu kavramla bileğimden yakalayıp beni durdurması bir oldu. Başımı ona çevirdiğimde, gördüğüm ciddi yüz ifadesi gerilmeme sebep oldu.

"Telefon numaram sende var. Bir şey olursa beni ara. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Oldukça yakışıklı yüzüne bakarken, büyüüne kapılmamaya çalışarak söylediklerine odaklandım.

Deşmeyi sevdiği yaralardan biriydim yalnızca. Gözlerine baktığımda gördüğüm adam, benim yorumlarımdan çok daha fazla-

sı, öngörülemezdi. Reha'yla konuşurken hislerle konuşuyormuş gibi hissediyordum. O baştan aşağıya duygulardan oluşmuş bir adamdı, bir diğer deyişle; tamamen illüzyonu.

Uzatmadım, başımı sallayarak arabadan indim. Ben arabadan inip kaldırıma yürürken o da gitmişti.

Beyaz, bahçeli evimden içeri girip zile bastım. Kapıyı yine annem açmıştı. "Sevgi içeride mi?" Annem başını sallayarak ardımdan kapıyı kapatıp benimle salona girdi.

"Sevgi?" diye seslendiğimde oturduğu koltukta doğrulup derhâl bana odaklandı. Bedeni gerilmiş, duvarlarını inşa etmişti. Düşmanını görmüştü sanki, ebedi nefretiydim. "Prencesimiz de gelmiş..." Onu böyle görmek istemiyordum. Vîcdanımı sızlatmasına izin vermezdim zira o bana hiç acımamıştı. Üstelik dünyanın en saçma sebebi için! Beni tek kalemde silmişti, aptal hevesleri uğruna...

Kızmak bile yorucu geliyordu. Ağzımı açıp edeceğim lafın kıymetini karşımdaki insan belirlerdi. Ben artık karşımda yalnızca kocaman bir karanlık görüyordum.

Beni Mahzen'de tek başıma bırakışı gözlerimin önünden gitmiyordu. "Bana zarar vereceksin diye nelere sebep olduğundan haberin var mı senin?"

"Nelere sebep olmuşum?"

Annem kapının pervazına sırtını yaslamış, bizi dinliyordu. Ancak onun bilmemesi gereken şeyleri konuşmak zorundaydım. "Anne bize izin verir misin?" Annem karşı çıkmadı, şaşırtıcı derece anlayışla karşılayarak salonun kapısını kapatarak gitti.

"Günay Özaden bugün bana senden bahsetti. Dün olanlarla ilgin olduğunu düşünüyor." O adamı tekrar hatırlamamla kalbim yeniden korkuyla sıkıştı.

"Haksız sayılmaz." Kendi de kabul ediyordu. Bizi nasıl bir tehlikeye attığının farkında mıydı? "Yürek mi yedin sen? Bana ayağımı denk almam gerektiğini, onların tehlikeli olduğunu söyleyen kimdi?" Günay'ı tanıdığından emindim ancak onunla daha önce görüşüp görüşmediğini bilmiyordum. Eğer öncesinde Günay ile

konuştuysa şu anda korkudan yerinde duramıyor olması gerekiyordu.

“Bilmiyordum anladın mı? Reha’nın aslında ne yaptığını bilmiyordum.”

Sen beni fark ettiğinde, ben senin damarlarında akan kana kadar sızmış olacağım. Sen beni en net hâlimle gördüğünde iş işten geçmiş olacak. Zira ben senin göremediğin gerçeğin, günlerce etkisinden çıkamayacağın hatanım. Öyle gözlerime de bakamazsın, çekindiğin bizzat kendi suçlarındır.

Dizlerim titrediğinde koltuğa oturarak “Nasıl bilmiyordun?” diye sordum. Boğazımdaki düğümden yutkunarak kurtulmaya çalışsam da nafileydi. “Yalan söylüyor olmalı” diye düşündüm. Yakın zamanda Sevgi’ye güvenilmeyeceğini öğrenmişim. Yalan söylese bu beni şaşırtmazdı. Beni şaşırtan doğruluğu olurdu.

“Ben o tozları görünce, Mahzen’in gerçek olduğunu görünce... Feyza bana hem onun hem Reha’nın uyuşturucuyla mücadele ettiğini söyledi. Yani bağımlı olduklarını söyledi. Meğer gerçek çok başkaymış.”

“Bir dakika sen... Sen Reha’nın uyuşturucu sattığını bilmediğini mi söylüyorsun?”

“Bilseydim onunla yan yana gelir miydim hiç? Sana gelip Reha’ya yardım etmek istediğimi söylerken, ona uyuşturucuyu bırakması konusunda yardım etmeyi kastediyordum.” Önceden olsaydı söylediklerine şüphe etmeden inanırdım. Ancak bulunduğumuz lahzada* sorgulamayı bırakamıyordum.

Başıma saplanan ağrıyla elimi alnıma yasladım. Reha’nın Mahzen’e gittiğim ilk gün söyledikleri zihnimde yankılandı. “Ama bana senin de bu işin içinde olduğunu söyledi.” Yalan söylemiş olabilir miydi?

İkisinden birinin yalan söylediği aşikârdı.

Henüz bugün yaşadıklarımı atlatamadan eve gelir gelmez yeni bir sorunla karşılaşmak, tüm dengemi bozmuştu. Neye inanacağımı şaşırmıştım.

* Zamanın bölünemeyecek denli kısa bir parçası.

“Saçmalamal Ben asla böyle bir şeyi yapmam. Asıl sen yapmışsın, seni tehlikeye atmaktan korktuğumdan polisi araya sokmadım. Mahzen’den ve arkasındaki adamlardan deli gibi korkuyorum kabul... Ama bunu yapan kişinin Reha olduğunu bilmiyordum. Amacım onu tehdit etmektir. İntikam için Emir’i kullandım. O da Reha’yla aynı halt. Aralarında senin bölgen benim bölgem kavgası dönüyor. Polise gidemiyorsam, en büyük düşmanına koz vereyim dedim.”

Ona da benim uyuşturucu sattığımı mı söylemişti? “Bana yalan söylüyorsan...”

“Sana neden böyle bir yalan söyleyeyim?”

“Yalancı olduğun için? Belki de babamla konuşurum diye korktun.”

“O ayrı mevzu. Bana inanmıyorsan nasıl daha önce bilgisayarımı karıştırdıysan, şimdi de Google geçmişime bakabilirsin.” Koltuğun üzerinden laptopunu alıp açtı ve geçmiş sekmesini iyice aşağılara kaydırды. Sonunda aradığını bulmuştu. “Google’da uyuşturucu kullanan birine nasıl yardımcı olunabilir sorusunu aratmıştım. Ve bu tam da seninle konuştuğum tarihlere tekabül eden bir arama.”

Ya Sevgi’ye güvenecektim ya da uyuşturucu sattığını bildiğim adama.

Cevabı bulmak zor olmadı.

Aramızın ne kadar bozuk olduğunu biliyordu. Birbirimize güvenmediğimizi, yine de birbirimizi koruyacağımızın farkındaydı. “Bizi kandırdılar...” Gözlerimi pencereden dışarıya çevirdim. “Bana senin uyuşturucu sattığını, sana da benim sattığımı söylediler ki ikimiz de polise gitmeyi düşünmeyelim. Aramızın bozuk olduğunu biliyorlardı, bunu kullandılar.” Sakince konuşurken aslında içimde kopan fırtınaların yankısı kalp atışlarıma vuruyordu. Ortalığı yıkmak isterken kılımı bile kıpırdatmıyordum.

“Yani sen de bu işin içerisinde değildin?” dedi benimle gerçekleri fark ederek.

Cevabı gün gibi ortada olan sorusuna cevap vermedim. “Eğer bunu daha önce fark etseydik her şey çok farklı olabilirdi.” Gözlerim kederle kısıldı. “Artık benim bu işin içerisinden kurtulmam imkânsız.” Gözlerimin önünden gitmeyen görüntü Günay Özden’in karşısındaki çaresizliğimdi.

“Neden böyle düşünüyorsun?” Hiçbir şey yapmamışçasına sormuştu. Oysa başıma gelen bütün kötü olayların arkasında emeği vardı. “Çünkü hepsi senin yüzünden oldu. Beni o Mahzen’de tek başıma bırakıp gittiğin için oldu!” Artık buna da inanmakta güçlük çekiyordum. Belki de beni kandırıyordu, istersem kurtulabilirdim. Birilerinin beni Mahzen’de görmüş olması gerçekten büyük bir sorun olmayabilirdi. Sevgi konusunda söylediği gibi yalan söyleyebilir, böylece beni daha rahat avucunda tutabilirdi.

“Seni oraya getiren ben değildim.”

Boynumu kıracak kadar hızla ona döndüm. “Bana tek kelime daha etme. Umarım ki yeni keşfettiğin senaryo kurma yetini kullanıp bana yalan söylemedin. Gerçeğin farklı olduğunu öğrenirsem canını sıkırım.” Ayağa kalkarak kapıyı açtım ve koridora çıktım. İçimde kalan şüpheyle yaşayamazdım. Reha’yla konuşmam gerekiyordu.

Ağladı ağlayacak hâlinin yanında arkamdan seslendi. “Nereye gidiyorsun?”

“Sana ne?”

Ayakkabılarımı alırken onun da kapının önüne geldiğini fark ettim. Annem de mutfaktan çıkmış, bize bakıyordu.

“Ayrıca babamla konuşmamı istemiyorsan, dediklerimi unutma. Üzerime attığın iftirayı temizleyeceksin.”

Annem araya girdi. “Sevgi, bak gördün mü konuyu kapatmak senin elinde. Daha fazla uzatmayın bu konuyu.” Altın bulmuş gibi sevinçliydi fakat Sevgi buna izin vermedi. “Hayır. Bu kızın arkasını ben temizlemeyeceğim. Ne yaparsa yapsın umurumda değil. Nasılsa babamın gözünde hiçbir zaman Tutku gibi olamayacağım.” Gözlerimi devirdim. Tüm olanların benim hatammış gibi davranması beni çıldırtıyordu! “Beni kirleten zaten sensin! Unut-

tun mu iftiralarını, sanki ben yapmışım gibi konuşma.” Üzerime doğru geldi ve öfkeyle parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Hah! Benmişim...”

“Bunu sen hakkettin Sevgi! Ben Reha’ya karşı bile senin arkanda durdum, sense...” Sözlerime katlanamıyor olmalıydı ki sözümü kesti ve canımı acıtmak isteyerek aklına gelen ilk kozu söyledi. “Bense okulda ufak bir sorun çıkardım öyle değil mi? Çok mu üzüldün biricik sevgilin için?” Kaskatı kesilirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Annem sessizliğe bürünmüş, ne yapacağını bilmiyordu. Beni kapının önünden iterek çıkıp gitti. Gözyaşlarını tutamadığından gitmişti, aksi hâlde burada sabaha kadar benimle tartışır, canımı yakmak için elinden geleni yapardı.

Elimde ayakkabımla öylece dımdızlak kalmıştım.

Anlamadığım şuydu; Sevgi gerçekten acı çekiyordu, bundan emindim fakat bu kadar kötü olmasını anlayamıyordum. Ben yine de düzeltebileceğimizi düşünmüştüm, *sadece bir anlığına...*

“Tutku, bunu gerçekten babana söylemeyi düşünüyor musun?” dedi annem. Onun da onca olaydan takıldığı tek nokta buydu işte. Herkes kendi kadar bencil. Duygularla değil kendilerini etkileyecek sonuçlarla ilgileniyorlar.

Cevabım neyi değiştirecek? Kırılan güvenim, kandırılmışlığım değişecek mi?

Sinirlenmemin getirisiyle hızlanan nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Ayakkabılarımı ayakkabılığa fırlatarak dış kapıyı kapattım. Annemin umursamazlığı ve tavırları beni öyle zorluyordu ki artık nefes alamayacağımı hissetmiştim. “Anne, kız beni açık açık tehdit edip gidiyor, yediği hâtlara şahit oluyorsun ve tek merak ettiğin bu mu? Merak ettiğin tek şey bu mu?” Sesim gittikçe yükselirken annemin kaşları çatıldı. “Bana sesini yükseltme!” Alayla güldüm, dudaklarımın kenarlarına acının tabloları asılmıştı.

“Sana gerçekten inanamıyorum!” Yaşadıklarımın üst üste geliş günün sonundaki öfke nöbetini kaçınılmaz kılmıştı.

“İki kardeş arasında olabi...” Sözlerine daha fazla dayanamam. Yarak bağırdım. “Anne!” Annem sustu, ev ıssızlığa büründü. “Benim ne hissettiğim, ne düşündüğüm hiç umurunda değil mi? Beni hiç mi sevmiyorsun? Ben de senin kızınım, sürekli Sevgi’nin arkasını kolluyorsun. Bana baktığında gözlerinde görüyorum. Sen bana Sevgi’ye baktığın gibi bakmadın hiç.” Yüz ifadesi değişti, gözleri buruk bakıyordu.

“Sana böyle mi yansıtıyorum? Küçükken de böyle söyledin. Küçük olduğundan her çocuk gibi kışkırdığını düşünürdüm. Ben bunu düzeltmeye çalıştım. Tüm bu düşüncelerinin çocukluğulla beraber geride kaldığını sanmıştım. Ama yanılmışım...” Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı hafifçe başka yöne çevirdim. Kalbimin kırıkları bile kırıldı. “Özür dilerim. Yemin ederim çok çabaladım. Sana bakarken...” Anında dikkat kesilerek gözlerine baktığımda ağzından kaçırması gibi yüzünü buruşturdu.

Annemin eskiden psikoloğa gittiğini biliyordum. Psikolojik sorunları olduğunu hatta ben küçükken ilaç kullandığını hatırlıyordum. Herkesten saklardı. Beni de kimseye söylememem için sıkı sıkı tembihlemişti. Önceleri annemin psikoloğa gitmesi aile sırrımız gibiydi. Acaba bana olan soğukluğu, psikolojik bir şey miydi? Hani hep öyle olur ya, anneler evlatlarını ayırmaz, çocukları öyle sanır. Ben de öyle sanmak istedim. Kuruntularım yüzünden bana kızılsın, aksi kanıtlansın istedim. Ama kuruntularımın doğru olacağını hiç planlamadım. “Bana bakarken ne?” Titrek bir nefes çekti içine. Zorlandığı, kaçmak ve kurtulmak istediği her hâlden belliydi. Ama artık kaçamazdı, müsaade etmezdim.

Ona biraz zaman verdim lakin o yalnızca kaçmaya odaklanmıştı. “Anne... Bana bakarken ne?” Yine konuşmadı. Ayağını ritmik olarak yere vuruyordu. Kısa siyah saçlarını geriye itti. Gözleri her yerdeydi, kararsız görünüyordu. Kapının hemen yanındaki küçük koltuğa oturarak elleriyle yüzünü örttü. “Biliyor musun bazen bu yükü taşıyamayacak gibi oluyorum. O anda seni karşıma alıp tüm kirimi pasımı dökmek geliyor içimden. Doğru bir davranış olmadığını bile bile bunu yapmak istiyorum. Çünkü sevgi iste-

yen gözlerle bana baktığında ısrarına karşı koymaya çalışmaktan yorulmuşum.” Ben kelimelerle ölmenin ne demek olduğunu, kelimelerini kalbime saplayan anneme bakarken öğrendim.

Korkmuş ve ürkek hâlinin onu benden daha uzağa ittiğini fark ederek yanına oturdum. Ellerini yüzünden çekerek avuçlarıma aldığımda buz gibi elleri sıcak ellerim arasında titriyordu. Fotoğraflarım, Reha’yım, Sevgi’yim hiçbir önemi yoktu şu anda. Neden Sevgi cevabı benim için her şeyden mühimdi. Neden ben değilim bilmek istiyordum.

Çünkü annemin iki tane kızı olsa da benim bir tane annem vardı. Ben hiç annemin kızı olmadım, hep babamın kızıydım.

“Meğer bildiğim gerçeğin üzerinin kapalı olması daha kolaymış,” dedim hayal kırıklığıyla kısılmış sesimle. “Sen yüzüme yüzüme resmen beni sevemediğini söyleyince fark ettim. Bilmekle kabul etmek birbirinden çok ayrıymış. Avunacağım bahanelerim de kalmadı.”

“İki kızına iki anlamlı isim koydum ben. Biri Sevgi’ydi, diğeri Tutku. Neden biliyor musun?” Daha fazla kendini tutamadı. Dudakları arasından bir hıçkırık koparken, onu ağlarken nadir gördüğüm için bir sızı oluştu içimde. Ne yapacağımı bilemedim, ona yardım etmek istedim. Ona yardım etmek istemem ona zarar verdi. “Neden?” Ellerini ellerim arasından çekti. Boşluğa düşen ellerim, artık buz tutmuştu. “Babamla aradaki ilişkiyi özetlediğinden ötürü değil mi? Babam hep öyle anlatırdı. ‘Tutku ve Sevgi aşkın olmazsa olmazıdır’ derdi. Aranızdaki ilişkiyi ve bu ilişkinin meyvelerini böyle adlandırdığınızı söylerdi.” Ben konuştukça iyice kötü oluyordu; o yüzden sustum, ona konuşması için izin verdim.

“İsimlerinizi ben koydum. Bu söylediklerini babana söyleyen bendim, o da size böyle söyledi. Ama Tutku...” Kaşlarım çatıldı, içimde kötü bir his oluştuğunu hissediyordum. Yalnızca bunu öğrenmiş olmak bile yıkımına sebep olacaktı. Dudaklarım sorulara aralandı fakat araya girersem anlatmaya çekineceğini ya da vazgeçeceğini bilerek sustum.

Gözünden bir damla yaş daha düşerken, ellerini birbirine bastırarak yerinde sallandı. “Özür dilerim, özür dilerim...” Hıçkırarak ağlayarak, tekrar kendini kapattığında onu kaybettiğini hissettim. “Ne oluyor? Sakin ol, neden bu kadar fazla tepki veriyorsun?”

Gerilmiştim, o kötü hissi iliklerime kadar hissediyordum. Hani bazen yalnızca hissedersiniz. Kötü bir şey olacak bilirsiniz, ne olacağını bilmemek, o hissi daha fena hâle getirir. Fena hâle getirir getirmesine de öğrenmek en fenası olur.

“Sana Tutku dedim çünkü sen tutkunun, hatanın, günahın eseriydın. Yüzüne her baktığımda onu gördüm. Sen benim en büyük hatamdın. Sevgi, güzel sevgilimin güzel evladıydı, sevgimdi.” Dudaklarım titreyerek aralandı. Şok, başıma bir balyoz gibi vurmuştu. Dizlerimin canı kesildiğini hissederken gözlerim anlık karardı. Yanımdaki kapıya tutunarak ayakta durmaya çalıştım. “Sen ne anlatıyorsun bana? Sen ne anlatıyorsun!” Hiçbir şey umut edemedim. Çünkü annem, benim umutlarımı öldürdü. Umutlar, böyle karanlık olmazdı. Toprak kokuyor, kan kokuyordu umutlarım, katili nasıl da duyarsız...

Duyduklarım zihnimde binlerce kez yankılandı. Her tekrarımda anlamlar farklılaştı, ben kendime farklılaştım.

“Babanı yıllar önce aldattım, benim için istenmeyen bebektin. Sonrasında çok pişman oldum ama hiçbir şeyi değiştiremedim. Yıllar boyunca her yüzüne baktığımda sadece pişmanlığı hissettim.”

Bana babamın başka biri olduğunu söyledi. Utanmadan, sıkılmadan gözlerimin içine baka baka babamı benden çaldı.

Parmaklarımı baş parmağına sarardım, onun hep tatlı küçük kızı kalacaktım. Yanından hiç ayrılmayacak, sonsuza dek onun küçük kızı olacaktım. Aksini hayal etmem için hiçbir sebep yoktu. Hesaba katmadığım annem oldu.

“Nasıl yani?” Saçma sapan anlamsız bir soru soruydu. Şoktan yanlış anladım diye yorumluyordum.

Yıllarca sır gibi sakladığı hatalarını söyleyeceği kişi ben olmamalıydım. İhanetini söyleyeceği, içini dökeceği son insandım. Ama o bana anlattı.

Eğer ağlamıyor olsaydı, bana şaka yaptığını düşünebilirdim. Böyle saçma bir şakayı yapma ihtimali ne kadar düşükse, anlatıklarının gerçek olma ihtimali de o kadar düşüktü benim gözümde. İnsan annesinin yıllar önce babasını aldatmış olmasına nasıl ihtimal verebilir?

Yıllarca ne yaşadım ben? Ailem, güvenli limanım, evim... Oysa mutlu görünüyorduk. Hiç yalan söylememiş, hiç yalan duymamış gibi... Yılların getirisi boğazıma kadar dolan yalanlar oldu. Ailem dedim ya, "katran kuyusu" çıktı.

Günahın tohumu, rahme düştükten yıllar sonra çiçek açtı. Karbondioksiti sömüren bir canavar gibi fotosentez yapar fakat hiç oksijen vermezdi. Yalnızca kendi beslenir; diğer canlılara yardımından çok zararı dokunurdu. Oksijen değil zehir karıştırdı atmosfere, yaşama değil ölüme vesile oldu. O içindeki karanlık, tutkuların kurbanıydı; o tutkuydu, o hataydı.

Ben babamın kızayım derken, annemin kızı olmaya mecbur bırakılmıştım. Suratıma bile bakmak istemeyen annemin... Bana her baktığında hatasını, günahını görüyordu. Ben ihanetin evrene kanıtı olarak var olmuştum. Annemi hiç tanımadığım gerçeği, dışlanmışlık hissiyle bütünleşti. Sevgi benden babamı da çalmıştı. Ben şimdi nasıl bakardım babamın yüzüne, tıpkı günah gibi, hata gibi, ihanet gibi...

"Sen ne anlattın bana? Sen nasıl bir kadınsın?" diye bağırarak dolu dolu gözlerle ona döndüm. Koltuktan kalkarak bana doğru gelmeye başladı. Titreyen dizlerim mermer kadar kaskatı hâldeydi. "Babama nasıl bunu yaptın? Sevdiğini söylediğin adamı nasıl aldatabilirsin?" Hâlen duyduklarına inanamıyor, şokla ona bakıyordum. Ben ihanetle doğdum, yüzüme babamın suretlerini astım. Belki adımdan ilk kez soğudum, Sevgi olmak isterken Tutku'ya zorlanmıştım. Küçük, kundakta bir bebekken ihanetini adımla damgalamıştı.

Hayatları birbirine bağlayan ihanetlerdir, ayıransa hatalar.

“İnan ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Ben sana ne anlattım? Bununla yaşamak kolay mı sanıyorsun? Dayanamadım, susamadım. Bu vicdan azabına daha fazla dayanamadım. Gerçek babanı bilmek hakkındı ama baban bunu asla bilmemeliydi. Seni sevebilmek istedim, babanın mutlu olmasını istedim. İlk kez psikoloğa anlattım her şeyi. Kadın bana babana söylemem gerektiğini söyledi, inanabiliyor musun? Yapamayız Tutku... Babana söylersek her şey mahvolur. Sana hamile kaldığım gün ilk kez batırdım mutluluğumu.” Gözleri irileşti, bir ölüden farksız olan bedenime yanaştı. Ardından sözlerine devam etti: “Tekrar batıramam. Baban bunları asla bilmemeli. Öğrenirse ne olur biliyor musun?” Gözlerim kuyuya düştü, odağım ise sular altında.

Parmaklarını koluma sararak ona odaklanmamı sağladı. Yerden çektiğim boş bakışlarımı yüzüne sabitledim. Alt dudacağımı dişleyerek hıçkırıklarımı durdurmaya çalıştığımda sessizce sordum. “Ne olur?” Henüz öğrendiklerimin altından kalkamazken bir de öğrendiklerimle ne yapacağımı düşünemezdim. Sahi, ne yapacaktım? Sahip olduğum tek kişi babamdı, Sevgi’yle beni ayırmazdı çünkü ikimiz de onun kızıydık. Ama benim onun kızı olmadığımı öğrenirse ne olurdu? Nasıl severdi beni Sevgi gibi? Ben karısının ihanet meyvesiydim. Sevgi’yse öz kızıydı.

“O da sana benim gibi bakmaya başlar.” Çenem titredi, diğer elini çeneme getirerek başımı dikleştirdi. Sırtımda duvarın soğuşunu hissederken, elleri tenimi yakıyordu. Asit dökülmüş misali, iğreniyor ve geri kaçmak istiyordum. Söylediklerini hayal etmek bile canımı yakıyordu. Doğru söylediği düşüncesi kalbime ok gibi saplandı.

Annem başını salladı, gözyaşlarımla ıslanmış yüzüme yapışan saçlarımı geriye itti. Böylelikle duran hıçkırıkları tekrar yükseldi; ikimiz de ağlıyorduk, ikimiz de acı çekiyorduk fakat çok farklı şeyler içindi. “Yüzünde, adında, her hareketinde görür ihaneti.” Gözlerimi gözlerinden alamıyor, acıyla sarsılıyordum. Ağlayarak

fısıldadım. “Neden bunu yaptın? Nasıl yaptın?” Ellerini yüzüm-
den çekti, geriye doğru bir adım attı.

Bana baktı sonra, yüzümü inceledi. Ben onun utanmadığı gü-
nahtan utandım. Kanımın DNA’sından, saç telimdeki, tüm bed-
nimdeki hücrelerden...

Sakinleşmiş sesi, “Sana eskisi gibi bakamaz. Çünkü sen varlı-
ğınla babanı paramparça edeceksin. Ben neden sana böyle dav-
ranıyorsam, baban da o yüzden öyle davranır,” dedi. Bense onun
aksine her geçen saniye daha çok geriliyordum.

“Şaka falan mı yapıyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen
neler anlattığının farkında mısın?”

Ben ne zaman bunları hak ettim? Ben, ne zaman bu ihanetin
yükünü hak ettim? Kundaktayken mi? Okula ilk başladığım za-
man mı yoksa? Ne yaptım da bunu hak ettim? Karşımda duran
anneme hesap soramıyorum bile. Hâlâ gerçek dışı geliyor anlat-
tıkları. Neden şimdi anlattın, bunca zaman susarken, neden şim-
di? Niye aldattın diyemiyorum mesela, sadece bakıyorum ona.
Gözlerim kelimeler kusuyor, o ise sadece gözlerini kaçırıyor.

Ne söyleyecek şimdi bu dilim? Ne söyleyecek de değiştirecek
her şeyi? Bir kelimeye mi kaldı koskoca kader? Keşke kalsaydı; zira
o kelime dilimi söküp alsa, yine telaffuz etmekten geri duramaz
kalbim.

“Neden yaptın, neden buna sebep oldun? Sen babamı sev-
diğini mi iddia ediyorsun bir de? Senin o adını koyduğun Sevgi,
koca bir yalandan ibaret,” diyerek ses tellerimi yırtacak güçte ba-
ğırıyor, her kelimemi ayrı vurguluyordum. “Ben bunu kabul ede-
mem. Ben bunu kabul edemem! Duydun mu beni? Benim babam
Fuat Demiray! Şimdi çıkmış karşıma on dokuz yıldır babam bil-
diğim adamın aslında babam olmadığını mı söylüyorsun bana?
Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Annem kaşlarını çatı, öfkelenmiş yüz ifadesi ürkünç bir hâl
aldı. “Ben babanı seviyorum, asıl yalan Melih’ti! Kardeşinin karı-
sına bunu yapabilecek kadar yalandı. Seni doğurmaya zorlayacak
kadar pislikti!” Dudaklarımın arasından öyle keskin nefes aldım

ki, gelecek olan hıçkırığım yankı uyandırdı. "Anne," Hızla sırtımı duvardan çektim ve kapıya doğru korka korka yürüdüm. "Bunu da yapmadım de... Babanı öz kardeşiyle aldatmadım de..."

Kardeşinin karısından demiştin! Kardeşinin karısı da kardeşinin de kim olduğu apaçık ortadaydı. "Anne..." Dört harf, dudaklardan tıpkı dua gibi dökülsün diye. Benimkisi neden bir lanet gibi, can çekişmenin son demleri gibi?

Hayallerinle yaşadıkların arasındaki fark hayattır. Ancak o zaman anlarsın dünyanın kaç bucak olduğunu. Bazen varlığından habersiz olduğun acıların seninle büyür, yıllar sonra göz göze gelirsiniz. Suretini tanıyamazsın, kaçacak yerin yoktur. Dizlerinden sarılan çaresizlik seni bağlar, acıya mecbur kalırsın.

Amcam ölmüştü... Benim amcam yıllar önce ölmüştü.

Bir gün içerisinde yıllardır babam bildiğim adam ölmüş gibi hissettim. Çünkü benim babam olmadığını öğrendim. Şimdi ise öz babamın ölü olduğu gerçeğiyle baş başaydım.

Bu hepimizin günahı. İlk işlenen günah, hepimizin günahıydı. Ve dünyada her geçen gün işlenen günahların kefareti her birimizin boynuna sarılmış yılanlardan ibaret. Günahı yaratmak da günah değil miydi? Başımı hafifçe yukarı kaldırdım. Orada bir yerlerde beni izleyebilecek varlığın merhametine inanmak istedim. Günahı yarat, seçmek masumların işidir.

Suçluluk, sorumluluğunu pençeliyor, geriye kan gölleri kalıyordu. Kan okyanuslara taşıyor, kan evreni götürüyordu. Günahın götürdüklerini sevap geri getirmez. Sevaplar arasında savaş yoktur fakat günahlar arasındaki rekabet, büyüklük savaşı sevapla savaşımadan önce bile vardır. Sevabın tek düşmanı günah, bir günahın düşmanı bin günah.

Yıllar önce amcam, evinde başı yaralı hâlde bulunmuş. Öncesinde beyin kanaması geçirdiği ve düşerken başını vurduğu söyleniyordu. Hastaneye götürülmeden önce nabızı durmuştu. En azından bana anlatılan bunlardı.

O zamanlar ben daha kundakta bebektim.

Elimi ağrıyan göğüs kafesime yasladım.

Babam kardeşini çok seviyordu. Onu hiç görmemiş olmama rağmen beni hep ondan övgüyle bahsederek büyüttü. Her fırsatta adını anardı. Cüzdanında ölen kardeşinin fotoğrafını taşıdığını bilirdim. Fotoğraf hastanede çekilmişti, kucağında ise kundaklı hâlimle ben vardım. Bunun yükü benim için bile çok ağır, ya babam bunları öğrenseydi? Boğazımdaki düğüm nefesimi ke-siyordu.

Ben artık hangisine yetişeceğimi şaşırmıştım. Olur da senin için yeterince ağlamazsam, çaresizliğim tesellin olsun. Zehir, panzehri-ni öldürdü. Zehrime baktım, panzehrini zehirleyen zehrime...

Titriyordum, hayal kırıklığı ile kalakalmıştım. Görüp duyduk-larım kâbustan farksız. Bir kâbus kadar inanması zor ve korkunç.

“Ne kadar nefret etmiş olursam olayım, ölmesini istemezdim. Sana hamile kaldığımda aldırma istedim ama bana ‘Çocuğumu öldürmene izin veremem’ dedi. Sonra ben ısrarcı olunca tehdit etti; eğer seni doğurmazsam aramızdaki her şeyi babana söyleye-cekti. Babanı kaybetmeyi göze alamadım.”

Kaçtığını bildiğim yalanlarını kovalayamam. Bacaklarıma vu-ran sancı değil koşmayı, ayakta durmamı bile imkânsız hâle geti-rir. Bundan fazlası beni öldürür. “Lütfen sus!” Elini bana uzattı, korkak bir kediye kendine çekmeye çalışıyor gibi görünüyordu. “Yemin ederim böyle olsun istemezdim.” Başımı olumsuz anlam-da sallayarak yakardım. “Yalan söylüyor gibi konuşma lütfen. Ben artık buna dayanamıyorum.” Dış kapının koluna parmaklarımı sararken, bedenim kapının kolunu saklıyordu ve sırtım kapıya yapışmıştı. Geriye doğru ilerlerken ne ara ondan bu kadar uzak-laşmıştım?

“Yalnızca yalancılar defalarca yemin eder,” derken dudakla-rımdan dökülen hıçkırık sesleri yankılandı. Tam şu anda bağıra bağıra ağlıyordum. Hayatta en sevdiğim adam, babam...

Beni cennetin nehirleri bile aklamaz artık. Bunları duyacağı-ma ölseydim keşke. Madem o beni aldırma-mıştı, ben rahmine hiç tutunmasaydım. Hiç yaşamasaydım.

Kapıyı hızla açarak dışarı çıktığımda arkamdan annemin bağırsı sesini duydum. "Nereye gidiyorsun? Buraya gel!" Sen beni doğduğum gün kovmuşsun, beni ne geri döndürebilir? Koşarak evden kaçtım, annemden, günahlarından kaçtım. *Anneler günahkâr olmamalıydı şayet günahı doğurmak istemiyorlarsa...*

Hatalar, vazgeçilen insanlarla dolu orman; kim kaderi değiştirebilir?

Acımasız insanlar kehaneti; korkunç günahlar gerçek oluyor. Günahkârlar evreni talan ediyorken, tüm kehanetleri gerçek kılıyorlar. Yaşamak, acizce bir çırpınış şimdi gözümde. Zira anlıyorum; günahkâr olunmaz, günahkâr doğulur. Geçmişin üzerine atılmış bir suç değil, yalnızca öfke. Sorumluluğu alabilirim, günahını değil.

Hiç kimse mi yoktu yanımda? Bir damla gözyaşım, yüreğimden onlarca damla huzuru katlediyor. Kendimi delicesine yalnız hissediyorken, ağlayan gözlerimi yerden kaldıramıyorum. İnsanların bakışları üzerimde fakat kimse iyi misin demeye bile kalkmıyor. İnsan sesi duymaya aç kaldığımı hissediyorum. Vahşi hayvanların arasında kalmıştım sanki, o lanetlerle anılan insanlığa bile muhtaç kalmıştım. Ağlayarak yürüyen biri gördüğünde insanlar sadece bakıyorlardı. Çünkü kimsenin iyiliğe cesareti yok, kötülük ise doğuştan sunulmuş armağan.

Ne yapacağını bilmemek, ölmüş gibi hissetmeme sebep oluyor. Çaresizlik; ölümün numaralarından biri.

Yalnızlık, kimsesizlik ve acı...

Koşulsuz güvenilebileceğim birilerinin olmasını ne çok isterdim.

Sevgi, annem, hatta bir yabancı olan Reha bile benim arkamdan iş çevirebiliyordu.

Reha'yı tekrar hatırlamak beni kandırdığı gerçeğini yüzüme vurdu. Cazipliğin ebedi hükümdarı; günahın ta kendisi... Ona güvenmek arafta kumar oynamaktan farksız. Aslen tüm insanlara güvenmek buydu. Yalnızca Reha'nın yorumu herkesten farklıydı.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırarak sakinleşmeye çalıştım. Nasıl sakinleşecektim ki? Temiz hava mı rahatlatacaktı beni, üzerime üzerime gelen gerçeklerden sonra?

İlerde bir park gördüğümde oraya gitmek için adımlarımı hızlandırmıştım. Evden uzaktaydım, yanımda kimsesizliğim vardı. Cebimdeki telefonun titremesiyle gözyaşlarımdan bulanık gören gözlerim kasıldı. Telefonu cebimden çıkararak ekrana baktım. WhatsApp'tan mesaj gelmişti. Asıl olay ise mesajın Reha'dan gelmiş olmasıydı.

Gönderen: Reha

fotoğraf

Anlayışla karşılayacağımı söylemiştim. :)

Attığı fotoğrafa tıklayarak tam ekran yaptım. Fotoğrafta bir zarf vardı. Zarftan fotoğrafların yalnızca küçük bir kısmı çıkmıştı, zarfı tutan kemikli elleri görünüyordu.

Gözyaşları içerisinde burnumu çekerek mesajını "görüldü"de bıraktım. Yüzüme gülerek rahatça yalan söylemişti. Tamam, zaten kötü biri olduğu aşikârdı. Uyuşturucu sattığını bildiğim adamın yalan söylemesine şaşırarak değildim. Onun için ufak günahlardır bunlar. Çerez niyetine arada işler.

Parktan içeri girerek banklardan birine oturdum. Gözyaşlarım yanaklarımı hayli nemlendirmişti.

Benim evimin duvarları bembeyazdı hâlbuki. Her bir odasındaki çocukluğunun izleri, gençliğime ışık tutardı. Salondaki ahşap ünitenin üzerine dizilmiş hatıra fotoğrafları, her daim aile sıcaklığını hissettirirdi. Ufak bahçesi gül kokardı, öyle aydınlıktı ki gözlerimi bile kamaştırırdı...

Bir sabah her şey kusursuz güzellikte olacak diye uyandım. O günden sonra gözümü açtığım odalar buz kesildi. Ufak bahçemizde boynu bükük güllerin cesetleri vardı. Başımı kaldırdığım evimin duvarları katran rengine bürünmüş, hatıralarımdan geriye yalanlar kalmıştı.

Sessizliğe sığınarak gömdüğümüz ne kadar sır varsa, ailemin üzerine kara bulutlar gibi çöktü. En başında gözlerimi kamaştıran sahte aydınlığı gerçeklikte yitirmiştim.

Ben, o karanlığın ortasında tek başıma kalmıştım.

Önce yüksek sesli bir ağlama krizi sardı benliğimi. Dakikalar geçtikçe sessizleştim. Geriye hissiz bakışlarım kaldı.

Gönderen: Reha

Şu an senin bana sinirlenip sayıştırmam gerekirdi

Gönderen: Reha

Senin için endişelenmek üzereyim

Yine cevap yazmadım. Onunla konuşmaya başlarsam kendimi kaptırır, içimi dökmeye başlarım diye korkuyordum. Herkes böyleydi, herkes zor zamanlarında yanında birilerini isterdi. Karşısına biri çıktığında ise kendini onunla oyalamak, derdlerinden arınmak, kömür yatağında elmas gibiydi. Asıl sorun ise her şeyin sonunda çıkıyordu. Ben acılarından yararlanılacak bir kız değilim, olmamalıydım. Savunmasız anımda ona izin vermek, geri dönülemez hataları getirebilirdi.

Telefonu kapatıp tekrar cebime koydum. Gidecek hiçbir yerim yoktu, evim yanıp kül olmuş gibi hissediyordum. Artık ağlamıyor, tıpkı bir duvar gibi bakıyordum. Hissiz ve solgundum. Parmaklarımı hareket ettirmek dahi zor bir eylem gibiydi.

Dakikalar geçmedi ki telefonum tekrar titredi. Bu kez aramayı zira titreme kesilmiyordu. Telefonu cebimden çıkararak ekrana baktığımda Reha Özaden ismiyle karşılaştım.

Onun beni araması tekrar ağlamama sebep oldu. Çünkü ne annem ne ablam aramayı düşünmezken sadece o arıyordu. Ne hâldeydim kimsenin umurunda değildi.

Aramayı kapattım. Ardından telefonu tamamıyla kapattım.

Babama sarılmak, kolları arasında ağlamak ve sonsuza dek onun kolları arasında güvende olmak istiyordum. Ancak bugün benden babam da çalınmıştı. Nasıl kolları arasında, bir yalanın arkasına saklanabilirim?

Sadece birine ihtiyacım vardı. Hiç kirlenmemiş, hiç kirlenmemiş biri... Masallardaki iyiler gibi.

Neden büyüyünce oyun oynamayı bıraktığımızı hep merak ederdim. Her çocuk oyun oynamak isterken, her yetişkin neden

bundan kopardı? Bir dünya yarattık küçükken, içerisinde kurduğumuz karakterlerle oynardık. İstedığımız karaktere bürünür, istediğimiz gibi yaşardık.

Bir dünya yaratsam, içerisinde kurduğum karakterler günahtan arınmış olsa... İstedğim karaktere bürünsem, istediğim gibi yaşasam. Seni baştan yaratsam mesela, bu kez parmaklarına kan yerine şifa bulaşsa. Baştan başlasak misal, bu kez duygularımız saklanması gereken yüklerden ziyade parıldayan mücevherler olsa..

Bazen her istediğimiz olmazdı, olmamak zorundaydı. Verdiğim ödünlerin günü geldiğinde önümü kapatmasından korkuyorum. Reha'yı tam olarak tanımasam bile insanları tam olarak tanıyorum.

İlerde koşturan birkaç çocuk oldu, onlar da hava soğuk olduğundan çok kalmadılar. Salıncak, havanın esintisiyle hafifçe sallındı. Kendimi rahatlatmaya çalıştıkça annemin söyledikleri film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Başaramıyordum, zihnim savaş alanıydı.

Kabullenemediğim kadar canım yanıyordu.

Hayatım yalanmış. Sahip olup dert yandıklarına bile sahip değilmişim. Koskoca dünyada yalnız başımaydım. Öyle ki ailem bile yalanmış.

Titreyen dudaklarım birbirine çarparken, başımı ellerimin arasına alarak soluklandım. "Ben ne yaşıyorum böyle?"

Fısıldadım. "Bunlarla nasıl yaşarım?"

Dakikalar geçti fakat kalbimdeki acı geçmedi. Sonra arkamdan bir ses geldi. Bir sesleniş, çağrı... Önce onun sesini duydum, sonra kalbimin sesini. "Tutku!"

REHA ÖZADEN

"Hanımefendi şimdi evlerinden çıktılar Reha Bey." Dizimin üzerine yasladığım viski bardağında son bir yudumum kalmıştı. O yudumu da içip bardağı sehpanın üzerine koydum. "O şerefsizler hâlâ orada mı?"

“Evet, kızın peşinden gidiyorlar. Ama kız biraz garip, ağlıyor galiba. Ben de peşlerinden gideyim mi?” Başım resmen zonkluyordu. Parmaklarımı alnıma bastırarak hafifçe masaj yaptım. Ağrısı biraz olsun azalmamıştı. “Git, bana da konum at. Geliyorum...” dedim koltuktan kalkıp toparlanırken.

“Siz gelerseniz sakıncalı olabilir.” Doğru söylüyordu. Ama Tutku’yu yalnız bırakmak istemiyordum. Neden ağlıyordu? Benden korktuğu için mi? Ne yaparsam yapayım ona zarar verme fikrinden bile tiksindiğimi, nefretle uzaklaştığımı göremeyecekti. Görmesine engel olan kötü şöhretimin farkındaydım, ben bununla yaşıyordum.

“Orasını ben düşünürüm Mustafa.”

Telefonu kapatıp arabaya atladığımda Tutku’nun durumunu anlamak adına tepkisini az çok tahmin edebileceğim bir mesaj attım.

Vereceği tepki bana yol gösterecekti.

Gönderen: Reha

fotoğraf

Anlayışla karşılayacağımı söylemişim. :)

Mesajı gördü ancak cevapsız kaldı. Aynı anda Mustafa’dan gelen konum bilgisi ekranıma düşmüştü. Arabayı çalıştırmadan önce hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi iki mesaj daha attım.

Gönderen: Reha

Şu an senin bana sinirlenip sayıştırman gerekirdi

Gönderen: Reha

Senin için endişelenmek üzereyim

Bu kadar sessiz kalması normal değildi. Her ne olduysa gerçekten canı sıkılmış olmalıydı.

Torpidodan ağı kesici alıp yuttuktan sonra, arabayı çalıştırdım. Parmaklarımla direksiyonun üzerinde sabırsızca ritim tutuyordum. Gerginliğim had safhadaydı. Her şey kontrolümden çıkmıştı.

En azından dedim kendi kendime, en azından Tutku ablasıyla konuşup gerçeği öğrenmemiştii. Yoksa onu durdurmak, koruyabilmek kadar imkânsız olacaktı.

Bunca imkânsızlığın içinde, gözlerine bakabilmek ne zordu. *Seni bu bataklıkta tanımak istemezdim.* Hele ki o bataklığın üzerinde kurulu olan düzeni sağlayan adam olarak karşına çıkmayı hiç istemezdim.

FUAT DEMİRAY

On üç yıl önce

şu dünyada insanın kardeşinden değerlisi olamazdı. Ben böyle büyümüşüm, başka türlüşünü bilmezdim. Ancak evlendikten sonra öncelikler değişmişti. Hayatın da kanunu budur, kaçamazsın. Herkes için böyledir, kimse reddedemez. İnsanın canından kanından olandan değerlisi olur muydu hiç? Kendi aileni kurduğunda, artık aile üyelerin annen baban kardeşlerin değil, karnla çocukların olurdu.

Evlilik, benim için uyum sağlaması zor bir süreçti. Ne zaman ki çocuklarımız doğdu; o zaman birden o sıcak yuvanın babasına dönüştüm. Bu rol üzerime sıkıca sarıldı, gerçekten baba oldum. Sorumluluklarım, fedakârlıklarım arttı, hepsi onlar içindi. Onların gelişiyile kalbim de büyüdü sanki.

Şimdi koridordan yanıma koşuşunu duyduğum küçük kızımı daha görmeden yüzümde bir tebessüm oluştu. Küçük ayaklarıyla patır patır gürültüsüyle koşuyordu. Annesi binlerce kez koridorda koşmaması gerektiği konusunda onu uyarsa da pek laf dinlemezdi.

Siyah deri cüzdanımı Tutku'ya harçlığını vermek için cebimden çıkardığımda hemen yanıma varmıştı. Ona döndüğümde gözlerini cüzdanıma çevirdi. Meraklı gözleri iri iri açılmıştı. Ben parayı alırken, cüzdanın şeffaf bölmesine koyduğum fotoğrafı işaret etti: "Bu benim, değil mi baba?"

Beş lirayı cüzdanla baş parmağım arasına sıkıştırdım. Boncuk gözlerine bakarak gülümsedim. "Evet babacığım." Birkaç kez ona bebeklik fotoğraflarını gösterdiğimizden, gördüğü her bebek fotoğrafı için "Ben miyim?" diye sormaya başlamıştı.

Küçük parmağıyla Melih'i gösterdi. "Peki bu adam kim? Sen misin?"

"Çok ayıp, insan babasını tanımaz mı?" Hemen suratını astı. Onunla uğraştığımı anladığından kapris yapıyordu. "Fotoğraf eski ama... Senin sakalların var, burada yok."

"Ben değilim de ondan."

Kollarını birbirine dolayarak kaşlarını çattı. Siyah ince kaşlarının altından dik dik bakıyordu küçük cimcime. "O zaman neden bana çok ayıp diyorsun? Zaten sen değilmişsin ki. Sen olsaydın hemen tanırdım." Dilde pabuç gibi tabii... El kadar kız, laf yetiştiremediği adam yok. Sen olsaydın hemen tanırdım demesi yok mu? Canımı istese verecek kadar içten seviyordum onu. Baba olmak çok başkaydı, hayatım boyunca böyle bir sevgiyi yüreğimde hissetmemiştim.

Kollarının altından yakalayıp kucığıma aldım ve yatağın üzerine oturdum. Kucığımda benimle fotoğrafa baktı. "O senin amcan, benim tek kardeşim. Sen daha bebekken öldü."

Dudaklarını büzerek minik parmaklarını fotoğrafın üzerindeki baş parmağıma sardı. "Keşke ben de onu görebilseydim."

"Keşke..." dedim içli içli. Keşke şu anda yaşıyor olsaydı da kızım da onu tanıyabilseydi.... Ölüm bizi erken ayırmıştı. Son kez Tutku'nun doğumuna geldiği günü unutamıyordum. Biz abi kardeşten öteydik. Melih benim için çok kıymetliydi. Yeri geldiğinde ben ona baba olmuştum, o da bana evlat. Hoş, aramızda hepi topu beş yaş vardı ama babasız büyüyünce kim büyükse baba rolünü üstlenen de o oluyordu. İster on yaş olsun ister bir yaş, fark eden yoktu.

Küçük kızımın koyu renk saçları arasına bir öpücük kondurdum. Yavrum ölümü duyunca duygulanmıştı. Tutku biraz daha duygusaldı. Hele ölümle ilgili bir şey duysun, gözleri doluverirdi.

Ağladı ağlayacak yüzünü benden saklıyordu. Onu böyle görünce daha çok üzüldüm.

Ne acı, ölümü küçük çocukların masum gözyaşları bile değiştiremiyordu.

SEVGİ DEMİRAY

İki gün önce

Şimdi inandıklarımın geriye kalan bir avuç kandırmacayken, endişe içimi yiyip bitiriyordu. Peşimden geldiğini fark ederek, "Seni gördüm! Resmen ona uyuşturucu veriyordun!" dedim. Öfke ve şaşkınlıktan nefes nefese kalmıştım. Kolumdan tutarak beni durdurdu. Az önceki adam, hâlâ aynı yerde duruyordu. Az sonra sırtını bize dönerek ağır ağır yürümeye başladı.

"Yanlış anladın, öyle bir şey değildi." Böyle bir şeyi nasıl yanlış anlayabilirdim? Gözlerimle görmüştüm. Gördüğümü de yalanlayamazdı. Gözlerime mi inanacaktım, ona mı? "Bana yalan söylemeyi kes. Adam seni yanımdan alıp köşeye çekti, haraç keser gibi! Ona ne verdiğini gördüm. Avucunda gizlemeye çalıştığın uyuşturucuyu nasıl verdiğini gördüm."

Ellerimi tutarak gözlerimin içine baktı. "Bir kerelikti. Yemin ederim ilk kez verdim. Ben zor durumdayken bana yardım etmişti, ben de ona yardım ettim."

"Sen ona yardım etmedin. Sen onu zehirledin!"

"Eğer almasaydı zor durumda kalacaktı."

"Ben aptal değilim. Zor durumda kalacak insan nasıl görünür biliyorum. Adam gergin bile değildi. Acelesi yoktu. Yüzünde pişkin bir gülümseme vardı."

"Saçmalıyorsun!"

Kaşlarını havalanırken, hâlâ görüş alanımda olan adamı kontrol ettim. "Öyle mi? Madem öyle adamın peşinden gidelim. Soralım bakalım Feyza'yı nereden tanıyormuş. Anlattığın hikâye

doğru muymuş?” Ellerimi ondan kurtararak adamın peşinden koşmaya başladım.

Feyza arkamdan “Ne yapıyorsun sen, delirdin mi?” diye bağırdı. Adamın yakınına vardığımda Feyza da peşimden gelmişti. “Hey beklesene!” diye seslendim.

Duraksayarak bana baktı. Gözleri anlamaya çalışırcasına Feyza’nın yüzünde geziniyordu. “Ne oldu?”

“Feyza’dan ne zamandır uyuşturucu alıyorsun?” Pat diye sorduğum bu soru üzerine adam Feyza’ya baktı. Kaş göz yaptığı adımı kadar iyi biliyordum.

“Sana ne kızım?”

“Feyza, kendisine bana cevap vermesini söyler misin? Malum, arkadaşın olduğunu söylemiştin.” Feyza iç çekerek başını salladı. Adamın gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

“İlk kez alıyorum.”

Titreyen ellerimi sıkıca yumruk yaptım. “Feyza daha önce de aldığını söylemişti ama...” Aslında Feyza da ilk kez olduğunu söylemişti. Yalan söylüyorsa onu yakalayabilmek adına bunu sormuştum.

“Doğru söylemiş, daha önce de aldığım oldu ama üzerinden uzun zaman geçti. Pek hatırlamıyorum. Sağlam ot bir süre sonra hafızayı da sarsıyor biliyor musun?” Tam da tahmin ettiğim gibi yalan söylemişti. Feyza’nın yaptığı kaş gözden dolayı ona göre cevap vermeye çalışıyordu.

“Sevgi kes şunu! Kafası yerinde değil bunun.” Kolumu tutan eline baktım. Yalanının ortaya çıkacağını anladığından beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. “Çek elin! Yalanlarının ortaya çıkmasından mı korkuyorsun yoksa?”

“Ben yalan söylemedim.”

“O zaman izin ver, ona sorularımı sorayım.” Tekrar adama dönerek, “Feyza’nın kimden aldığının farkında mısın peki?” diye sordum.

Sorularımı dikkatle seçiyordum, amacım onların açığını yakalamaktı. Keza sorarken farkında olamamıştım fakat sorduğum bu soru onları yakalamamı sağlamıştı.

“O ne demek? Feyza bana Reha’nın mallarını veriyor, kimden alsın? Reha’dan başkasından almam ben. Öyle Emir ile falan asla alakam olmaz. Bedava verseler almam. Gözünü seveyim Reha’ya gidip böyle şeyler söyleme.”

Feyza’nın pes ederek başını iki yana salladığını gördüm.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, kulaklarım uğuldadı. *Mahzen... Feyza’nın kendisi gibi Reha’nın da bağımlı olduğunu söyleyişi...* Başıma saplanan ağrıyla olduğum yerde kalakaldım.

Emir’i tanımıyordum. Birkaç kez görmüştüm sadece. Reha’yla aralarındaki husumeti bildiğimden dolayı adını duymuştum. Ama bu husumetin nedeninin uyuşturucuya dayandığını asla tahmin edemezdim.

Gözümün önünden Reha ve Feyza’yla geçirdiğim vakitler geçti. Baştan başlamak istedim, bir kez de bunları bilerek tekrar yaşamalıydım. Bu defa davranışlarının altındaki art niyeti görebilirdim.

Yaşadığım şoka rağmen oyunumu devam ettirdim. Gördüğüm zaafına yürüdüm. “Daha önce hiç Emir’den almadın mı yani?”

“Reha’nın düşmanı benim de düşmanımdır!” dedi.

Dudaklarımı büktüm. “Güzel... Müthiş...” Yalancı bir takdirle alkışladıktan sonra arkamı dönerek hızla oradan uzaklaştım.

Feyza’nın varla yok arası adama, “Sen ne yaptın ya...” dediğini duymuştum.

Dakikalar sonra Feyza koşar adımlarına yetişti.

Zamanında beni korkudan susturanlar, meğer en yakınlarım-mış. Korktuğumu bildiği hâlde umursamayanlar, hiçbir şey olmamış gibi yüzüme bakanlarmış.

Konuşmasına fırsat vermeden öfkeyle söze girdim. “Belki inanılmaz yakın değildik ama sen benim arkadaşımydın Feyza. Bana göz göre göre yalan söyledin. Mahzen’den ve arkasındaki adam-

lardan ne kadar korktuğumu anlatırken beni dinledin. Onlardan biri olarak, onlar gibi olarak dinledin!”

Sakince bana baktı. “Olması gereken buydu.” Az önceki kadına ne olmuştu? Karşımda bambaşka biri vardı sanki.

“Okulda ikinci yılımdı. Boğazıma bıçak dayadılar benim! Sırf onları gördüm diye az kalsın beni öldüreceklerdi. Kaçacak yerim yoktu, bana zarar vermelerine engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Üzerinden yıllar geçti, ben o gün yaşadıklarımı hâlâ atlatamadım. Sizi Mahzen’e girerken gördüğümde bana ‘onlar gibi değiliz’ dedin. ‘Biz sadece kullanıcıyız, bundan nefret ediyoruz’ dedin. Bir ton kendini acındırdın bana. Sana yardım etmek istedim ben ya. O illeti bıraktırmak istedim. Hâlbuki sen bizzat o illeti satanlardanmışsın. Sana anlattım, ne kadar korktuğumu sana anlattım! Şimdi karşıma çıkmış, olması gereken buydu diyorsun. Olması gereken neydi biliyor musun? İlk günden polise gidip her şeyi anlatacaktım, bunların hiçbirisi olmayacaktı.”

Sabırsız adımlarımı kesen, önüme geçmesi oldu. Sesimdeki acıya kulak asmadı. Neler hissettiğimi biraz olsun önemsemedi.

Tıpkı bir canavar gibi, “Yıllarca unutamayacağın bir travma daha mı yaşamak istiyorsun?” dedi.

Duraksadım, dudaklarımı birbirine bastırarak gülümserken, başımı farklı bir yöne çevirdim. Önce duyduklarımı kabullenmeye ihtiyacım vardı. Ruhuma çöken korku beni boğuyordu. “Sen benim arkadaşımydın, şimdi beni tehdit mi ediyorsun?” Bana karşı iyi olmak zorunda değildi, en azından arkadaşım olarak kötü olmasaydı. Yeminler ederek yalan söylerken, sesi titreseydi bari. Biraz olsun çekinseydi. Ben korkularımı ona anlatıp, onun yanında ağlamıştım. Oysa onun, korktuğum o kirli insanlardan hiçbir farkı yoktu.

Nasıl da sahtekârdı, nasıl da kandırmıştı beni...

“Artık konu sadece sen değilsin, kardeşin Tutku da bu işin içinde.”

“Ne? Ne saçmalıyorsun sen?”

“Reha’yla bir ilişkisi olduğunu biliyorsundur herhâlde.”

Tahammülsüzce “Feyza...” demiştim ki sözümü keserek; “Aşk insanın gözünü kör eder işte. Küçük kardeşin aşkının peşinden koşarken yasa dışı işlere bulaştı!” dedi.

Tutku, buzdolabı gibi bir kızdı, aşktan gözünün kör olacağına inanamazdım. Hele ki onun yasa dışı işlere bulaşacağına hiç inanmazdım. “O böyle bir şeyi asla yapmaz.”

“Tutku, senin aksine en başından beri onun uyuşturucu sattığını biliyordu. Buna rağmen onu kabul etti. Elvin sana Mahzen’de Tutku’yu gördüğünü yetiştirmiş. O zaman bile mi şüphelenmedin? Mahzen’i yalnızca sayılı satıcı bilir. Senin gibi görmemesi gereken şeyleri görenlerin de sonu iyi bitmiyor. Biraz düşünsen anlardın. Böylesine gizli geçitleri barındıran bir yere, herkes elini kolunu sallayarak girebilir miydi Sevgi? Tutku’nun orada ne işi var diye hiç düşünmedin mi? Ne sandın?”

İnanması güçtü. Ancak Mahzen’de ne iş olduğu sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu zamana kadar buna neden dikkat etmemiştim ben?

Tutku’dan önce, korkum yüzünden polise gidemezdim ben zaten. Kimse böyle bir şeye cesaret edemezdi.

Mahzen’e Feyza sayesinde girip, istediğim gibi Reha’yla konuşmuştum. İkisinin de Tutku’nun bu işlerin içerisinde olduğuna dair net konuşmaları beni ikna olmaya zorlamıştı. Yine de içimde ufak da olsa şüphe vardı. Tutku’nun gerçekten bunu yapmış olabileceğine inanmıyordum. Asıl susma sebebim korkumdu.

Bu adam Tutku’nun hayatını da yakacaktı.

Feyza o sırada Mahzen’den çıkarak bizi yalnız bıraktı. O gün Reha’ya Tutku’dan uzak durmasını söyledim. Eğer dediğimi yapmazsa ağır sonuçları olacağını söyleyerek, tehdit ettim. Kafamda hazırladığım kozum Emir’di.

Reha bir an bile düşünmeden reddetmişti.

Yüzünde buz gibi ifadesi, gözlerinde yanan cehennemle “Şu dünyada beni Tutku’dan uzak tutabilecek güç kimsede yok. Tanrı

ve Tutku'dan başkasının buna ne gücü ne de aklı yeter!" dedikten sonra bir an olsun istifini bozmadı. Olacaklardan biraz olsun korkmuyordu.

Öyle ki bu adamın Tutku'nun hayatını yakacağı kadar, Tutku da onunkini yakacaktı.

Tam o anda kapı açıldı ve içeri Tutku girdi. Gözlerim onun üzerine çevrilirken öfkem yüzüme yansdı. Buraya ne zamandır böylesine rahat girip çıkıyordu?

"Gitmek için kovulmayı bekliyorsan, benim için sorun değil," dedi Reha.

"Bana bunu yapamayacaksınız. Bunu bana yapamazsınız Reha! Pişman olacaksınız, ikiniz de!" Bağırışımla sesim dört duvar arasında yankılanmıştı. Feyza'nın da onun da başını ağrıtmak için elimden ne gelirse yapardım. Tutku'ya baktım. Bu dünyaya ne çabuk uyum sağlamıştı.

Odadan çıkarken demir kapıyı sertçe kapattım. Tutku'nun arkamdan bağırışını duyar gibi oldum. "Bekle! Nereye gidiyorsun?" Gerçekten merak ediyorsa peşimden gelebilirdi fakat *gelmedi*.

Oradan çıktıktan sonra Emir'in mekânına gittim.

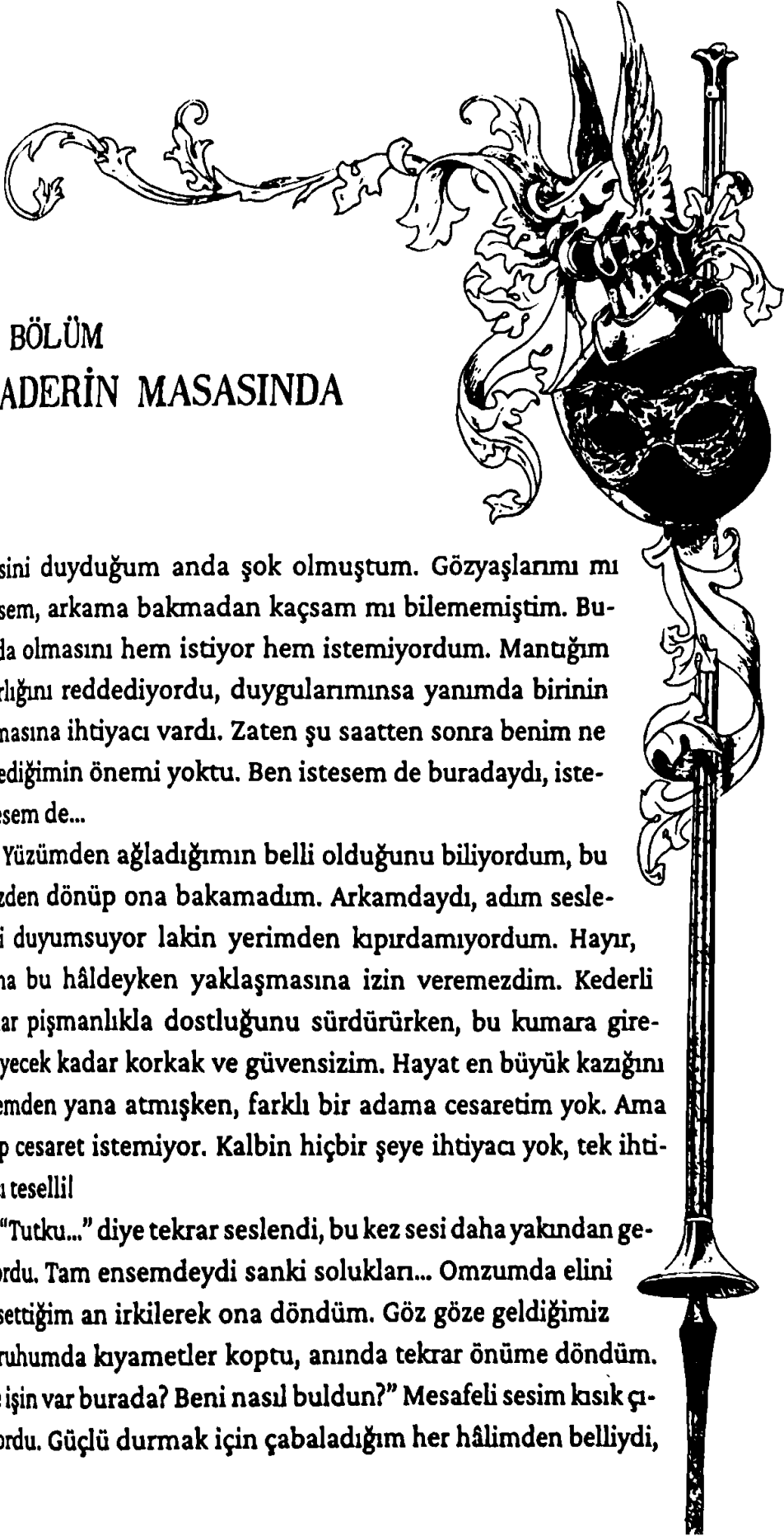
"Şüphelerinde haklısın. Okulun içinde uyuşturucu satıyorlar. Torbacılar gizli geçitlerden okulun içine giriyor."

9. BÖLÜM KADERİN MASASINDA

Sesini duyduğum anda şok olmuştum. Gözyaşlarımı mı silsem, arkama bakmadan kaçsam mı bilememiştim. Burada olmasını hem istiyor hem istemiyordum. Mantığım varlığını reddediyordu, duygularımınsa yanımda birinin olmasına ihtiyacı vardı. Zaten şu saatten sonra benim ne istediğimin önemi yoktu. Ben istesem de buradaydı, istemesem de...

Yüzümden ağladığının belli olduğunu biliyordum, bu yüzden dönüp ona bakamadım. Arkamdaydı, adım seslerini duyumsuyor lakin yerimden kıpırdamıyordum. Hayır, bana bu hâldeyken yaklaşmasına izin veremezdim. Kederli anlar pişmanlıkla dostluğunu sürdürürken, bu kumara giremeyecek kadar korkak ve güvensizim. Hayat en büyük kazığını ailemden yana atmışken, farklı bir adama cesaretim yok. Ama kalp cesaret istemiyor. Kalbin hiçbir şeye ihtiyacı yok, tek ihtiyacı tesellil

"Tutku..." diye tekrar seslendi, bu kez sesi daha yakından geliyordu. Tam ensemdeydi sanki solukları... Omzumda elini hissettiğim an irkilerek ona döndüm. Göz göze geldiğimiz an ruhumda kıyametler koptu, anında tekrar önüme döndüm. "Ne işin var burada? Beni nasıl buldun?" Mesafeli sesim kısık çıkıyordu. Güçlü durmak için çabaladığım her hâlimden belliydi,

ne kadar başardığım ise muamma... Fokur fokur kaynayan acılan buz gibi kayıtsızlıkla soğutmaya çalışıyordum.

Reha, önümden dolanarak bankta hemen yanıma oturdu. "Neyin var senin?" Kaşlarımı çattım, sorularımı geçiştirmişti.

Lütfen git, yoksa hep gel isterim...

Boğazımı temizleyerek "Sorumun cevabı bu değil!" dedim. Ona bakmıyor, karşıya bakarak konuşuyordum. Yanımdaki bedeninin hareketlendiğini hissettim. Bana daha fazla yaklaşıp yüzümü inceledi. "Ağladın mı sen?" Anında gözlerim irileşirken hızla ona döndüm. "Sana ne, defolup git başımdan!" Gözleri sürekli yüzümün farklı yerlerine kayıyordu. Siyah kısa saçları, rüzgârın etkisiyle alnına düşüyor, rüzgâr yönünü değiştirdiğinde tekrar havalandırıyordu.

Kaşları çatıldı, irisleri göz kapakları arasına sıkıştı. "Sorun ben miyim?" Ne diyeceğimi bilemedim, şaşkınca ona bakarken böyle düşünmüş olması çok farklı hissetmeme sebep oldu. Onun yüzünden ağlamamıştım ama onun yaptıklarına da öfkeliydim. "Ne?" Artık doğrudan gözlerine bakıyor, hiçbir çekinceye sahip olamıyordum.

"Duydun, sorun ben miyim? Neden ağladın?" Derin bir nefes verdim. Derhâl bu düşünceden vazgeçmesini istiyordum. Sesim yükselirken, "Senin gibi bir serseri için ağlayacağımı düşünmedin herhâlde?" dedim.

Tekrar rüzgâr esti, saçlarım yüzüme yapışırken elimle geriye ittim. "En son olanlardan sonra bana cevap vermiyorsun, şimdiyse seni ağlarken buluyorum. Ne düşünebilirim?" Gözlerimi sıkıca yumdum. Gözlerimi tekrar açıp ona baktığımda üzerime doğru eğilmiş, dikkatle bana bakıyordu. Neredeyse bana yalan söylediğinin farkında olduğumu söyleyip öfkemi kusacaktım. Sonra duraksadım, dedim ki bırak o bilmediğimi sansın... Madem o seni kandırdı, sen de onu kandırabilirsin.

Eğer yalan söylediğini öğrendiğimi bilirse, yeni önemler alırdı. Beni zararsız, elinde tuttuğu kolay lokma olarak görsün, böylece yeri geldiğinde yenmesi daha kolay olur.

“Konunun seninle ilgisi yok, uzatmal” dedim. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Saçım tekrar yüzüme doğru savrulurken, parmakları saçlarımı yakalayarak geriye itti. Bu hareketiyle şaşkınca ona bakmıştım. “Öyleyse sorun ne?” Reha... O ses tonuyla bana böylesine bakarken, tekrar ağlayacak hâle geliyordum. Ağlamam burnumdaydı, her an kendimden geçerek ağlayabilirdim. O gözyaşlarımı görmesin diye kendimi zor tutuyordum.

Cevap vermek görevdi sanki, aksi mümkün olamazdı. Onu terslemek ise üç büyük günahdan biriydi.

O bir *akılbaz* gibi... Zekâsıyla manipüle ettiği kurbanlarını, köleden farksız hâle getiriyordu. Reha’yı hayatınıza yazan kaderi şayet değiştirmek isterseniz, en başından onun büyüüne kapılmamalısınız. Kaderden kaçın, *kaç* ve kurtar kendini. Kurbanların hiçbirinde zincir yoktu çünkü.

Başımı iki yana salladım. “Bunu sana söyleyeceğimi düşündüren nedir? Bir kez kovulduğunda anlamıyor musun sen? Gitmen için tekrar tekrar mı kovulman gerekiyor? Burada olmanı isteseydim aramanı yanıtlardım.” Hâlâ beni nasıl bulduğu soru işaretiydi. Tesadüf eseri mi görmüştü acaba? Ben bunları düşünürken Reha hiç beklemediğim bir şeyi yaptı.

Kolunun birini sırtımın arkasından geçirerek omzuma attı. Anında irkilerek geri kaçmaya çalıştığım da, diğer eliyle yüzümü yakalayarak kafamı göğsüne bastırdı. Etim ateşe batırılmış gibiydi ve korkuyla geri çekilmeye çalıştım. İkinci kez bunu yapıyordu. Zaaflarımı biliyor, ona göre hareket ediyordu. Tehlikeydi bu, limandı. Ben yanan çok liman görmüştüm, buna cesaretim de güvenim de yoktu. O kollar beni savunmasız bırakarak, beni savunacak. Önce beni yenecek, sonra koruyacak. Nitekim yenilgiden sağ çıkmak, limana sahip olmak demek. Kimsesizler, yenilgiye hep mahkûm... Çünkü kimsesizleri kimse sevmemiştir. Sevilmeyen çocuklar, gördükleri ilk sevgi kırıntısına sarılırlar.

Dudaklarım titrerken, yumruk yaptığım elimle göğsüne vurdum. Geri çekilmeye çalıştıkça beni daha çok kendine çekti. “Bırak

beni!" Omzumdaki elini belime kaydırarak sıkıca kavradı. Başımı çekmeye çalıştıkça, eliyle bastırıyordu. Yumruklarım hızlandı, oysa hiç umursamadı. "Beni... bırak!" diyen sesim kısık, yardıma muhtaç çıkıyordu.

Kurtulmaya çalıştığım rengârenk bataklık beni kendine çekiyor.

Kirpiklerime dayanan gözyaşlarımı zorla evine gönderdim. Güçlü olmalıydım, gardımı indirdiğim ilk an sonum olurdu. Zira beraber güldüğümüz insanları değil, beraber ağladığımız insanları asla unutmayız.

Çenesini başımın üzerine yaslariken, sol elini yanağımdan çekerek omzuma koydu, sağ eli hâlâ belime sıkıca sarılıydı. "Şşş..." diye mırıldandı rahatlatıcı sesiyle.

Babanı yıllar önce aldattım, benim için istenmeyen bebektin.

Omzumdaki şeytan, başkalarının günahlarını benim defterim üzerine kazımaya başladı.

Baban bunları asla bilmemeli. Öğrenirse ne olur biliyor musun?

Ben yazılan günahları kabul etmeyi istemedim. Sesimi çıkarıp konuşamadım da. Her defasında korkumla sustum. Birilerini kaybetmekten, birilerine zarar vermekten...

Sessizliğim benim en büyük suçum, göğsüme yaslanmış keskin bıçağım oldu.

Eğer seni doğurmazsam, aramızdaki her şeyi babana söyleyecekti. Babanı kaybetmeyi göze alamadım.

Ben de onu kaybetmeyi göze alamazdım. Mahvolmuştum, yanında olmamam gereken insanın tesellisiyle karşı karşıyaydım.

Neden her defasında en kötüsünü yaşıyordum?

"Geçti, buradayım." Çenem artık titriyordu, ağladı ağlayacak durumdaydım. Ağlamamı daha ne kadar tutabilirdim? İçinde bulunduğum acizlik beni mahvediyordu. Ellerim tıpkı bir ölünün elleri gibi yığılıp kaldı. Omzuna tutunan parmaklarım, çok güçsüzerdi. Burnum boynuna sürtünürken âdeta yanıyordu. Gözlerimi yumdum, derin nefesler aldım.

Kurtuluşum yoktu.

Başım Tanrı tarafından tam olarak Reha'nın omuz ve boyun boşluğu ölçüsüne göre ayarlanmıştı sanki, yapboz parçaları misali yüzümü karşılıyordu. Kafamı biraz daha çevirerek yüzümün tamamen boyun boşluğuna gömülmesini sağladım. Kalbimin atış sesleri kulaklarımda yankılandı. Annemin aklıma gelmesiyle kolunu sıkarken nefes almayı kestim. Ağlamamak için kendimi kasmayı sürdürürken Reha hiçbir şey söylemiyor, yalnızca bana izin veriyordu. O an ben de kendime izin veriyordum. Kurak ruhumun susuz toprakları, şefkatin suyuna ihtiyaç duyuyordu.

Ona sınıyor, ona sığınıyordum. İstemediğim, korktuğum yerdeyim. Beni kendine mecbur bırakıyor, bunu yapması için tek bakışı yetiyordu.

Titreyen bedenimi sıkıca sarmayı bir an olsun bırakmadı. Annemin yapamadığını, Reha yaptı. Belki... Belki babam olsa yapardı ancak artık benim babam bile yoktu. Yüzüne bakabilecek bir babam yoktu, onun kızı değilken nasıl onun yüzüne bakar, ihaneti haykırırcasına "baba" derdim?

Düşünmek beni kötü yapıyordu. Geriliyor, ağlamaya başlıyordum. Omuzlarım sarsılıyor, ağlamayacağım diye kendimi kasmaktan başım ağrıyordu.

"Ama burada olmamalısın..." Teslimiyet. Sözlerim yardım çağlığı, teslimiyet göstergesiydi.

"Ama burada, senin yanıdayım." Onun yardımını kabul etmek, ona güvenmekle eşdeğerken, resmen ona teslim oluyordum. Duvarları hiçe sayıyor, ona izin veriyordum.

Dakikalar içinde, kafamı dağıtmak için yaptığını düşündüğüm bir soru yöneltti. "Huzurlu olduğunu gördüğüm tek an hangisiydi, biliyor musun?" Siyah saçlarım arasında dudakları gezindi. Kendimi çok yabancı hissettim. Bizzat kendime yabancılaştım. Sessiz kaldım çünkü yaralarımın üzerine üflüyormuş gibiydi. Ürperiyor, kaçmak istiyor yine de anlamsız bir rahatlamanın kuşatması altında kalıyordum.

Beni çıkmaza götüren düşüncelerimden sıyrılarak "Hangisiydi?" diye fısıldadım.

Dudaklarını hâlâ başımda hissederken çok geçmeden dudakları çekildi. "Seni evine bıraktığım gün, güldün ya hani... Kafanın üzerinde, gözlerinin derinliklerinde hep kara bulutlar var gibiydi. Bir tek o an güneş açıyordun. Canını yakan ne varsa üzerini kapayıp gülmüştün. Şimdi yine aynı şeyi yapıp bana huzurlu bir anıyı soruyorsun. Tutku, sen kartlarını bildiğin kumara giriyorsun." Kartlarını bildiğim kumar, sonuçlarını değil. Ve bu sonuçlarından habersiz olduğum kumar sonum değil, başlangıcım olacak. Güven, onun en büyük oyunu. Kadınlar ona güvenmezler, ben neden güvendim bilmiyorum. Sözlerine nasıl cevap vereceğimi bilmiyor, kendimi onun denizine bırakıp bırakmamak arasında gidip geliyordum.

Bana "Kendi günahını seç!" demişti. Onu dinleyip kendime bir günah seçtikten sonra değişen hiçbir şey olmadı. Kimse kimsenin seçtiği günahlarla ilgilenmiyor, çünkü seçtiği günahlardan kaçınanlar masumlardan oluşuyor. Evrendeki kimse masumlara saygı duymaz. Masumiyet saygı duyulandan çok alay edilen bir şey. Bu yüzden; günahı seçenler değil, günahı yaratanlar kazanıyordu.

Kolları gevşediğinde geri çekilerek gözlerine baktım.

Göğüs kafesinde annemin anlattıklarının ağırlığını hissederken sertçe yutkundum. Durdurmaya çalıştığım gözyaşlarım hâlâ orada, akmak için en ufak emre nöbet tutuyorlardı.

Seninle bir günahı yaratalım. Herkes saygı duymak ve kaybetmek zorunda kalsın. Zihninde asılmış desiseler*, ceninden geliyor. İşte tam da bu yüzden biz hep karanlık gökyüzüne bakacağız. Tanrı'nın mecbur ettiği gökyüzü tıpkı elmas gibi parlayadursun; bizler kendi mecburiyetlerimizi hatalarımızla harmanlayacağız. Güneş açsa, kuşlar uçsa, gün yeniden doğsa dahi biz hep karanlığın çocukları olarak kalacağız.

Karanlığın doğurduğu, karanlığın beslediği ırk; insanlık...

Ruhunun midesindeki dev canavarı; kara delik misali günah emiyor. Karanlığın beslediği evlatları; daima günaha susamış. Biz Âdem'in, Havva'nın değil; "Karanlığın Aç Çocukları"yız. Burada

* Aldatma, oyun

ışık ancak karanlığın yokluğunda can bulabilecek kadar zayıf; karanlık her geçen gün evlat edinirken aydınlığın sonu geliyor. Gurdayan karnını günahla besleyecek; aydınlıkta kalmak istiyorsan kaç. Lakin ben... Ben kaçamadım.

Yıllarca varlığını sürdüren ırkın saltanatı,
Karanlığın Aç Çocukları.

Sesi kısılmış mazlumların aydınlık acısı,
Süregelmiş aydınlık avcıları.
Karanlığın aydınlığın boğazına çektiği çakı,
Yalnızca aydınlıkta kalp ağrısı.

“Bana kartlarını bildiğin kumar diyorsun, söylesene bu masadaki herkes bilmiyor mu? Ben sadece artık... Kazanan olmak istiyorum.” Sustum, Reha’nın irisleri parladı ve bir anda ensemden yakalayarak yüzümü yüzüne çekti. Nefesim kesilirken şokla ona baktım. Dudaklarımız arasında o kadar az mesafe vardı ki, nefesinin sıcaklığını doğrudan dudaklarımda hissedebiliyordum. “Sen kazanan olmak değil, benimle kazanan olmak istiyorsun... Benimle başladığın yolda en sonunda beni yenmek istiyorsun.” Kaşlarım çatılmaya meyillenirken gözlerim kısılarak sivrildi.

“Bir gün kazanmak için seni yenmem gerekseydi, bunu yaparken gözümü kırpmazdım. Bunun seni şaşırtmıyor olması gerekir. Bazen kim olduğunu unutuyorsun...” Daha bugün öğrendiklerimin acısını yaşayamadan dik durmak zorundayım. Yanımda olan adam en büyük tehlikeyken, bu her neyin bedeliyse kabul edemiyorum. *Ben bunları hakketmedim.*

Gözlerimin derinliklerinde olduğunu söylediği kara bulutlar bu kez onun gözlerindeydi. “Doğru, unutuyorum.” Birden ortamın havası değişti. Boğucuydu, kalbim daralmıştı. Fakat Reha bambaşka telden çaldı. “Seni evine bırakmamı ister misin?” Hiçbir şey olmamışçasına bana bu soruyu sormuştu. “Hayır. Senin evine defolup gitmeni isterim ama...” Eve gitmek istemiyordum.

Nasıl gerçekleri bile bile o evde yaşayabilirim? Dayanamazdım, bu kadarına susamazdım.

Ne babamı ne de annemi görecektim gücüm vardı. O eve dönecek gücüm yoktu ancak dönmek zorundaydım. Beş parasız sokakta yatamazdım. O eve dönmek cehennemnin gözlerine bakmakla aynı şeydi. Bunu uzun vadede yapamazdım.

Evden ayrılmak istediğime karar verdiğim ilk an buydu.

Kendi paramı kazanmalıydım. Dönem başında umutlarla uyandığım sabahı hatırladım. Tek yolum uzun zamandır hayalini kurduğum meslekten geçiyordu. Başka türlü evden ayrılmazdım. Aklıma hemen görüştüğüm butikler geldi. Artık babamın vereceği tepki önemsizdi. Ben gemileri yakmıştım.

Bir süre para biriktirmeye karar verdim. Sonra kendime bir ev bakar ve ayrı yaşamaya başladım. Böylece onlar da benim yokluğumda *gerçek bir aile* olurlardı.

Gözlerini bankın etrafında gezdirerek sordu: “Ne yapacaksın burada tek başına?”

Dudaklarımın arasından derin bir nefes verdim. Bu böyle olmayacaktı. Ayağa kalktım. “Peşimden gelme, beni rahat bırak!”

O gün eve yürüdüğüm süre boyunca peşimden geldiğini biliyordum. Ben evime girdikten sonra karşı sokağın yolundan geri dönmüştü.

Bir hafta sonra

“Benim sana iş başı vereceğim maksimum para, iki bin TL aslında. Ama senin güzel yüzün hatırına iki bin beş yüz diyorum. Daha üstünü vermiyoruz,” demişti prova mankenliği için görüştüğüm bir firma.

İnternet satışları için fotoğrafları çekilecek iki farklı koleksiyon vardı. Toplamda beş bin TL alacaktım. Açıkçası önceden tecrübem olması işimi kolaylaştırmıştı. Çevrem sayesinde iş bulabilmiştim. Aksi hâlde işim zordu.

Günlerdir evde kimseyle konuşmuyordum. Annem hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu zaten. Ben babamın gözlerine bile bakmazken o hiçbir şey yapmamış gibi gülümseyebiliyordu.

Artık yorulmuştum. Düşünmeye bile gücüm kalmamıştı. Tek istediğim bir an önce buralardan uzaklaşmaktı. Babam mankenlik olayını duyduğu anda çıldıracaktı, ben de bunu fırsat bilerek gidecektim.

Stüdyonun adresine vardığımda taksiden inerek binadan içeri girdim.

Birkaç görevlinin yönlendirmesiyle tekerlekli kıyafet askısının olduğu perdeli kabine girerek, içlerinden kırmızı elbiseyi üstüme giydim. Üzerimi giyinirken dışarıdaki insanların sesine müzik eşlik etti.

Perdeyi çekip açtığımda kameranın arkasında Reha Özaden'i görmeyi beklemiyordum. "Ya sen gittiğim her yerde karşıma çıkmak zorunda mısın? Bilerek yapıyorsun değil mi?" Bu kadarının da tesadüf olamayacağı aşikârdı.

"Bize izin verir misiniz? Haluk Bey'e söyleyin burası bende, kimseyi içerde istemiyorum," demesinin ardından herkes ilgilen-diği işi bırakarak dışarı çıktı. Bizzat patrondan torpilli bir fotoğrafçı olunca kimse itiraz edemiyordu.

Öfkeyle ona bakan gözlerime oldukça sakın bakışlarla karşılık verdi. Ruhumu çekip çıkardı, beni en küçük parçalarımın hiçe saydı. Dudakları şeytanice kıvrıldı.

Gözlerini şeytan görse kıskanacak ifadesi, o günaha davet; zarfı ise zehirle kaplanmış. Kendi gururunuzla değil, yalnızca ona hesap vereceksiniz.

"Bunun bir tesadüf olduğunu söylersem inanır mısınız?"

"Hayır?"

"Bence de inanma, oldukça yalan çünkü."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını olumsuz anlamda sallayarak, "Sadece doğruyu söylüyorum. Deneyeceğin iki koleksiyon kıyafet var ve sen hâlâ oya-

lanıyorsun. Seni endişelendirmek istemem ama gerçekten kasıtlı zamanımız var,” dedi.

Yanıma gelerek elimi tuttu. Ardından beni stüdyo ışıklarının önüne getirerek, tekrar kameranın arkasına döndü. “Korkma, öyle bir hayat yaşa ki,” dedi ve devam etti: “Kaderin masasında ki tüm kartları yaksın.” Ama Reha, sen yakmaya kartlardan değil, hayatımdan başladın...

Benimle bu kadar yakından ilgilenirken aklından neler geçiyordu? Amacı neydi? Çünkü sınırsız adamların, hiçbir şeyde sınırı ve kuralı olmazdı.

Kim olduğun, kim olduğumla alakalı. Çünkü ben seni nasıl istersem, öyle olacaksın. Herkesin, herkes hakkında bir fikri var fakat kimsenin düşünmediği gerçek, fikirlerin çıktığı aklı temsil etmesidir. Dedim ya, kim olduğun kim olduğumla alakalı. Ben kötüysem, seni de kötü yaparım. Ve ben iyiysen, seni de iyi görürüm. İnsanlar çevrelerindeki insanları kendinin taraftarları olarak görürler. İyi ya da kötü. Her şey bize ait...

Kalbimin derinliklerine gömdüğüm acılarım, omuzlarımdan dik duruşunu değiştirmiyor. Tamam diyorum, bu da geçecek. Sen işi ne bak sadece...

Kaderi değiştirebilir miydim? Reha'yı ve tüm gerçekleri yok edip, tekrar yazabilir miydim? Ben, bir adamı yeniden kaleme alıyorum. Kalemim durmadan mürekkep akıtırken, kaleme aldığım kader değişmemek için direniyor. Parmaklarımda silahlarım yoktu ki savaşılabilecek olsunlar. Ben, parmaklarıma sığınan seslerin gürültüsüyle ayaktayım. Ve ben bir adamı kaleme alırken, o adamın kalemine tutsak olup yenilmekten kaçınıyorum. Eninde sonunda ben yalnız bir kadınum...

Benim kimin çocuğu olduğumu babam da öğrenseydi, o da onlar gibi olacaktı. O da beni yalnız bırakacaktı. Nasıl bırakmazdı ki? Ben, kardeşinin ve eşinin ihanetiydim.

Tekrar burnumun sızladığını hissederken kendimi telkin ettim, işe yaramadı. Nefes alamadığımı hissettim. Ardından gözle-

rim oyalanacak ve beni sakinleştirecek bir şeyler aradı. Sonra onu buldum, Reha'yı... Sana verdiğim değer mi olacak, canım mı?

Buna yalnızca sen karar veriyorsun. Yalnızca adın da kahraman... Her acı gibi.

Gece gelsin, gelsin ve adım yüreklere tıpkı suç gibi düşsün. An-nem suçlu, ben ilmek ilmek işlenmiş bir suçum. Dünyaya gelmiş en adi suç, Tutku Demiray. Güvenin suç olacağı hiç aklıma gelmezdi.

"Bu kadar yakınımda olmaktan hoşlanmıyorum." *Çünkü en büyük hatam olmaktan korkuyorum.*

"Gerçekten bu kadar kör müsün yoksa aptal mı?"

"Ne?"

"Tutku... Evrenin ötesinde bir yerlerde bizim kaderlerimiz bağlandı." Göz kapaklarım titreyerek açılıp kapandı. "Bu düğümü sen bile çözemezsin. Görmüyor musun? Etrafına bir bak. İnandığın ne kaldı? Tek başına olmak zorunda değilsin. Özel hayatında tek başına olmaya karışmak haddime değil. Ama benden nefret etmene sebep olan şeylerin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden yakınındayım." Gözlerine bakıyorum ama yarın yine aynı bakar mıyım bilemiyorum. Mesela acıyla mı bakarım, huzurla mı? Hayal kırıklığıyla mı bakarım, mutlulukla mı? Keşke kalbimin görevini beynim üstleniyor olsaydı.

Reha benim en büyük kararsızlığımken, pişmanlıktan hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkuyordum.

İçimde iki farklı Tutku vardı. Hangisinin ölümü acıma değecekti? Güvenden korkuyorsan ebediyen yalnızlığa mahkûm edilirsin. Kalp kırıklıklarını riske atabilir misin?

Babam gerçekleri öğrendiği ilk anda benden nefret edecekti. Yapayalnızdım. Açıklamalar, kendini kaybetti. Anlamlar, ne anlama geldiğini şaşırdı. Doğru, yanlışın ikinci karısıydı.

Bir ana sığdırdım seni, bir ömrün gözleri dolu dolu...

Karanlığın Aç Çocuğu, bak gözlerime ve söyle; karanlığın kaçınıcı çocuğusun? Kaç ten yitirdi karanlığın büyüsü? Söyle bana, kaç kere baba dedin? Korkma, karanlık koruyacak seni. Ben ki gayrimeşru, Karanlığın Aç Çocukları'ndan birine bağladım ipimi.

Sadece biri, binine bedel. Beni kendine ait kılmanın ötesinde, ey Karanlığın Aç Çocukları... Söylesenize, ilk günah neydi de böylesi ne karşı konulmaz oldu?

“Tüm ışıklar seni parlatmak için. Oysa tenin daha parlak gü. neşten...” diye fısıldadı. Tüylerim diken diken olurken, iki arada bir derede kaldığım hislerim artık tamamen emindi. Zorlu zafer onundu. Delinin tekiydim ben, bundan sonrasında kurtuluş yoktu. Bunu kendim için değil, onun için söylüyorum.

Perde açıldı.

Aklımda onlarca ses vardı, Sevgi’nin, annemin, babamın... Bugün buradaysam sorumluluk yalnızca ailemindi.

O kadrajını ayarladı. Ben de kendimi hazırladım. Elbisenin her tarafı görünecek şekilde bir sürü poz vermiştim.

İlk birkaç kıyafetten sonra tekrar üzerimi değiştirip geri döndüğümde Reha elinde çakmakla sigarasını yakıyordu. Aramızdaki sessizliği bozmadım.

Elindeki kamerayı indirip sigarasını dudakları arasına alıp dumanını içine çekti. Aynı anda rahat durmayan gözleri de bedenimde geziniyordu. Gözleri hafifçe kısıldı, prodüksiyonun ayarladığı ışıklar tenimde parlarken tüm bedenimle göz önündeydim.

Sigarasını yanındaki masanın üzerindeki küllüğe bırakıp kamerayı iki eliyle birden kavradı.

Reha, bana baktığında bir sanat eseri görüyordu. Her zerresi ayrı ayrı işlenmesi gereken bir sanat eseri... Bunu bugün iliklerime kadar hissetmiştim. Bana bakışı, tavrı bundan ibaretti. Başlangıçtan çok daha farklı bir yerdeydik. Nasıl bu hâle geldik bilmiyorum.

Tekrar prova odasına döndüğümde, ikinci tekerlekli askılıkta iç çamaşırları olduğunu fark ettim. “Burada iç çamaşırları var?”

Bitmiş sigarasını küllüğe attı. “Koleksiyon içerisinde iç çamaşırı da var. Haberin yok muydu?”

“Hayır sadece kıyafet sanıyordum.” İç çamaşırılı fotoğraflarım babam için büyük sıkıntı olurdu. Adam modellik yapmama karşıyken önüne iç çamaşırılı fotoğraflarım çıkarsa ne yapardı bilemi-

yordum. Onun sınırlarını bu kadar zorlamak doğru olmazdı, her ne olursa olsun.

“İnternet üzerinden çalışan bir firma olduğundan birçok ürün üretiliyorlar. Sana başta söylemeleri gerekirdi.” Modellik yapmak demek bu tarz zaafılardan arınmak anlamına gelirdi. Rahat olmak zorundaydık. Hiçbir modelin bu tarz hassasiyetleri olamazdı.

Üstelik çoktan anlaşmayı yapmıştık.

“İç çamaşırı da olabilir, benim için sorun yok. Sadece fotoğraflarda yüzümün gözükmemesini istemiyorum.”

“Peki, sen nasıl istersen. Edit^{*} sırasında yüzünü keseriz.”

Beş farklı iç çamaşırı vardı. Üzerimde iç çamaşırlarımdan başka bir şey yokken, Reha'nın karşısına çıkmak ürperticiydi. Çıplak tenim üşüyordu.

Belki de en başında buradan çekip gitmeliydim. Anlaşmayı ve parayı boş verememiştim işte.

Tüm kıyafetleri deneyip fotoğraf çekimini tamamladıktan sonra stüdyodan çıkmak üzere kendi kıyafetlerimi giyip eşyalarımı topladım.

“Beni bekle, seni evine bırakırım,” dediğinde delirmek üzereydim. “Yeter, sana kaç kere daha benden uzak durmanı söyleyeceğim? Seni görmek, sesini duymak istemiyorum. Evime kendi başıma gidebilirim.” Onun cevap vermesini beklemeden stüdyodan çıkarak hızlı adamlarla uzaklaştım.

Arka sokağa çıkarak yol üzerinde taksi aramaya başladım. Yalnız saat geçmişti fakat hiçbir taksi bulamamıştım. Taksilerin bir kısmı ya doluydu ya da taksiciler ev adresim güzergâhlarında olmadığı için reddetmişti.

“Bakar mısınız?” Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde orta yaşlı bir adamla karşılaşmıştım. “Burada bir devlet hastanesi varmış. Nereden gidebilirim?”

Adama yaklaşarak, “Orası buraya yakın değil. Otobüsle mi gideceksiniz?” diye sordum.

^{*} Baskıya hazırlık, düzenleme.

Fakat belimde hissettiğim soğuklukla kaskatı kesilmiştim. "Kıpırdama bile. En ufak yanlış hareketinde acımam sıkarım!" Küçük bir tabancanın namlusu çıplak tenime yaslanmıştı.

Ne yapacağımı bilemeyerek öylece kaldım. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Patronumuz sizinle görüşmek istediler."

Uğultu... Duyduğum tek şey korkunun uğultusu. Ellerim buz kesmişti, patronum diye bahsettiği kişi Günay Özaden miydi? Yine çaresizdim, yine istemediklerimi yapmaya zorlanıyordum.

Bedenimi siyah arabaya doğru iteklediğinde dişlerimi sıkarak yürüdüm. Beni kimse kurtaramazdı. Yarına sağ çıkamam belki, bu adamların dünyasında can almak sıradan bir eylem, biliyorum.

Yaşamak, uğrunda savaşıcağım türden bir şey miydi?

Adım atmayı kestim.

Adam namluyu karnıma bastırdı. Koluma sardığı parmakları etimi sıkıştırıyordu.

Yeri göğü inletecek bir çığlık attım. Savurduğum tekmeyle adamın kolumu saran parmakları gevşerken, tanımadığım farklı bir adam tekmemle sersemlemiş adama yumruğunu geçirerek benden uzaklaştırdı. Kenara çekilerek elimi boğazıma sardım. Gözlerim buğulanmıştı, nefes alamıyordum.

Gözlerim kapandı, bacaklarım bedenimi taşıyamadı. Titreyen dizlerimin üzerinde yavaşça yere yığıldım. Bilincim açıldı fakat gözlerim kararmıştı. Hiçbir şey göremiyor, duyamıyordum.

Omuzumda bir el hissettiğimde panikleyerek kaçmaya çalıştım. "Şşş, benim korkma!" Sesin sahibi Reha'ydı.

O an hiçbir şeyin önemi yoktu. Taşıyamadığım bedenimi bedenine yaslamasına izin verdim. Başımı boyun girintisine bastırdım. Kollarını bana sarıp kucağına aldı. Gözlerim kapanmış, dudaklarım titriyordu.

Eğer o yabancı adam müdahale etmeseydi, beni arabaya bindirip götürselerdi başıma neler gelecekti? Düşünmek bile berbat-
tı, ben neredeyse bunu yaşayacaktım.

Kollarımı omuzlarına sararak sıkıca ona sarıldım. Düştüğüm kara denizde, sarıldığım yilandı. Az önce o kadar korkmuştum ki

hiçbir şey düşünemiyordum. Tek ihtiyacım olan güvende olduğumu bilmekti.

Birkaç dakika içerisinde bilincim tamamen gitti.

Gözlerimi tekrar açtığımda bambaşka bir yerde, onun kucağındaydım. Beni bir yere taşıyordu.

Siyah çarşafli yatağının üzerine otururken beni de kucağında oturtmuştu. Bacaklarımı toplayarak kucağında yan oturup tıpkı bir bebek gibi göğsüne sığındım. Kollarından birini kalçamın altına uzatırken diğeriyle de sırtımı destekledi. "Reha..." dedim saçma bir şekilde yaşadıklarımı anlatma ihtiyacıyla... Fakat o izin vermedi. "Söz verdim, zarar görmene izin vermeyeceğim," dedi ve devam etti: "Söz verdim, kimse sana dokunamayacak." Eli saçlarının kıyısından okşamaya başladığında çatılmış kaşlarım gevşedi. "Ne hissettiğini biliyorum. Sen de seni her zaman koruyacağımı bil."

"Bana kendini anlatmana hiçbir zaman ihtiyacımız olmayacak," Bir yandan dudaklarını saçlarımın arasına bastırırken diğer yandan da konuşmayı sürdürdü: "Çünkü ben her zaman seni anlıyor olacağım." Sakinleşmeye başladığım anda yataktan kalkarak beni yatırdı. Elini tutarak benden uzaklaşmasını engellemeye çalıştım. Sanki kaçacakmış gibi... Ama o hiçbir yere gitmedi.

Bedenini bedenimin üzerine bırakırken, çıplak tenimde hissettiğim teni kaskatı kesilmeme sebep oldu. Saçlarımı okşayarak geriye itti. Gözlerimiz karşı karşıya gelmiş düşmanlardı. Kalplerimiz için çoktan savaşımaya başlamışlardı. "Seni benden başkası anlamayacak..." diye fısıldadı dudaklarıma. O an gök gürledi ve yağmur aniden inmeye başladı sanki.

Parlak oyunlarıyla kandır beni, o zaman yaşaması daha kolay yalanlar. Gözlerimin içine bakarken söylediklerin yalan, ben dudaklarına inanayım. Bugün ağlıyorum, çaresizce sana muhtaç kalıyorum. Senin yüzünden başıma gelenler, sana muhtaç olmama sebep oluyor. Ya da sadece sen öyle sanıyorsun.

Bana verecek bin ömrün olsun, birini bile verme. Yalnız kalbini ver, benim de bir kalbim olsun.

Gözlerim kısılrken parmaklarımı saçlarına geçirerek onu ken-
dime çektim. Aynı anda gözlerim dudaklarına düşerken bu bir
işaretti, emirdi.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Parmaklarım koyu renk
saçlarının arasında kayboldu.

Başta şaşkınlıkla duran dudakları çok geçmeden beni öpmeye
başladı.

Onu öpmüştüm.

Bu tehlikeli hatayı başlatan bendim.

Hiçbir zaman neden onu öptüğümü anlayamayacaktım. Bazı
eylemlerin altında yatan nedenler mantığa dayanmazdı. Korkum
beni ona sığınmaya mecbur kılmıştı.

Hoyrat hareketleri sınırları zorlarken, ne yapacağımı bilemez
hâlde karşılık vermeye başladım. Dudaklarının her hareketi ölü-
müm olurken, âdeta beni kana kana içiyordu. Belim havalanarak
kendini ona bastırırken bedenimin her noktasında onu hissediyordum. Dayanılmazdı... Yokken de varken de dayanılmazdı. Saç-
larını çekiştirerek onu yavaşlatmak istedim.

Siyah çarşafa karışıp kaybolan siyah saçlarım, yatakla bir büt-
tün olmuşlardı. Başım hafifçe havalandığı anlarda onlar inatla
tutunuyor, sanki yatağa yapışmış gibi beni geri çekiyorlardı. Ağ-
zımın içine dilini ittiği anda onunla kaldığım bu yağmurun altın-
da doluya denk gelmiştim. Dudaklarım arasından boğuk bir inilti
dökülürken, dişlerini dudaklarıma geçirerek cevap verdi. Sonra
yağmur durulmaya başladı, hafifledi ve güneş açtı. Dudakları du-
daklarıma son bir öpücük bırakarak ayrıldığında gökkuşağı çıkmıştı, gözlerinde...

Kızarmış dudaklarıma baktıktan sonra tekrar gözlerime odak-
landı. Az önce olanları rüya sandım o an, sabahtan beri olan şeyler
gerçek dışıydı sanki. Ne yaptığımı ne ettiğimi bile bilmiyordum.
Sarhoş gibiydim, algılarım yitik hâldeydi.

Sonra dudaklarını dudaklarıma sürterek gözlerini gözlerim-
den bir an olsun ayırmadan tekrar fısıldadı. "Seni benden başkası
anlamayacak!" Felaket, geliyorum derken göz yumdum. Baha-

nelerim çoktu, soran her vicdan sızısına aynı cevabı verecektim. Vicdanım bu kez kendim için sızılıyordu. Hiç kimseye acımadığım kadar kendime acıdım.

Ama ben acırsam, kimsenin de mutlu olmasına izin vermezdim.

Siliyorum, inançlarla beraber nefretleri. Silgi hep bana ait, kalemi ise bu adam elinde tutuyor. Yok ediyorum; inançları ve nefretleri. Var edileceklerin kararını almak istemiyorum. Zaten hakkım bile olmuyordu. Reha Özaden benim hayatımı tekrar yazıyordu.

Bana her 'seni benden başkası anlamayacak' dediğinde bunun daha olmadıysa bile, artık olacağını zihnime kazıyordu. Önce tüm şıkları eliyor, sonra kendi adını kocaman harflerle yazıyordu.

Kaçışın yok... Bu bataklıktasın. Kötüyü tadan iyiye kınamayla bakıyor. Ne tuhaf, iyiler en çok kınayan taraftır.

Aralık dudaklarımı birbirine bastırarak saçları arasındaki elimi hareket ettirdim. Aynı şekilde o da saçımı geriye ittiğinde birbirimizi izleyip duruyorduk. Sadece durduk ve birbirimizi izledik. Gözlerim yüzünün tüm kıyılarında gezinirken, aynı şeyi onun da yapıyor olması beni tedirgin etti. Dikkatle incelenmek istemiyordum, sadece bir fotoğraf gibi ona bakmak, belki de sorumluluklar olmadan öpmek...

Dakikalar gelip geçerken sonunda bedenimin üzerindeki bedenini yana attı ve beni göğsüne çekti. Anında başımı boyun girintisine saklarken elimi omzunun üzerine koymuştum. Gözlerimi kapattım, üzerime örtülen örtü ısınıp iyice mayışmamı sağlamıştı. Ama yine de uyumadım.

Kitaplarda filmlerde olurdu ya hani, kız huzurla uyurdu, hiç uyumadığı kadar huzurla. Ben hiç öyle olmadım.

Yanımda o yatıyorken huzurla uyuyacak kadar kalp ritimlerini nasıl durdururdum? Aşka sığdıramadığımı rüyalara mı sığdıracaktım? Gözlerim hiç kapanmadı. Tetikte kaldım, uyumasını bekledim.

Sen varsan, ben de sonsuza dek olacağım. Sen ve ben, sonsuza dek, beraber öleceğiz... Saatin sesini duysaydım belki anlardım ama anlayamadım. Zamanımı, onun zamanında kaybettim.

İlk kez bir yabancıнын yatağındayım. İlk kez gece evime gitmek yerine bir yabancıyla uyuyorum.

Özleyecek bir evim vardı, uzun zaman önceydi. Artık geriye hiçbir kalmadı.

Saatler iyice ilerlediği zaman, başımı kaldırıp onu kontrol ettim. Düzenli nefes alıyordu. Usulca ona seslendim. "Reha?" Cevap vermeyince birkaç dakika daha bekleyip tepkilerini izledim.

Yatakta doğrulup otururken gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmamıştım.

Yataktan çıktım ve kapının yanına atılmış çantamın fermuarını açarak içinden telefonumu aldım. Ardından da lavaboya girdim.

Ezbere bildiğim numarayı tuşladıktan sonra "Ara" yazısına tıkladım.

"Alo, ben bir ihbarda bulunacaktım..."

10. BÖLÜM TUTSAK

Günün ilk ışıkları pencereden içeri süzülüyordu. Hafifçe doğrularak başımda dikilen Reha'ya baktım. "Günaydın." O da başını eğerek bana baktı. "Günaydın."

Göz kapaklarının perdesinde canlanan anılar yüzümdeki ifadesizliğe karıştı. Tıpkı benim onun söylediği yalandan habersiz ablamdan şüphe ettiğim gibi o da kendinden şüphe edecekti.

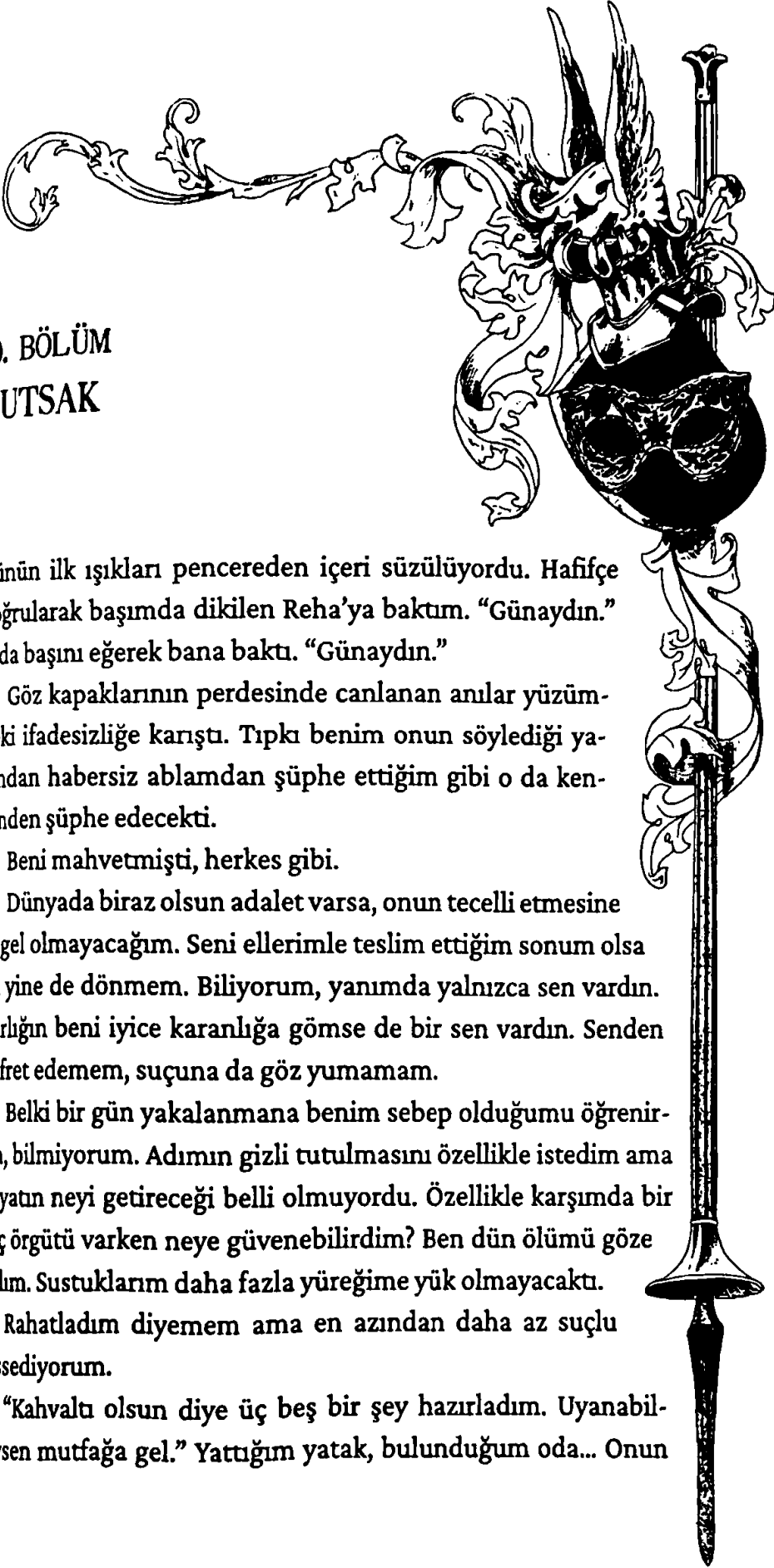
Beni mahvetmişti, herkes gibi.

Dünyada biraz olsun adalet varsa, onun tecelli etmesine engel olmayacağım. Seni ellerimle teslim ettiğim sonum olsa da yine de dönmem. Biliyorum, yanımda yalnızca sen vardın. Varlığın beni iyice karanlığa gömse de bir sen vardın. Senden nefret edemem, suçuna da göz yumamam.

Belki bir gün yakalanmana benim sebep olduğumu öğrenirsin, bilmiyorum. Adımın gizli tutulmasını özellikle istedim ama hayatın neyi getireceği belli olmuyordu. Özellikle karşımda bir suç örgütü varken neye güvenebilirdim? Ben dün ölümü göze aldım. Sustuklarım daha fazla yüreğime yük olmayacaktı.

Rahatladım diyemem ama en azından daha az suçlu hissediyorum.

"Kahvaltı olsun diye üç beş bir şey hazırladım. Uyanabiliysen mutfağa gel." Yattığım yatak, bulunduğum oda... Onun

evindeydim. “Beni evine mi getirdin?” diye sorarken, dün olanlar beni çok korkuttuğundan bu ayrıntıyla ilgili hiç tepkimi gösteremediğimi fark ettim. Zira dün ben bende bile değildim.

“Nereye getirseydim?” Sorarcasına bana baktığında, “Getirmeseydin!” dedim. Benimle uğraşmak istemediğini bakışlarıyla çok net ifade ediyordu. Kapının eşiğinden geçti ve sabırsızca bana döndü. “Kahvaltı yapmak istiyorsan gel, ben gidiyorum.”

Yataktan çıkıp peşinden mutfığa girdim.

Ne garip... Bir gün Reha ile oturup karşılıklı kahvaltı yapacağımız hiç aklıma gelmezdi.

Masada kahvaltılıklar dizilmişti. Sandalyeyi çekerek oturup yemeye başladım. O da yanıma oturmuştu.

“Sana tekrar hatırlatmak istemediğimden konusunu açmıyorum ama dün...” Derhâl sözünü kestim. “Açmamaya devam edebilirsin.” Onunla bu konu hakkında konuşamazdım.

“Olmamış gibi davranmak mı istiyorsun? Bir kez olsun beni dinle. Adamlar şehrin ortasında seni kaçıracaktı.” Sinirli bir soluk bırakarak masanın üzerine eğildim. “Ne şanslıyım ki peşimde durmadan beni takip eden bir sapık vardı.”

“Öncelikle ben seni takip etmiyorum, takip ettiriyorum.”

Ne demek seni takip ettiriyorum? Bu adam delirmiş miydi? Bir de yaptığı son derece normalmiş gibi rahatça söyleyebiliyordu. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Önümdeki patates kızartmasından bir tane alıp sinirle çiğnedim. Reha elini çatala sürmemişti bile.

Büyük bir dikkatle konuştu. “İzin verirsen sözümü bitireyim?” Sessiz kaldım.

“Emir, Mahzen’e girip çıkan herkesin torbacı olduğunu düşündüğünden senin de peşine düştü. Olay bundan ibaret. Ben de dünkü olay benzeri bir şey yaşanmasın diye senin yanında olmadığım zamanlarda güvenliğin için birinin seni takip etmesini sağlıyordum. Dün ben senin yanıdayım diye Mustafa’yı farklı bir yere gönderdim. Sen de arkana bakmadan tek başına gittiğinden güvenliksiz kaldın. Mustafa’yı arayıp geri çağırdım ve yarım sa-

atten fazla her yerde seni aradım.” Duraksadım, bir anlığına ona bakakaldım. Verecek cevabım yoktu. Bu yüzden sessiz kaldım. Ne diyebilirdim ki? Onu kovmak işe yaramıyordu.

Öyleyse dünkü adam, Emir’in adamı mıydı? Yalnız kaldığım her an tehlikede mi olacaktım? Üstelik henüz dün gece Reha’yı ihbar etmiştim.

Her defasında onu dinlemediğim için başıma bir felaket gelmek zorunda mıydı? Neredeyse dün gece Reha uyurken yaptığım şeyden pişman olacaktım. Ben bir şeylere susmanın yükünü ruhumda daha fazla taşıyamam. Kaybedecek neyim kalmıştı? Dün neredeyse öldürülecekken, kaybedecek neyim vardı?

Konuyla ilgili yorum yapmadım. Önümde ne varsa hepsinden yemeye başladığımda öfkem iştahımı kuvvetlendirmişti sanki. Sürekli ağzıma bir şeyler atıp duruyordum. Başımı kaldırmadan kahvaltımı ettikten sonra arkama yaslandım.

Reha, yavaş yavaş yavaş kahvaltısını ederken mimiklerimi izliyordu. Rahatsız olarak yerimde kıpırdandım. Hemen gitmek istesem göze batarmıydım?

Bunları düşünürken kapı çaldı.

Reha kapıyı açmak üzere masadan kalktığında, ben kahvaltımı yapmaya devam ettim. Bir kulağım tedirginlikle kapıdaydı. Polisler mi gelmişti acaba?

İçeriden gelen ince sesi tanıyordum, Elvin gelmişti. Konuştuklarını anlayamadığımdan ayağa kalkarak parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Yaklaştıkça sesleri netleşti.

“Sercan iyi yırtmış ellerinden. Adamların şakası yok Reha. Ne yap et bu işe bir çözüm bul! Senin soyadın altında hepimiz yancağız yoksa...”

“Sana söyledim, elimde olan bir şey değil. Kararları ben almıyorum.”

“O zaman babana söyle kendine gelsin.”

Dalga geçercesine bir gülme sesi duydum. “Babama yapacağını bildiğim bir şey söyleyecek olsaydım, emin ol bu çok daha fark-

lı bir şey olurdu.” Elvin’in sesi yükseldi. “Öylece Emir tarafından kaçırılıp öldürülmeyi mi bekleyelim yani!”

“Sessiz ol, Tutku duyacak!” diyen Reha’nın uyarısı akabinde sesini kısmıştı. Elvin adımın geçmesi üzerine, “O kız da bok yoluna gitti anasını satayım!” dedi. Anlaşılan benden bahsediyordu.

“Hem sizi hem de Tutku’yu bu durumdan kurtaracağım.” Akından ne geçiyordu? Emir dedikleri adam, herkesi tek tek bulduğuna göre gözünü karartmıştı. Onu nasıl durdurabilirdi?

“Bunun için Emir’i öldürmen gerekir.”

“Bir de babamı...” Bir sessizlik oluştu. Ölüm hakkında böylesine rahat konuşması ürpermeme sebep olmuştu. Yakalanmadan mutfağa dönsem iyi olacaktı.

Mutfaktan içeri girip tekrar sofraya oturdum. Birkaç dakika sonra Elvin’le Reha da mutfağa gelmişlerdi. “Burada olduğunu duyunca selam vermek istedim. Her şey yolunda mı?” Kaşlarım alayla havalandı. “O kadar yolunda ki inanamazsın. Her şey mükemmel ilerliyor.” Yüzümdeki sahte gülümsemeyi bozmadan ona bakmaya devam ettim.

“Pekâlâ, haklısın saçma bir soruydu.”

Kapı tekrar çaldığında oflayarak ayağa kalktım. Beraber mutfaktan çıktık. Artık ben de eve gitsem iyi olacaktı.

“Sercan da geldi.” Elvin’in bunu söylemesi üzerine Sercan’ı beklerken kapıda polisleri bulmuştuk. Peri masalının toz pembe tozları birden karardı. Güneş, artık karanlığın koynundaydı.

Gelmişlerdi, ihbarım üzerine buradalar.

“Reha Özaden siz misiniz?” Ben kalp atışlarımdan sağır olmuşum.

“Evet.”

“Bizimle karakola kadar gelmeniz gerekiyor. Hakkınızda şikâyet var!” dediler. Sonrasını duymadım, titreyerek ona baktım.

Nefes alamadım. Temin ederim, ölüm daha az acıdır. Reha’nın kapının önünde bana bakışını asla unutamazdım. Bende teselli edecek cümleler aradı. Ama bulamadı. Ruhu duymamıştı, onu ihbar eden bendim.

Onlar için suç işlemek basit bir eylem. Herkesi susturup keyfince at koşturabilirsin. Hayat, gerçeklerini yüzüne öylece çarptığında ancak bakakalırsın, sonra da oturup hayatı suçlarsın ya...

Reha bana hiçbir şey diyemedi. Korkmuş değildi fakat oldukça huzursuz görünüyordu. Eğer Reha yakalandıysa, Günay da yakalanmış olmaz mıydı? Polislerin Reha'yı kelepçeledikleri anda yerimden fırladım. Polislerin peşinden çıkarken arkamdan seslenildiğini duysam da dönmedim.

Panik suretime yansıdı. Kimse anlamadı, korkacağım onlarca neden vardı.

Ah, kalbimin sancısı... Seni buraya tutsak ettim; ne başka bir yerde tutsaklığın ne de beraatin mümkün artık....

Gerçek işte bu. Polis arabasına bindirdikleri limanım, belki de yıllar sonra dışarı çıkacak. Ve ben yıllar sonra bugünleri yüzümde buruk bir tebessümle hatırlayacağım. Suçlarının büyüklüğü gün gibi ortadayken hiçbir duanın kurtarmayacağı kadar bataktı. Ne ara ağlamaya başladığımın farkında bile değildim. Başı arabanın arkasından bana döndü. Sadece baktı, sonra akıp giden polis aracının sirenlerini peşinde götürdü.

Suç, işlenmekten önce öğretildi. Atalarının sana bir hediyesi var; bu bataktı, mezarın olacak. Parmaklıkların arkasına sığınmış yüreğin suçtan sakınamayacak belki ama korkacak yakalanmaktan. Yakalanana kadar suç, suç değildi. Koparıp atmak istediğim vicdanım bunun doğru olduğunun farkında, lakin vicdandan öte duygularıyla yaşıyorum. Duygularımı efsunlu bir içkiyle kendine çektiğin tarafın, sonum olacak. Şayet elimden gelse, suçunun sonu olacağım. Ama insanlar değişmez, suçlar her zaman berraktır yalnızca siz görmeyi reddedersiniz. Ben reddettim, vicdanımı yalnızca kendim ve onun için çalıştırdım. Ve ben, *yakalanmayan suçun kendisiydim*.

Uzaklaşan polis arabasının arkasında öylece duruyordum. Artık gitmişti, tamamen uzaklaşmıştı. Dizlerim beni taşıyamayacak kadar güçsüz hâldelerdi. Tam o anda Elvin'in "Tutku!" diyen sesi-

ni duydum. Başımı çevirip arkama baktığımda "Onu götürdüler!" diyebildim.

Annem bile kendi suçlarını üzerime yükleyip benden nefret etti. Kendinden nefret edeceğine benden nefret etti. Şimdi bu insanların beni anlamasını beklemek aptallık olur. Öz babam çoktan ölmüş, beni bilinmezliğe ait kılmıştı. Düne kadar baba dediğim adamınsa yarın yanımda olacağı muamma... Şimdi hayattan mutluğu beklemek; batışını izlediğim geminin dönüşünü beklemek olur.

Elvin hızla bana doğru gelip omuzlarımdan kavradı. "Neden çağırdıklarını bilmiyorum ama ciddi bir şey olacağını sanmam. Benimle karakola gelmek ister misin?" Başımı salladım. Bir iki gün nezarethanede tutup çıkarmayacaklarını öğrenmeye ihtiyacım vardı. Çünkü olur da oradan kurtulursa benim başım belaya girecekti.

Elvin sıkıca omuzlarıma sarılıyor, şoktaki bedenimi sakinleştirmeye çalışıyordu. Aslında Reha'nın tutuklanmasıyla ilgili değildi üzerimdeki mutsuzluk. Ancak Elvin öyle sandı. Ben aileme, yalnızlığım, bilinmezliğe yanarken o korkularımı çok yanlış anladı. Otobüs durağına kadar gittik, ardından beni oradaki banka oturttu. Ben otobüsün gelmesini beklerken, Elvin sürekli saati kontrol ediyor, sabırsızca yerinde kıpırdanıyordu.

Titreyen ellerime baktım, ellerimde hiç çizgi yoktu da o an yollar çizilmeye başlamıştı sanki. Gözlerimi başka bir yöne çevirdim, mesela gökyüzüne... Maviydi, ama ben mavinin arkasını da gördüm. Ardına bin türlü korku tabloları asılmıştı. Kendimi doğruyu yaptığım için kötü hissediyordum. Eğer Elvin bunu benim yaptığımı bilseydi, hemen şu anda beni öldürürdü belki de. Kimse bilmemeliydi.

Gökten mi incek kurtuluş, bu sana reva...

"Tutku hadi, buna bineceğiz." Ayağa kalktım, ruh gibiydim. Otobüs saat gereği boştu, dilediğimiz yere oturabilirdik ama ben unuttum. Rahatlığın ne olduğunu unuttum, aklıma bin türlü senaryo gelirken tutup rahatımı düşünecek hâlde değildim. "Yüzün

buz gibi... Neden bu kadar korktun sen?" Benden şüphelendiği için mi soruyordu? "Reha için endişeleniyorum. O beni koruyordu, kimsenin olmadığı kadar yanımdaydı!" diye yalan söyledim.

"Merak etme, o hiç kendi elleriyle uyuşturucu satmadı. Sadece tacirleri tünelden içeri sokuyordu. Hem babası asla içerde kalmasına izin vermez." Teselli çabası gözüme daha da acı geliyor. Zira tam tersini yaptığının farkında değil. Bunları duymak iyice kötü hissetmeme sebep oluyordu. Her şey çok güzel olacak derken insanlar, kötülüğü vurguluyordu. Hiç kimse kötüye düşmeden iyiyi vadedemez.

Umarım Mahzen'le ilgili anlattıklarım araştırılmıştır diye düşündüm.

"O da yanmayacak mı? Gizemi bir yerden yakaladılar, her şey ortaya çıkacak." Titreyen ellerimi tutarak onları durdurmaya çalıştı. "Reha genç. Babası onun işe devam etmesi için kendini feda eder." Gözlerim irileşerek "Bu daha kötü değil mi? Tüm işleri Reha'ya bırakır," dedim.

Elvin başını iki yana salladı. "Sen âşık olmuşsun kızım..." Kalbimde bir sancı baş gösterdi. Yaptığım rol yüzünden bunu söylüyordu, ama buna rağmen kendimi sorguladım. "Öyle ki, onu temizlemeye çalışıyorsun. Dünyanın tüm sevapları bir olsa, Reha'nın bir günahını silemez. Bunu sakın unutma. Onun kim olduğunu unutma." Elimle ağrıyan başımı tutarak, "Böyle konuşma," dedim. O da sustu zaten.

Yol boyunca bu zamana kadar yaşadıklarım gözlerimin önünde dönüyordu. Her anı, ağlamamı şiddetlendirirken otobüsteki kimseden ses çıkmıyordu. Nasıl da duyarsızlardı, hep olduğu gibi. Üzerinde çok durmadım, ilgilenmem gereken önemli konular vardı.

Elvin birkaç telefon konuşması yaptı, dinlemedim pek ama konunun ne olduğunu biliyordum.

Karakolun önündeki durakta durduğumuzda Elvin'den önce inip karakola doğru önden ilerlemeye başladım. Karakoldan içeri-

ye girdiğimde birkaç kişinin bakışları bana döndü, ardından Elvin de peşimden gelmişti.

Bana bekleme koltuklarında oturmamı söyledi. Polisle konuşuyor, Reha'yla görüşüp görüşemeyeceğimizi soruyordu.

Başımdaki dayanılmaz ağrıyla dediğine uyarak koltuğa oturdum.

Reha sorgudaymış... Ona ne soruyorlardı? Kim bilir nasıl yalanlar söylüyordu. Yalan söylemesi onun için zor değildi. Fakat benim için duyması felaket misali zor.

Yitip gitmiş gençlik, bir anlık hataya maruz kalarak... Kimse aksini garanti edemez. Herkes kendi kaderini yaratır. Tutsak eden bizzat kurtuluşun kendisidir. Kurtulduğunu düşünmek, anın tutsaklığın olur. Ve tutsak olduğun kurtuluş ise yüreğindeki sızıyla baş edemez. Korkarsın, hele bile isteye bu bataklıktaysan... *Karanlıktasın, kurtuluş arama.*

İlerdeki bir odanın kapısı açıldı. İçerden çıkan Reha'yı görmemle dudaklarım titremişti. Ağlamaktan bitap hâldeyim, senin yüzünden. Gözyaşlarım sen hapse düşeceksin diye sanıyorsun belki ama ben sadece kendime ağlıyorum. Günahlarıyla beni günahkâr yaptılar ama ben yine de dün doğru bir şey yaptım. Kabul lendim... Her şeyi, başta teslimiyeti...

Ayağa kalkarak yanına gittiğimde kelepçeli ellerini aniden kaldırdı. Polisler bize izin verirken kaldırdığı kolunu boynuma sardı. Bana sarılmasıyla şoka uğramıştım. Kollarım cansızca bedenimin iki yanında duruyordu. Kelepçeli bilekleri sırtımdan beni kendine bastırıyordu. Başımı göğsüne bastırmıştı. Bu mertebe, bir ateş çemberi. Dört bir yandan, her yol hatakar.

İstersem masum bakabilirim. İstersem saf görünebilirim. Ve eğer istersem, seni öyle bir kandırırım ki benden aksini beklemek aklının ucundan geçmez. "Hapis cezası mı alacaksın?" dedim titreyen sesimle. Gözlerinin önüne bir bir parmaklıklar dizildi. Gözleri can çekişti orada, yalnızca ben gördüm. Bir suçlunun kurtuluşunu istemesi ne onursuzca...

Ellerinin ikisini birden yukarı çekip biriyle saçımı okşarken konuştu: "Korkma, burada olduğum süreçte korumasız kalma-

yacaksın. Hiçbir kanun, seni benden alamaz!” dedi kanunlardan kaçarken...

Gülümser miydim mesela sana, eski bir dost gibi... Bundan sonra, gülümseyebilir miydim? Artık her şey eskidi.

Ben sende hiç tutsak olmadım, hep özgürdüm. Ama bugün, çaresizliği ilk kez sende tattım. Bakışları güçlü, akıbeti karanlıktı. Ya kendimi role kaptırdım ya da gerçekten onun için üzüldüm. Dudaklarını alnıma bastırarak polisler göz attı. “Sen bunları düşünme. Kötülere bir şey olmaz, bilmiyor musun?” Sözleriyle beni güldürmeyi hedeflerken karşılık olarak burukça gülümsedim. Sonra aklına gelen her neyse ciddiyete büründü. Kollarını yukarı kaldırarak bedenimi serbest bıraktı.

Nereye dönsem ayrı sorunla baş başaydım. Tek istediğim huzurlu bir hayattı.

“Hadil! Sizin çene çalmanızı mı bekleyeceğiz? Daha fazla konuşamazsınız. Yürü!” dedi polislerden biri.

Konuşulan çok şey var, hiçbirini duymuyorum. Sesler anlamsız, unuttuğum bir dil gibi. Aşına, lakin manasız.

O son olmak için geri dönecek. Tüm gerçeklerin diz çöktüğü anlar; kalpler için örnek teşkil ediyor. Denizlerin uğultusu, kulaklarım sağır oluyor. Eski sayfalarımın kiri, sen hiçbir zaman iyi biri olmayacaksın, yalnızca ben âşık olacağım.

Ellerinde kelepçeler, onu tutan polislerle uzaklaştı. O bir suçluydu. Benim teselli kaynağım, sığınağımdı. Tüm sıfatların bağlandığı yegâne kelime; ihtiyaç.

Ne hissettiğimi ben bile anlamıyordum. Doğruyu yaptığımdan içim rahattı. Bana söylediği yalanın bedelini ödüyordu. Hoş, bana yalan söylemeseydi de bunu yapardım. İşlediği suçu hiçbir şey değiştiremezdi. Yine de bana böyle davranması kafamı karıştırmıştı. Sadece saçmalıyordum.

Elvin tam karşımda oturmuş, beni izliyordu. Baş dönmemin geçmesini bekledim. Öylece oturdum orada. Fakat tam o esnada telefonumun zil sesi yankılandı.

Babam arıyor...

Sertçe yutkunarak yaşlı gözlerle ekrana baktım. Dün eve gitmemiştim, annem her ne kadar bir bahane uydursa da merak etmiş olmalıydı.

Limanlardan biri yanıyor, ben eski limanuma mecbur kalıyorum. Eski limanım; babam... Nasıl yıkık dökük ama geri dönüp bakamazsın bile. Ama mecbursun, neticede insanlık bu acizlikten geliyor. Bir limanım yanmış, ötekini kurtarır öyle teselli ederim kendimi.

Bencillik, yalnızlığımdan geliyordu.

Aramayı kabul ettim. Açılan telefonu kulağıma yasladım. Yumruk yaptığım parmaklarımı biraz daha sıkılaştırarak güç almaya çalıştım. "Alo, kızım? Annen bugün geleceğini söyledi, bir de ben seni arayayım dedim. Evin yolunu unuttun iyice." Annem yine benim yerime yalan söylemişti.

"Baba..." Fısıltım ona ulaştığı anda ağladığımı anladı. "Ağladın mı sen? Ne oldu?" Saçma sapan bir şekilde kendi kendime başımı olumsuz anlamda salladım. "Bir şey olmadı. Bir film izliyordum. Çok duygusal. Ondan ağladım."

"Yine mi? Kaç kere dedim sana öyle şeyler izleme, çok etkileniyorsun diye. Geçen yine böyle ağladın, etkilendin. Duygusal kızım benim..." Burnumu çektim, ilgili hâli sakinleşmemi sağlıyordu.

"Gerçeklerden esinlenilmiştir diyor ama..."

"Öyle mi? Neymiş konusu?"

Dudaklarım titredi. Sonra başladım kendi öykümüzü anlatmaya: "Bir kız var. Babasının öz babası olmadığını, öz babasının amcası olduğunu öğreniyor. Meğer annesi yıllar önce babasını aldatmış. Ama kızın öz babası da ölmüş..."

Babam iç çekti. "Buna mı ağladın bu kadar, entrika resmen." Habersizce dinlediği gerçekler şimdilik onu yaralamıyordu. "İzleyince öyle olmuyor, duygusal sahneleri çoktu," dedim fakat cevap vermesine izin vermeden tekrar konuştum. "Senin başına gelseydi ne yapardın baba? Yani o adam gibi... Çocuğunun öz kızın olmadığını öğrenseydin." Rüzgâr sustu, kuşlar sustu ve herkes sessizliğe büründü. Cevap, tüm gürültülerin efendisiydi.

“Yani tabii insan çocuğuna bir daha eskisi gibi bakamaz. Normal bir şey değil. Karısının ihaneti bir yana, kardeşininki bir yana; o çocuk kanıt gibi olur. Ne bileyim... Tutku sorduğun soru da soru olsa... Bak böyle empati yapıp kendi psikolojini bozuyorsun.” Dış-lerimi sertçe birbirine bastırdım.

“Adam o kıızıyla bir daha görüşmüyordu. Sence haklı mı?” dedim biraz daha üzerine giderek.

“Böyle şeyin haklısı haksızı mı olur?” dedi ya, gelecek film şeridinde döndü. Korkuyla titredim, tüm limanlarım yangın yeri... “Ayrıca bence abartmışlar o filmi. Bu kadar olmaz çünkü. Neyse bak, ben seni almaya geleyim mi diyecektim konuyu nerelere getirdin. Boş ver sen o filmi. Neredesin, film izlediğine göre okul asılmış.”

Babam benim olduğum kişiliği hiçbir zaman sevmeyecek. Beni şimdi kendi kızı olarak seviyor, gerçeği bildiğinde ise nefreti benimle olacak.

Sırf bu yüzden susacaktım. Berbat bir insan olarak, sırf beni sevmeye devam etsin diye susacaktım.

Günahkârlar birbirini bulur, zira diğerleri hiçbir zaman kabul etmezler. Şimdi anlıyorum, ben Reha’yı hak ediyordum.

“Bizim oralardayım. Gelirim kendim, almana gerek yok.”

“Uzun zamandır beraber vakit geçiremiyoruz şöyle babalı kızlı. Biraz gezer dolaşınız diye demiştim.” Ben eskisi gibi bakamam sana, nasıl eskisi gibi vakit geçirelim baba? Ben, eskisi kadar masum hissedemiyorum. Bulduğum ilk bahanem “Sınavlarım var biliyorsun baba, çok yorgunum. Başka zaman yaparız.” oldu.

“Sınavların var ama dersleri asmayı biliyorsun. Sen bilirsin kızım, evde konuşacağız bu konuyu ona göre!” diyerek tepkisini gösterdiğinde söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. “Tamam, görüşürüz baba,” dedim.

“Eve gel hemen, oyalanmak yok. Görüşürüz...” dedi ve ardından telefonu kapattı.

Elvin oturduğu yerden kalkarak yanıma gelerek sordu: “Gidelim mi artık?” Başımı salladım. Ayağa kalkarak karakolun çıkışına doğru yürüdüğümde onu öylece bırakmanın verdiği

durgunluk üzerimdeydi. Gidişi aklımdan silinmiyordu. Bana yakınlığı, tavırları...

“Elvin, yanımda olduğun için teşekkür ederim,” dedim bir borcu öder gibi. “Saçmalama Tutku. Gülerken yanıdaydım da ağlarken mi gidecektim?”

Acı acı güldüm. “Genelde öyle olur.”

Karakoldan çıkıp kaldırımın üzerinde yürümeye başladık.

II. BÖLÜM

TİLKİLERİN KUMPASI

Reha bir haftadır gözaltındaydı. Elvin'e "Tünelleri bulmuşlar mı peki?" diye sordum. "Sadece bir tanesini bulmuşlar. Kim ihbar ettiyse diğer tünelleri bilmiyormuş herhâlde!" dedi ihbar eden kişinin karşısında durduğundan habersizce.

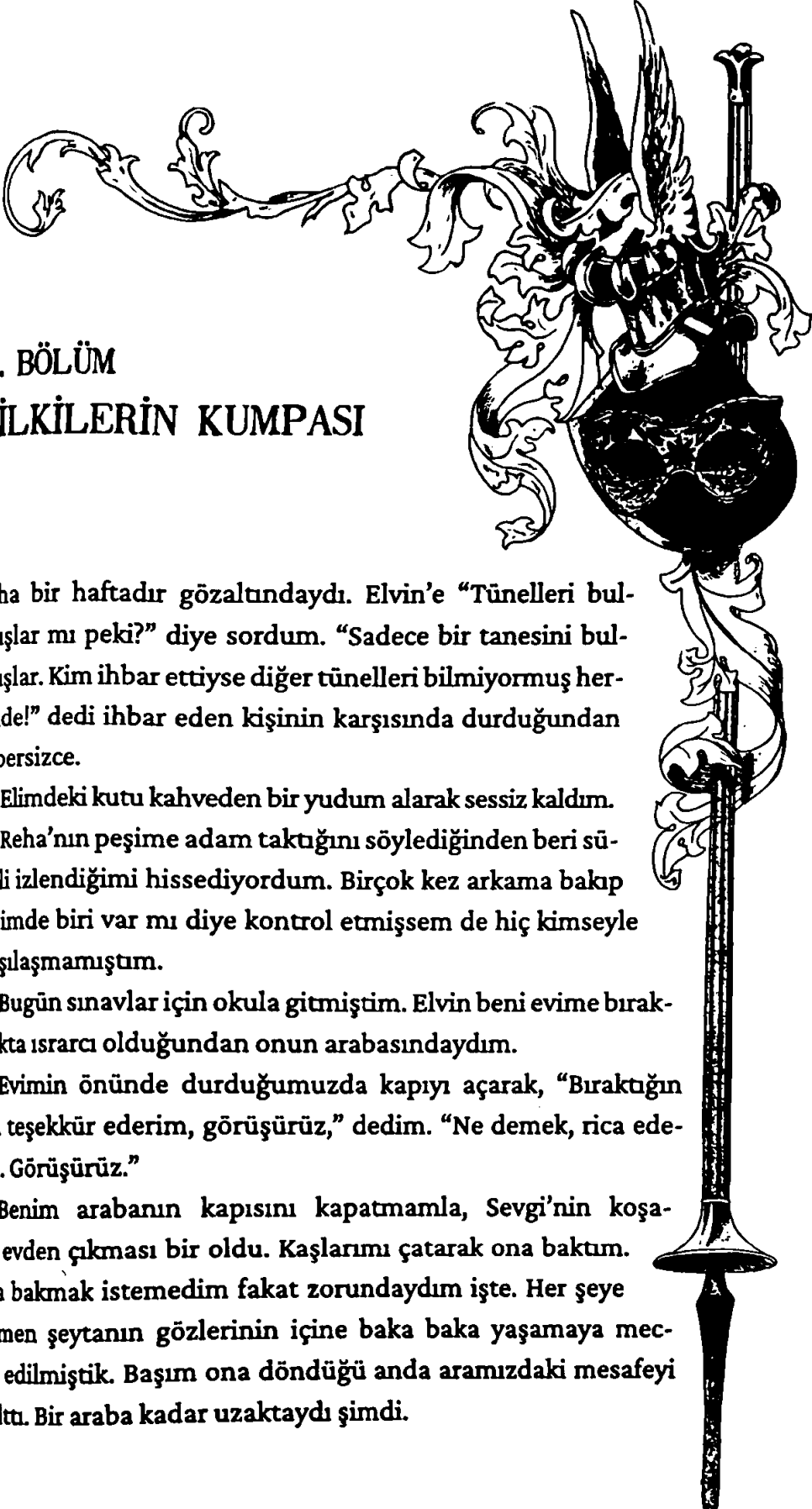
Elimdeki kutu kahveden bir yudum alarak sessiz kaldım.

Reha'nın peşime adam taktığını söylediğinden beri sürekli izlendiğimi hissediyordum. Birçok kez arkama bakıp peşimde biri var mı diye kontrol etmişsem de hiç kimseyle karşılaşmamıştım.

Bugün sınavlar için okula gitmiştim. Elvin beni evime bırakmakta ısrarcı olduğundan onun arabasındaydım.

Evimin önünde durduğumuzda kapıyı açarak, "Bıraktığın için teşekkür ederim, görüşürüz," dedim. "Ne demek, rica ederim. Görüşürüz."

Benim arabanın kapısını kapatmamla, Sevgi'nin koşarak evden çıkması bir oldu. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ona bakmak istemedim fakat zorundaydım işte. Her şeye rağmen şeytanın gözlerinin içine baka baka yaşamaya mecbur edilmıştık. Başım ona döndüğü anda aramızdaki mesafeyi azalttı. Bir araba kadar uzaktaydı şimdi.

“Bugün adıma çok özel bir paket geldi!” dedi. Kaşlarım çatıldı, karnımda büyüyen ağrı, acılara gebeydi. Yüzündeki zafer kazanmış ifade, hayra alamet olamazdı.

Elindeki zarfı açtı. Ardından dışarıda oluşumuzu umursamadan Reha'nın çektiği fotoğraflarımı kaldırarak gözler önüne sundu. Sekteye uğradım, gözlerim irice açılırken ona şokla baktım.

Yüzümün gözükmemesini istemediğimi özellikle belirttiğim iç çamaşırılı fotoğraflarımdı bunlar... Parasının yeni hesabıma yattığı prova mankenliği işimden kalmaydı.

Otomobilinin önünde olanları gören Elvin de arabadan inip yanıma gelmişti.

Hayat fırsatlar sunar. Başımıza gelenler yollardan ibaretken, seçtiklerimizin bedelini biz öderiz. Hayır, kimsenin veyahut yaranın kefareti değil üzerimdeki. Bana ait. Günahım peşi sıra kefareti getirirken, ah vah edemiyorum.

Çünkü ben, Reha'yı hak ettim. Bunu sadece ben hak ettim.

Sesim çıkmaz, itirazlarım günahlarımı bile utandırır. Bilinmezlik değil, en başından beri ortada olan gerçeği görmemek. Görmezden geldiklerim tıpkı ben gibi beni görmezden gelir sandım. Ama cehennemin dört tane gözü var.

Kehanet yerini buluyordu.

O elindeki fotoğraflardan bir tek Reha'da varken onların açıklamasını delice düşündüm. Delirecek gibi düşündüm, inanmadım çünkü. Reha, dünyanın en kötü insanı olabilirdi lakin bana bunu yapmış olamazdı. Sevgi'ye yüzümün gözükmeyeceğini söylediği fotoğrafları veremezdi.

Tutunduğum o güven duygusu, ipince... Beni asla tartmazken, her an uçurumun dibini boylayabilirim. Ama yine de güveniyorum. Ona değil belki fakat yaşananlara güveniyorum. Karşımda düşmanıma dönüşmüş kardeşim varken, kardeşim bile düşmanıma dönüşmüşken başka çarem yok gibi geliyordu.

“Sen ne saçmalıyorsun?” diye hesap sorarken, hızla telaffuz ettiğim kelimelerime saklanmış tedirginlik, onu gülümsetti. Her saniyesinden zevk aldı. Hayatının zirve noktasındaydı sanki,

ömrü boyunca bunun için yaşamıştı. Adımlarımız birbirine yaklaştı, bilhassa ben o fotoğrafları bir an önce avuç içlerime gömüp parçalamak istiyordum. Boğazım kaşındı, tenim alev alevdi.

“Sence de her şey yeterince açık değil mi?” Topuklarına basarak giydiği ayakkabılarının üzerinde emin adımlarla bana doğru yürüyüp tam dibimde durdu. Elindeki fotoğrafları üzerime fırlattığı an, benim için cinnet anıydı. Kontrol sınırlarda, öfke yüksek seviyede... “Seni çok iyi anlıyorum tatlım!” Saçılan fotoğrafları almamak için yumruklarımı sıkarken uçmasınlar diye ayağımla üzerlerine bastım.

“Kalbin kırıldı tabii. Ah, kıyamam. Yoksa ağlayacak mısın?” Elvin araya girerek Sevgi’yi sertçe omuzlarından itti. “Kes sesini!” Onu susturmaya çalışsa da anlamı yoktu. Donup kalmıştım, o konuştuğunda fikirlerim de kendi içlerinde konuşuyordu.

Öfkem bile dinç değildi. Tepkisizlik ve şok. Tavrımın ne olacağı dahi anlamsız geliyor.

Doğru nedir? Umdukların mı, zorunda oldukların mı?

“Bak!” Sesi bulunduğumuz sokakta yankılanırken, Sevgi birden çenemi kavrayarak fotoğraflarımın olduğu yere çevirdi. “İyi bak. Çünkü yakında herkes görecektir senin nasıl biri olduğun!” Dişlerimi birbirine bastırdım. Ayağımanın altında kalan fotoğrafları gözlerimle yok edecektim sanki. O kadar şaşkındım ki Sevgi’ye tepki dahi veremiyordum. Umurumda olan o değildi! Tek düşündüğüm fotoğrafları nasıl bulduğu sorusuydu.

Ölmem sorun değildi, bıçak sırtımda değilse.

Titreyen dizlerimle eğildim. Ayağımanın altındaki fotoğrafları sertçe çekip alırken ikiye katlayarak görüntüyü gizledim.

Buradan derhâl gitmek istiyordum.

“Bu fotoğrafları kimse görmeyecek. Duydun mu beni? Kardeşin o senin. Kendine bunu nasıl yakıştıyorsun?” dedi Elvin. Sevgi geriye yatmış başıyla güldü. Sivri çenesi belirginleşirken siyah saçları rüzgârla uçuştı. “Sen nasıl yakıştıyorsun? Kim olduğunu ne çabuk unuttun!” Sözlerinin gittiği yeri anlayarak hızla araya girdim.

“Sevgi!” Bakışları bana döndü.

“Boşuna dil dökme. Her şey bitti.” Ablamın gözlerine baktım. Benim gözlerimin aksine ela gözleri vardı. Benim mavi gözlerim, babama hiç benzemiyordu. “Fotoğrafları babama göstereceğim. Sen de benimkileri gösterebilirsin. Ama bu benim canımı seninki kadar yakmaz.” *Bırak, vazgeç... O zaten senin, son tesellimi de bana bırak.* Sevgi’de olmayan baba sevgisini de ben kalbimde taşıyordum. Nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. Çünkü ben babamın hakkımda düşüneneği tek kötü şeyden bile korkardım. “Hadil Elimizde ne varsa dökelim! Kimin yenileceğini ikimiz de çok iyi biliyoruz, öyle değil mi?”

Dudaklarım titredi. “Fotoğrafları nereden buldun?”

İsteddiği ve beklediği soruyu bulmuştu. Bıçağını bileyen yüz ifadesi, doğrudan yarama bakıyordu. “İşin bu kısmı beni de şaşırttı doğrusu. Kargoyla benim adıma eve gönderilmiş. Benim fotoğraflarımı sana veren adam, seninkileri verirken mi çekinecekti? Çok hayal kurmuşsun belli. Ama sen bana ihanet ettiğin gün kaybettin tüm sevgimi.” Düşünme, düşünme, düşünme... Düşünürsen gerçek olur. Gerçek olur çünkü kelimesi kelimesine mantıklı. Buna inanmamak aksine inanmaktan daha kolay. Ben zor seçiyorum, sadece duygularım için.

Oraya Reha fotoğraflarımı çeksın diye gitmemiştim ben. Anlaştığım firmanın koleksiyonuna prova mankenliği yapmaya gitmiştim. İş için gitmiştim, zevk için değil.

Nasıl bir dolambaçtayım, başladığım yere döndüm.

“Ben kimseye ihanet etmedim. En başından beni silip atan sendin!” dedim içimde kaynayan hayal kırıklığı ve öfkeyle.

Elvin’in sesi çıkmıyordu. Bize izin vermişti. Sevgi bana doğru bir adım attı. “Ne kadar aptalmışım. Her yapmadım dediğinde sana inanacak gibi oldum.” Kaşlarım biraz daha çatıldı. Odaklandığı tek şey buydu! Beni ona iten kendisiydi aslen. Bu hikâye çok daha farklı olabilirdi, bencillikler olmasaydı...

Göğsümdeki sancıyla gözlerine baktım. Buz gibi gözleri, bana çok uzaktı. Beni anlamıyordu, ne yaparsam yapayım onu anlaya-

mıyordum. Evet, belki birbirimizi çok yaraladık ama kardeşiz. Çocukluğum boyunca onunla yaşamıştım. Kolay mıydı öylesine hiçe saymak? O beni hiçe saymışken... Canımın yanmaması mümkün müydü? "O elindeki fotoğraflar var ya, sen benden gitmeseydin olmayacaktı. Çünkü ben o pozları Reha için vermedim. Anlaştığımız firmanın prova mankenliğini yapıyordum. Çünkü ben... Ben ayrı yaşamaya karar verdim. Para biriktirmeye çalışıyorum." Sözlerimin ardından bir sessizlik oldu. Söylediklerim doğruduydu. Denizler duruldu, öfke dingin bir kine dönüştü. "Eğer sen kardeşini bir adama tercih etmeseydin, bu yolda kardeşini düşman görmeseydin böyle olmayacaktı. Yalnız kaldım ben! Duydun beni! Kimsem yoktu. O vardı yalnızca..." İşaret parmağımı omzuma bastırarak kendimi işaret ettim. Tüm vücudum sinirle titriyordu.

Söylediğim onca sözden yalnızca tek bir noktaya takıldı. "Neden ayrı yaşamak istiyorsun? Babam buna izin vermez." Buna takılmasına şaşırılmışım. Sakince, "Bu aramızda kalsın bir süre. Eninde sonunda o da kabul edecektir," dedim.

Gözlerinde parlayan anlayış beni kahretti. Bunun için çok geç kalmıştı... "Ama neden Tutku?"

"Bir önemi var mı? Benden kurtulduğuna sevin. Artık aynı evde benimle karşılaşmak zorunda değilsin."

Yine de hiçbir şey değişmedi. Bir anlık esen şefkat rüzgârı bizden uzaklaşmıştı. Paramparça hâlde ona baktım. Düşündüğü tek şey Reha'ydı. Gözlerimi etrafta gezdirerek duygu selimi kestim zira boşaydı. "Ayrıca annem o fotoğrafları babama göstermene asla izin vermez."

"Hah! Saçmalık. Annemden bahsediyoruz." Böylece yine özüne döndü. Ablam beni hiç duymuyordu, sadece kendi sesinin yankılarını dinleyerek kendini inandırmıştı.

Bu kez annemin çıkarları söz konusuydu. Şayet babam o fotoğrafları görürse, gözündeki tüm yerim sarsılacaktı. Ve benim de kaybedecek bir şeyim kalmayacağından bildiğim her şeyi anlattım. Bu yüzden annem elindeki kozu kaybetmezdi. Aksi olsa bile

ben de bu vicdan azabından kurtulur, dürüstçe çıkardım babamın karşısına. Ben mahvedemiyordum, o başlatırdı.

Sevgi öylece bana baktı. İstedigine ulaşamamıştı; karşı çıkmamı, delirmemi istiyordu. Sakinliğimden, rahatlığımdan dolayı mutsuzdu.

“Sen Reha’ya olan hislerinle kendini bitirmişsin,” dedi. Başımı iki yana sallayarak güldüm. Elvin bir küfür savurarak bize arkasını döndü. Katiyen reddettim. Kendimi açık etmeyeceğim derken takındığım rol mü onlara bunu düşündürüyordu? Yoksa ben olduğum gibi böyle mi görünüyordum? Elvin yüzüme bile bakamamışken nefret kusan ablam birden durulmuştu.

“Sen gerçekten ona inanıyorsun,” diye mırıldandı Sevgi. Elimdeki kâğıt parçalarını biraz daha sıktım. Buruş buruş oldular avuçlarımda, yine de içim soğumadı. “Benim sana hiçbir şey yapmama gerek yok. Şu hâline bak, sen kendini bitirmişsin. Biliyor musun fotoğrafları falan siktir et, git Reha’yla konuş. Gerçeği bir de onun ağzından duy.” Elvin’e baktım. O biliyor olabilir miydi?

Hiçbiri bize söylenen yalanları öğrendiğimizi bilmiyor. Kimse de gidip Reha’yı ihbar edecek kadar deli cesaretine sahip olmamı beklemezdi.

Düşündüm, ya Reha’nın en başından beri amacı buysa? Ablamla aramızı iyice bozmak için fotoğrafları gönderdiyse, hepsi bir oynusa...

Siyah saçlarım yüzüme doğru savurulurken öylece ablama baktım. “İçin soğudu mu bari?” derken sesime yansıyan tek duygu kindi.

Aramızda kavga rüzgârları değil, acı meltemleri esiyordu. “Belki benimle ortaya çıktı ama bir gün Reha yüzünden zaten ramparça olacaktın. Bağlanmışsın, güvenmişsin, değer vermişsin...” *Dinleme, yalan söylüyor.* Sarf ettiği her sözcük saçmalıktan ibaret. Ona değer vermem imkânsızdı.

“Yeter, daha fazla senin saçmalıklarını dinlemeyeceğim!”

“Reha’yı çok beklemene de gerek yok. Bugün yapılacak duruşmadan sonra serbest kalacaktır. Babasının parasıyla iyi bir avukat da tuttu,” dedi. Dişlerimi birbirine bastırdım.

Keşke tutsak olduğun kalbimden de böyle ansızın kurtulsan. Hileyle sil kendini. Suçlarınla yok et, kalbimdeki parmaklıkları paramparça etmen zerre umurumda olmaz, yeter ki çık git kalbimden.

Bir anlık şefkatin kurbanı oldum. Gözlerinde bir anlığına eski ablamı gördüm ve bu beni paramparça etti. Ama her seferinde hataları yok sayacak kadar sadakat... Her seferinde güven... Aptallık değil, bu hikâyede adı Tutku olan gerçek sevgiye sahip.

“Fotoğraflarını da dert etme. Babama falan göstermeyeceğim. Sen kendini kurtarmaya bak.” Topuklarına bastığı ayakkabılarını tamamen giydikten sonra hızla yanımızdan uzaklaştı.

Olabilir miydi? Reha bunu yapmış olabilir miydi? Arkamızda kalan Sevgi, önümüzdeki intikamla kaplı yoldan ibaretti.

Avuçlarımın arasına sıkıştırdığım fotoğrafların ağırlığını kaldıramıyordum çünkü o fotoğrafları çeken kişi tarafından kullanılmış olabilirdim.

“O fotoğraflar, Reha onları gerçekten vermiş olamaz. Ona söyledim, yüzüm gözükmese dedim! Ben sadece işimi yapıyordum. Gerçekten buna inanmıyorum. Bir şekilde elde etmiş olabilir ama Reha’nın bunu yapması için hiçbir sebep yok,” dedim büyük bir kararlılıkla. “Bugün duruşması mı var?”

“Evet, saat 16.30’da. İstersen duruşmanın çıkışına gidebiliriz.”

Başımı sallayarak, “Beni almaya gelirsin,” dedim.

Tek çarem görmezden gelmek. Tüm yapabildiğim bu, el değmemiş hislerimden kanlar süzülürken tek yapabildiğim umut. Anılar var. Geçmişte güzel anılar var, kötüler kadar. Biz yarattık, sen yok edemezsin.

Evimin önündeki yola girdikten kısa süre sonra kapının önüne gelmiştim. Elim zile basmak için uzansa da duraksadım. Zihnime düşen anılar, elimi kolumu bağlamıştı. Annemin yüzünü görmek istemiyorum. Üstelik bile babamın gözlerinin içine bakmak

nasıl da zor. Sahi, aile diye bir şey kalmış mıydı? Bizden geriye ne kalmıştı ki ayakta tutmaya çalışıyorduk?

Mecburiyetlerim yüzünden bastı parmaklarım o zile. Gidecek hiçbir yerim kalmadığından buradaydım. Kalsa dahi, ne zamana kadar kaçacağımı da bilmiyordum.

Bu düğüm, tam kalbimin üzerindeydi. Tıpkı her şey gibi.

Kapı açılırken görüş alanıma giren annem hızla beni içeri çekti. "Sonunda gelebildin!" Kapıyı ardımızdan kapatırken gergince ondan uzaklaştım.

"Bitti, her şey bitti..." diye mırıldandım dinginlikle.

"O ne demek?" Sorusu söylediklerimi anlamaya çalışır nitelikteydi lakin anlamaya çalışırken bile bencildi.

Kolumu tutan parmaklarından kolumu çekerek kurtuldum. "Bitti işte. Ben dayanamıyorum daha fazla!" Dalgın gözlerim, katıyen gözlerine değmiyordu. Yüzüne bakmıyordum. Sesini duymak bile kulaklarıma cızırtı ve acı veren sesler misali zor geliyordu.

Yeşim Demiray dayanamadı. Sakince konuşmaya nihayetinde son vererek "Ne saçmalıyorsun kızım?" diye bağırmaya başladı. Bu hamlesi benim sakinliğime de son vermişti. "Kızım deme bana. Yüzüme bakma. Hiçbir şey olmamış gibi konuşma benimle." Sesim gitgide kısılırken geriye doğru attığım adımlara bir son verdim ve hızla odama girip kapıyı arkamdan kilitledim.

"Tutku! Aç şu kapıyı!" Sus... Sadece sus. Dillenmiş günahlanma benziyorsun, uğrunda feda edeceğim hiç sevabım yok.

Keşke hiç doğmasaydım. Doğduğum gün hataydım, bugünüm farklı geçmiyor. Neden doğdum ki? Bunca hatanın içinde helak olmak için mi var olmuştum? Doğduğum gün günahım neydi ki bedeli benim oldu?

Ellerimi kulaklarıma bastırarak kapının önüne oturdum. "Git, sadece git." Kapının diğer tarafında kısa süren bir sessizlik oldu. "Bana cevap ver! Cevabımı almadan hiçbir yere gitmeyeceğim." Nefesimin daraldığını hissederken gözlerimi sıkıca yumdum. Her seferinde gözümde beliren annemin yüzünden kaçtım.

“Sevgi’yle olan her şey bitti. İkimiz de hiçbir şey yapmayacağız,” diyerek sertçe yutkundum ve gözlerimi yumdum. “Sevgi hiçbir şey yapmayacak. Ben de yapmayacağım.”

Sonra yine sesini duydum, içimde durulmayan denizler hursuzlukla şaha kalktı. “Ben onu sormadım.”

“Bana kendi günahlarını sorma. Beni susmaya zorladın. Yıllardır babam bildiğim adamı benden çaldın,” diye fısıldadım. Bitkin sesim, kapının diğer tarafından ona ulaştı. “Eğer babamla aramı bozacak en ufak bir şey olursa, dayanamam. Ben bununla yaşayamıyorum. Ben bununla yaşamak istemiyorum,”

“Çünkü babamı kaybedersem... Kaybedecek hiçbir şeyim kalmaz.”

Bana bir cevap bile veremedi. Beni sessizliğimle tek başıma bırakıp gitti.

Zihnimi dondurdum, canımı yakacak şeyler aklımdan geçmesin diye. Sabır diledim kalbime, sonunda huzuru umut ederek. Sessizdim, kapının önünde oturmaya devam ediyordum. Kapının kilitli olmasına rağmen evde hissettiğim annemin varlığından rahatsız olmadan duramıyorum. Sanki güvenli değildi, ev dediğim bu yer tehlikelerle doluydu.

Günahlarla yıkandım, hepsinin bedeli bende olurken bana ait olanların sayısı hiçte.

Dakikalarca orada oturarak sakinleşmeye çalıştım.

Kapının zil sesi evde yankılandığında hafifçe yerimden doğrularak dikkat kesildim. Kapı açıldı, içeri girenin kim olduğunu duymayı beklerken çok geçmeden sesini duydum. “Tutku geldi mi?” diye soran babamdı... Kalp atışlarım hızlanırken yerden kalkarak yatağıma oturdum. Ne yapacaktım? Nasıl onun yüzüne bakacaktım?

Annemin “Odasında” demesiyle babamın odama doğru yaklaşan adım seslerini duymuştum. Gerginliğim katbekat artarken sadece bekleyebildim. Yapacak başka ne vardı?

Kilitlediğim kapı zorlanırken açılmaması üzerine babam bana seslenmişti. “Tutku?”

Zorundaydım. Yüzleşmek, bile bile bu sırrı yutmak zorundaydım. Onun sevgisi için, *babam* için. Bencildim belki, fakat ne önemi vardı? Ben babamı kaybetmek istemiyordum.

Yerimden kalkarak kapının kilidini çevirip kapıyı açtım. Babam içeriye girerek kapıyı arkasından hafifçe örttü. "Neden kilitli bu kapı?" Sesinde kızar bir ton olsa da daha ziyade sorguluyordu.

"Üzerimi değişiyordum." Bahanem iyi olabilirdi, evde annemle yalnız olmasaydık. "Evde bir tek annen var kızım, kapıyı kilitlemeye ne gerek var?" sorusu üzerine cevap vermedim. Cevabım yoktu çünkü.

"Bak bakayım sen bana," dedi ve işaret parmağıyla çenemi kaldırarak yüzüne bakmamı sağladı. Gözlerimi kaçırdığım yüzüyle göz göze geldiğim an biraz daha gerildim. "Neyin var senin?" Yine cevap vermedim, sadece yine gözlerimi kaçırabildim.

Babama şöyle sıkıca sarılısam, yoluna girecek şeyleri hayal ettim. Ne hoş olurdu. Şayet sarıldığım gerçekten öz babam olsaydı, ondan gizlediğim bir ihanet olmasaydı...

Kızı olmadığım gerçeğinin yanı sıra sakladıklarım için de benden nefret eder miydi? Bencilliğimin farkındaydım ama vazgeçmezdim. Ben babamı tamamen kaybetmek istemiyordum. Şu saatte sonra anlatacağım gerçekler ortalığı daha fazla karıştırdı.

Beni göğsüne çekerek sıkıca sarıldığında çenem titredi. "Benim güzel kızım, ne oldu? Suratın asılmış. Hâlâ o filmi mi düşünüyorsun yoksa?" dedi, film dediği şeyin aslında kendi hayatı olduğunu bilmeden...

"Yok, biraz yorgunum sadece." Saçlarımı hafifçe okşadıktan sonra geri çekildi. "İyi o zaman uzan, dinlen biraz. Ben alışık değilim kızımı böyle görmeye. Nerede her eve geldiğimde kapıya koşan Tutku? Yüzünü göremez olduk." Hafifçe gülümsemeye çalıştım. "Sınavlarımız başlıyor ya ondan..." dedim doğru düzgün okula gitmiyor olmama rağmen.

"Sorun her ne olursa olsun bana anlatabileceğini biliyorsun değil mi? Ben senin babanım kızım. Her ne olursa olsun arkanadayım." Dudaklarım titreyerek ters kıvrılmaya başladı. Ağlamak

üzereydim, gözlerimi kırpıştırarak kendimi toplamaya çalıştım. Çünkü o benim babam değildi. Karşıma geçmiş beni düşünürken, ben ondan gerçeği saklayarak bu ihanete ortak oluyordum! Tüm bunlar onun yüzündendi: annem... Ondan nefret ediyordum. Beni bu duruma düşürdüğü için ondan nefret ediyordum. Ailemizi o mahvetmişti, neden bedelini ben ödüyordum?

Günahların bedeli hep masumları mı bulur? Yoksa günah dediğimiz şey geleceği gören, potansiyeli bilen midir? Bedelini daima bizim için yolluyor.

“Biliyorum, sadece bu aralar biraz duygusal takılıyorum sanırım. Önemli bir şey yok.” İnanmadığını belli edercesine bana baktıktan sonra birkaç adım uzaklaştı. “Peki öyleyse. Bir sorun olduğunda direkt bana söyleyeceksin, anlaştık mı? Okulda bir sıkıntı falan varsa hemen söylüyorsun. Sakın saklama böyle şeyleri, görüyoruz her gün haberlerde. Sahipsiz değil benim kızım, bir şey olduğunda hemen babana geliyorsun, anlaştık mı?” *Sahipsiz değil benim kızım.* Bir bilsen, sahipsizden de ötedeyim. Nereden bileceksin, her gece aynı yatağa baş koyduğun kadının ihanetini. Başımı sallayarak onu onayladığımda yetinmedi ve sorusunu yineledi: “Anlaştık mı?”

“Anlaştık baba.” Baba kelimesi dudaklarımdan nasıl zor dökülüyordu. Kimse anlamıyordu, her geçen gün ölümden beter gibiydi. Babamın gözlerinin içine baka baka yalan söylüyordum, sırf onu kaybetmemek için. Belki o annemi her geçen gün daha çok seviyordu. Böyle yaparak ondan gerçekleri çaldığımın farkındaydım lakin babamı kaybetmeyi hiçbir şekilde göze alamazdım.

Zorundaydım, her gün bildiğim ihaneti babamdan saklarken, gözlerinin içine hiçbir şey olmamış gibi bakmak zorundaydım. Onun kızı olmadığımı bile bile “baba” demek zorundaydım. Babasız kalmamak için, baba demek zorundaydım.

Fakat ne zamana kadar? Cevabı bir soru işareti. Yatsıya kadar değil, ölümüne kadar saklardım bunu. Babamı kimse benden almadıkça, ben kimseye vermezdim. Kendi ellerimle onu Sevgi’ye itemezdim. Biliyordum, öğrendiği anda benden soğuyup Sevgi’ye

yaklaşacağını.... Ne diyebilirdim? Kimse bunun için onu suçlayamazdı. Haklıydı, öz kızı dururken ihanetin kanıtını mı sevecekti? Benden soğumak istemese bile soğuyacağını biliyordum.

Ben bir hataydım. Olmaması gereken bir suç.

Babam son kez saçımı geriye iterek odamdan çıktığında arkasından paramparça gözlerle baktım. Bilmediğin ne çok şey var baba, hepsi benim yüreğime yük.

Elvin beni almaya geldiğinde hazırlanıp evden çıktım. Söylediğine göre bugünkü duruşmadan beraat kararı çıkması çok yüksek ve hatta kesinmiş. Kanıt bulunamadığı gibi tüm suç babasının üzerine atılmış.

En azından diye düşündüm, en azından Günay'ı içeri attırmayı başarmıştım.

Kahkahalarla gülmek istedim, ifadesizliğe büründüm.

Ne anlamsızmış korkularım. Her şey yolundaydı, kimse benim ihbar ettiğimi bilmiyordu. İyi ki karakola gitmek yerine telefonla aramıştım. Reha'nın peşime adam taktığını eskiden bilmiyordum. Eğer o zamanlar karakola falan gitseydim, anında enselenirdim.

Adliyede, bahçede dikilmiş öylece onu bekliyordum. Elvin içeri girmişti; bense içeri girmeye cesaret edememiş, kapıda beklemeyi tercih etmiştim. Keza babasının içeride olduğunu bilmek, beni oradan iyice uzak tutuyordu.

Dakikaların saatler gibi geçtiği anlarda ellerim soğuk terler atıyor, gözlerim her an Reha gelecekmiş gibi adliyenin kapısına bakıyordu. Reha'nın bu duruşmaya hazırlığının çok iyi olduğunu ve büyük planlar döndüğünü duymuştum.

Onu beklediğim bu süreçte gelip giden arabaları gördüm, içinde suçluları taşıyan araçları. Dikkatle izledim onları. Arabaya bindirilişlerini, kuşlar öterken arabadan inişlerini... Çalınan tüm güzelliklerin yanı sıra, çalınan özgürlüklerin de şahidiydi gözlerim.

Epey gergin hâldeydim. Kafamda dönüp duran soruları inatla görmezden geliyor, yalnızca olacakları beklemeye çalışıyordum.

Sevgi'nin elindeki fotoğraflarımın nereden geldiğini öğrenecektim.

Ben bile bile attım kendimi bu ateşe. Ama zebani öylesine güzel ki, cehennemimi cennete çeviriyor. Meyus' hâldeyken dahi onun varlığıyla tebessüm kazanabiliyordum. Nasıl lütuf, acılar arasında bir buse.

Ayağımı asfalta ritmik şekilde vuruyorken kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Rüzgâr siyah saçlarımı yüzüme doğru savururken gözlerimi bir an olsun kapıdan ayırmadım.

Onu beklemek ne hoş, hataları yok sayarak. Var olmamış gibi, keşke var olmamış olsa...

Sonunda gözlerimin kapıya daldığı anda onun çehresi görüş alanıma girdi. Kalp atışlarım deli gibi hızlanırken o emin adımlarla çıktı oradan. Ne bileğinde kelepçe ne de kolundan tutan adamlar vardı. Tam anlamıyla özgürdü.

Adliyenin önündeki siyah arabadan inen şoför, Reha'nın geldiğini görerek arka kapıyı açtığı anda ne yapacağımı bilemedim. Beni fark etmemişti.

Korktuğum gerçekler ise, kaçmam sonsuza dek süremeyecekti.

"Reha!" diye seslenirken bir yandan da ona doğru yürüyordum. Sesimi duyduğu anda keskin bakışları derhâl beni buldu. Göz göze geldiğimiz an yuvasını bulmuş yavru kuş gibiydim, çok tanıdık. Kirli sakalları belirgin çehresine daha erkeksi bir hava katmıştı. Göğsümde bağladığım kollarımı çözdüm, kollarım iki yanıma düşerken aramızdaki mesafeyi her adımında biraz daha kapatıyordum.

Elimden yakalayarak beni arabanın arka koltuğuna çektiğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Hızlı hamlesini beklemiyordum. Sessizlikle arabanın arka koltuğuna bindiğimde Reha'nın da aynı taraftan bineceğini anlayarak kenara kaydım. Yanıma oturup kapıyı kapattığı anda, öne tanımadığım iki adam oturdu ve Reha'nın işaretiyle ilerlemeye başladık.

"Günay Bey'in emrini biliyorsunuz, Reha Bey," dedi ön koltuktaki adam. Reha'nın bakışları o adama dönerken öfkeyle baktı.

"Yani? Bunun seni ilgilendiren kısmı Suat?"

¹ Üzgün, kederli.

“Ben sadece sizi uyarıyorum!” derken sesini Reha’nın sert tavrına karşı yumuşatmaya başlamıştı.

Fakat Reha için bunun hiçbir şey ifade etmeyeceği gün gibi ortadaydı. “Hayır, bana ima etme cüretinde bulunuyorsun.” Sert sesi beni bile ürkütmeye yeterken kolunun tekini arkamdan koltuğun tepesine uzatarak rahat bir pozisyon aldı. Öndeki adam dikiz aynasındaki gözlerini kaçırarak yola baktı. “Ne haddime, öyle bir amacım yoktu.”

Başımı ona çevirdim. “Reha...” Sırf dikkatini çekebilmek adına mırıldandığım ismi, başımın arkasındaki kolunun kasılmasına sebep oldu.

Bakışlarını hızla bana çevirmesinin ardından benim de yüzümün ona dönük olması nedeniyle yüzlerimiz bir hayli yakın hâle gelmişti. Nefesi doğrudan dudaklarımın ve çenemin üzerine vuruyordu. Şimdi tüm ret cümleleri can çekişerek kıvrıyor, şeytanı kimse reddedemez. Şeytandan başka...

Gözleri yine öyle bakıyor, efsunlu o gözler! Dayanamıyorum, gardımı indirmemek nefes alamamaya benziyordu. Bana baktığı an tüm güzellikler vuku buluyor, onunla ilgili olan tüm kötülükleri yok ediyordu.

Yanlış adama çok yanlış gözlerle bakıyorum.

Öğret bana: değişen bir his mi, bir adam mı? Değişen his ise, adam da olamaz mı? Öğret bana, imkânsız mı? Hislerimle yarattığım adam var olamaz mı? Nasıl da alıyor aklımı başından. Unuturuyor bana karşı yapılmış veyahut yapılma ihtimali olan tüm acıları.

“Güzelim...” dedi ve saçlarıma dokundu. Saçlarımdaki o belli belirsiz dokunuş, göz kapaklarımdan titremesine sebep olurken reddettim bu huzuru, teslimiyeti. Liman dediğimiz şey beni de içinde yakacaksa, sığınamazdım.

“Beni neden apar topar arabaya bindirdin?” dedim camdan dışarıya bakarak. Sesimdeki sert tonlama istemsizce ortaya çıkmıştı.

Kaşları çatıldı, koltuğun arkasındaki kolunu çekti.

Bizi dinleyen şoföre baktı. Konuşmalarımızın duyulmasından ikimiz de rahatsızdık. “Durdurun arabayı!” Sert sesiyle verdiği emir üzerine araba anında durdu. Yolun kenarına çekerek yolu kapatmamışlardı. Şaşkın bakışlarımla ne yaptığını anlamaya çalışırcasına bakıyordum.

“İn!” Doğrudan bana söylemesiyle huzursuzca yerimde kıpırdandım. Beni arabadan mı kovuyordu? Adamlara bakarak “Siz eve gidin!” dedi. Sanırım yalnız konuşmak için bunu yapıyordu.

“Ama Günay Bey’in kesin emri var.” Öndeki adamın karşı çıkmasıyla Reha âdeta öfkeden deliye dönmüştü. Kısılmış gözleri bu adamlardan epey rahatsız olduğunu yalnızca bakışlarıyla bile gösteriyordu. “Ben ne diyorsam o. Bu sizi ikinci uyarışım. Artık dışarda ben varım, içeri düşersem Günay Bey’in dedikleri geçer. Üçüncüde canınızı yakarım.” sözleriyle duraksadım. Günay -Reha’nın babası- kesin olarak hapse mi girmişti?

Arabanın kapısını açıp kendi inmiş, ardından bileğimden tutarak beni de indirmişti.

Beni yolun kenarına çekerek öfkeli gözlerle arabanın gitmesi bekledi. Araba çok geçmeden uzaklaşırken bana dönmüştü. Kendimi toparlamaya çalıştım. Resmen bizi yolun ortasında indirmişti!

“Evet, artık kendini güvende hissediyor musun?” Onunla aynı arabada olduğumda yaşadığım güvensizliğin farkındaydı. Öfkeli hâli sinirlenmeme sebep olmuştu. Korkuyorsam, kendimi güvende hissetmiyorsam bu benim suçum muydu? Şu anda kızması gereken bendim, ona ne oluyordu? “Reha farkında mısın? Az önce duruşmadan çıktın. Suçlu olmana rağmen çıktın. Hapse girebilirsin, fakat duyduğuma göre senin yerine baban girmiş. Tüm suçlarının üzeri kapatılmış.” Sesim yükselirken bana doğru bir adım attı.

Farkına varır gibi mırıldandım. “Sen bir suçlusun Reha! Sen... Sen bir suçlusun.”

Bileğimi tutarak beni kendine çekti. “Bunu yeni mi fark ediyorsun?” Sinirle dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Akabinde bi-

leğimi belime doğru çevirerek elini belime bastırıp beni yukarı çekmişti. Yüzlerimiz birbirine dönükken gözlerime çok sert bakıyordu.

“Yoksa ihbar etmeye daha yeni mi fırsatın oluyor?”

Öğrenmişti.

Onu ihbar edenin ben olduğumu öğrenmişti!

Hissettiğim korkuya rağmen “Yine olsa, yine yaparım!” dedim. Kaçak dövüşmenin anlamı yoktu, her şey ortadaydı. Kısılmış sesim onu sakinleştirecek türdendi fakat sözlerim aksini başarıyordu. Kaskatı olan yüz kasları, onu iyiden iyiye sinirlendirdiğini göstermişti.

Bedenimi sertçe yukarı çekti, artık parmak uçlarımdaydım.

“Bize söylediğiniz yalanı anlamayacağımızı mı sandın? Aynı evde yaşadığım ablamı karşıma alıp elbet bir gün konuşacaktım. Konuşacak ve sizin adi oyununuzu anlayacaktım!” Kolumu sertçe bıraktı. Ondan uzaklaşırken hissettiğim boşluk dönüp dolaşıp beni bulacak, beni tutsağı edecekti.

Söylediklerimi yok sayarak “Senin en büyük zaafın ne biliyor musun?” diye sordu.

“Neymiş?”

“Gücün. O dik tuttuğun başın. Her defasında kendi başını yak-tığından habersizce etrafına zarar vermeye çalışan eylemlerin!”

“Beni kandırmaya kalktın!”

“Seni korumaya çalışıyordum. Böyle bir aptallık yapma diyel” Beni yine kandırmaya çalıştığından adım kadar emindim. Bir kez daha onun oyununa gelmeyecektim.

Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirdim. Ondan hafifçe uzaklaşırken derin nefesler alıyordum. “Benim yaptığım aptallık değildi. Sana yemin ederim hayatımda aldığım en doğru karardı. Bir an bile pişman olmadım.”

Tüm kelimelerim bitti. Savunacağım ne kadar kale varsa, çoktan kendini teslim etti. Yaşadığım şok bana fotoğraflarımı hatırlattı. Saçlarımdaki ellerimi çekerek ona tekrar döndüm. Keskin gözleri yine iş başındaydı, yalnızca bakarak öldürüyordu beni.

Söylemesi ne zor, cevapların korkunçluğundan.

“Sevgi,” diyerek boğazımı temizledim. “Elinde yüzümün gözükmemesi gereken fotoğraflarımla karşıma çıktı. Biri kargoyla ona göndermiş!” Birden buzlar sardı dört bir yanı, o an anladım; acı dediğimiz şey ateşler değil, buzlar içerisinde. Konuşmasına izin vermedim zaten o da konuşmak için hamlede bulunmadı. “Bana fotoğrafları gösterdi.” Sesim cızırtılarla harmanlanmış, teselli için yanıp tutuşuyordu. Tam şimdi teselli et beni, durdur bunu, yalnızca durdur şu sancıyı... “Beni susayım diye kandırdın, tamam. Peki ya o fotoğraflar?”

Sesin titrer mi bilmem ama kalbini durduramazsın. Hep hızlı atar ya o kalp, kırılacağını bildiğinde ne yapacağını şaşırır. Tüm bedenine bulaşır, yapışır o hız. Elleri ne kadar titrerken, aslında hava soğuk falan değil. Yalnızca o soğuk, içerisinde olduğu kalbi mi buz kestirecek kadar. Kalbim hızlı atmıyor, titriyordu. Soğuğu hissetmiyorum, yalnızca yakıcı buza dönüşen gözlerini biliyorum.

“O fotoğrafları sen mi gönderdin?” Kalbim göğüs kafesimde saklandı. Tüm hislerime kadar büzüşüyordum. Kaçacağım, kaçmak istiyorum. Lakin tutsağımı, bileğimde kelepçe yok, her kurban gibi.

Yüz ifadesi söyleyeceği şeye üzgün gibi değildi. Az önceki öfkesi tazeyken, bir o kadar da ifadesizdi. “Evet,” dedi. Aldığım cevapla boğazıma saplanan binlerce bıçağın sızısını hissettim. “Bu da mı oyundu?” Böylesine acımasız olmayı nasıl başardın? Ben senin gözlerine bakarken dahi korkuyorken, böylesine acımasız olmayı nasıl başardın? İnancım ve güvenimi belli ettim. Başta kendimi gösterdiğim güçlü karakterden yeller eserken pişman olacağımı hiç düşünmedim.

Ciğerlerimin ezgisi, boynundan uzanan o keskin koku.

Varlığın artık kalbim için en büyük korku.

Sen, bir zamanların acılarına uyku.

Nasıl olur, yüreğimin en derinlerinde gerçekleşen kuşku?

Eskiden adımdı, şimdi sıfatım oldu tutku.

Senden gelen tüm acılar kablelvuku*,
Gözlerin benim için sonsuz daluyku."

Ne güvenim ne de aşkım doğru...

Kalbime inen karasu, acı hak ettiğim duygu.

Bana bunu yapan o muydu, yoksa kendim mi bilmiyorum.
"Hayır, değildi. Beni ihbar etmenin karşılığıydı. Ben o fotoğrafla-
rını firmaya bile vermeyecektim."

"Neden?" diye zar zor çıkan fısıltım acizce yükselirken bana gram acımadı. Çünkü az önceki siniri üzerine canımı yakmak istiyordu. Onu rahatsız etmişim, şimdiyse açıkça bana haddimi bildirme peşindeydi. Ama ben hâlâ buna inanamıyorum. Hâlâ inanmıyor, sanki mümkün değilmiş gibi davranıyordum. Kâbus-
tu, eninde sonunda biteceğini düşündüğüm bir kâbustu. "Neden bu kadar berbat bir insan olmak zorundasın?" Bomboş yolda nadiren geçen arabalara baktı. Ondan uzaklaşan adımlarım üzerine aramızdaki mesafeyi hızla yok etti. Adım atacak gücüm kalmadığında başımı kaldırarak ona baktım.

Başını hafifçe yana eğerek tepkilerimi izledi. Rengim atmış, buz gibi olmuşum. "Sen kendi sonunu kendin hazırladın." Düşünce yok, his yok, duygu yok. Hepsi öldü. Hepsi şokla öldü.

Hak vermem gereken ne bilmiyorum. Sadece canım yanıyor.

"Babam bizi ihbar edenin kim olduğunu gayet iyi biliyor. Mesleğinden menedilmesine, işlerinin bozulmasına sebep olanın kim olduğunu çok iyi biliyor. Şebekesine sızan köstebeği tanıyor. Söylesene, adını duyduğunda bile korktuğun adamı karşına alırken aklından ne geçiyordu? Bulunamaz olduğunu mu sandın?" Gözlerim kısıldı, ona iğrenir gibi baktım.

"Sen beni cezalandırıyorsun. Güçlü durmamı cezalandırıyorsun, aksini yüzüme vurabilmek için," dedim her cümlemi vurgulayarak. "Sen bana ne yaptığının farkında mısın?" Kalp kırıldığım sesime yansırken daha fazla dayanamadım. Sertçe omuzlarına vurarak sarstım onu.

* Olmadan önce.

** Çok derin uyku.

"Sen b
sun? Ola
kında mu
bir kadın
Eminim
adamlar
ğişip, ser
mişken.

Çene
Öfkesi an
Anon
ğımı bile
bana hiç
gil miyd
dım. Fak
layamay
Karaya y

Önce
mamış,
kayıp iç
sinden b

"Biln
nın gi
dırır. Ya
acizliğin

Aşk
retin ap
durdın?

"Ak
görür g
bir iliş
Reha b
rum ara

"Sen bana ne yaptığını fark edecek misin artık! Görmüyor musun? Olağan bir şeyi anlatır gibi anlattığının ne olduğunun farkında mısın?" Sakince izledi beni. "İğrenç bir insansın Reha. Bana bir kadın tanıdım demiştin. Onu koruyamadığını söylemiştin. Eminim onu da göz göre göre ateşe atmışsındır. Çünkü senin gibi adamlar böyledir." Seninle inşa ettim ben benliğimi, seninle değişip, seninle büyüdüm. Örnek aldım, yanımda kimsem kalmamışken.

Çenesindeki kas seğirirken boynundaki damarlar belirginleşti. Öfkesi anbean yüzüne yansıyor.

Anormal olan ben miyim bilmiyorum. Sadece artık ne yapacağımı bile bilmiyordum. Kafam karıştı, hayatım karıştı ve kimse bana hiçbir şeyin hesabını soramazdı. Duygular zaten aptallık değil miydi? Bununla suçlanmak istemiyordum. Evet, bile bile yandım. Fakat vazgeçmek ateşten cazip gelmiyor. Yaşamayanın anlayamayacağı bir denizdeyim, en derinliklerinde boğulmak lütuf. Karaya yakın olan ise nefes alamayacak.

Önce ablamı kaybettim ben bu hikâyede. Anneme hiç sahip olmamış, üstelik onun yüzünden babamı da kaybetmiştim. Bunca kayıp içerisinde, ufak bir kazanç bekledim sadece. Oysa bana hepsinden büyük kayıpmış. Öyle ki en sonunda kendimi kaybettim.

"Bilmediğin, bilemeyeceğin şeyler hakkında konuşma. Laflarının gittiği yere dikkat et!" Yalan değil, şeytanlar doğrularla kandırır. Yalan değil, değerlin bedenle damgalandı. Dik duruşun, acizliğini aradı.

Aşk acizlikti, onu kabul edebilmek ise cesaret. Ne kadar cesaretin aptallık olacağına aşk karar verecekti. "Onu aşkla mı kandırdın?"

"Aklından neler geçiyor. Sana daha önce de söyledim. Sen beni görür görmez büyüleyen tek kadınsın. Benim hiçbir zaman ciddi bir ilişkim olmadı." Sözleri, yüzündeki o emin ve caydırıcı ifade... Reha bildiğim gibiydi. Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Dudaklarım aralandı, iki kelimeyi zorla telaffuz etti: "Benimle oynuyorsun!"

“Ben herkesle oynuyorum. Her perde benim, ama sen yalnızca birini seversin. Ben de sana hep onu oynarım.” Taviz vermeyen ses tonu, kaskatı kesilmeme sebep oldu.

“Ve sen bunu seviyorsun.” Elini yanağıma yaslayarak birden beni kendine çektiğinde gözlerim irice açıldı. Sertçe dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla ellerimi hızla omuzlarına vurdum. Dudakları vahşiydi, hızlı ve sert hamlelerle dudaklarımı kavradığında kolları arasında çırpındım. Dili dudaklarımı talan ediyor, tüm öfkesini dudaklarım üzerine aktıyordu. Yumuşak dudaklarının hissi dudaklarımdayken, hızıyla bir demir kadar sert gibiydi.

Gözlerini kapatmadığını gördüm.

Gözlerimi kapatmadım.

Ve tam o an zihnimde şimşekler çaktı. Anladım, bizim ne olduğumuzu tüm hatlarıyla anladım. Karanlıkta şefkat arayacak kadar aptaldım. Bu karanlık iyi hissettiriyor lakin hiçbir zaman şefkatli değil.

İki elini de belime sararak beni kendine yasladı. Sıcak bedenini tüm bedenimde hissediyordum. Evet, dudakları cazip ve baştan çıkarıcıydı. Lakin kırgınlıklar üzerine bundan kaçınıyordum. Gözlerimiz hırsla birbirine bakarken dudağını sertçe ısıarak bedenini ittim. Dudaklarım sert hamleleri yüzünden sızlıyordu. Saniyeler içerisinde kapıldığımız arzu, her seferinde daha tehlikeli bir hâl almıştı.

Dert yandım gökyüzüne, artık güneş açmayacaktı. Karanlık beni evladı sayıyordu.

Kendime bu sonu ben hazırladım. Her şeye rağmen onu kabul ederken, süslü sözlerine yasladım sırtımı. Ben bunu hak ediyorum fakat onun hak ettiklerini de kendi ellerimden geçirmeyi bileceğim.

Madem hukuk onun cezasını veremiyordu, ben verecektim.

Karanlık gebe şimdi, ilk kez.

Yalandan adamlara âşık olmak kolay. Hep aynı terane. Kızı tanımadan önce kimseye âşık olmamıştı, her nasılsa kızı görür görmez âşık oluyordu. Ondan önce binlerce deneyimi olmuş, her

nasılsa hiç gönlü kaymamış. Bu deneyimlere rağmen, her nasılsa sadık. Reha baştan sona gerçektir.

Karanlıktan söz ediyorsa, huzuru getirmezdi.

Zihnini aynalarla kaplıydı. "Sakın bir daha bu saçmalığı yapmaya kalkma." Yüksek desibel sesim yankılanırken yol iyice ıssızlaşmış, güneş batıyordu.

Keşke gerçekten benim hakkımda ne düşündüğünü bilebilseydim. Fakat Reha'nın kapalı kutu oluşu beni çıkmaza sokuyordu. Reha gerçekten bencil bir adamdı.

Sertçe yutkunarak, "Bana yaptığını asla unutmayacağım. Bu öfke bitmeyecek!" dedim.

Dudaklarını yalayarak başını salladı. "Bana bağlılığın da..." Özgüvenli hâli damarına basıyordu. Ben bunca zaman ona bunları düşündürtecek ne yapmıştım? Nasıl davranmıştım da kendine bu kadar güveniyordu?

"İntikam almak istediğimde önümde engel olacağına, inandığın şey gerçekten bu mu?" dedim kaskatı çehremle.

Gülerek bir ateş kadar yakıcı bakışlarını bedenimde gezdirdi. "Sorun değil. İntikamından hoşlanacağım tek kadınsın."

Kaşlarını çattım. "Sen böyle söyleyince etkilenmem mi gerekiyordu?"

"Yalan söylemiyorum."

Dişlerini birbirine bastırmaktan diş etlerim sızlamaya başlamıştı. "Çünkü rol yapıyorsun."

"Hepsi gerçektir," dedi ve devam etti. "Bende olmayı oynamam." Gizemliydi. Karakteri her geçen gün beni şaşırtırken sahidan korkulacak bir insandı.

Sözüm yok, edecek bir çift lafım da... Bugün benim derimi yüzerek acı çektirdiği gibi, yeni derimi de yarattı. Henüz on dokuz yaşındayım. Tüm güvenim sarsıldı. Henüz bu yaştayken, boyumdan büyük bedeller ödedim.

Ondan kurtuluşum yok, tam da bu yüzden bana tutsak olacak.

İçimde öfke kazanı kaynamaya başlarken benim yerimde olmasını deli gibi istedim. İntikam için sivrilen dişlerim, acılarım

etkisiz hâle geliyordu. Ona bakıp insanın canı böyle yanıyor di-
yebilmek, canını yakabilmek istiyordum. Çünkü bu hep böyleydi;
güçlü birini görünce canını yakmak, güçsüz birini görünce de can
yakmasını sağlamak isterdik. İnsanlığın kurallarından biri buy-
du. Hedefler her gün değişiyordu, hangisini vuracağın hiç belli
olmazdı. Fakat değişen hedefler, vurduğun her hedefi hata hâline
getirecek. Zaman yok, her türlü kaybeden olacaksın.

Ya onunla yaşamayı bileceksin ya onsuz.

“Sen olduğun gibi yalansın!” Geriye doğru attığım adımlara
baktı. Yenilmiş gibi geriledim, içime attığım tüm acılarım kapıya
dayanmıştı. Biliyorum, o beni yine anladı. Hızla arkamı dönerek
ondan uzaklaştığımda beni durdurmak için hiçbir hamlede bu-
lunmadı. Onun karşısında güçlü tutmak için sıkıttığım bedenim
titriyordu. Derhâl uzaklaşmak istiyordum.

Onunla konuşacak daha neyim kalmıştı? Bana edecek laf bile
bırakmıyordu. Cevaplarım olmadığından gidiyordum.

Onu gördüğüm her anda yapmam gerekeni ancak şimdi yapı-
biliyordum. Stüdyoya gittiğimde, Reha’yı gördüğüm anda oradan
gitmem gerekirdi.

Ben onun en değerli oyuncayıyım yalnızca.

Her adımda bilmediğim yollardan geçerken, ondan uzaklaşa-
cağım derken kaybolmaktan korkuyordum. Fakat bulunduğumuz
yeri bilmediğim gibi, ona geri de dönemezdim. Şimdi beni öldür-
seler onunla dönmezdim.

Temiz hava ciğerlerimi yakıyordu. Kaldırımı döven adımlarım,
kararsızdı. Etrafa çökmeye başlayan karanlık, korkunun tohumla-
rını kalbime ekmeye başlamıştı. Elimci cebime atarak telefonumu
aradığımda bulduğum boşluk kaşlarımı çatmama sebep oldu. Eve
dönmek için taksi falan bulmam gerekiyordu ve bu ıpıssız yoldan
gececeği yoktu. Geriye kalan seçenek telefonda aramakken şim-
di de telefonumu bulamıyordum.

Uzaktan birkaç adamın kahkaha ve konuşma seslerini duydu-
ğumda gergince başımı kaldırdım. Aklımda onlarca senaryo dö-
nüyordu.

Kanlanmış gözlerimi kırıştıtarak duraksadım. Telefonum neredeydi? Evden çıkmadan yanıma almıştım, o kesindi. Araba! Kahretsin arabada düşürmüş olmalıydım! Gözlerim panikle irileşirken korkuyla kararan havaya baktım. Ben nasıl eve gidecektim şimdi?

Reha'nın yanına telefonumu istemek için dönmek zorundaydım. Ama araba gitmişti, öyleyse onun telefonunu kullanırdım.

Hayat, her seferinde bunu yapmak zorunda mıydı? Hayat, her seferinde beni ona mecbur bırakmak zorunda mıydı? Derdi neydi benimle? Beni ona itip duran kader, beni suçlu çıkaramazdı. Bu bomboş sokaklara ondan kaçacağım diye düşmüştüm, hâlim içler acısıydı.

Reha'nın gitmiş olabileceği ihtimali aklıma gelirken hızla geldiğim yolları geri döndüm. Etraf sessiz ve karanlıktı. Öyle ki yolun ardından birileri çıkıp bana zarar verecekmiş gibi hissediyordum.

Rüzgârın sertçe esmesiyle ağaçlar hışırdaydı. Titreyen alt dudakımı ısırarak gergince ilerlemeye devam ettim. Yolun kavislendiği yerden döndüğümde arabadan indiğimiz yer gözüküyordu. İlerde karanlık bir adam silueti vardı. Yaklaştıkça hatlar daha da belirginleşirken tek tük yanan sokak lambaları arasında gözlerimi kıstım.

Yolun ucunda arkası dönük bir adam vardı. Saçları, deri ceket... Bu oydu, gitmemiştii. Telefonu kulağına yaslamış hararetle bir şeyler konuşuyordu. Onu arayan kişiye dua ettim o an. Şayet onu oyalayıp burada tutmasaydı, olduğum yerde mahsur kalabilirdim.

Ona gitgide yaklaşırken derin bir nefes verdim. Panikli hâlim gitmişti. Kahretsin! Hayır, panikli hâlim gitmemeliydi. Ondan nefret ediyordum. Pisliğin tekiydi! Kendi bencilliği yüzünden beni satmıştı. Tam bir *insan* gibi. Öfkeli iç çekişlerimle dişlerimi birbirine bastırdım. Geri dönmek zorunda kaldığım için canım fena sıklıandı.

Hafifçe yan dönerek yola baktı. Kavisli burnu ve altın oran yüzü görüş alanıma girdiğinde adımlarımı biraz daha hızlandır-

dım. Arkasından geldiğim için beni fark etmemişti. Tekrar önüne döndü, her kiminle konuşuyorsa ona bir şeyler söyledi.

Nefes nefese aramızdaki mesafeleri kapatıp beni fark etmesi için omzuna dokunacakken sesini duydum.

Telefonda konuştuğu her kimse ona, "Malları hazırlayın. Siparişler yakında gelir. İlk görüş günü içeri sokacağız," dedi.

Reha uyuşturucuyu cezaevine sokacaktı.

Yer titriyor, toprağın üzerinden atmak istediği böcekleriz biz. Birilerimiz ölüyor, birilerimiz kalıyor. Her seferinde katien de.ğişmez ölüm korkusu. *Aynı anda ölümü seçenler.*

Reha artık patrondur. Ölümü seçenlerin, ölenlerin üzerinde bir Azrail'di. Bu zehrin en başına geçiyordu.

Babası bu yüzden tüm suçu üzerine alıp içeri girmişti. Dışarıda, genç bir miras bırakıyordu. Reha'yı tamamen işin başına getirmişti.

Eskiden babasının yanında bunu yapardı. *Artık bu Reha'nın işiydi.*

Bir akşamdı, sanat o gün siyahtı. Gecelere karışmıştım, seni sayıklayıp duruyordum. Hayatıma hızla dâhil olup, hızla öldüren felaketim. Değişmeyeceğini anladığımdan beri can çekiyorum. Vicdan kim? Korku hükümdarım. Cüretim her şeye uzanıyor. Kendi dudaklarıyla çağırırdı beni, kendi elleriyle yarattı kendi şeytanını. Şeytanı yaratmak günah olmadı ama şeytana uymak günah olacaktı. Hayallerim paramparça, onlar silahım olacak ey uçsuz bucaksız evren... Sesimi duymadığın kadar duyacaksın.

Bencillik yalnızca ben yapınca masum olacak.

Sesimi bile çıkaramam. Kalbim paramparçadır ya hani, edeceğim bir çift laf bile gelip bana ihanet eder. Senin hatan der. Ama kimse sormaz güvenmek ne zamandan beri hata oldu diye. Ben bu dünyaya ait olmak istemedim, soyutladım kendimi. Güzel olan her şeyin inancındaydım. Öyle avuttum, öyle de sessizce kandırdım kendimi. İnandığım bir masal vardı, hep kitaplarda okudum. Tüm acılarımı kapattım, o masallara dönüşmek istedim. Başlangıç aynı oldu ama sonu hiç tatmadığım gerçeklerden daha acıydı.

O an anladım, inandığım tüm iyilik ve mutluluk en adi yalan. Ve ben, o gün öğrendim yalanlarla dolu dünyada, en aşağılık yalancı olup herkesin hayatıyla bencilce oynamadan yaşanmayacağını...

Kalbim, o da içindeyken kül oldu.

Gerçekten beni koruyacağına inandım, sözlerine güvendim, duygularıma kapıldım. Sonunda en başında kendime söylediğim sözlerle döndüm. Tam bir aptal gibi davrandım.

Kalp kırılır da içindekiler sağ kalır mıydı? Kalbimi onarmaya kendinden başla, çünkü kalbim tek başına kırılmayacak.

Geriyе adım attım. Kozu aldım, fakat o kozu bilmesin istedim. İntikam dediğimiz şey böyle başlardı. Çok bilirsin, bilmiyormuş gibi yaparsın. Beklenti düşer, potansiyel rakip değer kaybettikçe karşıdaki kişi rahatlar, böylece daha rahat vurursun. Acı gözümü bürürken, intikamı yarama basarak rahatlamaya çalışıyordum.

Geriyе attığım adımlarla çaresizce ne yapacağımı şaşırmıştım, Reha hâlâ telefonla konuşmaya devam ediyordu ve henüz beni fark etmemişti. Söylediklerini duyamıyordum bile, aklım kırk tilki ile dolu, hepsi de birbirinin arkasından kumpas kurma peşinde.

Tilkilerin kumpası,

Önce düşmanı,

Sonra kendini.

Ondan gitgide uzaklaşırken sonunda telefonu kapattı. Ayağımı sertçe yere vurarak dikkatini çektiğimde hızla bana doğru bakmıştı. Uzaktık, uzaklaşmıştık ve bu sadece fiziken değildi. Ondan uzak olduğum için onu duyduğumu düşünmezdi. Daha yeni geliyormuş gibi yapıp yürüdüm. "Beni bu lanet yere getirdin, telefonum da arabada kalmış. Yani, beni buraya nasıl getirdiysen gitmem için de taksiyi arayacaksın şimdi." Dilini dişlerinde gezdirerek sakince dinledi beni. Telefonuyla adamları arayarak bulunduğumuz yere gelmelerini söyledi. Ardından da benim yanımda bekledi. Sessizce...

Sesimi çıkarmadım. Görmezden gelmeye çalıştım onu.

O varken de tektim ben, ben hiç biz olamamıştım. Herkesten kaçıp, ona inandım. Onun herkes olduğunu öğrenmekse kaçınıl-

maz sonum oldu. O herkes olabiliyorsa, ben hiç kimse olmaya-
caktım.

Biz susarken, geçen zamanın bile kendinden haberi yoktu.

Sonunda ileriden gelen arabayla Reha elini kaldırarak olduğu.
muz yeri işaret etti. Araba önümüzde durduğu anda kapıyı açarak
içeri eğildi ve “Buraya telefon düşmüş. Bul onu!” dedi. Şoför kol-
tuğundaki adam şaşkınca baktı bir süre. Bu adam daha önce gör-
düğüm adamlardan biri değildi. “Ne telefonu efendim? Bu araba
yıkamadan daha yeni geldi. Telefon olsa çıkardı.” Arabaya şöyle
baktığımda Suat mıydı neydi, o adamların bizi burada bıraktığı
arabaya çok benziyordu. Fakat bu araba o araba değildi anlaşılan...

Reha elini sertçe arabanın tavanına vurdu. “O aptallar öteki
araba yerine bunu mu verdiler sana?”

Adam kafasını sallayarak cevap verdi: “Suatlar daha gelme-
mişti. O yüzden bana bu arabayı verip yolladılar. Siz acilen araba
isteyince bilemedik biz...” Gözlerimi öfkeyle yumarak iç çektim. Al
işte, uzak kalamıyordum ondan. Resmen kader izin vermiyordu!
Telefonum yoktu, araba yoktu.

“Suat gelince bana haber verin. Anlaşılan uyarılardan çok ce-
zalarla ilgileniyorlar!” dedi ve başını arabanın içinden çekerek
bana döndü. Sert bakışlarım yüzündeydi. Bakışlarıma rağmen
büyük rahatlıkla konuştu. “Arabaya binmelisin. Şehir merkezine
bu kadar uzak bir yerde taksi bekleyemezsin.” Her kelimesiyle
kaşlarım çatılmış, gölgelemeye çalıştığım kalp kırıklığımla kal-
mıştım. Tüm acılarımı ve üzüntülerimi defedip güçlü görünmeye
çalıştım.

Dayanamıyordum, değerlerime değer vermeyişi beni kahredi-
yordu. “Nasıl bu kadar yüzünüzce rahat olabiliyorsun?”

İç çekerek bana doğru yaklaştı. “Sen nasıl yaptıklarının ciddi-
yetinin farkında değilsen, ben de böyle rahat olabiliyorum.” İnandığı-
m beyaz atlı prens, beyaz tozlu prens çıktı.

“Aklımın ucundan geçmedi. Böyle bir şeyi yapacağına ihtimal
bile vermedim.”

“Ben de aynılarını beni ihbar ettiğini öğrendiğimde hissetmiştim.”

“Sen hak ediyordun, başına gelenleri hak ediyordun. Ben sadece işimi yapıyordum. Senin böyle bir sahtekârlığı yapacağını nereden bilecektim? Aptallık bende ama. Görünen köy kılavuz istemez. Senin nasıl biri olduğun en başından belliydi!”

Reha, gözlerini kısarak bana bir adım atmak üzereyken hızla geriledim. Bana yaklaşsın istemiyordum. “Senin istediğin, hayal ettiğin gibi davrandığımda iyi biriydim ama. Ya yalancı mutluluğu seçeceksin ya acı gerçeği, ortası yok,” Arabaya kısa bir bakış atarak sözlerine devam etti: “Yanlış sevmek bazılarının kanında var. Yanlışla baş eden daima daha büyük bir yanlış oldu. Ben senden büyük yanlış olacağım, senin en büyük yanlışın olacağım.” Çünkü ben, benim en büyük yanlışım olmuştu.

Bu hikâyede kötü adam, iyi kadını bulduğunda iyi birine dönüşmedi. Bu yüzden, kadın tüm kötülüklerden daha kötü olacaktı. Kim bilir, belki de iyi kadın dediğimiz şey yalnızca yüzeysel bir yargıdan ibaretti... Zira kötüsünü bilmediğimiz her şeyi iyi sanacak kadar acizdik.

Kâbuslar da böyle başlar. Bütün kâbuslar güzelliklerle başlar, kaybedilen güzelliklerle biter. Dünyada oyunlar böyle oynanıyor muş, öğrenmesi zaman alıyordu.

“Şimdi beni bu arabaya bindirip, hiçbir şey olmamış gibi mi yapacaksın? Yap... Ama ben yapmayacağım!” Önünden geçerek arabanın arka kapısını açıp bedenimi koltuğa bıraktım. Kapıyı arımdan sertçe kapatırken, Reha hâlâ öylece duruyordu. Ona vermediğim cevap hakkı, duyduklarını sindirmesine engel oluyor olmalıydı.

Çok sürmedi ön kapının açılması. Reha arabaya bindiği anda araç hareket etti. Bana hiçbir şey söylemedi. Belki de ilk kez bu kadar sessiz kaldı. Tüm manipüleler anlamsızdı. Bir kadının hisleri devreye girdiğinde, hiçbir yönetme metodunun sesi çıkmazdı.

“Beni merkeze bırakmanız yeterli!” dedim ifadesiz bir sesle. Cevap gelmedi lakin öyle yapacaklarını umuyordum. Burada,

onun yanında durmak, kötü hissetmeme sebep oluyordu. Ayakta tutmaya çalıştığım özgüvenim, her an yere yığılacak gibiydi.

Duygularım dengesizdi, güçlü olmaya çalıştıkça ona karşı savunmasızlığım ortaya çıkıyor, tüm çabamı çöpe atıyordu. Sonra yine başa dönüyordum, sürekli düşüp yeninden kalkıyorum; ilk düştüğüm an, kemiklerimi bir pelte kıvamına getirdi.

Başımı cama bile yaslamadım. Ona ait bir şeye yaslanmak istemedim çünkü. Kinim o kadar büyüktü, ondan ibaret kalmadı. Ona ait olanlar, onun gibi olanlar, hepsini yaktım. İşin kötü tarafı ise onun gibi olanlar listesinde kendi adımı görmek oldu. Kimseye kendimi anlatmaya çalışmadım. Göğsüme tıkaştırıp durduğum acıların, beni her seferinde dibe çekti. Kime güveneceğimi öğrendim işte, adı kimse. Anladım, bencillik aşktan daha yaygınmiş yüreklerde.

Yol akıp giderken şehir merkezine girmiştik. İnmek için hazırlanırken, şoför koltuğundaki adam da kaldırımın köşesine doğru çekiordu arabayı. Tam o anda Reha “Devam et,” dedi. Kaşlarım çatılırken susmadı, sözlerini sürdürdü: “Evine bırakacağız.” Omuzlarım düştü. Adaletsizdi bu savaş. Cephemi kaybettim. Gözlerimi yumarak başımı geriye yasladım. Bu arabadan indiğim anda bitecekti, tamam... Onunla muhatap olmayacaktım.

Sustum, bunun sebebi ilerde hiç susmayacağımdandı.

Bildiğim sokaklardan geçtik, sonunda evimin önüne geldiğimizde sessizce kapıyı açıp ardından sertçe kapattım. Göz ucuyla dahi yüzüne bakmadan eve doğru yürüdüm. Bir acıdan, diğerine yürüdüm.

Titreyen parmaklarım kapının ziline basarken arkamda uzaklaşan arabanın sesini duydum. Çok geçmeden kapı açılırken karşımda Sevgi’yi görmek cam parçaları yemişim gibi hissetmeme sebep oldu. Yanından geçerek içeri girdim. “Annemler balkonda,” dedi. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Salondaki koltuklardan birine kendimi attım. Beynim zonkluyordu, başımı geriye atarak gözlerimi yumdum. Şöyle bir düşündüm, ne çok kaybettiğimi...

"Tutku," Sevgi'nin sesini duydum fakat tepki vermedim. Sonra tekrar seslendi. "Tutku..." Nefesimi öfkeyle vererek başımı kaldırıp gözlerimi açtım. Doğrudan ona bakarken, yüreğimin acısını nereye saklayacağını bilemedim. "Reha'yı ihbar eden sen miydin?" Gergin bir topuz yaptığı saçlarını eliyle hafifçe gevşetip cevap vermem için bana baktı.

"Evet," dedim sadece.

Dudaklarım titreyerek bükülürken başımı eğerek ellerimin arasında sıkıştırdım. Göğsüm hıçkırıklarımla yükselirken ağlamamı kapı sesi böldü. Ağlamam anında kesilirken başımı kaldırdım. Kim gelmişti? Babamın beni böyle görmesini istemiyordum. Gözlerim kırmızıydı, ağladığım çok belliydi! Gözlerimi silerek ellerimle yüzümü yelledim.

Odama gitsem iyi olacaktı. Ayağa kalkıp koridordan geçtim. Tam odama girip ardımdan kapıyı kapatacakken Sevgi'nin sesini duydum. "Hiçbir anlamı yok ama böyle olsun istemezdim," Mavi gözlerim ela gözlerini buldu. "Hiçbir anlamı olmayacak ama kardeşimi kaybetmek istemezdim. Sana ne kadar kötü davransam da kaybetmem sandım, kardeşimsin diye... Bütün öfkemi senden çıkardım, biliyorum," Kapının önünde öylece kalmış, gözbebeklerine kadar titriyordum. Konuşmadım çünkü o susmamıştı. "Hep eskisi gibi kalmak isterdim. Uyuşturucu satan adamlarla hiç tanışmamış olmamızı isterdim. Seninle karşı karşıya gelmemeyi isterdim. Biliyorum anlamıyorsun, sana neden bu kadar öfkeli olduğumu anlamıyorsun. Çünkü aslında konu hiçbir zaman Reha olmadı. Konu hep benimle ilgiliydi." O zamanlar, en başta aslında Reha'yla aramızda hiçbir şey yoktu. İnadına Sevgi her seferinde böyle sanmıştı. Beni hiç dinlememişti. Düzelebilirdik, ama birbirimizi mahvetmeyi seçmiştik.

Dişlerini birbirine bastırarak çehresini kastı. "İki düşmana döndükten sonra, oturup konuşmadıktan sonra, hiçbir anlamı kalmadı. Hiçbir anlamı yok ama ben kardeşimi seviyordum, Tutku. Taşınmak istemenin sebebi bensem, *lütfen gitme*." Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kaybettiklerime bakıp kazan-

mak istedim ama elimden hiçbir şey gelmedi. Gelmezdi çünkü... Bitmişti her şey. Onun yüzünden evden ayrılmak istediğimi düşünmüş, pişman olmuştu. Ancak gitmek istememin onunla ilgisi yoktu. Olsaydı da artık düzelemez hâldeydik, doğru söylüyordu; hiçbir anlamı yoktu.

Ona "ben de seni seviyordum" diyebilirdim lakin bana yaşattığı onca şeyden sonra çok zor geldi. Dudaklarım aralansa da sessiz kalmayı tercih ettim. Sonra duraksadım, gözleri ilgiyle üzerimdeydi. Başımı salladım ve sadece "Hiçbir anlamı yok..." dedim. Yalnızca içimden bir fısıltı koptu. *Ama ben ablamı seviyordum.*

Taşınma konusuna cevapsız kalışımı kabullendi. Zaten sorgulasaydı da ona verebilecek bir cevabım olmazdı. Gözleri üzerine binlerce duvar tekrar örüldü ve odasına girerek görüş alanımdan kayboldu.

Yüzüm ağlamanın kıyısında kasıldı. Odama girerek kapıyı sertçe kapattım.

Keşke birbirimize bunları yapmamış olsaydık... En azından onun bir ailesi vardı, bense kimsesizdim. Teselli bulacağı çok yer vardı, benim aksime.

Odamdaki koltuğa oturup sırtımı yasladım. Sessizlik kulaklarımda çınladı. Göz pınarlarım acının ateşiyle kupkuru kaldı.

Telefonum Reha'nın arabasında kaldığından Elvin'le konuşmıyordum. Bilgisayarımı açarak Elvin'e oradan yazdım.

Gönderen: Tutku

Sen de mi bu işin içindeydin? Sen de mi benim yaptığımı biliyordun?

Çok geçmeden çevrimiçi oldu. Gözlerim dolmuş, ellerim titriyordu.

Gönderen: Elvin

En başında sen olduğunu anladım ama ona söyleyen ben değildim

REHA ÖZADEN

İlk günah her zaman vicdan azabıdır. Sonra alışırsın, sahiplenirsin. Her günahın da ilkinin suçlarsın. Ben her günahımda babamı suçladım. Yetiştığım toprağım, babamın avuçları arasındaydı. Su yerine kan döküldü üzerime her defasında. Küçük bir çocukken önüne geçemediğim hatalar, yıllar sonra yaşantıma döndü.

Annemin bu dünyada en çok nefret edeceği şeye dönüştüm. *Babama dönüştüm.*

Başımı kaldırdığımda baktığım göğse, senin suretini yakıştırdım. Sen yaşasan bana bunları yakıştıramazdın, biliyorum. Ben de kendime yakıştıramadım hiç.

Sercan bugün, polise adımı verenin Tutku olduğunu söylemişti.

“Sen bunu nereden öğrendin?” diye sordum arkama yaslanırken. Sercan’ın duyduğunu duymayan kalmazdı. “Babanın adamlarından. Onlar konuştuğuna göre babanın da haberi vardır,” dedi.

Cevap vermeden koyu renk zemini izlemeye devam ettim. Bu kez “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Bilmediğimi söyledim. Çünkü gerçekten bilmiyordum. Tutku’yu mu zapt edecektim, yoksa peşine düşen belaları mı? Babamın gözleri Demiray ailesinin üzerindeydi. Evlerinin etrafına koyduğum özel korumalar yirmi dört saat evi koruyordu. Fakat ne zamana kadar? Ne zamana kadar koruyabilirim? Tutku habersizce kendi sonunu hazırlarken ben onu ne zamana kadar koruyabilirim?

“Kız senden biraz olsun korkmuyor oğlum. Resmen bildiğin her şeyi polise ötmüş. Allah’tan sadece senin ismini vermiş de biz kurtulduk.” Benden korkmasını istememiştim zaten. Bu yüzden ona hissettiğim gibi davranmıştım. Şimdi anlıyorum nasıl büyük bir hata yaptığımı. Korkulmayacak bir suçluyu yakalatmak yapacağı ilk şey olmuştu. Ona iyi davrandıkça, eylemlerimin daima şefkatle olduğunu gösterdikçe cesaret vermiştim.

“Bundan sonra yapacaklarının da sınırı olmaz. Sen onu korudukça, o da daha ileri gidecek. Koruyorsun bari gösterme. Kız

seni kötü bilsin. İnsanların yapacaklarını cezalar yönetir. Korku olmazsa, kontrol de olmaz.”

Hiçbir yerde yayınlanmayacak, firmaya vermediğim fotoğrafların olduğu paketi Sercan’a uzattım. Firmayla görüşüp iç çamaşırların fotoğrafını farklı modelleri çekmelerini sağlamıştım. Özellikle sahibiyle görüşüp Tutku’ya ödeyecekleri ücretin sabit kalması gerektiğini belirtmiştim. Ancak bunların hepsini yaparken fotoğrafları onun mahremiyeti olarak görüp saklamayı amaçlıyordum.

“Bunu kargoya ver, Sevgi Demiray adına.”

Gerekirse benim o fotoğrafları yaymamdan korkup sussun. Benim korkunç bir insan olmam onu durduracaksa, varsın öyle olayım.

Benden nefret et sevgilim, böylesi daha kolay.

ELVİN AKDERE

Bir buçuk yıl önce

Saçlarımdan boya kokusu geliyordu. Açık sarı saçlarım, maşayla kavislenmişti. Göz çevremdeki siyah kalem iri gözlerimi iyice ortaya çıkarmıştı. Hafif akan göz makyajım göz altlarımı mor gösteriyordu. Salaş kıyafetlerim, bayık bakışlarım... Olduğumdan epey farklı birine dönüşmüştüm. *Hazırdım.*

“Kimsenin haberi olmayacak. Bu kayıtlı bir görev değil.”

Sorgulamadan kabul ettim.

“Kimseye güvenme Elvin, hele ki profesörlere. İçlerinden Günay Özaden gibi birçok isim çıkabilir. Senin görevin içlerine sızıp her birini ifşa ederek bize ulaştırmak.”

Girdiğim derslerde, karşılaştığım her eğitim görevlisini özenle inceleyecektim.

“Önce kimler bu işin içinde onu öğren. Sonra sıra bizim içimize sizan köstebeği bulmaya gelecek.”

Mahzen’e kadar sızmayı başaracaktım.

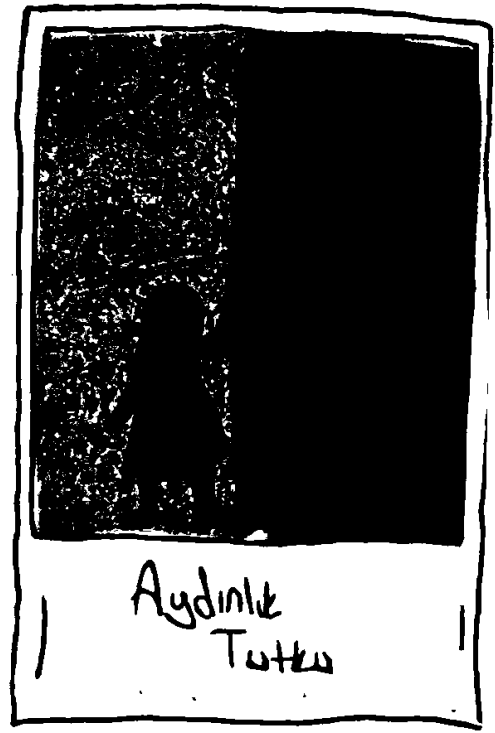
“Büyük iş insanların ne çevireceği hiçbir zaman belli olmaz. Çok para kazanırlar, bazen nasıl kazandıklarının gizemi kara para ile açıklanır.”

Duraksayarak önüne esmer, genç bir adamın fotoğrafını koydu. “Reha Özaden’e özellikle dikkat et, o adamda bir gariplik var.”

Sezgiler Bilim Üniversitesi’nin içerisindeki şüpheli hareketler istihbaratın ilgisini çekmişti. Kimse ne kadar köklü olduğunu bilmiyordu. Tıpkı burada konuşulan her şeyden nasıl anında haberleri olduğunu bilinmediği gibi...

Karşımdaki adam bu güvensiz ortamın farkındaydı. Bu sebeple benimle özel olarak konuşuyor, görevi gizli tutuyordu. “Bu işin içinde olan tüm isimleri tespit etmeden dönme,” dediğinde kararlı gözlerle onu onayladım.

Gülümsedi ve “Sana güveniyorum kızım...” dedi. Benden başka güveneceği kimse yoktu. Zira ben onun tek evladı, kızıyım.

Aydinlik
Tutku

12. BÖLÜM KATRAN

On gün sonra

“Zaten sırf bu yüzden Mahzen’den kim varsa değiştirmiş çevresini. O artık tamamen farklılaştı. Bağımlıların hepsi okul civarında bir inşaatta takılıyormuş. Hepsi isyanda çünkü tüm uyuşturucular cezaevine aktarıldığından diğerlerine mal kalmadı. Okulun sahibine uzanan soruşturma sürüyor. Yeni rektör atanmış. Her şey bitti mi bilmiyorum ama şimdilik okulda kimse uyuşturucu satamaz. Belki bu içini rahatlatır.”

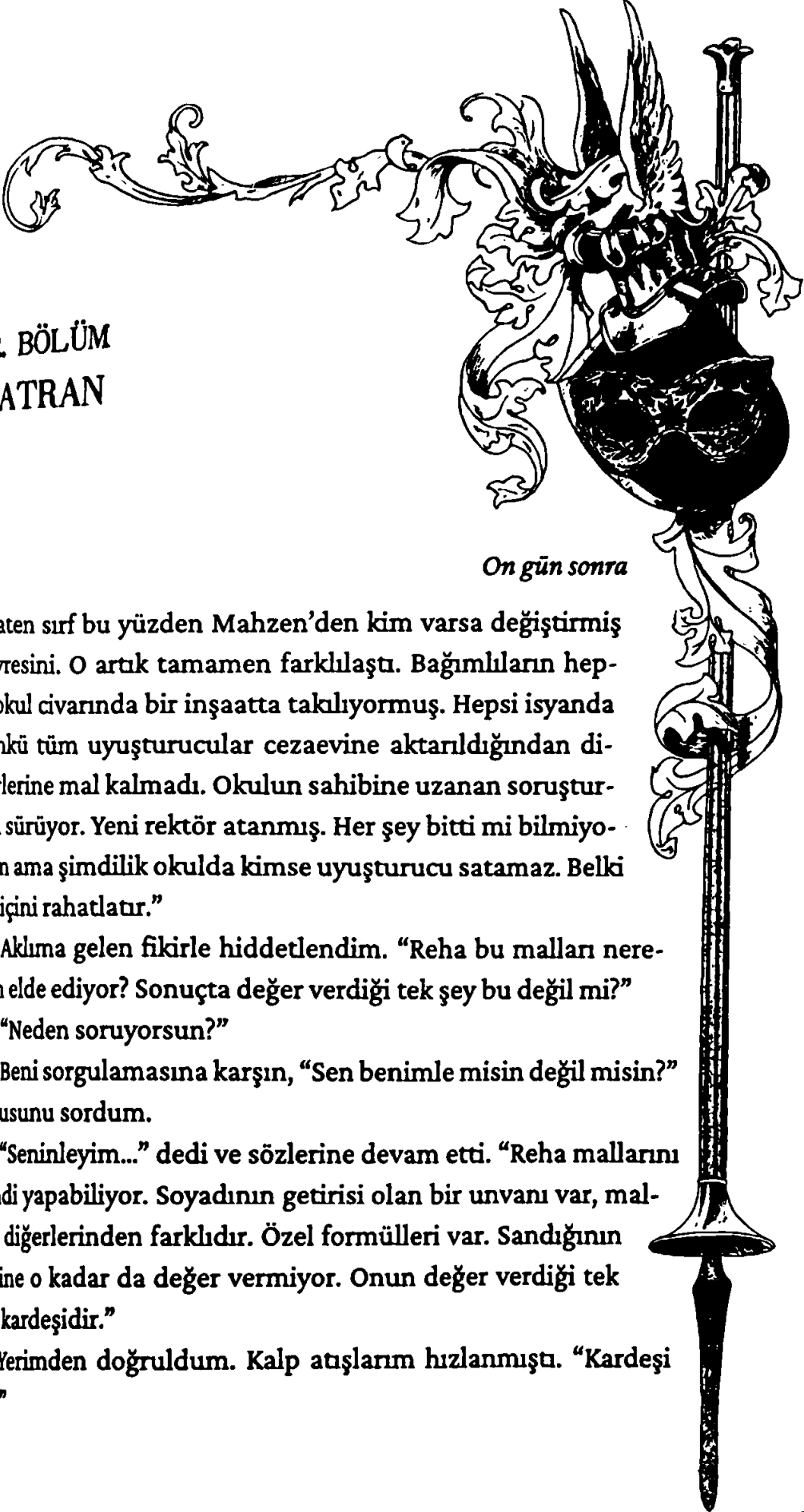
Aklıma gelen fikirle hiddetlendim. “Reha bu malları nereden elde ediyor? Sonuçta değer verdiği tek şey bu değil mi?”

“Neden soruyorsun?”

Beni sorgulamasına karşın, “Sen benimle misin değil misin?” sorusunu sordum.

“Seninleyim...” dedi ve sözlerine devam etti. “Reha mallarını kendi yapabiliyor. Soyadının getirisi olan bir unvanı var, malları diğerlerinden farklıdır. Özel formülleri var. Sandığının aksine o kadar da değer vermiyor. Onun değer verdiği tek şey kardeşidir.”

Yerimden doğruldum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. “Kardeşimi mi?”

“Bak kimseye söylememem gerekiyor aslında, kimse bilmez bunu. Ama... Konu sen olduğun için söylüyorum. Bu söylediklerimi bildiğini hiçbir yerde belli etme. Reha kız kardeşine çok değer verir. Bu yüzden babasından onu koparıp, tıpkı bir prenses gibi şatonun içine hapsedti. Yaşı küçük, on altı on yedi anca var.”

Reha'nın hakkında benden çok şey biliyordu. Meğerse ben Reha'yı hiç tanıımıyormuşum. Yüzeysel kalmışım hep, sözlerinden bir karakter yaratmışım.

Sıkıntıyla gözlerimi kırpıştırdım. Şebnem'le hiç konuşmuyorduk. Birden bağlarımız kopmuş gibiydi. Bu kendimi kötü hissetmeme neden olsa da elimde olan bir şey değildi. Bazen hayatımızdaki insanlar zamanın akışıyla bizden uzaklaşırlardı.

Değersiz kalmıştım ve bu yüzden ortalığı yıkıp geçmek istiyordum. Beni sevmediniz, hiçbiriniz beni sevmedi diye suratlarına bağırarak, herkesi buna pişman etmek istiyordum. Acılar, içimde kaynayan nefrete dönüşüyordu. Çünkü canın yandıkça can yakan birine dönüşürsün. Birilerinden acı çekmeyi öğrenir, sonra acı çekirtmeye başlarsın. Önce değersiz olursun, böylece öğrenirsin değer vermemeyi. Yoksa nereden bileceksin?

Hissizleşene kadar yürümek, gezmek; düşünmeyecek kadar konuşmak peşindeydim.

Aramızda kısa süreli bir sessizlik oldu. Ardından Elvin, “Sevgi'yle bir daha konuştun mu?” demişti. Anında kaslarımın gerilişini hissederken kaslarımı çatarak ona baktım. “Ne önemi var?” Aklıma Sevgi'nin en son söyledikleri geliyor, ne yapacağımı şaşıırıyordum.

Elvin çıkışım üzerine yüzüne anlayışlı bir ifade yerleştirdi. “Üzgünüm, seni germek istemedim. Sadece en son olanlardan sonra üzerine gelip gelmediğini merak ettim. Fotoğraflar konusunda...” Ne demek istediğini anladım. Fotoğraflarım için endişeleniyordu. “Fotoğraflarım güvende ama bu beni hiç rahatlatmıyor Elvin.” Bana ne diyeceğini bilemeyerek baktı. Bilemezdi tabii, açıklamasızdım zira. Edecek bir çift laf bile kalmamıştı.

Rüzgârın esintisiyle hafifçe üşümeye başlarken, Elvin sessiz kalmıştı. Bir süre sessizce yürümeye devam ettik, sonra tekrar konuşan Elvin olmuştu. “Bak! İşte şurası.” Parmağıyla gösterdiği yere baktım. Simsiyah duvarı vardı, dikkat çekiciydi. “Güzel görünüyor,” dedim sırf konuşmak olsun diye. Yolun karşısında kalıyordu mekân, o yüzden önce karşıdan karşıya geçtik. Kaldırımdan geçip mekânın kapısına geldiğimizde etrafı ilgili gözlerle izliyordum. Bar değildi, cafe hiç değildi. Arada kalmış bir mekândı.

Masalardan birine oturduğumuzda canlı müziğin yapıldığı yere bakıyordum doğrudan. Eğik bir mikrofon, yerde gitar ve boş bir oturma vardı. Tam karşımda oturan Elvin, iki menüyü de inceliyordu. Başımı eğerek önümdeki menülere baktım. Biri içki menüsüydü sanırım. “Şu cini gördüğümde her defasında gülesim geliyor,” dedim gülerek. Fakat o düşünceli ifadesiyle gözlerini kıstı. Lakin bu düşünceli ifade, oldukça komik bir görüntüye sahipti. “Denemek ister misin?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Adı cin olan bir şeyi denemek mi? Sanmıyorum...”

“Niye ya, hadi söyle bir şeyler o zaman.” Menüye şöyle bir baktım. Açıkçası şu anda sarhoş olmak benim için iyi olmazdı. Öteki menüden kendime süt söylemek istiyordum! Menüden başımı kaldırarak, beklentiyle bana bakan Elvin’e “İçki içmek zorunda mıyız?” dedim.

“Kafa dağıtmak istiyorum demiştin, başka nasıl kafa dağıtlıyor?” diye konuşurken kaşları havalanmış, komik bir eminlikle söylüyordu bunları. O an dikkatimin dağıldığını hissettim, bunun farkına varmak ise tekrar dikkatimi toplayıp moralimin bozulmasına sebep oldu. Sahte bir tebessümle menüyü kapattım. Sık alkol alan bir kız değildim, masum kız ayaklarından değil de bilinçli kız ayaklarından. Şimdi alacağım alkolün sonucunu tahmin edemiyordum. Riske gerek yoktu.

“Sen olayı çok yanlış anlamışsın yalnız.” Sessizce ve alayla vurguladığım kelimeleri görmezden geldi.

“Sana cin söyleyeceğim.”

Kaşlarım çatıldı. "Çarpılmak istemiyorum, kafa dağıtmak istiyorum Elvin!"

"Ya sen zaten çarpılmışsın geç onu," menüyü inceleyerek sözlerine devam etti. "Shot atalım bence, normalde o kadar etkili değildir ama shottan sonra etkisini görürsün."

Gözlerimi devirerek arkama yaslandım. "Ne olduğunu bilmediğim şeyler içmem ben!" diye basit bahanemi sundum. Saçlarını geriye iterek gözlerime baktı. "Votka yapmaya çalışan beceriksiz bir üreticinin yanlışlıkla yaptığı içkiyi içmesi ve sarhoşluğu cin çarpmışa döndüm diye yorumlamasının ardından bu isimle piyasa sürmesiyle ortaya çıkan bir içki! Artık bildiğine göre içersin?" Gözlerim irice açıldı. Anlatış biçimi beni güldürmüştü. "Peki, bu hikâye ne kadar doğru?" Menüleri masaya bırakarak garsonu çağırdı. Ardından bana cevap verdi. "Ne bileyim kızım ben. Üzümü ye bağını sorma."

Garson gülümseyerek masaya geldi ve "Ne alırdınız?" dediğinde oflayarak Elvin'e baktım. O da tam beklediğimi yapıp ciddi ciddi cin söyledi. Birer tane de değil, üçer tane söylemişti. Çok geçmeden siparişlerimiz gelirken garip bakışlarla buz ve limon içinde servis edilen içkiye bakıyordum. Kararsız bakışlarım bardaktayken garson uzaklaşmıştı. O esnada duyduğum müzik sesiyle irkilerek başımı kaldırdım.

Elvin beni cesaretlendirmeye çalıştı. "Hadi yolla!"

Bardağı elime aldım. Kafama tek seferde dikerek bardağı sertçe masaya koyduğumda boğazımdan akışını hissettim. İçkinin yakışıyla yüzüm buruşurken Elvin'in kıkırtısını duymuştum.

Garipti, gerçekten, garipti. Yanaklarımın sıcaklıkla hafifçe kızardığını hissediyordum. Gözlerimi kırpıştırıp görüşümü netlemeye çalıştım. Pekâlâ, iyiydim ya... Sorun yok, evet. Konu neydi? Kaşlarımı çatıttım. Ben bunu niye içmiştim? "Elvin ben bunu niye içtim?" Dudakları titreyerek kıvrıldı. "Bilmem, niye içtin?" Kaşlarımı çatarak ağızma biraz daha tatlı sıkıştırdım. İçkiyle tatlı ne alakaysa. "Hatırlamıyorum."

"Neyi hatırlamıyorsun?" derken Elvin başını geriye atarak şuh bir kahkaha attı. Bense ona büyük bir ciddiyetle bakıyordum. Soru sormuştum şurada, neye gülüyordu. Bir saniye, ne sormuştum ben?

Elvin'in gözleri arkamda bir yere daldı. Anında yüzü ciddileşirken "Ne oldu ki?" dedim. Başımı çevirerek arkama bakacakken kolumu tutarak beni durdurdu. "Bir şey yok. Kalkalım mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır ya! Ben daha hatırlamadım. Hatırlayayım, ondan sonra."

Elvin ciddi ifadesiyle etrafı kolaçan ediyordu. O bardağın tamamını içmemişti. Kaşlarım çatıldı, gözlerim masanın şekline dalarken dudaklarım tersine kıvrıldı. "Hatırladım!" dedim yıkılmışçasına. Elvin beni duymazdan geldi. "Tamam, Tutku. Kalk kasa ödeyeceğiz parayı hadi."

"Bir dakika ya!" dedim ve devam ettim. "Hatırladım dedim sana!" Yükselen sesimle herkesin bakışları bana dönerken normalde çekinirdim, şimdiyse hiçbir anlamı yoktu. Elvin "Allah kahretsin!" diye mırıldandı. Allah niye kahrediyordu şimdi? "Kahretmiş beni zaten. Hatırladım ben, unutmuştum ama hatırladım biliyor musun? Unutunca hatırlamak istedim, hatırlayınca unutmak." Kolumdan çekistirerek beni yönlendirmeye çalıştığında arkamızdan gelen erkek sesiyle duraksadık.

"Elvin, nereye götürüyorsun kızı? Daha yeni gelmiştik."

Doğru nedir? Yanlışlarımı söyleme bana, doğruyu göster. Doğru tektir derler, yanlışlar çok. Öyleyse niye herkes her seferinde farklı şeyleri gösteriyor? Bana bir doğru verilsin. Kendi yanlışlarımı yok sayacağım... Doğru kim? Onlarca doğru arasında, doğru kimde? Öfkeliyim mesela, intikam istiyorum. Bunun doğru olup olmadığına hangi yanlış karar verecek?

Elvin öfkeyle arkamdaki o çocuğa baktı. "Siktir git başımdan!" Sesindeki sarih* korkuyu öfkenin arkasına saklayamamıştı. Kaşlarımı çatıttım, hızla arkamı döndüm. Göz altları mosmor, yorgun ifadeli biri vardı karşımda. Gençti, gözlerimi kıstım. Arkasındaki

* Belirgin, açık.

arkadaşları etrafı kontrol ederken, önceki çocuk dişlerini birbirine bastırdı. Hâlâ boğazımda içkiden dolayı yanma hissediyordum sanki. Belki de içkiden değil doğrudan duygularımla alakalıydı.

“Buradaki herkesin amacı ortak. Başka torbacıya izin vermiyorsunuz, bize mal da sağlamıyorsunuz. Nerede lan malımız? Reha Bey kendi bölgemde sattırmam diye adını arşa çıkarsın, sonra da bölgeyi aç bıraksın. Unutacaksınız orayı!” dedi öndeki adam. Ardından gözleri beni buldu. “Bana bak, sen. Adın ne hâltsa, Reha’nın yanında gezip duruyordun. Mal vardır sende, uğraştırmayın bizi.” Titreyen ellerine baktım, neredeyse yalvaracak hâlde olan bedenine. Yüzümü buruşturarak gözlerimi kırıştırdım. Kendimi garip hissediyordum, başım dönüyor gibiydi ama aslında dönmüyordu. Hislerim solmuştu.

Bağımlılar acizliği peşi sıra getirirken, bağımlılıkları sağlayanlar için en büyük çıkar ve belaydı bu acizlik.

Elvin, kolumdan tutarak beni arkasına doğru çekti. “Ben bu işleri bıraktım. Yapabilecek bir şeyim yok. Git doğrudan muhatabınla konuş. Yiyorsa tabii!” Onun bu sözü üzerine sadece güldüler. Alaya alan gözlerine baktım. Aslında komik bir şey yoktu, doğruyu söylüyordu.

Bölgede farklı torbacıya izin yokmuş, lakin tüm mallar cezaevindeki siparişlere gittiğinden bölgeye mal kalmamış. Bu çocukların ise yoksunluk kriziyle sabırları taşmak üzereydi. Kimse Reha’yı karşısına alacak kadar cesur olmadığından, bizim yolumuzu çevirmişlerdi.

Elvin’e bu kez arka taraftaki çocuk cevap verdi. “Burada muhatabımız sizsiniz. Ve istediğimizi alacağız. Bugün, şimdi!” Az önce eğlenceyle saçmalarken şimdi yüzüm ciddileşmiş, dikkat kesilmiştim. “Sizinle bir derdimiz yok. Bize malımızı verin, gidelim!” dediler tekrar. Gözlerim odağını şaşırdı, gözlerimi kırıştırdım.

Elvin artık korkusunu sesine yansıtarak, “Bizde mal yok diyor anlamıyor musunuz?” diye konuştu.

“Bulacaksınız lan o zaman!” diye bağırılmasıyla irkilerek Elvin’in arkasından çıktım. Bileğimi tutan parmaklarından kurtul-

duğumda Elvin aldığı cevapla geriye doğru adım atıp bana döndü. "Tutku, Reha'yı aramamız gerekiyor sanırım." Normalde ben olmasam bu çocukları direkt Reha ile tehdit ederdi fakat ben olduğum için çekiniyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, gerekmiyor." Herkesin bakışları bana döndü. Ne diyecek bu kız diye bakan gözler arasında kaybolmuştum. Kurtulmak için kendime sahiptim. Kanımdaki alkol oranından gelen cesaret, kendi cesaretimden daha az değildi. Karşımda taş çatlasa yirmi beş yaşında olan insanlar vardı. İşin garip tarafı yaşlılarımı kendimden küçük görüyor olmamdı. Beni nasıl büyüttüler böyle bilmiyorum, yaştan fazlasına ulaştım.

Komik bir şakayı dile getiriyordum o anda. Ve yalnızca o anlığa bana komik gelmişti. "Size malı ben satacağım." Sesim sarhoşluğuma rağmen güçlü yükselmişti. Öyle ki sesimin altında kalan insanlar, bana öylece bakakaldılar. Kimsenin beklemediği sözlerim, Elvin de dâhil olmak üzere herkesi şoka uğrattı. "Tutku, ne söylüyorsun sen? Ne dediğinin farkında mısın? Pekâlâ, o sadece sarhoş beyler. Şimdi bizden uzaklaşsanız iyi olacak çünkü..." Hızla sözünü kestim.

"Elvin," diyerek doğrudan esmer çocuğa baktım. "Ben doğruyu söylüyorum."

"Reha'nın torbacısı olarak mı satacaksın? Çünkü biz farklı torbacıdan... Yani burası Reha'nın bölgesi..." Dediklerine odaklanmaya çalışarak kendimi zorlasam da mide bulantım ağır basıyordu. "Tutku, gidiyoruz buradan!" dedi Elvin. Ardından kaşlarını çatarak beni çekeştirmeye başladı. "Bi dakika ya..." diye kendi kendime mırıldandım. Bunu Elvin bile ancak duyardı. Kararsız bakışlarla bizi izleyen bağımlılara "Ben ciddiyim! Size malı ben satacağım," diyerek büyük bir kahkaha attım. Karşımdaki adamlar onlarla dalga geçip geçmediğimden emin olmaya çalışıyorlardı. Evet, sarhoş olduğumu kaybettiğim bilincim sayesinde hissediyordum.

“Ne saçmalıyorsun! Allah kahretsin kafandan ne geçiyor senin, başına iş açacaksın.” Elvin’in söylenmeleri eşliğinde mekândan çıktık. Arkamızda kimseden çıt çıkmadı fakat eğer onlara malı ben satacağım demeseydim muhtemelen büyük bir sorun çıkacaktı. “Bak peşimizi bıraktılar işte. Geceyi kurtardım ben.” Herkes şaşkıncı zira ne yaptığımı kimse anlayabilmiş değildi. Sarhoş aklıyla saçmalayan bir kız mı yoksa sözlerinde ciddi bir kadın mı vardı karşılarında bilmiyorlardı. Fakat inanmaya ihtiyaçları olduğunu gözlerine baktığımda görebiliyordum.

“Aynen geceyi çok iyi kurtardın. Seni derhâl ayıltmamız lazım...” dedi Elvin mırıldanan sesiyle. Ona çok odaklanmadım, kendi iç seslerim arasında kaybolmuş hâldeydim. Kafa dağıtmak diyorduk öyle değil mi? Kafam gerçekten dağılmıştı. Şimdi de kollarımı çatmış yüz ifademle kafamı toparlamaya çalışıyordum. Sonunda aksi için çabalayacaksak neden içmiştim ki bu lanet şeyi? Bana hissettirdiği tek şey dağınıklığı. Hâlen hafif bir baş dönmesiyle savaşıyordum, aynı zamanda bunun baş dönmesi olduğundan emin değildim; bir his gibiydi, soluksuz ve çaresiz bırakan türden.

Kalp kırmayı kalp kıranlardan öğrenirdik. İntikam ise yapılan bir geri dönüşten öte değildi, yalnızca cevaptı. Herkes yola saf duygularla çıkar, inançlarla... Tüm inançlarla duygular yerle bir edildiğinde ise geriye sadece hırs ve kin kalır. Karşı tarafın görmediği kırıklar, hani şu çoğu zaman anlamadığı kırıklar; günü geldiğinde başlarına bela olmaktan geri durmazdı.

“Saat geç olmaya başladı, ailen kızar mı?” Başımı olumsuz anlamda salladım.

Şu hâlime bak; hayatım berbat olmuştu.

“Başım çok dönüyor. Beni dinlesene...” Başını salladı. “Kafanı soğuk suya sokup acı kahveyle yıkarken dinleyeceğim seni ben.”

Gülümseyerek ona baktım. Arkadaştık; akıl almaz bir şekilde başlayan ilişkimiz, arkadaşlığa dönüşmüştü. Zamanında benimle kavgaya eden kız, bugün beni korumak için arkasına çekmişti. Hayat da böyleydi, en beklenmedik olurdu hep.

"Bak şurası benim evim," diyerek ilerideki sarı binalı siteden bir blok gösterdi. Başımı sallayarak onu onayladım. İlerleyerek sitenin güvenliğinden kartla geçip içeri girdik.

Etrafı incelerken "Evde kimse yok mu? Yani içip geldik sonuçta," dedim. Sonuçta evde ailesinin olması pek iyi olmazdı.

Bloklar arasındaki ilk sapaktan döndük ve onun evine doğru yürümeye başladık. "Annem de babam da çalışıyor benim, iş gezisindeler. Ama evde erkek kardeşim var, sorun etmezsen..." Erkek kardeş deyince kafamda direkt bir ergen profili belirdi.

Sözlerini tekrar düşününce sürekli güldüğüm gibi yine güldüm. Mutlu insanlar bile bu kadar gülmezdi.

Az önce bana evim diyerek gösterdiği bloğun içine girdik. Asansöre basarak beklemeye başladığımızda zaten yakın katlarda olan asansör çok geçmeden sifıra geldi. Uzun ve hafiften dar bir asansördü, bundan rahatsız olsam da bir şey demedim. Zaten dört kat sonra durmuştu. Açılan kapıdan önce o çıktı. Peşinden ben de ilerlerken anahtarını çıkarıp dört daireden karşı soldakine doğru yürüdü.

Anahtarla kapıyı açtıktan sonra içeri girmem için bana işaret verdi. Kendimi yabancılaşmış gibi hissetmişim fakat üzerinde çok durmadan içeri girdim.

"Sen banyoya git, bir güzel soğuk suyla elini yüzünü yıka. Ben de kahveleri hazırlıyorum. Kardeşim muhtemelen uyuyor, ışıklar sönmük. Banyo sağdan ilk kapı." Başımı sallamakla yetinip tarif ettiği kapıyı açarak banyodan içeri girdim. Lavaboya eğilip yüzümü yıkamaya başladığımda suyun soğukluğu cildimi yakmaya başlamıştı.

Akıp giden suya bakarken zihnimde canlanan anılara engel olmadım. İnsansanız ilk hatayı doğarken yapıyorsunuz zaten. Hele ki benim gibiyseniz, zaten başlı başına hatadan ibaretsinizdir.

Gözlerimi kapatmadım. Suyu her yüzüme vurduğumda gözlerimi yakmaya başladı. Ellerim titredi, aklımda kırk türlü şey vardı.

Yavaştan ayrılıyor gibiydim. Mekânda nasıl saçmaladığımı hatırladım.

“Tutku!” diye seslenişiyle irkilerek doğruldum. “Hadi kahveler hazır. Anlamadım ki tuvaletin deliğine mi düştün?”

“Geliyorum,” dedim sadece.

Başımı kaldırıp aynadaki yansımama doğrudan baktım. Siyah saçlarım hafiften elektriklenmişti. Göz beyazlarım kıpkırmızıydı, mavi gözlerim cam kadar berrak.

“E hadisenel!” diye bağırmasıyla kapıya vurması aynı anda oldu. Böylece yerimde korkuyla zıplarken “Manyak, ödüm koptu!” diye bağırdım.

“Sızmadığından emin olmaya çalışıyorum sadece.” İç çekerek kapıyı açtım. Elvin saçlarını toplamış, anaç bir tavırla beni izliyordu. “Gördüğün üzere gayet ayaktayım.” Cevap vermedi, onun yerine esnemekle yetindi. Beraber salon olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürüdük. Kahveleri sehpanın üzerine koymuştu, spor bir koltuk salonun ortasında duruyordu.

Koltuğa oturup dizlerimi kendime doğru çektim. Dumanı tüten fincanı alıp içmeye başladığımda Elvin koltuğun diğer tarafına oturmuş dikkatle beni izliyordu.

Sıcak ve oldukça acı olan kahveyi hızlıca içince dilim sıcaklığından sızlamaya başladı. “Ağzın yanmıyor mu senin?” sorusuna sadece başımı olumsuz anlamda sallayarak cevap verdim.

Gözlerimin üzerine ağırlık düşüyordu sanki, kollarımı koltuktan destek alarak başımın altına koydum, başımı da hafifçe yan yatar pozisyona getirdim.

“Elvin, sence ben aptal mıyım?” dedim uykulu bir sesle. Gözlerimi zar zor açık tutarken kahvesini sehpaye koyup bana döndü. “O da nereden çıktı?”

“Aptal mıyım işte? Hatalı mıyım? Sadece doğruyu yapmak isterken ne hâle geldim. Reha, Günay’ın beni bildiğini söyledi. Başıma bir şey gelmez değil mi?” Başımı yan yatırdığım için yüzüme doğru düşen siyah saçlarımı geriye itti. Beklemediğim bu hareketi karşısında irkilerek ona baktım. “Aptal olsan bile bunları hak etmiyorsun.”

İnanmamışçasına mırıldandım. “Hımm...” Ardından kollarımı başımın altından çekerek sadece başımı yan bir şekilde koltuğun sırtına yasladım. “Bence öyle değil. Aptallık ettim. Susmak acımasızlık, konuşmak aptallık olacaktı. Ben aptallığı tercih ettim,”

Kendime güldüm, kendimle alay ettim. “Bir yerde duysam benim gibi olanlara aptal derdim. Bana da derler, öyleyim çünkü.” Elvin ne diyeceğini bilemez gözlerle bana bakıyordu. Teselli beklemiyordum zaten, sadece tutamıyordum içimde. Anlatıp atmak, anlatıp anlattığım her şeyi yok etmek istiyordum.

Kapanmak için direnen gözlerimi zorla açtım. Üzerime büyük bir yorgunluk çökmüştü. “Bir daha asla önceden hayal ettiğim hayatı yaşayamayacağım.”

Elini çenesinin altına koyarak sordu. “Önceden nasıl bir hayat hayal ediyordun ki?”

“Huzurlu, sakın, güvenli. Şimdiyse bunların yerini daha acımasızları aldı. Bir olay insanı değiştirebiliyormuş ben bunu anladım. Bak işte hayat nasıl değiştirir insanı. Kim olduğumu bile unuttum.” Ben bile kendime acıdım. Bu sondu, ilk ve son. Bir daha kendimi bu duruma düşürmeyecektim.

“Yaşayacak çok şeyimiz var. Her şey bitmiş gibi konuşma, her şey yeni başlıyor çünkü!” dedi Elvin. Uykulu ifademle başımı kaldırdım. Yaşadığım onca şeyden sonra nasıl her şey yeni başlayabilirdi? Bu sadece Reha ile ilgili değildi. O, konu sadece Reha sayıyordu.

“Ben artık sadece cezasını çektiğini görmek istiyorum. Her ne olursa olsun durmam, duramam. Aynı şeyi hissettiğini görmeden duramam.”

“Rahşan.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Kardeşinin adı, Rahşan,” Kararsızca dudaklarını yaladı. “Eğer onu gerçekten değer verdiği bir şeyden vurmak istiyorsan, Rahşan’dan başkasını bulamazsın.” Düşündüm, aklıma gelen şeylerden korkup geri döndüm.

Camdan dışarıya baktım. Acaba tam şu anda, beni düşünen biri var mıydı? Ailem, Sevgi, Reha... Ben bu hâldeyken, akıllarıma geliyor muydum?

“Yarın konuşalım mı? Benim başım çatlıyor,” dedim ona açık lama yapmaya uğraşamayacak kadar yorgun hissettiğim dakikalarda.

“Gerçekten Reha’dan intikam alacak mısınız?”

“Bunun adı intikam değil eşitlik!” dedim ve başımı tekrar koltuğa yasladım.

“Sevgi’yle ne yapacaksın peki?”

İç çektim. “Hiçbir şey,” Sertçe yutkundum. “Çünkü artık kurtarılacak hiçbir şey kalmadı. Biz onunla konuştuk. Sorun yok şu anda ama ben bu hâlimizden mutlu değilim,” Açık kalmaktan gözlerimin içi yanıyordu. Göz kapaklarımı indirerek dinlendirmeye çalıştım. Fakat bu uykumu getirmişti.

“Ona abla deyip sarılabilmek, eskisi gibi olabilmek istiyorum ama bitti işte. Her şeyi bitirdik. Bana yaptığı onca şeyden sonra öylece kabul edemiyor insan,” dedim Sevgi’nin bugün söylediklerini anımsayarak. “Keşke hiçbir şey böyle olmasaydı. Görüyor musun Reha’nın başıma getirdiği olayları? Her şey onun yüzünden oldu.” Sesim gitgide kısıldı, sustuğumdaysa göz kapaklarımın ardındaki karanlıkla baş başa kaldım.

Elvin yoktu sanki, kendi kendime konuşuyordum.

O gün hislerimi açığa vurduğum, aydınlık taraftaki son günüm. Ertesinde bana kollarını açan karanlığa dönüşecektim.

Gece sızıp kaldığımı, sabahın ilk ışıkları gözüme gözüme vurduğunda anladım. Göz kapaklarımı aralayarak koltukta doğrulduğumda üzerime örtülmüş pikeyi fark ettim. Bir an neredeyim ben sorgusuna gelecek kadar ölü gibi uyumuştum. Yerimden doğrulup oturduğumda kısık gözlerimle ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Başım ağrıyordu fakat bu içkiden mi yoksa kafama çok taktığım şeylerden ötürü mü bilemedim.

Pikeyi ayıp olmasın diyerek katlamaya başladığımda kafam yeni yeni kendine geliyordu. Resmen burada tüm geceyi geçirmiş-

tim! Babam kim bilir neler düşünmüştü? Üstelik telefonum hâlâ Reha'nın elinde olduğundan herkese telefonumu kaybettiğim yalanını söylemiştim.

"O da nesil" diye bağırdı biri. Daha çok ergen sesiydi. Başımı çevirerek kapıya baktığımda karşımda kumral saçlı bir çocuk vardı. "Abla salonumuzda bir şey var! İnsan mısınız acaba, salonuma nereden geldiğinizi bilmediğim hanımefendi?"

Gözlerimi kırptırdım. "Ha?"

Bana baktı, baktı ve birden tekrar bağırarak ablasına seslendi. "Abla salonumuzdaki bu şey ne ya böyle?" Sonra gülümseyerek bana dönüp normal ses tonuyla konuşmaya başladı. "Hanımefendi, hanımefendi beni anlayabiliyor ama konuşamıyorsanız göz kırpin ben anlarım."

"Ne bağıırıyorsun kuyruğuna basmışlar gibi!" diyerek içeri giren Elvin önce beni sonra kardeşinin bana olan bakışlarını fark etti. Kafasına bir tane vurup, "Hanımefendi ne ya? Abla diyeceksin," dedi.

"Ne ablası be. Bizi bu hanımefendi ile tanıştırmayacak mısınız?" Elvin eliyle kardeşini işaret etti. "Tutku, bu benim salak kardeşim Erkan. On beş yaşında bir velet kendisi."

Erkan kaşlarını çatı ve ablasının elini itti. "Hanımefendinin yanında ayıp olmuyor mu ablacım?" Ardından gözlerini kısarak havalı olduğunu sandığı bir ifadeyi yüzüne yerleştirdi ama bu daha çok komik duruyordu. "Ben Erkan, Erkan Akdere." Dudaklarım titreyerek kıvrılacakken gülmemi zar zor bastırdım.

"Peki Erkan, Erkan Akdere. Ben ablanın arkadaşayım, dün gece beraber ders çalışırken uyuyakalmışım. Abla da beni uyandırmamış, o yüzden burada kalmışım."

Erkan gözlerini irice açtı ve elini sertçe başına vurdu. "Lan tüm gece evde böyle bir kız vardı ve ben uyuyor muydum? Allah beni kahretsin, Allah benim belamı versin, nasıl gözüme girdi o uyku, bir daha giremesin," diyerek yakınmaya başladığında Elvin'e baktım. Nasıl kardeşti ya bunlar?

Elvin yine beklediğim şeyi yaptı, kardeşinin kafasına bir tane daha geçirdi. “Uyumayıp ne yapacaktın çiçeği burnunda ergen? Yürü git, benim asabımı bozma!” Erkan omzuyla Elvin’i itip bana gülümsedi. “Vurmasana ya kızın önünde, imajımı bozuyorsun.”

Elvin ise bu hareketiyle iyice sinirlenmişti. “Erkan sen on beş yaşındasın. Ne imajı? Yürü! Sana bir daha arkadaşlarıma yürümek yok demedim mi ben!”

“Abla sen hep bir şeyler diyorsun, ne zaman dikkate aldım ben? Hem hanımefendi sıradan bir arkadaşın değil, çok farklı.”

“Erkan, defol!”

Bağırın ablasını gram kale almadan bana doğru yürüdü. “Hanımefendi, siz ablamın kusuruna bakmayın. Size kendimi bir kahve eşliğinde uzun uzun anlatmak, sizi de uzun uzun dinlemek isterim. Yaş farkı hiçbir şeye engel değildir. Ablam hele, engel olmaya boyu yetmez onun.” Kaşlarını havalandı, yaş farkı engel değildir mi?

Ben Elvin’in bana söyledikleri için kardeşine kızmasını beklerken, benden kopup kardeşiyle atışmaya başlamıştı bile... “Ne alaka? Kısa değilim ben! Dünkü veledde bak, boyuma yetiştin diye hemen havalan!” Erkan hemen ablasının yanında durup boy ölçüştürdü. “Yalnız boyuna yetişmedim, boyunu geçtim abla.”

“Saçma saçma konuşma, ben senden daha uzunum.”

Boğazımı temizleyerek kendimi belli ettiğimde ikisi de duraksayarak bana baktı. “Ay şey, kusura bakma Tutku, ben şimdi onu odasına tıkpı geliyorum,” dedi ve Erkan’ı koridora doğru itti. “Yürü küçük abazan seni. Babama söyleyeyim mi yine arkadaşlarıma yürüdüğünü? Gör o zaman ne oluyor.”

“Ben de hanımefendiyi izinsiz eve getirdiğini söylerim o zaman.” Ardından koridordan daha yüksek sesle bağırarak bana seslendi. “Siz şahsi algılamayın lütfen hanımefendi.” Başımı iki yana sallayarak güldüm.

“Bak hâlâ konuşuyor, eve getirdim de ne oldu sanki. En çok sana kızarlar, ben suçlu değilim çünkü.” Uzaklaştıkça sesleri azalmaya başladı ve ben konuştuklarını duyamadım. Erkan gerçekten

garip bir tipti. Anladığım kadarıyla karşı cins diye bir şeyin olduğunu yeni keşfetmişti, sıkça muhatap olmaya çalışıyordu. Tipik bir ergen erkekti.

Kapı kapanma sesi geldikten kısa süre sonra Elvin tekrar yanıma geldi. "Sen kardeşimin kusuruna bakma." Sorun olmadığını belirtircesine gülümsedim. "Sorun değil, beni eğlendirdi bile." Koridoru kontrol edip iri gözleriyle "Sen yine de onun yanında böyle şeyler deme, sonra kurtaramayız seni onun elinden!" dedi. İkimiz de güldük buna.

"Teşekkür ederim dün için. Keşke beni uyandırsaydın." Mahcup konuşuyordum çünkü kıza yük olmuşum resmen. "Denedim ama çok derin uyuyordun, kıyamadım." Keşke uyansaydım. Nasıl yorulduysam onu bile duymamıştım. Şimdi hem babamla sorun yaşayacaktık hem de Elvin'e ayıp olmuş gibi hissediyordum. "Ben gitsem iyi olacak, ailem merak etmiştir." Başını salladı. "Seni savuşturayım öyleyse." Beraber dış kapıya doğru gittiğimizde acele ediyordum. Kahretsin, keşke telefonum yanımda olsaydı. Reha'nın göz ucuyla bile telefonuma baktığını sanmıyordum. Kim bilir belki de çöpe attırmıştı.

"Tekrar teşekkür ederim Elvin, evdekilere yaşadığımı kanıtladıktan sonra tekrar konuşuruz. Böyle apar topar, yarım kalmış gibi oldu."

"Önemli değil, istersen bizim telefonda da arayabilirsin aileni." Bu benim de aklıma gelmişti ama gidip görmek istemiştim. Babamdan yiyeceğim bir azar vardı muhtemelen, üstüne okul mevzusunu yüz yüze konuşmamız lazımdı. Herkes gittiğim üniversite hakkında konuşuyordu. "Gerek yok, şimdi giderim yanlarına zaten."

Kapının önünde dururken ayakkabılıktan ayakkabılarımı aldım. Kapıyı açtığım anda üzerime gelen adam ayakkabılarımı düşürmeme sebep oldu. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, çığlığımı kesen adamın ağzıma kapanan eli oldu. İçeri girmesinler diye kurtulmaya çalışırken gözlerim Elvin'e çevrildi, diğer adam da onu tutmuştu.

Aniden karşımda gördüğüm yabancı adamlar aklıma Günay'ı getirdi. Benden intikam almak için mi gelmişlerdi? Onun adamları mıydı?

Eğer Reha'yla aramı bozmasaydım beni korurdu. Hata etmiştim, kesinlikle hata etmiştim. Panik hâlinde bunları düşünüyor olsam da onu ihbar ettiğime pişman değildim.

Şokla ne olduğunu anlamaya çalışırken koridordan gelen farklı bir adam, Erkan'ın başına silah dayadı. Beynimde şimşekler çaktı, ben bu adamları tanıyordum. Dün gece yanımıza gelip uyuşturucu istemişlerdi.

Nefesini yanağıma üfleyerek konuşan adam, koluyla boynumu sıkıyordu. Şakaklarımda soğuk metalin ağırlığını hissettim. "Biz biraz sabırsızız. Canımız da bayağı şeker çekiyor. Madem bize vereceğini söyledin, onu getireceksin." Allah kahretsin, dün gece kafam güzelken söylediklerim yüzünden buradalar. Ben sadece onlarla dalga geçerek sarhoş aklıyla kurtulmaya çalışmıştım. "Yoksa ne yazık ki canınızı yakmak zorunda kalacağız." Kalbim korkuyla sıkışırken kendime binlerce kez küfrettim.

Elvin gözlerini kardeşinden alamazken gözlerini yavaşça aıp kapatarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Evin her yerini arayın, bulamazsınız. Size bu işi bıraktığımı söylemiştim!"

Adam kaşlarıyla beni işaret etti. "Ama o, size malı ben satacağım dedi."

Korkudan nefesim bile titrerken onlara sizinle dalga geçtim, başımızdan gidin diye yaptım diyemezdim. Sarhoş olmasaydım asla böyle bir şey yapmazdım. Bu adamların şakası olmadığı çok açıktı. Ellerinde silahlarla gelmişlerdi. Üstelik söz konusu olan sadece biz değildik, Erkan'dı. Elvin'in nasıl bir aile yapısına sahip olduğunu bilmiyordum ancak bu çocuk yaşadıklarını muhakkak ailesine anlatacaktı. Ailesi panik yapacaktı, keza Erkan da şu anda hayli korkmuş hâldeydi.

"Kız sarhoştul!"

"Eğer bağlantıları olmasaydı böyle bir şeyi söylemezdi. Hangi sarhoş bunları söyler? Ben cevabını vereyim. Bağlantıları olanlar."

Adamlardan biri bana doğru eğilerek “Reha Özaden tüm gece evinin kapısında beklemiş. Haberin var mı?” diye sordu. Ne alakası olduğunu anlamadım. Böyle bir şeyin gerçekliğini de... “Derdi ne bilmiyorum. Tek bildiğim ihtiyacımız olanı bizzat senin ondan alacağın. Şimdi ne yap ne et bize malları getir, adımızı Reha’ya vermeyi de aklından geçirme. Bizi bilmeyecek.”

Reha’nın yanında görülmem, onunla konuşmam, tüm bu kirli işlerden haberdar olmam bile başımı yakmıştı. Bu adamlar sarhoş anımda onlarla dalga geçtiğim sözleri, yoksunluk kriziyle ciddi yorumlamışlardı. “Ben böyle bir şeyi yapamam!” dedim çaresizce.

Koyu tenli adam silahını Erkan’a doğrulttu. “Sen bilirsin.”

Gözlerim panikle açıldı. Erkan nefes nefese sessizce olanları izliyordu, korkudan dili tutulmuş gibiydi. “Ne yapıyorsun, o daha çocuk!” dedim kolları arasında çırpınırken. Adam beni duymazdan geldi, tetiği çekeceği anda kendimi kaybettim. Buna göz yumamazdım. “Tamam durun, istediğinizi yapacağım!”

“Sana bir gün veriyorum. İstemediğimiz bir şey yaparsan bedelini ağır ödersin. Sarışın ve kardeşi bizimle olacak. Yardıma ihtiyacın olduğunda sarışını alabilirsin ama bu çocuk bizimle.”

Nasıl o evden çıkıp, kendi evime gittim bilmiyorum. Söyledikleri gibi Reha kapının önündeydi.

Şimdi gerçekten onlara uyuşturucu mu getirecektim? Başta nefret ettiğim, iğrendiğim işi mi yapacaktım? *Bu, hayatın bana yenilgiyi kabul et deme şekliydi.*

Evimin önüne geldiğimde gerçekten Reha’yı orada bulmuştum. Uzun zaman sonra onu ilk kez görüyordum. “Ne işin var senin burada?” derken sesim titremedi, evet belki gerginlikten ne yapacağımı şaşırdım fakat sesim titremedi.

“Telefonun bendeydi...” dedi, kulağa saçma bir gerekçe gibi geliyordu.

Gözleri, içine düştüğüm o kuyu, katran taşıyordu. Arkasında park edilmiş arabasını gördüm. Gerçekliği kaybetmiş gibi hissettim.

Odağımı toparlamaya çalıştım, Erkan’ın hayatı buna bağlıydı. Reha’yı ihbar ederken insanları o illetten kurtarmak istemiştım

fakat şimdi farklı bir genci tehlikede bırakıyordum. Hepsi sarhoş. ken söylediğim aptalca şeylerden dolayı olmuştu.

İşte bu yüzden bataklık diyorum, zira ufacak bir temasıyla beni içine çekmeye başlamıştı. Her geçen gün, karşıma çıkan her insanla iyice bataklığa çekiliyordum.

“Neredeyse on gündür sende, daha yeni mi aklına geliyor?” Sorguluyorum, çalınan tüm güzel anıları. Hayal kırıklıklarının hiçbir geri dönüşü yoktu. Bu yüzden değişmek istiyorum, iyiyi kötü için öldürmek, kendimi var etmek...

“Tüm gece telefonun susmayınca cevap vermek zorunda kaldım,” dediği an duraksadım.

Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ettim. Ardından gergince ona doğru yürüdüm. Telefonum elinde değildi, ne halt yemeye buradaydı? “Ah, öyle mi? Demek benim telefonlarıma cevap verdin?”

Dişlerini birbirine bastırarak sordu: “Tüm gece boyunca neredeydin?” Kaşlarını kaldırarak alayla ona baktım. Gerçekten bu soruyu sormuş muydu? Arkasındaki arabası ve yorgun gözlerini görünce, üstüne sorusu... Çok kolaydı değil mi? İnce bir hareket tüm kırıkları toplamaya yeterdi. “Bunun tam olarak hangi kısmı seni ilgilendiriyor?”

Boynundaki damarın belirginleştiğini gördüm. Sinirleniyor muydu bir de? Bu adam cidden beni çıldırtıyordu. “Tüm gece boyunca, neredeydin?” cümlesini tekrar ederken her kelimeyi ayrı vurgulamıştı. Ses tonu, cümleleri ve iddialı bakışları... Ufak bile olsa suçlu olduğunu düşünmediğine emindim.

Keşke gece beni bulsaydı, bulsaydı da şu anda Erkan ve Elvin güvende olsaydı.

“Sana ne, Reha? Tam olarak, sana ne? Hangi yüzle karşıma çıkıyorsun diyeceğim, diyemiyorum. Sende yüz çok malum.” Hafifçe bana doğru eğilmesiyle tişörtünün yakasına astığı güneş gözlüğü öne doğru meyillendi. Pahalı parfüm kokusunu bana yaklaştırmıştı.

“Bir daha sormayacağım, tüm gece neredeydin?” Yüzümün yakınındaki yüzünden rahatsız olarak geriye adım attım. “Sen en son beni takip ettirmiyor muydun? Hem sormayacaksın da ne yapacaksın? Tehdit mi ediyorsun bir de beni?”

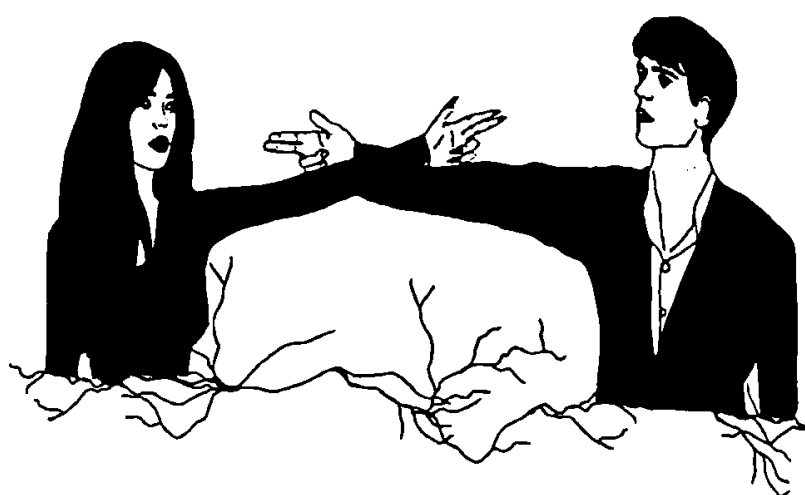
Alnına düşen siyah saçlarını sertçe geriye itti. “Sikeyim! Tam sekiz saattir burada seni bekliyorum. Neden? Hanımefendinin telefonu bile yanında değilken neresi olduğu belli olmayan yerlerde geziyor! Başına bir halt gelse cesedini bile bulamazlar. Anlıyor musun?” diye bağırırken benim de söyledikleriyle öfkeden ellerim titriyordu.

Tıpkı onun gibi bağırarak konuşmaya başladım. “Ya sana ne ya! Cesedimi bulsalar, sana ne! Ne yapacaksın, arkamdan yasımı mı tutacaksın? Onca olan şeyden sonra artık benim peşimi bırakmak zorundasın.” O yanımda oldukça başıma açılan dertlerin ardı arkası gelmiyordu. Nasıl yirmi dört saatte onlara istediklerini getirecektim? Artık işin günahını sevabını geçmiştim, kendimi kurtarmaya bakıyordum.

“Sen ve benden hiçbir şey olmaz. Her şeyden önce ben senin gibi biriyle olmam. Bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. O yüzden, çevremde gezinmeye son ver.” Tüm söylediklerimin gerçekler olduğunun farkındaydım fakat böyle konuşunca -doğrudan sesli- kendi ağzımla söyleyince kötü hissetmiştim. İnsan düşündüğünden çok kendine söylediklerinin kurbanıydı.

Anlık gafletimden istifade ederek bana yaklaştı ve ayak uçlarının ayak uçlarıma çarpmasını sağladı. Ayakkabımın yüzeyi yarak eriyecekti sanki.

“Sen ve benden birçok şey olmayabilir,” Siyah kirpikleriyle kamufle edilmiş gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı. “Ama bu saatten sonra o listeye mesafeyi yazamazsın.”

13. BÖLÜM PARA VE İTİBAR

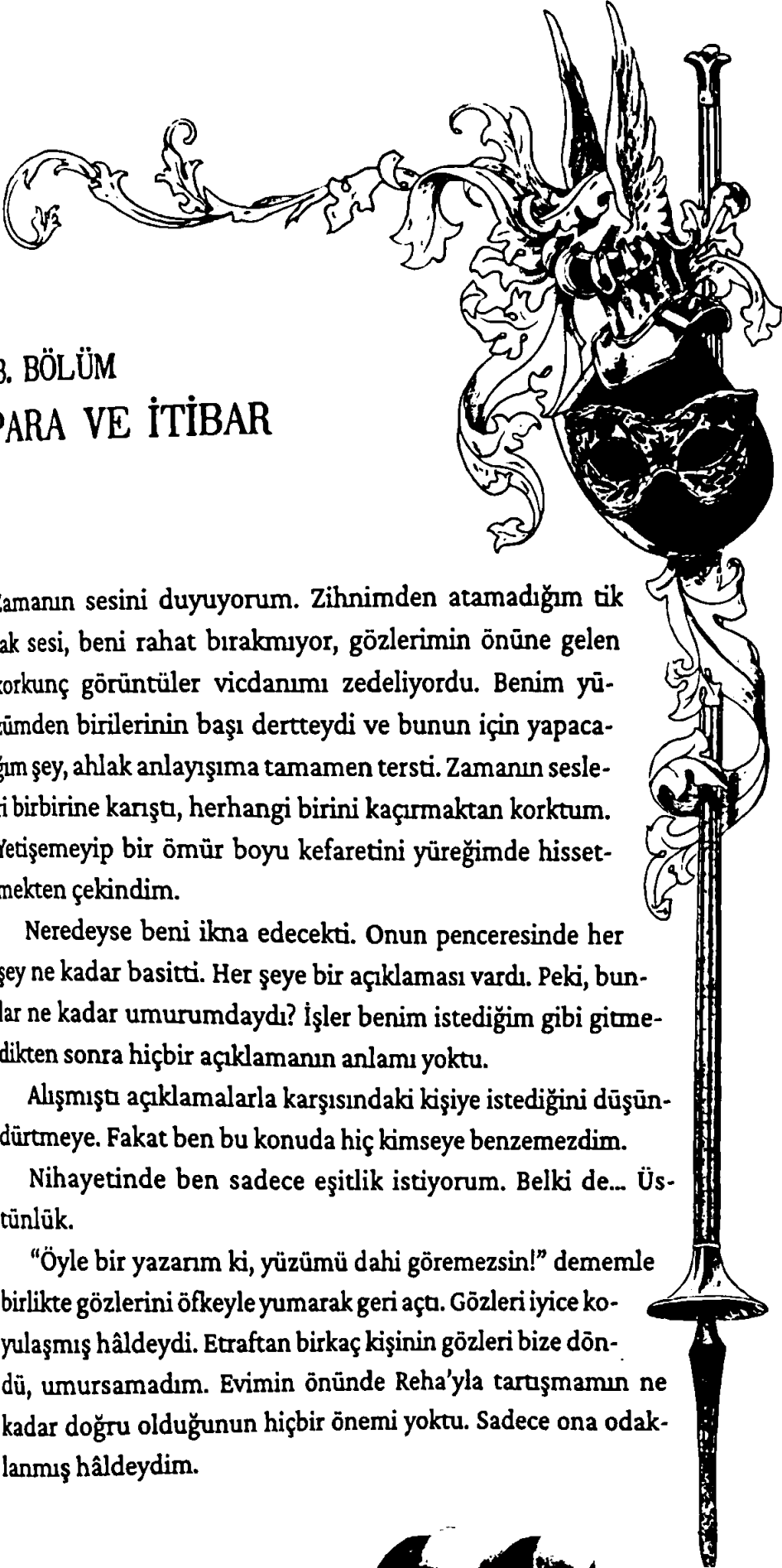
Zamanın sesini duyuyorum. Zihnimden atamadığım tık tak sesi, beni rahat bırakmıyor, gözlerimin önüne gelen korkunç görüntüler vicdanımı zedeliyordu. Benim yüzümden birilerinin başı dertteydi ve bunun için yapacağım şey, ahlak anlayışıma tamamen tersti. Zamanın sesleri birbirine karıştı, herhangi birini kaçırmaktan korktum. Yetişemeyip bir ömür boyu kefaretni yüreğimde hissetmekten çekindim.

Neredeyse beni ikna edecekti. Onun penceresinde her şey ne kadar basitti. Her şeye bir açıklaması vardı. Peki, bunlar ne kadar umurumdaydı? İşler benim istediğim gibi gitmedikten sonra hiçbir açıklamanın anlamı yoktu.

Alışmıştı açıklamalarla karşısındaki kişiye istediğini düşündürtmeye. Fakat ben bu konuda hiç kimseye benzemezdim.

Nihayetinde ben sadece eşitlik istiyorum. Belki de... Üstünlük.

"Öyle bir yazarım ki, yüzümü dahi göremezsin!" dememle birlikte gözlerini öfkeyle yumarak geri açtı. Gözleri iyice koyulaşmış hâldeydi. Etraftan birkaç kişinin gözleri bize döndü, umursamadım. Evimin önünde Reha'yla tartışmamın ne kadar doğru olduğunun hiçbir önemi yoktu. Sadece ona odaklanmış hâldeydim.

“Sana kalsaydı şu anda hapishane duvarları arasında çürüyordum.”

Nefesimi bırakarak güldüm. “Fena mı, hak ettiğini bulurdun. Oturup ben bunları hak ettim diyeceğine bir de çok haklıymış gibi benden intikam almaya çalıştın!”

Elvin ve kardeşi aklımdan çıkmıyordu. Soğuk terler atıyordum.

“Bazen kim olduğumu unutuyorsun.”

Başımı sallayarak “Haklısın...” dedim.

Belimdeki elinin sıcaklığını hissederken her parmağı ayrı ayrı tenimde soluklanıyordu. Bileğinden tutarak elini belimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Seninle burada bu saçmalıkları tartışmayacağım. Olan tüm fotoğraflarımı yok etmeni istiyorum,” dedim konuyu farklı bir yöne çekerek.

Belimdeki elini tüm çabalarım sonunda çektiğinde rahatlatarak aramıza mesafe koydum. “Bunun için önce o çeneni sıkı tutman gerekiyor.”

“Tebrik ediyorum, tehdit konusunda her daim güncelliğini koruyorsun.”

“İşine gelirse.”

“Kopyalamadığını nereden bileceğim, yalan söylemediğini? Belki çoktan telefonuna kaydettin,” diyerek üzerine gitmeye devam ettim.

“Saçmalama Tutku, böyle bir şeye ihtiyacım yok. Telefonuma falan kaydetmedim.”

“Kanıtla!”

“Ne?” dedi alayla. Duyduklarına inanamıyordu sanki.

“Bahse varım, telefonuna kaydetmişsindir.” Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, “Bak, nereye kaydetmişim küçük hanım?” Son modellerden biri olan telefonunu elinden almaya çalıştığım da engel oldu. “Hayır, böyle bak.” Kaşlarımı çattım.

“Tabii, böyle bakayım da fotoğrafları koyduğun yeri bulunca engel ol değil mi?” derken kararsızlıkla bir telefona, bir bana baktı. Ardından bir küfür savurarak parmaklarını çektiğinde ilk

adımım ondan uzaklaşmak oldu. Fotoğraflara girdim, birkaç fotoğrafın görüntüsünü aklıma kazıdım, ona biraz bahsedip şüphelenmesini engellemek için. Ardından fotoğrafları arka plana atarak mesajlara girdim. “Burada sadece yüz elli altı fotoğrafın var, başka bir fotoğraf uygulaması mı indirdin?” Fazla zamanım yoktu, mesajları hızla gözlerimle taramaya başladığımda içinde “Mahzen” kelimesi geçen bir mesaj dikkatimi çekti.

Gönderen: Dekorcu

Mahzen'den seçtiğin kırmızı şarap yola çıktı. Bizim çocuklardan biri sahilden saat sekizde yola çıkıyor. Özellikle uyardım onu, kırılma durumu olmaz, için rahat olsun. Yarına senden iyi haberleri alırım.

“Saçmalıyorsun!” dediği an elimdeki telefona bakacağını anlayarak anında arka plandaki fotoğraflar uygulamasına geçtim. Kıl payı fotoğrafları açtığımda derin bir nefes vermemek için kendimi zor tutmuştum.

Tabii ki fotoğraflar falan umurumda değildi, daha deminden beri onu oyalıyordum.

“Eee, aradığını buldun mu?” dedi benimle telefonunun ekranına bakarak. İkimiz de onun fotoğraflarına bakıyorduk şu anda. İçerisinde genç bir kız fotoğrafı vardı, yaşı küçük görünüyordu. Koyu renk saçları, kahverengi gözleri ile kameraya gülümsemişti. “Bu kız kim? Kurbanlarından yeni biri mi yoksa?” Beklenmedik sorum üzerine yüzü kasılırken telefonu hızla elimden alarak ekranı kapattı. “Seni ilgilendirmiyor.” Bu kadar küçük bir kızla fotoğraf çekimi yapmazdı. Ayrıca hiçbiri için böyle tepki vermezdi. Kızın Reha’ya benzerliği de ortadaydı. Elvin’in bahsettiği kızdı bu! Kardeşi, Rahşan... Reha hiçbir konudan kolay kolay kaçmazdı. Şimdiyse konuyu derhâl kapatmıştı. Bu da demekti ki, sandığımdan daha derin.

“Telefonunda fotoğrafı görmemiş olmam başka yerden çıkmayacağı anlamına gelmez. Onlardan en ufak bir iz dahi bırakmanı istemiyorum.”

“Ertesi güne yine polise koşasın diye mi yapacağım bunu?” Telefonunu cebine koyup benim telefonumu çıkardı. Ardından telefonumu bana uzattığında kaşlarımı çatarak ona baktım. “Allene senin adına mesaj attım. Arkadaşında ders çalışmaya gittiğine ve iyi olduğuna dair. Fakat eve gitmediğin için tekrar aramaya başladılar; bu kez şarjının bitmek üzere olduğunu, çok yorgun olduğundan arkadaşında kalacağını mesaj olarak gönderdim ve sonra telefonu kapattım.” Anında konuyu değiştirmişti. Reha, hiçbir zaman değişmiyordu. Size tavrının değişmesi için ona hoşuna gitebilecek bir şey söylemeniz yeterliydi. İnsanların söylediklerini umursamazdı, gerçek olmadıkça.

Sıkılarak derin bir nefes verdim. “Fotoğrafları silmeyip ne yapacaksın, merak ediyorum?”

“Odamın duvarlarına asacağım. Belki geceleri hasretinle fotoğraflarına bakarak ağlarım, ha?” diyerek benimle dalga geçti.

Elinden telefonumu aldım. “Defol!” Az önce bağırmanın karşın şimdi sesim kısıktı. Arkamı dönerek eve doğru yürümeye başladığımda arkamdan seslenmedi. Sadece orada durup gidişimi izlemekle yetindi.

Eve girip, zile bastığımda kapıyı açan annem olmuştu. “Nere-deydin sen, babanı zor sakınleştirdim. Her seferinde senin arkamı toplayacağım ben?” Artık onun bu hâllerine alışmıştım galiba, en betere kadar gördüğüm için yaptıkları normal geliyordu. Hâlâ beni korkutuyor, onu görünce içimden gelen kaçma isteğini zor bastırıyor olsam da bununla baş etmeye çalışıyordum.

Çünkü hayat böyleydi, canın yana yana aynı yüze bakarken kaçma şansın yoktu. Güçlü durmak zorundaydın.

Mutfağın önünden geçerek odama doğru yürümeye başladım, saat itibarıyla babam işteydi.

“Benim senin arkamı topladığım kadar toplamıyorsundur emin ol!” Cevap vermesini beklemeden odamın kapısını kapatıp üzerimi değiştirdim. Kıyafetlerime içki kokusu sinmiş gibi hissediyordum. Saçlarımı açık bırakarak odamdan çıktım, birkaç saat evden çıkacaktım.

Mahzen'de beğendiği içkiler... sahilden yola çıkıyor... saat sekizde...

Hakikat bu; ben o karanlığın içindeki insanım şimdi. Doğruyu denedim, doğru için çabaladım ama artık pes ediyor, karanlığa teslim oluyorum. Direnecek gücüm kalmadı, bulacak çareler bitmişti. Olmayan çare kapılarını gezinmeye devam edemezdim.

Karnımda derin bir kuyunun acısı vardı sanki. Yine de onu görmezden gelmek zorundaydım. Duyguları kapatmak, güçlü durmak zorundaydım. Kuyunun içinde kaybedecek ağırlarım, duygularımın sesini kesmek zorundaydı.

Salondaki koltuğa oturduğumda sesini tekrar duydum. Mutfaktan geliyordu sesi. "Neredeydin sen? Ayrıca sana anlattıklarımı Allah'ın her günü yüzüme vur diye söylemedim. Baban sende bir hâller olduğunu söyleyip duruyor, kendine gel artık." Bencil insanların her olayda kendilerini haklı bulma özellikleri vardı. Annemde bunu sıkça görüyordum.

Hatayı kabullenip, suçları reddediyorlardı. Sanki hakları buydu; onların başına gelen her şey en beteri, başkalarına yaptıkları ise önemsizdi. Suçu suçluya anlatamazdınız. Anlamazdı çünkü, haklı çıkacağı sebepleri yaratmaya alışmıştı.

"Nerede olduğumu size söylemiştim." Ben değil, Reha onlara söylemişti fakat şu anda bunun bir önemi yoktu. Nihayetinde onların telefonumun bende olmadığından haberi yoktu. Olsun isterdim, babamın panikle beni arayışını görmek isterdim fakat planlarım suya düşmüştü.

Annem tekrar mutfaktan bağırdı. "Bir mesajla öyle değil mi? Daha geçen kaybettim dediğin telefonunla mesaj atın. İzin almak yok, bunu yapıyorum sizin de haberiniz olsun der gibi mesaj atmışsın." Sevgi bunu yıllardır yapıyordu, nedense bir tek ben yapınca sorun olmuştu. "Kaybetmiştim, buldum. Bana bu kadar takacağına sevgili Sevgi'n neredede diye baksana sen?" diyerek güldüm. "Yine evde yok değil mi?"

İç çekti, yorgun yüz ifadesiyle mutfaktan çıkıp bana baktı ve konuşmaya devam etti: "Yok. Haklısın, yine eve gelmedi ama Sevgi senin gibi değil Tutku. Babanı endişelendirmiyor, mantıklı

açıklamalar yapıyor. Sen önceden hiç yapmadığın şeyler yaptığın için daha fazla dikkat çekiyorsun. Akşam babana karşı ikinizin de arkasını toplamak zorunda kalan bendim. Yoruldum artık, gerçekten yoruldum, anlıyor musun?” Doğru, bu yüzden iynin en ufak hatası hayatını yok etmeye yeterken kötü için sivrisinek ısırtığı kadardı.

Ona baktığımda, annem olarak görmediğimi fark ettim. Sanki bir arkadaşım; sevmediğim bir arkadaşım, zorunda olduğum türden. Onun hatalarını dinliyordum, yol gösterecek tek arkadaşım sıydım sanki.

Yüzümü buruşturarak, “Buna hakkın var mı acaba, gerçekten yorulmaya hakkın var mı? Yaptığın onca şeyden sonra nasıl böyle konuşabiliyorsun? Sanki iyi bir anneymiş gibi...” dedim. Sözlerim canını yaksın istedim, ondan göreceğim en ufak insanlık kırıntısına yalvarıyordum.

Omuzları düştü, kapının oradan çıkıp bir adım attı. “Üzerinden yıllar geçti. Evet hataydı, fakat geriye hiçbir şey kalmadı. Ne o adam hayatta ne ilişkimiz... Bunun vicdan azabını çektim, hâlâ çekiyorum ama değiştiremem. Bak yıllar geçti, hiçbir şey değişmedi. Buna mecburum, hiçbir şey olmamış gibi yapmak zorundayım. Yoksa yaşanmıyor.” Herkesin yaptığı kötülüğü ‘hayat böyle’ diye açıklamasına alışmıştım.

Birbirlerine bastırduğım dişlerim sızladı. “Geriye hiçbir şey kalmadı mı? Geriye ben kaldım anne! Senin günahının bedeli benim boynumda. Ben istemedim anlıyor musun? Ben bu olmak istemedim. Ama senin hatan yüzünden seçeneğim kalmadı.” Bazen Yaradan’ın özellikle beni seçtiğini düşünüyordum. İhanetin çocuğu Sevgi de olabilirdi, ama ben olmuştum. Sanki Yaradan bunu hak ettiğimi düşünmüştü. Ben buydum, bilerek beni bu kadere mahkûm etmişti. Başkası değil de bendim, çünkü içimde bir yerlerde beslediğim kötülük, fetüsüm oluşmadan bile kendini belli etmişti. Yaradan benim ne olduğumu biliyordu, belki de Sevgi’den beter olduğumun farkındaydı. Bu yüzden bunlar onun değil, benim başıma gelmişti.

Başımı iki yana salladım. “Mutlu olabilirdin, Yeşim Demiray. Çocukları için çabalayan sıradan bir anne olabilirdin. Kocasına sadık, iffetli bir kadın olabilirdin. Ama işleri öyle bir berbat ettin ki... Beni de dâhil ettin. Kendi kızının hayatını karattın sen. Kendi kızını, kendi günahların yüzünden dışladın.” Yüzüne bile bakmadan konuşmaya devam ettim. “Keşke doğurmasaydın beni, yaşatmasaydın. Atsaydın bir çöp konteynerine; her gün terk edene kadar, bir gün terk etseydin beni de kurtulsaydım senin karanlığandan.”

Şimdi o, bu duyduklarına dayanamaz, ben her gün bunları düşünüp hissediyorken.

Salona doğru yürümeye başladı. “Öyle söyleme.” Bana doğru gelişiyiyle anında irkilerek ona baktım, “Bana yaklaşma.”

“Kızım...” diyerek yaklaşmaya devam ettiğinde bu kez çığlık atarcasına bağırdım. “Bana yaklaşma dedim!”

Duraksadı, oturduğum koltuğun biraz ilerisinde duruyordu. “Bundan sonra hep böyle mi olacağız?” Bunu sorduğuna inanamamıştım. Gerçekten anlamıyor muydu? Bana ne yaptığını görmüyordu. “Benden sadece uzak dur. Susmam için uzak dur. Yüzüme bakma, görme beni, ben de seni görmeyeyim!” Dizlerimi koltuğun üzerinde kendime çektim, kalkanlarım onlar olacaktı gibi.

“Zor bastırduğım sesleri yeniden canlandırma. Yok say beni, hep yaptığın gibi. Yüzünü görmek bile istemiyorum. Şayet elimde olsaydı, bir gün bile durmazdım bu evde.” Gözleri doldu, nefes nefese ona baktım. Hadi git diye bağırın gözlerime karşın sesi çıkmadı.

“Ben sadece senden gerçekleri saklamak istemedim. Söylemeyi istemiyordum ama o an kendimi kaybettim. Bilmeye hakkın olduğunu düşündüm, üzgünüm.”

“Bunların bir önemi yok. Öz babamın peşine falan düşecek değildim zaten. Yaşasaydı suratına tükürürdüm. Benim bu hayatta sadece bir tane babam var. Sana da onun için katlanıyorum!” Sözlerim üzerine birkaç dakika sessizce bana baktı, ardından dudakları aralanıp ne diyeceğini bilemeyerek geri kapandı.

Geriye adımlar atmaya başladığı anda duvarlarımın yeniden kuruluşunu hissettim.

“Bana hiçbir şey söyleme, açıklama yapmaya çalışma, sorguları uyandırma. Görmezden gel beni, seni görmezden gelebilmem için,” dedim gözlerine bakarak.

Başını salladı, kızını kurtaracak kadar anne değildi. Gerçekten gitti.

Koltuğa rahatça oturarak arkama yaslandım. Mutfakta varlığına dair sesler duymak bile gerilmeme sebep oluyordu. Salonda oturup televizyon izlemeye başladım. Aslında izlediğim söylenemezdi, kafamı dağıtacak bir gürültü olsun diye açmıştım. Arada annemin babamla konuştuğunu ve babamın eve geç geleceğini duymuştum. Bir de Sevgi’yi aramış, ulaşamayınca sesli mesajlar bırakmıştı.

Saat altı buçuktu. Telefonumu açarak gelen mesajlara göz attığımda Elvin’in mesajını gördüm.

Gönderen: Elvin

24 saatten eksildi 3 saat

Belli ki mesajı atan o adamlardı.

Onları umursamayıp kendi hâllerine bırakmak da bir seçenekti belki. Ancak o seçeneğin de sonunda beni bulacaklarını biliyordum. Bu adamlardan kurtulmam imkânsızdı. Dudaklarıma yasladığım parmaklarımla ne ara tırnak yemeye başladığımı fark etmemiştim bile.

Gönderen: Tutku

Elvin’e ihtiyacım var

Gönderen: Elvin

Tamam, istediğin gibi olsun. Sevgili Erkan’ın hâlâ bizimle olduğunu unutmayın

Kaldırımında yürümeye devam ederken telefonumu açarak taksinin numarasını tuşlayıp çağırdım. Sahil uzakta kalıyordu, arabayla gidebilirdim anca. Hava soğumuştı, burnumun soğuktan sızladığını hissediyordum. Çok geçmeden önümde sarı taksilerden biri durmuştu.

Arka kapısını açarak içeri girdiğimde kısa bir selam verdim.

"Merhaba."

"Merhaba abla."

"Sahile gidiyoruz," diyerek nereye gitmek istediğimi kısaca açıkladım.

"Nesil Kargo'nun oradaki mi?"

"Evet."

Araba hareket etmeye başladığı anda telefonumu açarak Elvin'e bir mesaj yazdım.

Gönderen: Tutku

Hallettin mi?

Gönderen: Elvin

Evet, burada hiçbir sorun yok.

Gönderen: Elvin

Mekânın arka kapısından giriş yapabilirsin. Mal kabulden içeri alacağız.

Gönderen: Elvin

Sadece onların haberi var. Erkan'ı farklı bir yere götürdüler. Sen gelince o da beni arayacakmış. Bunlar bok kokusu almış kara sinek gibi gittikçe kalabalıklaştılar haberin olsun

Gönderen: Elvin

Ayrıca mal kabul girişindeki adam onlardan, seni bekliyorlar

Şehrin ışıklarında kaybolan yıldızları görüyormuşum gibi gökyüzüne baktım. Şehrin ışıkları ayrıca gözümü alıyordu; akıp giden yol, takip edemeyeceğim kadar hızlıydı. En büyük zevklerimden biri olan dışarıyı izlemek bile şu anda pek eğlenceli değildi.

Otuz dakika içerisinde araç sahilde durmuştu. "Burası abla, Başımı sallayarak taksimetreye baktım. "Beklememi ister misiniz hemen dönecekseniz?" dedi kargo şirketine bakarak.

"Yok, hemen dönmeyeceğim beklemenize gerek yok. Sağ olun." Gerekli parayı ödedikten sonra arabadan indim. Ben iner inmez araba uzaklaşarak karanlıkta kaybolmuştu.

Sahilin hafif esintisi tüy dokunuşu kadardı. Doğrudan gözleri me vuran esintiyle gözlerimi kırıştırdım.

Etraf sessizdi. Sahil kenarında eğlenen gençleri saymazsak tabii. Çoğu araç buraya park edilmişti, herkes deniz kenarında hayatın keyfini çıkarıyordu. İnsanların hep bir ağızdan konuşurken çıkardığı uğultu kulaklarımda yankılanıyordu.

Evet, sahil demişti.

Gözlerim etrafta bir farklılık aradı.

Tıpkı adamın söylediği gibi ilerde Nesil Kargo tabelası vardı. Binanın etrafını inceledi gözlerim. Köşede bagajı büyük bir araba vardı ve adam direksiyonda öylece bekliyorken, diğerleri kargo kutusunu bagaja atıp bagajı kapattılar. Ardından içlerinden biri adama para uzattı, adam bir şeyler söyleyip gülererek ön koltuktaki kutunun içinden çıkardığı şeyi adama verdi: *Beyaz toz...*

Tam yerindeydim.

Adam arabayı çalıştırarak bana doğru sürdüğü esnada yanımdan geçip gitmesine izin vermedim, tam önümden geçeceği esnada hızla önüne atlayarak aracın durmasını sağladım. İçindeki adam ani fren yaparken şaşkınca bana baktı.

"Kusura bakmayın! Lütfen bana yardımcı olabilir misiniz?" Titreyen sesimi açık camdan duyarken arabanın kapısını açarak bana baktı. "Anlayamadım, niye?"

"Benim gerçekten yardımınıza ihtiyacım var, arabamın tekeri patlamış ve saat geç olduğu için de çözemiyorum sorunu." Adam birkaç saniye moloz gibi bana baktı. "Ben ne yapabilirim, işine bak ya..." Kapısını kapatıp tekrar içeri girecekken, "Belki arabanızda bana yer vardır diye düşündüm. Eve bırakmak için..." İmalı konuşmam ve yüz ifadem ile adamın tavırları anında değişti.

“Başka zaman olsa gelmezsiniz, işim var ya hemen gelin,” dedi aptalca, beni av olarak görerek. Erkeklerin şu kız görünce attığı taklalar...

“Anlamadım?” dedim anlamamış gibi. Ardından biraz daha üzerine gittim. “Lütfen, size çok ihtiyacım var.”

“Bak işine...” dedi gitmek için acele ederek.

Sahte bir üzüntüyle ona baktım.

“Benden günah gitti. Böyle kızı kaçıracağıma iki dayak yer otururum.” Sonunda kapıdan uzaklaşıp bana doğru geldiğinde gülümseyerek kollarımı boynuna doladım ve ikimizi de çevirerek kendimi kapının kenarına yaklaştırdım.

Adam keyiflendi, ellerini belime atarak beni geri geri yürütüp arabaya atmaya çalıştı. Elbette buna izin vermeyecektim.

Erkekliğine sertçe bir tekme atarak hızla arabanın kapısına doğru koştum. Adam eğilmiş hâlde kıvranırken zar zor başını kaldırıp bana baktı. Bense çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, arabanın kapısını kapatmıştım. Adam olayları anlamaya çalışırken, bir yandan da şoktan olduğu yerde öylece bana bakıyordu.

Olay basitti aslında, açıkça cezaevine gizlice sokacakları malları kaçınyordum.

O an, suçluluk duygusu barındırmıyordu. Yapmam gerekeni, hissizce hallediyordum. Benim yüzümden kimsenin canı yanmayacaktı, ben istemediğim sürece.

Artık ne adalete ne de doğruya inancım kaldı. Şimdi ne gerekiyorsa onu yapıyorum.

Arabayı çalıştırdığımda adam koşarak peşimden geldi, sonra saçmaladığını fark ederek geriye koşup kargo kutularını koyan adamların yanına doğru koşmaya başladı. Bu çabası sonuç vermeyecekti zira o oraya varana kadar ben çoktan gitmiş olurdum.

Araba kullanmayı babam öğrettiği için biliyor olsam da acemiliğim her hâlimden belliydi. Gergince otururken dikkatle arabayı kullanmaya çalıştım. Polise denk gelsem ne olurdu tahmin edemiyordum. Her neyse, bunlar küçük olumsuz ihtimallerden başka bir şey değildi.

Arabanın içerisi baskın bir erkek parfümü kokuyordu. Yarım saatlik yolu on beş dakikada gelecek kadar hızlı gitmiştim. Arabayı sürekli bir yerlere değdirip durduğumdan etrafı çizik içinde kalmıştı.

Direksiyonu kırarak dünkü mekânın arkasındaki girişten girdim. Mal kabul tabelasının olduğu yerden geçtim. Güvenlik namına burada duran adam Elvin'in söylediği üzere yerindeydi. Engeli açarak aracın içeri girmesini sağladığında arka kapının tam önüne gelene kadar arabayı hareket ettirdim.

Adamların hepsi kapının önünde duruyordu. Bu ıssız alanda sadece biz vardık. Arabayı gitgide yavaşlatırken tam önlerinde durdum. Elvin, aracın yanına gelerek bagajı açtığında ben de arabadan inmiştim.

Ela gözlü çocuk sigarasını yere atarak doğruldu. İrice açılmış gözleriyle bana bakıyordu. "Dün sarhoş aklıyla konuşuyor sanmıştım. Ciddiymiş lan!" Elvin onlara durumu açıkladığında bile inanmamışlardı sanırım. Aksi hâlde bu tepkinin başka açıklaması yoktu.

İyi insanlar bu durumda ne yapardı? İyi niyetlerle dolu akıllarından mantıklı çözümler çıkabilirdi. Ama ben bunların hiçbirine sahip değilim. Çabaladım, direndim fakat olmadı.

En başından beri karanlığa sahibim.

Kötüyü uyuttum, sadece içimdeki iyilikle konuştum. Belki gerçekten değer verdim, ama bazen değer vermek bile çıkardır. Karanlığın Aç Çocukları'ndan birini tanımak, midemi kazımaya yeterdi.

"İşte getirdi, Erkan'la görüşmek istiyorum," dedi Elvin bagajı işaret ederek. Hepsi tıpkı bir sinek gibi üşüşmeye başladıklarında şaşkınlık içerisindeydi. Sadece şaşkınlık değildi üstelik, kavuşmuş gibiydiler. Günlerce susuz kalmış birine su dolu sürahiyi uzatmıştım sanki.

Meraklı gözlerimle Erkan'ın ne durumda olduğunu duymayı bekledim. Her şeyi ona zarar vermesinler diye yapmışken başına bir şey gelmiş olmasını kaldıramazdım.

“Erkan başından beri bizimle buradaydı. Mekâna girerek onu görebilirsin.” Elvin koşarak içeri girdi. Orada tek başıma kaldım.

“Reha’nın bize geri döneceğini biliyordum! Bölgesini aç bırakmadı işte!” dedi içlerinden biri. Kaşlarımı çatarak anında yolunu kesip, arabaya yaklaşmaması için ona engel oldum. Bu hareketimle herkesin bakışları beni bulmuştu.

O kadar malı Reha’yı övsünler diye kaçırmamıştım ben.

“Reha değil, ben getirdim size bunları! Kimsenin torbacısı değilim. Bunu böyle kabul etmeyen, Reha’nın paçasında ağlamaya gitsin!” Şaşkınca birbirlerine baktılar. Ben de kendime şaşırdım. Madem battım, battığım bu yerde hor görülmeyeceğim. Yediğim bu bok bile Reha’nın faydasına olmayacak.

Bundan sonra tamamen karanlıktayım.

Bundan sonra herkes kadar suçsuz ve herkes kadar suçluydum.

Önlerine hazineyi sermiştim, korkuları için reddedemeyecek kadar açlardı. Onlardaki sadakatın tek dayanağı korkuyken, el çabukluğuyla yıkılması beni hiç şaşırtmazdı.

Elvin döndüğünde Erkan’ın iyi olduğunu ve onu güvendiği biriyle eve gönderdiğini söyledi. Kim olduğunu sormadım.

Şu saatten sonra polise gitmek beni de suçlu kılardı. İllaki araştırılır, buraya geldiğim bulunurdu. Reha’yla bağlantılı olmam bir bakıma avantajdı. Ben polise yakalanırsam, o da yakalanırdı. Bu yüzden beni de kendi yöntemleriyle kurtarmak zorunda kalacaklardı.

Elvin sessizlikten rahatsız olarak bana baktı.

“Size aylar sonra üç beş paket koklatacak adam için bu sadakat fazla değil mi?” Elvin’in sesi yankılandığında sözleri hepsini etkilemeye yetmişti. Başımı çevirerek ona baktım. Ne yapmaya çalışıyordu? Ben anlık öfkemle Reha’nın itibarına zarar vermek için konuştum. Fakat Elvin, beni öne çıkarmaya yönelik konuşuyordu.

Aylarca yoksun kalmak, gözleri önündeki fırsatı cazip kılıyordu. Sonra çaresizlikleri, beni onların kraliçesi yapmaya yetti. Çaresizlik, imparatorluk doğurdu. “Ben bu kadını kabul ediyorum, Reha’yı tanımam!” dedi saatler önce bizi tehdit etmiş olan adam.

Birden konunun nereye geldiğine inanamadım. Hayır, amacım bundan farklıydı. Bundan nefret ediyordum. Nifak tohumları ilk olarak böyle atıldı. Liderlerinin desteğini görmek diğerlerini de cesaretlendirmişti. Sonra her birinden onaylayan mırıltılar yük seldi.

Ben arabadaki bütün uyuşturucuyu almalarını beklemiştim. Ancak bu adam beni bir şeylerin içine çekmeye çalışıyordu. Konu yoksunluk krizi değildi.

“Doğru söylüyor. Kendi paramızla alacağımız maldan bile ne den mahrum kalıyoruz? Sırf Reha’nın bölgesi diye! O zaman kendi bölgesini aç bırakmayacaktı.”

Para mı? Liderlerine vereceklerini tahmin ediyordum. Zira o bizi tehdit ederek uyuşturucuyu elde etmişti.

Beklemediğim anda, beklemediğim yere düştüm.

Adaletle Reha’nın karşısına çıkayım derken, ona dönüşmüşüm. Beni onun yerine koyuyorlardı.

“Hayır!” dedim, “Bu ben değilim. Bu benim işim değil.”

Kimse beni duymadı.

Sadakatın tek dayanağı korku kalmışsa, yıkılmaya mahkûmdur.

Adamlardan biri bagajın içine oturarak kolilerden birini kucağına aldığı anda hepsinin gözleri parıladı. Cezaevindeki müşteriler aç ve öfkeli hâlde olmalıydı. Onların istedikleri bizim kucağımızda duruyordu.

Burada kalmaya devam ettikçe beni yanlış yerlere koyup, yanlış anlamlar yüklüyorlardı. Bir an önce gitmeliydik. “Biz ne zaman gideceğiz?”

“Bekleyin, birazdan.” Elvin’in yanında durarak uzatılan paraları izledim. Bir sürü el, bir sürü para...

Beklemek zorunda mıydım? Bunları görmek zorunda mıydım? Yanlış yerdeyim. Burası hiç güvenli değil.

İki kutu getirdiler, kutulardan biri parayla doldu. Uzatılan paraların arasında kaybolmuştum. Akabinde liderleri bana doğru yaklaşarak kutuyu uzattı. “Bu ne?” dedim öfkeyle.

"Paran." Yüzüne bakarken, boynuma kolunu sararak beni nefessiz bıraktığı anlar tekrar gözümde canlandı. Bu adamın amacı neydi?

"Ben torbacı değilim. Sizin tehditleriniz yüzünden yaptım. Para falan istemiyorum."

"Seni torbacı yerine koymuyorum. Sana fırsat sunuyorum. Sevgilin sokaklarda nefretle anılmaya başladı. Kışına tekme yi koy, sen başa geç. Ben senin arkandayım!" Sevgilim diye nitelendirdikleri adam Reha Özaden'di. Hayatın ironisi burada, kaçtığıyla eninde sonunda karşılaşacaksın.

Gözlerim kısılırken alayla gülümsedim. "Adın neydi?"

"Enes."

Başımı salladım. "Peki Enes, bunu neden yapayım?"

"Polise gidemezsin, malum, burada olanlar elini kolunu bağlayacaktır. Kendini korumak için Reha'ya koşacaksan, bence de bize ihtiyacın yok. Mafyanın kucağındasın. Ama tek başıma Güney Özaden'e karşı ayakta duracağım diyorsan, yolun buradan geçecek."

Elvin'le birbirimize baktık. "Eğer bu kutuyu alırsanız, bunu kabul olarak görürüm. Sokaklarda adınızın arkasında dururum, piyasaya dâhil olursunuz." Enes'in bunları söylemesinin akabinde Elvin sabırsızca kutuya uzanarak aldığı anda hayretle ona baktım. "Onu ben alayım."

Ona neden bile diyemedim. Sustum, her defasında yaptığım gibi. Her şey birbirine karışmıştı.

Eğer birinin kötü yönünü bile bile ondan uzaklaşmazsanız, içinizdeki kötülüğün durumu garipsemediğindendir. Reha'yı hiç garipsemedim, masumu oynarken bile.

Zamanında herkesten nefret ettik. Günün sonunda ise yanlarında soluklanırken, nefret ederken hissettiklerimizi unuttuk. Belki de zorunda kaldık, bilmiyorum. Belki de unutmak zorunda kaldığım için oldu, unutmak istediğim için değil.

Bunun ne demek olduğunu anlatmak mümkün değil. Dünya-daki tek değer olan paraya sahip oluyorum. Benim için hiçbir şey

ifade etmiyor. Ellerin kiri bulaşmış para desteleri, geldikleri yer kadar kirli.

Kader gözlerimin içine bakarak hayatın ellerinden tutarken, beni katletti. Katledilmiş bedenimden bir canavar doğdu.

Beni tüm bu günahlar yarattı, beni tüm bu hatalar var etti. Hislerim karmaşanın kurbanı olurken, yangınlar içinden doğdum. İhanetin bağrından kopup geldim. Hislerim bile birbirine ihanet ediyor. Ben hiçbir şeye sahip değilim. Tüm tahminlerin arasından hiçbiri olamadım. Tahmin edilemezim, tüm sıfatları yırtıp attım. Sahip olduğum tek şeye, karanlığa hükmettim.

Hislerimi bir okyanusta saklayabilirim, gemiler var olduğu sürece.

“Artık gidebilir miyiz?” diye sordu Elvin.

“Tabii, ama ufak bir ayrıntı var ki araba da sizinle geliyor. Reha’yı karşısına alan sensin, seni gizliden destekleyen benim. Araba sayesinde burayı bulurlarsa işin içerisinde olduğum anlaşılır.”

Benim yerime Elvin “Ne korkak heriflersiniz!” dedi.

Onun alışık olduğu bir atmosferdi bu. Onunla yakın olmamın ne kadar doğru olduğunu sorguladım. Ona baktım, yine bu batağa sarılışını fark ettim.

İç çekerek durdum. Nefes alamayacak gibi hissettim. Düzeltmem gerekiyordu, buradan gitmem gerekiyordu.

Karanlığın Aç Çocukları; eğer siz ölürseniz, karanlık da kaybolur.

Parmakları arasında evrilen devasa bir belaydım yalnızca. O belalardan yalnızca biriydim.

Tam o an sokak, mavi kırmızı ışıklarla aydınlandı. En arkadan koşarak gelen adam bağırdı: “Polis geliyor!” Gözlerim irice açılırken bu kez kimsenin önüme geçmesine izin vermeden arabaya bindim.

“Polis geliyor, kaçın!”

Siren sesi yankılandığı an irkilerek korkuyla Elvin’e baktım.

Biner binmez gaza basarak, büyük bir hızla mal kabul noktasından çıktık. “Altımızdaki araba Reha’ya ait, eğer onunla ilgili bir ihbarsa plaka yüzünden peşimize düşebilirler.”

"Allah kahretsin. Bu kadar uzun süre kalmamalıydık!"

Karanlığı aydınlatan o mavi kırmızı ışığı görüyordum fakat polis arabasının nerede olduğunu anlayamamıştım. Hiç görmemiştim bile. Elvin stresle arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki yola bakarken gözlerim zorlanıyordu.

Burada gerçekten çok uzun süre kalmıştık. Aklımızı kaybedecek kadar.

Mavi çekik gözlerim, hissettiğim korkuyla dolu dolu hâle gelmişti. Siyah saçlarım yüzüme düşüyor, titreyen ellerim her defasında onları geriye itiyordu.

Bir siren sesi yankılandı.

Sonraysa farklı bir yerden ikincisi.

Korkuyla fısıldayarak "Elvin, iki polis arabası var!" dedim.

"Farkındayım, kapa çeneni!"

"Bana bağırma!" diye bağırdım. "Şu an ne yapmamı bekliyorsunuz? Korkuyorum anlıyor musun?" diyerek başımı iki yana salladım. "Bunun hiçbir önemi yok. Bize hiçbir şey olmayacak."

"Ya olursa?"

"Neden o kutuyu aldın?"

Titreyen elleriyle direksiyona daha sıkı sarıldı. Dikiz aynasından baktığım anda gördüğüm polis arabası gözlerimin irice açılmasına sebep olmuştu. Elvin'e baktım. Korkuyla yola odaklanmış, ne olduğundan bihaber...

"Elvin!" dememle gözlerini diktiği yerden çekti ve arabaya baktı. "Sanırım ağlayacağım!" dedi gerginlikle.

"34 LTY 4279! Sağa çek," anonsu yankılandığı an Elvin'le oturup ağlamaya başlayabilirdik.

"34 LTY 4279, dur!"

"Bir şey yapmamız gerekiyor! Sen biliyorsun, sen bilmelisin. Sen daha önce de bu işlerin içindeydin."

Kendini toparlamaya çalıştı, çünkü tüm olay onda bitiyordu. Bu işin tecrübelisi oydu, ne yapacağımızı bilmeliydi. "Torpidoyu aç."

"Ne?"

"Sana torpidoyu aç dedim! Hemen!"

Dediğini yaparak torpidoyu açtığımda birkaç paket uyuşturucunun yanında, karşıma çıkan siyah tabancayla tüm bedenim titremişti. "Güvenlik için, uyuşturucunun taşındığı arabalara silah konur," demişti açıklamak ister gibi...

Ellerim arasındaki silaha baktım. "Ne... Ne yapacağım ben bununla?" İlk kez bir silah vardı ellerimin arasında. Ağır, farklı ve korkutucuydu. Şokla silaha bakıyordum, hızla ilerleyen araçta bedenim sert virajlarla sağa sola savruluyor, gözlerim silahtan hiç ayrılmıyordu.

"Dur ihtarına uyarsak, arabadaki uyuşturucuları bulurlar. Her türlü yakalanırız." Aklıma türlü ihtimaller geldi, acı olansa bunların doğruluğuydu. "Ne yapacağım ben!"

Beni duymuyor gibiydi, açıklamalarda kaybolmuştu. "Her türlü yakalanırız."

"Ne yapacağım ben bununla?" dedim tekrar. Ellerim arasında bir silah vardı. Tekrar tekrar sordum bu soruyu, her seferinde farklı cevaplar alacağım şekilde farklı duygularla sordum. Farklı kurallara danıştım ve bunca fark arasında cevaplarım oldu. Cevabım değil, cevaplarım. Tüm bu cevapları aynı anda kabul ederken, denge yitirilmiş kaynağımdı.

"Başka seçeneğimiz yok!" dedi siren seslerinin arasında. "Ne... Ne yapacağım bununla..." Korkuyla yükselen kalp atışlarım, kulaklarımda yankılanıyordu.

Elvin birden direksiyonu kırarak tek şeritli, eski bir yola giriş yaptı. Aynı anda karşıımızdan gelen polis aracını görmemle ellerim hızla araca hedef aldı. Refleks gibiydi, ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Ölümün nereden geleceği hiç belli olmazdı. Kimden geleceği, neden geleceği... Üstelik bu bilinmezliğe rağmen sonsuza kadar yaşayacakmışçasına hareket ederdik. Ya da sonsuza dek yaşatacakmış gibi.

"Korkma, sadece tekerine ateş etmeye çalış." Titreyen ellerimle dediğini yapmaya çalıştım.

"Ben daha önce hiç silah kullanmadım!"

“O zaman direksiyonu tut!”

Yolun iki yanı da şarampole kayıyordu.

Ben silahı ona uzatırken arkamızdan bir gürültü geldi. Başımı çevirip bakamadan ateş ederek arka camı patlatmışlar, ben de çıkan gürültüyle çılgık atarak kolumu kendime çekip bedenime sarmıştım.

Arabanın arka camı tuzla buz olurken cam parçaları dağılmıştı.

Elvin korkudan direksiyon hakimiyetini kaybetmişti. Hızla direksiyonu tutarak düzgün gitmemizi sağladığımda önümüzdeki polis aracı durdu. Tıpkı arkadaki gibi.

Çıkış da giriş de kapanmıştı.

Elvin gazdaki ayağını çekti. Araba yavaşça dururken sertçe yutkundum. Önümüzü kesen polis arabasının sürgülü kapısı açıldı. Elvin az önce elimden aldığı silahı ne ara tekrar kucağıma bıraktı bilmiyorum. Yalnızca kucağımda ağırlığını hissediyordum.

Arkamızdaki polis aracından inenler kapılarımızı açarken, hâlâ şoktan ne olduğunu idrak edemiyordum. Önümüzdeki arabadan birkaç kişi indi. Onların arkasından inen kişiyi gördüğüm ilk an bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm. Gözlerimi kırptırdım. Bu... Bu mümkün değildi.

Arabadan inen kişi Reha Özaden'di.

Üzerindeki siyah paltosu, sirenleri kapatılmış polis aracından iniyordu. İdrak edemiyordum, ne olduğunu anlayamıyordum. Elvin de en az benim kadar şok olmuş hâlde ona bakıyordu.

Bizi kolumuzdan tutarak araçtan indirdiklerinde kucağımdaki silahı saklayarak yanıma aldım.

Saçlarınmın arasından herkese tek tek baktım ve o an hiçbirinin üzerinde polis kıyafeti olmadığını fark ettim.

“Demek benim kızım yaramazlık yapmış...” dedi Reha. Bense hâlâ gerçekliğini sorguluyordum. Bu kadar çabuk oluşu... Polis yok muydu yani? Kolumdan tutan adam beni tam Reha'nın önünde bıraktı. Etrafımızı saran adamların arasında kalmıştık.

“Mallarımı kaçırmış oluşunun beni epey şaşırttığını itiraf etmeliyim,” dediğinde yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadım. "Beni eğlendirdi. Ama öfkemin yanında bu eğlence, vızıldayan bir sinek kadar..." demesiyle yüzü birden ciddileşmişti.

Başımı iki yana salladım. Hayır, bu olmayacaktı.

Hayır, henüz kaybedemem...

Elimdeki, daha deminden beri belimin arkasında gizlemeye çalıştığım silahı direkt Reha'nın alnını hedef alacak şekilde kaldırdım. Ortalık bir anda öyle karıştı ki ondan fazla silah, aynı anda beni hedef almıştı. Umurumda olmadı, belki deli gibi korktum ama dönüp hiçbirinin yüzüne bakamadım. Reha rahat yüz ifadesiyle beni izliyordu. Kılını bile kıpırdatmadı zira buna gerek bile yoktu. Adamları beni delik deşik edebilecek donanımdaydı.

"Öfkeni sikeyim, Reha Özaden!" dedim gözlerinin içine baka baka.

Polis arabasıyla bilerek gelmişti. Resmen planlamıştı! Özellikle, beni korkutmak için. Malları kaçırdığımı ilk andan itibaren öğrenmiş olmalıydı.

Sirenlerin sesi kesilmişti, artık sadece suçluların sesi vardı.

O an Reha'yı öldürmeyi gerçekten düşündüm mü bilmiyorum. Sadece Reha'yı öldürdükten sonra ölmeyi sorun etmeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Onu öldürdükten sonra, tüm bu adamların hiçbir korkutuculuğu kalmazdı.

"Tek hareketimle ölürsün. Fazla cesaret aptallıktır," dedi beni biraz olsun ciddiye almayarak. Bu beni öfkeden deliye döndürdü.

"Asıl sen tek hareketimle ölürsün. Fazla özgüven aptallıktır," diye karşılık verdim, cümlelerini tekrar ederek ve gülerek... Silahın arkasından ona bakarken, gülümsedim. "Sen beni öldüremezsin..."

Kaşları havalandı. Bana doğru yaklaşmaya başladı. O yaklaştıkça gerildim. Reha hiçbir emir vermediğinden adamları sadece silahları bana hedef almış şekilde bekliyorlardı.

Aramızda çok az bir mesafe kala durdu. "Sen de beni öldüremezsin." Bunun cevabını gerçekten düşünmedim. Düşünmeye gerek de duymadım.

“Birbirimizi kandırmayalım Tutku. Sen de beni öldüremezsin,” diyerek gülümsedi ve başını iki yana salladı. “İyilik meleğimi şeytan kisvesiyle bulacağımı nereden bilebilirdim?”

Sözlerini tek tek dinlerken onu bölmedim. Ben gerçekten, ona değer vermiştim. Sadece bir anlığına... Zaten o tüm duygularımı yok edebilecek kadar kötü biriydi, acımasız olmak zor olmadı.

Bana doğru bir adım daha atacağını anladığım anda silaha daha sıkı sarıldım. “Yaklaşma, ateş ederim!” Her zaman olduğu gibi beni umursamadı. Adım atmaya devam etti. Ne yapacağımı bilemedim, onu durdurmak istedim yalnızca. Tetiği çektiğim anda sessiz sokakta onun yankısını duydum. İzlediğim filmlerden bildiğim kadarıyla tutuyordum elimde bu silahı.

“Sana yaklaşma dedim, yemin ederim yaparım Reha. Sonum olacağını bilsem yine seni öldürürüm.” Yalan yoktu. Şimdi hakikaten onu öldürme düşüncesi aklımdan geçmeye başlamıştı. Çünkü korkuyordum. Aramızda ne olursa olsun, o Reha Özaden’di. Beni çaresiz bırakabilecek güçteydi. Çaresiz olmak beni öfkeliyordu. Onu durdurmak için her şeyi yapabilecek kadar hem de...

Bu kurşun sevgilim, önce benim kalbimi parçalayıp seni buldu.

“Kaçışın yok. Bak etrafına, bak şu şehre. Her yer benim, her yerde benim sözüm geçer.”

“Demek ki yeterince senin olamamış. Burada senin sözün geçmiyor.” Gözleri arkamda bir yere baktı. O an anladım arkamda biri olduğunu ve anında arkamı dönerek bu kez silahı arkamdaki kişiye doğrulttum. Adam dibime kadar girmişken ona doğru dönmemle geriye çekildi. O esnada arkamdan bir tetik sesi daha geldi. Başımı çevirerek baktığımda, bana silahını doğrultmuş Reha’yı görmem bir oldu. Kahretsin...

“Her yerde. Her yerde beni sözüm geçer.” Silahını başıma yasladığında dişlerimi birbirine bastırdım. Başımı bir yandan diğer adama çevirmiş onu kontrol ediyordum, diğer yandan da Reha’ya bakıyorum.

Böyle olmamalıydı. Ben öleceksem, o yaşayamazdı.

“Burası benim bölgemdi. Sattığın tüm mallar benimdi!” diye bağırdı suratıma doğru. Nefesiyle kaskatı kesilen yüz kaslarım, bir an olsun gevşemedi. Geri adım atmadım, aynı öfkeyle cevap verdim. “İyi o zaman, artık benim!”

Geri çekildi. Öfkeyle başını sallayarak, “Burası için... Bu dünya için, fazla toysun...” dedi, başta ne demek istediğini bile anlamadım. Ta ki başımdan indirdiği silahla bacağıma ateş edene kadar. O silahın gürültüsünü duyduğum ilk an iliklerime kadar titrerken bacağımdaki yanmayı ve sarsıntıyı hissettim.

Dudaklarım arasından kopan çığlıkla beraber sertçe elimdeki silahı alıp beni kucağına aldı. Tüm bedenim acıyla gerilirken, gözlerim şokla açılmıştı.

Elvin’in bağırdığını duydum, hiçbir şey anlamadım.

Aralık dudaklarım arasından zar zor nefes alıyordum.

“Yeni araçları getirdiler.”

“Yürüyün gidiyoruz!”

Başım geriye düşmüş, bulutlu gökyüzüne buğulu görüşümle bakıyordum. Boynumda ve diz kapaklarımın altındaki kolları, tenime baskı yapıyordu. Bu temasının bile beni krize sokabileceği kadar öfkeliydim ona.

Bacağımdan akan sıvıyı hissettim, bedenim titriyordu. Korku değil... Çok farklı. Bedenimdeki tüm güç bir anda çekilmiş gibiydi. Reha yürüdükçe bacağım sarsıldı, dudaklarım arasından ufak bir inilti koptu.

Bunca inkisarin* arasına bir de onun adını yazdım.

Canımı bu kadar kayıtsızca yakışına inanamadım hâlâ. İnana-mayan, içimde bir yerlerde kalan o aydınlığın kalbi tekrar kırılmıştı. Umursamıyormuş gibi baktım, sadece öfkeli gibi. Ama benim kalbim tekrar kırıldı. Çünkü o canımın yanmasını biraz olsun umursamadı. Her şeye rağmen bir zamanlar zarar görmene izin vermem deyişlerine inandım. Bir zamanlar... Bugünlerin başıma geleceğini düşünsem dahi pek ihtimal vermedim. Ancak bugün

* Gönül kırılması.

canımı yakmak onun için basit bir eyleymişçesine soğukkanlıydı. Evet, normal olan buydu.

Her kalbimi kırdığında, içimdeki canavarı besliyordu.

Ona dur, beni bırak ya da benzeri boş cümleler telaffuz etmedim. Ne olacağını çok iyi biliyordum, boşuna konuşmayacaktım. İçimden binlerce kelime geçti. Neden dedim, bunu nasıl yaparsın dedim, beni rahat bırak dedim ama hiçbirini sesli söylemedim.

Hani bana zarar vermeyeceği gibi, kimsenin de zarar vermesine izin vermeyecekti?

Ona sadece, "Bunu yaptığina pişman olacaksın!" dedim. O an insana pek gerçekçi gelmiyor belki ama ben havaya konuşmuyordum. Fakat Reha beni yine ciddiye almadı.

Gözlerimi gökyüzünden bir an olsun çekmedim. Onu görmek dahi istemedim. Dişlerimi birbirine bastırılmış, bacağımdaki o hisle baş etmeye çalışıyordum. Attığı her adımda içimdeki kötü his büyüyordu. Kendimi felaket kötü hissediyor, başıma gelecek kötü senaryolardan kaçamıyordum.

Başım dönerken *ben ne ara bu hâle geldim* diye düşündüm tekrar. Hayatım hızla dibe vururken her defasında bulunduğum konum ötekinden daha aşağı oluyordu.

Henüz kaybedemem dedim ama *kaybediyorum*.

Bir arabanın önünde durduk, siyah arabanın sürgülü kapısı açıldı. Reha beni kucağında tutarak koltuğa oturduğunda yüzümü buruşturarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Bir anlığına gözlerim kanlar içindeki bacağıma kaydığında midem bulanmaya başladı. Başımın iyice döndüğü dakikalarda başımı geriye bırakarak nefes almaya çalıştım.

İçimde biriken öfke ve acıyla bağırdım. "Senden nefret ediyorum!"

Belimdeki elini sıkılaştırarak beni kolunun üzerine yatırdı. Canının acısıyla sadece bedenimi bıraktım.

"Şehir dışındaki eve gidiyoruz. Diğer evde fazla muhbir var. Doktoru oraya götürsünler, biz gittiğimizde orada olsun," dedi ön koltukta oturan adamlara. "Burada olan burada kalacak."

Arabanın hareket etmesiyle sarsılan bedenim acıyla gerildi. "Senden nefret ediyorum!" diye tekrar bağırdım. Canım yanıyor. du, onu bağırarak öldürmek istiyordum.

Dudaklarını saçlarımın arasına bastırarak fısıldadı. "Biliyorum bebeğim, biliyorum... Rahatla." Başımı hızla başka yöne çekerek tokat atmaya çalıştığımda zaten güçsüz düşen bedenimi engellemesi zor olmadı.

Gözlerimin önünde nokta nokta beliren karaltılar gitgide artarken gözlerim kapandı. Başım geriye düşerken bilincim yitilmiş hâldeydi.

Ve kucağında, kanlar içerisinde baygın kalmıştım.

"Bakın, söz konusu Günay Bey. Bu durumu katiyen saklayamam." Sesiyle yerimde huzursuzlanarak kaşlarımı çattım. Uzaktan gelen yabancı bir adamın sesiydi.

Nerede olduğumu sorgulayacak kadar derin uyumuştum. Göz kapaklarım birbirine yapışmış gibiydi. Sonunda bacağımda hissettiğim acıyla dün olanlar bir bir zihnime döküldü. Üzerimde beyaz, geceliğe benzeyen bir elbise vardı. Bacağım sarılmış, yara temizlenmiş hâldeydi.

Uyuduğum süreç boyunca ne olduğunu bilmiyordum.

Barut kokusu, silah sesi, kanın akışı, zihnimde binlerce kez başa sardı. Nasıl yapabiliirdi? Tüm sözleri yalan mıydı? Ona olan korkumu bitirmeye çalışırken söylediği ne varsa, hepsi mi yalandı? Önce hayatımdan sonra ondan nefret ediyorum. Yüreğimde biriken hırs gözlerimi karartıyor.

"Sana ne diyorsam onu yapacaksın!" dedi Reha. Bulunduğum yatakta, sırtım onlara dönük bir şekilde yatıyordum. Herhangi bir kıpırtı göstermedim. Sesleri yakınımdan gelmiyordu zaten.

"Uyandığında ne yapmayı planlıyorsunuz? Durmaz bu kız. Eninde sonunda başınızı belaya sokacak. Ben derim ki bunu Günay Bey'den saklayarak babanızla aranızı bozmayın." Gözlerim irice açıldı. Umarım babasıyla arasını bozar diye düşündüm.

Reha'nın bağırtısı çok geçmeden geldi. "Senden tavsiye isteyen oldu mu? Ne diyorsam onu yap!" Böylece en azından beni Güney'dan uzak tutacağının temennisini almıştım.

"Yapamam efendim. Siz babanızı karşınıza alıyor olabilirsiniz ama ben alamam. O sizin babanız. Sizi öldürmez ama benim leşim çıkar bu işin sonunda. Bahsettiğiniz, saklamaya çalıştığınız kız babanızın işini batırdı. Babanız onu..." Adam sözlerini tamamlamadan Reha konuşmaya başlamıştı. "Sana tavsiye istemiyorum dedim. Söylersen ben, söylemezsen o öldürecek seni öyleyse. Kararını ver!" diyerek kestirip attı. Gerisini düşünmeden tehdit edip geçmişti. Adamın yerinde kesinlikle olmak istemezdim. Adam her türlü ölüyordu.

"Ama ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum, lütfen böyle yapmayın," dedi yaşama çabasıyla. Ardından sözlerine devam etti: "Bu kız için neden her şeyi riske atıyorsunuz? Yalnızca Güney Bey'e değil, size de zarar verecek. İtibarınızı tek gecede bitirdi. Neden hâlâ koruyorsunuz onu? Bırakın babanız gerekeni yapsın. Zevklerinize değmez." Zevk vurgusu yapmasına ayrıca sinirlendim. Fakat herkesin gözü önünde beni vuran adamın beni koruduğunu düşünmeleri ne büyük saçmalıktı.

Sarılı bacağımdaki kurşun yarası sızladı. Konuşmaları dinleyeceğim diye nefes bile almıyorken bacağıma odaklanamıyordum.

"Zevklerime mi?" diyerek alayla güldü. "Seni alakadar etmeyen konulara burnunu sokma Serkan. Onunla ben ilgileneceğim, cezasını ben vereceğim. Sen sana söyleneni yap." Aklından ne geçiyordu? Başımı yavaşça arkama çevirdiğimde diğer odada olduklarını görmüştüm. İkisi de buraya bakmıyordu.

Tüm acıya rağmen ayağa kalkarak camdan aşağıya baktım. Siktir! Ormanın içindeydik resmen. Gürültü çıkarmamaya çalışarak camı açtım. Bu adamın elinde rezil olacağıma dışarıda ölürdüm daha iyiydi.

"Cezasını verecekseniz babanızdan neden saklıyorsunuz?"

“Çünkü o zaman o da ceza verir.” Sesini duymamla duraksayarak onların olduğu tarafa baktım. “Ona benden başkası ceza veremez. Bu benimle onun arasında, kimse dâhil olmayacak.”

Buradan derhâl gitmem gerekiyordu.

Elvin neredeydi? Başının çaresine baktığını umdum.

Yaralı bacağımı dikkatle camdan uzatıp diğerini de aynı şekilde sarkıttım. Diz kapağımın üstünden başlayan sargı bezi, bir hayli yukarıya çıkıyordu. Aşağıya atladığım anda bacağım fena acıyacaktı.

Beni fark etmemeleri gerekiyordu.

Elimi ağızımla kapatarak kendimi aşağıya bıraktım. Acıyı bekleyerek sıkıca yumduğum gözlerim, yere düşmemle irice açılmıştı. Boğuk bir inilti dudaklarımdan koparken başımı kaldırarak az önce atladığım cama baktım. Pekâlâ, ortalık sessizdi.

Ayağa kalkarak ormana doğru koştum. Ev kelimenin tam anlamıyla dağdaydı.

Yaralı bacağım beni sekteye uğratıyordu. İstemsizce topallıyordum. Ormanın içine girdiğimde rahatlamıştım. Ne garipti, ormanı ona tercih edecek hâldeydim. Gurur böyle bir şeydi. Onun ellerinde öleceğime, ecelimle ölmeyi tercih ederdim. Onun ‘bak seni eziyorum’ yüz ifadesini görmek, ölmekten dahi beterdi.

Ondan gelecek iyi veya kötü ne varsa alevlerin arasında kalacak.

İlk kez yalnızlığı böylesine kabullenip benimsedim. Onunla savaştırmayı bıraktım, direnmeyi bıraktım. Usulca kanıma karışıp benimle bütünleşmesine göz yumdum.

Çıplak ayaklarıma temas eden toprak ve çeşitli otlar rahatsız ediciydi. Hatta ayak tabanlarımda yaralar oluşmuş olması muhtemeldi. Attığım her adımda bacağımıdaki yara sızıyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediği açıktı lakin asla bacağıma bakmıyor, göreceğim görüntüden korkuyordum. Dikkat etmeye çalışsam da düştüğüm esnada yarayı zorlamış olmalıydım.

Ormanın içinde ilerledikçe dört bir tarafım ağaçlarla kaplanmıştı ve artık evi göremiyordum. Havanın soğuğu genzimi yaktı.

Söylene söylene ilerlemeye devam ettim. İlerde gördüğüm toprak yola çıktığımda yokuşun aşağısındaki köy, kalbimin mutlulukla hızlanmasına sebep olmuştu.

Yokuşu inmesi o kadar zor oldu ki, bacağımdan kan süzölmeye başlamıştı.

Her yer yeşillik içindeydi. Huzurlu bir hava varken, ben aksine gergindim. Köye girişin olduğu yola geldiğimde yolun hemen önünde duran arabaya şüpheyile baktım.

Adımlarım bıçak gibi kesilmişti. Arabanın kapısı açıldı ve içinden Reha'nın adamlarından biri indi. Gidebileceğim tek yerin bu köy olduğunu bildiğinden adamlarını buraya yollamıştı. Peşimden gelmeye bile zahmet etmesine gerek yoktu.

Arkamdaki yola baktım, ardından yürümemi zorlaştıran bacağıma.

Adam bana doğru geldiğinde gergince ona baktım. "Tutku Hanım, görünüşe göre bizimle gelmeniz gerekiyor." Kaçsam yine yakalardı beni. Şu şartlarda kaçabilmem mümkün değildi. Ellerimi havaya kaldırdım ve "Ben de hava alıyordum zaten!" deyiverdim.

Sonrası tam bir fiyaskoydu. Beni resmen yaka paça arabaya bindirip eve geri getirdiler.

Evin salonundaki koltukta oturmuş, Reha beylerin teşrif etmesini bekliyorduk. Hadi ama! Ben aşağıya baktığımda bu kadar adam görememiştim. Ne ara bunca adamı dikmişti buraya? Yaralı bacağımyı sehpaye uzatarak acıyla yüzümü buruşturdum. Bembez yaz olması gereken sargı bezi kan lekeleriyle dolmuştu.

Kapıdan içeri Reha girdiğinde başımı kaldırarak ona baktım. Adamlara bir baş işareti vererek çıkmalarını söylediğinde evde ikimiz kalmıştık. "Senin o kendini beğenmiş suratını parçalamak istiyorum!" dedim hırıltılı bir nefes alarak.

Gölümseyerek, "Ben de seni seviyorum!" dedi. Alayla olsa bile böyle söylemesi garip hissettirmişti.

Yanıma gelerek oturduğum koltuğun kollarına elini yasladı. Üzerime eğilmesiyle ona öfkeyle baktım. Kendinde nasıl buna hak buluyordu? "Ama hiç akıllanmıyorsun, Tutku." Dizinin tekini

iki bacağımdan arasından koltuğa yasladığında kaşlarımı çatarak huzursuzca ona baktım.

Sehpaya koyduğum bacağıma kıpırdatamazken diğer bacağıma toplamaya çalıştım lakin engel oldu. Bana yukardan bakışını kabullenemedim, hiçbir zaman. “Sen mi akıllandıracaksın beni?” demle koltuğa yasladığı bacağına sertçe yukarı itti. İki bacağımdan arasına yaptığı baskıyla kafamı geriye atarak sertçe yutkundum.

Koltuğa yasladığı ellerinden birini aldı ve saçlarımın arasından geçirerek yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Beni kışkırtma!”

O kendini üstün gördükçe, ben de onu ezmek istiyordum. “Ne yaparsın? Babacığın mı şikâyet edersin?”

“Sabrımı zorlama!”

Dizinin konumu nefesimi kesecek kadar tehlikeli bir yerdeydi. Yine de bunu görmezden gelmeye çalışıyordum. “Zorlarsam ne olacak? Yoksa benim için yeni bir ceza daha mı ayarlayacaksın?”

Kaşları havalandı, dudaklarıma yaklaşarak tam dudaklarımın üzerinde fısıldadı. “Demek karın ağrın buydu.” Öfkeyle, “Tek sorunumuz duyduklarım değil Reha!” dedim.

“Tabii ki değil. Sorunumuz senin, benim bölgemde benim malılarımı kaçıracak yediğin hatlar!” Sorunumuza bak! “Bu benim için sorun değil. Senin sorunun!” diye onu alaya almadan edemedim.

Siyah saçlarıma tıpkı bir kanca gibi takılmış parmakları sıkılaştı. Dudakları tehlikeli bir yakınlıktaydı ve o yakınlığı seviyordu.

“Sen bu işin aşk, tutku ve romantiklik tarafında kalıyorsun. Para ve itibar benim. Senin olmayana göz dikme.” Tabii... İnsanların aklına kadın deyince anca bu kadar geliyordu. Onların akılsızlığı beni bağlamazdı. Reha da bu klişeye uymamı, sesimi çıkarmamamı bekliyordu. O gitsin dünyayı yaksın, iki peşimden koşuşuyla ona âşık gözlerle bakayım.

Başımı iki yana salladım. “Para ve itibar benim,” dedim ve gözlerine bakarak devam ettim sözlerime: “Aşk senin olsun.”

Bacağına tenime bastırdı. İki bacağımdan arasında hissettiğim baskı, bedenimi gergin bir tel kadar hassaslaştırmıştı. “Senin için özel bir ceza hazırladım. Neden bu işlerden uzak durman gerek-

tiğini iyice anlamayı sağlayacak bir ceza.” Gözlerine saklanmış şeytani pırıltılar, korkmama sebep oldu.

“Ne?” Bu kadar kısa sürede ne yapmış olabilirdi? Bana işkence mi edecekti? Cezadan kastı neydi? Elini belime indirerek bedeni mi koltuktan kaldırmaya kalktığına korkuyla elinden uzaklaşmaya çalıştım. “Dokunma bana!”

“Korkma, sana zarar vermeyeceğim!” dedi belimdeki elini sıkıştırıp beni ayağa kaldırırken. Ne tanıdık bir yalan, her duyduğumda aynı hissettiriyor.

Bacağıma dikkat ederek beni sehpanın arkasından çıkarıp salonun çıkışına doğru yönlendirdi. Kaşlarım merakla çatılmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Elvin’i merak etmiyor musun?” Bahsettiği ceza bununla ilgili olmalıydı. Bacağımdaki acıyı unutacak kadar kalbim acıdı. Endişeden gözüm dönmüştü.

Elvin, benim yanımda olmayı seçmişti. Bunun için canının yanmasını asla kabul edemezdim. O benim yanımda olan tek insandı. Kısa sürede benim için önemli hâle gelmişti. Beni olduğum gibi kabul etmiş, destek olmuştu.

Belimdeki elini tutarak çekmeye çalıştım, engel olarak bedeni mi ilerletmeye devam etti. “Ne yaptın ona?” Benim yüzümden ona zarar gelebileceği düşüncesi boğazımı düğüm düğüm yaptı. Ellerim titredi, sahip olduğum tek arkadaşımı kaybetmekten korktum.

Reha bedenimi havalandırarak koridorda ilerletmeye devam etti. Ne kadar engel olmaya çalışsam da bedenimi sürükleyerek götürebilecek potansiyeldeydi. “Senden nefret ediyorum, duydun mu beni? Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım bir kez daha. Bana bunları yaptığı için onu öldürmek istiyordum!

Siyah saçlarımı geriye çekti ve dudaklarını kulağıma yaslayarak “Şşş, sakın ol...” dedi.

“Nereye götüreceksin beni?” dedim hızlı nefeslerim arasında. Depo gibi bir yer? Bodrum katı? İşkence aletleriyle dolu bir yer?

“Sadece farklı bir odaya.” Anlayamadım. Farklı bir odada ne olabilirdi?

Koridorun sonundaki odanın önünde durduk ve kapıyı açarak geri çekildi. “İçeri gir.” Odanın içine bile bakmadım. İçerde ne olabilirdi?

“Ne? Hayır...”

“Tutku, içeri gir.”

Titreyen bacaklarımla çaresizce içeri girdim. Gözlerim onu yaralı hâlde görme ihtimaliyle dolmuştu. Yaralı bir beden, acı çeken bir beden bekledim ama...

Bomboş bir odaya girivermişim.

Önümüzdeki monitörlerde bu odanın görüntüleri vardı. Beni monitörlerin önüne getirdikten sonra ekrana tıklayarak kamera kaydının oynamasını sağladı.

“Sen uyurken Elvin buradaydı. Sandığının aksine onu iyi ağırladık,” dedi. Bedeni hemen arkamdaydı, nefesi saçlarıma vurdu.

Kayıt başladığında Sercan ve Elvin bir şeyler konuşuyordu. Ses olmadığından ne konuştuklarını bilmiyordum. Ben buraya yaralı şekilde zorla getirilmişken, Elvin nasıl böylesine rahatı?

“Sesi açalım mı, ne dersin?” Önümde akıp giden kaydın sesini açtı.

Duyduğum ilk ses Sercan’ın olmuştu. “Bize daha erken haber vermen gerekirdi.”

“Adamlar bizi rehin almıştı diyorum. Nasıl size daha erken haber verebilirdim? Telefonumu verdiklerinde sizi aradım işte.”

O an gözlerimi kırptırıyorum. İmkânsız gibi ama bir o kadar tanıdık ihanetin tadı. Hayal kırıklığım hiç değişmiyor, sadece her seferinde inanamıyorum.

“Orası bizi ilgilendirmez. Senin işin Tutku’nun ne halt yediğini bize anlatmak, onunla kanka olmak değil.”

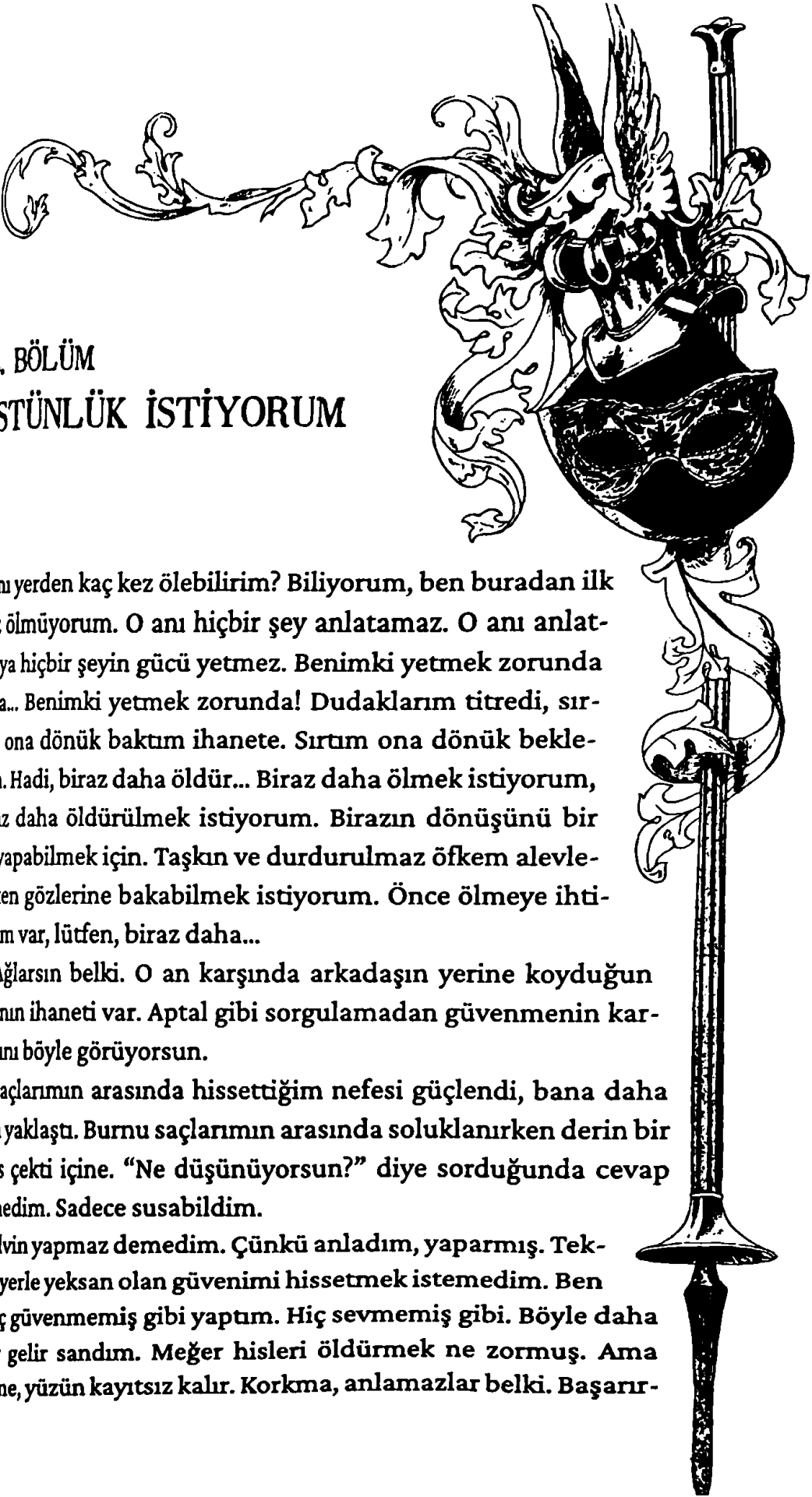
14. BÖLÜM ÜSTÜNLÜK İSTİYORUM

Aynı yerden kaç kez ölebilirim? Biliyorum, ben buradan ilk kez ölmüyorum. O anı hiçbir şey anlatamaz. O anı anlatmaya hiçbir şeyin gücü yetmez. Benimki yetmek zorunda ama... Benimki yetmek zorunda! Dudaklarım titredi, sırtım ona dönük baktım ihanete. Sırtım ona dönük bekledim. Hadi, biraz daha öldür... Biraz daha ölmek istiyorum, biraz daha öldürülmek istiyorum. Birazın dönüşünü bir sel yapabilmek için. Taşkın ve durdurulmaz öfkem alevlenirken gözlerine bakabilmek istiyorum. Önce ölmeye ihtiyacım var, lütfen, biraz daha...

Ağlarsın belki. O an karşında arkadaşın yerine koyduğun insanın ihaneti var. Aptal gibi sorgulamadan güvenmenin karşılığını böyle görüyorsun.

Saçlarımin arasında hissettiğim nefesi güçlendi, bana daha fazla yaklaştı. Burnu saçlarımin arasında soluklanırken derin bir nefes çekti içine. "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda cevap vermedim. Sadece susabildim.

Elvin yapmaz demedim. Çünkü anladım, yaparmış. Tekrar o yerle yeksan olan güvenimi hissetmek istemedim. Ben de hiç güvenmemiş gibi yaptım. Hiç sevmemiş gibi. Böyle daha kolay gelir sandım. Meğer hisleri öldürmek ne zormuş. Ama üzülme, yüzün kayıtsız kalır. Korkma, anlamazlar belki. Başarır-

sın lakin, enkazınla baş başasın. Yıkılan her duvara gülümsemeyi bil, ya tekrar inşa edemezsen?

“Ne düşündüğünü söyle bana,” diyerek burnunu saçlarının arasından kaydırıldı. Gözlerimi kapattım.

Göğsüm titredi. Sesi kafamda yankılanıp durdu.

Reha'nın en yakınımıdaki insanı benden haber almak için kullanmasını mı, Elvin'in yaptığını mı kabul etmek daha kolay bilemedim. Renkleri değişen bıçaklar yalnızca onlar. Rengi acıyı değiştirmede, gözlerimi boyadı.

“Bunu nasıl yaptın?” dedim. Şimdi hıçkırarak ağlayabilirdim. Kendimi harlayarak bağırabilirdim. Hiçbirini yapmadım. Sadece sakince baktım. Bir ölü kadar sakın ve acı içindeydim.

“Elvin uzun zamandır benim için çalışan bir torbacıydı, seni tercih etmesini mi bekliyordun?” Yalan diyebilmek güzel olurdu.

Bu hayatta yapmaz diyeceğim kimse kalmadı. Ve insan bir kez o hayal kırıklığını yaşadıkdan sonra bir daha yapmaz diyemiyordu.

Yerimden kıpırdamadım. Monitördeki görüntüyü anbean aklıma kazıdım. “Sen bu dünyaya ait değilsin.” Sırf canımı yakmak için yapmıştı bunu. Ona meydan okuyuşumu geri püskürtebilmek ve beni aşağılayabilmek için...

Elvin'le aralarında ne geçmişti bilmiyordum. Reha'yı tanıyordum. Elvin'i de...

Güldüm. Sözleri, yaşadıklarımız birer birer gözümün önünden geçti. O soruyu sormaktan alamadım kendimi. “Elvin sana her şeyin haberini veriyordu madem, o gün neden beni sabaha kadar evimin önünde bekledin?”

“Çünkü gün boyu Elvin'e ulaşamadık.”

Bir an olsun hayal kırıklığına uğratmazdım kendimi, teselli eder dururdum. Artık bunu yapmıyorum. Şimdi diyorum, böyle de olabilir. Çünkü biliyorum. Güven anlamsız kalıyor. Herkes yalancı, günahkâr. Yüzüm ifadesizleşiyor. Artık titremiyorum. Kaskatı kesilmiş hâldeyim. Kaskatı bir buz kadar soğuk, kayıtsızlaşıyorum. Yüreğim birden hafifliyor. Ölüyorum sanıyorum ama

hayır, ölmüyorum. Sadece içimdeki tüm duygular tıpkı bir kir misali akıveriyor ruhumdan.

Ben Tutku Demiray... İlk kez buradan ölmüyorum ama ilk kez buradan doğuyorum.

Dağın arkasından süzülen o güneş, pek güçsüz ve güzel geliyor. Kimse tanımıyor onu. Yalnızca ışığın altında zevkle izliyorlar. Kimsenin onu tanımadığı kıştayız. Yaza bile katlanamayacakları kadar sıcakım. Biraz olsun yaklaşmamla yangına döndüreceğim ormanlar var. Biraz olsun yaklaşmamla öldüreceğim insanlar var. Ama onlar, yalnızca izliyorlar. Pek güçsüz... pek güzel...

Aklımdan geçenlerin sınırı yok.

Hissettiğim tüm duygularım öfkeye dönüşüyor. Hırs dört bir yanımda... Plan yok, yalnızca eylem peşindeyim, bu eylemin sonuçları gram umurumda değil.

Reha bir elini belime atarak beni iyice kendine çekti. Belimde hissettiğim parmakları tenimi karıncalandırdı. Dışarıdan bir araba sesi geldi. İkimiz de odaklanamadık o sese.

"Aradığın teselliği biliyorum, sen de benim asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. Üzgünüm, Elvin bize sık sık senin hakkındaki bilgi veriyordu. Yoksa, sana sorulan Reha'dan gerçekten intikam mı alacaksın sorusuna verdiğin *bunun adı intikam değil, eşitlik* cevabını nereden bilecektim?" Keyif alıyordu. Gökyüzüne çizdiği hayali hisleri vardı.

Onun için eğlenceli olduğum kesindi. Tencere kapak diye bir şey var. Tanrı herkesin karşısına hak ettiğini çıkarırdı. Ben de onun hak ettiği ceza olacaktım. Tanrı bizi karşı karşıya getirirken biliyordu. Kader, bizim üzerimize kurulurken tek bir amaç vardı. *Bunu anlamam yıllarımı alsa da.*

Tekrar sordu. "Konuşmayacak mısınız?" Ona yukarıdan bakıyorum, öylesine bakıyorum. Onu öylesine görüyorum.

Bir an ağlıyordum. Ona doğru döndüğüm anda ise yüzümde gülümsemem var. Kayıtsızlık benimle. Onunla yeni tanışmış, uyum içerisindeyim.

“Sadece merak ediyorum, elindeki kozu neden patlattın? Bundan sonra onunla hiçbir şey paylaşmayacağım. Sürekli haber almak varken neden böyle bir şey yapasın?” dememle Reha yüz ifadesi dikkatle incelemeye başladı.

Koridordan gelen koşma sesini duyduk. Az sonra kapı tıklandı. Reha kaşlarını çatarak âdeta kükredi: “Gelme!” Gözlerini benden bir an olsun ayırmadı. An kolluyordu hâlâ.

Kapı bu kez sertçe yumruklandı. “Efendim! Babanızın adamları buraya doğru yola çıkmışlar! Tutku Hanım’ın derhâl buradan gitmesi gerekiyor!”

Reha’nın öfkeden boynundaki damarların belirginleştiğini görmüştüm. Ona aynı umursamaz ifademle bakmaya devam ettim.

“Onlar kim oluyor lan!” diye bağırarak kapıyı açtı. “Kim buna cüret edebiliyor?”

Adam korkuyla ikimize baktı. “Babanız emretmiş olmalı. Gözden uzak olunuz dikkatleri üzerinize çekti. Üstelik son olaydan sonra...”

Reha “Tamam, kes sesini. Buraya geldiklerinde onları tekrar uyarmayacağım!” dedi. Birkaç saniye sessizlik oldu. O sessizlikte Reha’nın aklından geçen vahşeti bir tek ben duydum. Bu aralar hiçbir şey istediği gibi gitmiyordu.

“Tutku Hanım ne olacak?”

“Burada kalamaz. Doğrudan babama yetiştirirler.” Sessizce onları dinlemeye devam ettim.

“İsterseniz onu götürmesi için birini ayarlayalım.” Kaşlarım çatıldı. Bunu duyduğum anda karşı çıkmıştım. “Benim birine ihtiyacım yok. Kendim giderim.”

“Güvenliğiniz için, yolda başınıza...” Gözlerim kısıldı. Yolda bir erkeğin başına bir şey gelmiyorsa, benim de gelmeyecekti. Bu yüzden sözlerini tamamlamasına izin vermeden konuştum. “Emin ol, kendi güvenliğimi kendim çok iyi sağlayabiliyorum.”

Gözlerimi Reha’ya çevirdiğimde dikkatle bana baktığını gördüm. Başını salladı. “Doğru söylüyor. Araba ayarla. Elvin’i de arabaya götürün. Kendileri gitsinler.”

Yapmaya çalıştığı şey açıktı. Bizi beraber göndererek, aynı araba içerisinde birbirimizle tartışmamızı ve benim kalbimin kırılmasını amaçlıyordu. Ama bilmiyorum. Artık gerçekten içimde duygu olmadığını hissettim. Sanki bunca zaman hissettiğim ne varsa rol gibi geldi.

Kayıtsızlık ve bu anlatılamaz hissizlik hep benimlemiş gibi, fakat ilk kez bu kadar cesur...

Reha sahip olmak istediğimdi evet, bana yanlış yapmaması gerekendi. Ama ihtiyacım olan değildi. Onu yanımda istiyordum. Sadece yenmek için. Sonsuza dek onu yok etmek için. Tekrar tekrar yok edebilmek istiyordum; her yok oluşunda, benim için, benimle ve benim yüzümden yok oluşunu görebilmek için...

Belki de yaşananlar beni çok değiştirdi. Eskiden aydınlık taraftan kovulmaya korkardım. Şimdiyse eskiden bende olan ne varsa; ahlak anlayışım, hayallerim... Hepsinin cesetlerine bakıyorum.

Adam "Peki efendim," diyerek gittiğinde gülümseyerek Reha'ya döndüm.

"Bak ne diyeceğim, iyi denemeydi. Elvin'e ne söylediniz bilmiyorum ama bunu öğreneceğim. Sırf benden intikam almak için böylesine bir kozu kaybetmezsin." Sözlerim üzerine tekrar bana döndü.

"Ben kaybetmekten korkmam, Tutku. Zira daha iyisini elde etmem zor olmuyor," demesiyle kaşları havalandı. "Ve henüz yeni başladık..."

Yaşam alanına uyum sağlamıyorsan ya ölürsün ya göç edersin. Doğada kurallar böyle işliyordu. Fakat yalnızca doğada değil, insan hayatında da kural buydu. Ben bu karanlık dünyaya uyum sağlayamamıştım. Geriye ya ölüm ya da göç etmek kalmıştı. İkisini de yapamamıştım. Baştaki şıkka geri döndüm o yüzden. *Uyum sağlamak.*

Aynı şekilde ona bakarken içimde derin dalgalarla yükselen öfkenin sesini kestim. "Yeni mi başladın? Ne yazık. Ben daha başlamadım bile."

Güldü. Güldüm.

"Sadece merak ediyorum, elindeki kozu neden patlattın? Bundan sonra onunla hiçbir şey paylaşmayacağım. Sürekli haber almak varken neden böyle bir şey yapasın?" dememle Reha yüz ifadesi dikkatle incelemeye başladı.

Koridordan gelen koşma sesini duyduk. Az sonra kapı tıklandı. Reha kaşlarını çatarak âdeta kükredi: "Gelme!" Gözlerini benden bir an olsun ayırmadı. An kolluyordu hâlâ.

Kapı bu kez sertçe yumruklandı. "Efendim! Babanızın adamları buraya doğru yola çıkmışlar! Tutku Hanım'ın derhâl buradan gitmesi gerekiyor!"

Reha'nın öfkeden boynundaki damarların belirginleştiğini görmüştüm. Ona aynı umursamaz ifademle bakmaya devam ettim.

"Onlar kim oluyor lan!" diye bağırarak kapıyı açtı. "Kim buna cüret edebiliyor?"

Adam korkuyla ikimize baktı. "Babanız emretmiş olmalı. Gözden uzak oluştunuz dikkatleri üzerinize çekti. Üstelik son olaydan sonra..."

Reha "Tamam, kes sesini. Buraya geldiklerinde onları tekrar uyarmayacağım!" dedi. Birkaç saniye sessizlik oldu. O sessizlikte Reha'nın aklından geçen vahşeti bir tek ben duydum. Bu aralar hiçbir şey istediği gibi gitmiyordu.

"Tutku Hanım ne olacak?"

"Burada kalamaz. Doğrudan babama yetiştirirler." Sessizce onları dinlemeye devam ettim.

"İsterseniz onu götürmesi için birini ayarlayalım." Kaşlarım çatıldı. Bunu duyduğum anda karşı çıkmıştım. "Benim birine ihtiyacım yok. Kendim giderim."

"Güvenliğiniz için, yolda başınıza..." Gözlerim kısıldı. Yolda bir erkeğin başına bir şey gelmiyorsa, benim de gelmeyecekti. Bu yüzden sözlerini tamamlamasına izin vermeden konuştum. "Emin ol, kendi güvenliğimi kendim çok iyi sağlayabiliyorum."

Gözlerimi Reha'ya çevirdiğimde dikkatle bana baktığını gördüm. Başını salladı. "Doğru söylüyor. Araba ayarla. Elvin'i de arabaya götürün. Kendileri gitsinler."

Yapmaya çalışarak içerisinde bulunmasını ama duyguyu olmadık varsayarsa rol gibi

Kayıtsızlık fakat ilk kez bu

Reha sahip gerekendi. Ama sadece yenme rar yok edebilimle ve beni

Belki de ya tan kovulmayacak ahlak anlayış

Adam "Pe ha'ya döndür

"Bak ne di yorum ama böylesine bir döndü.

"Ben kayb mem zor olm başladık..."

Yaşam ala sin. Doğada insan hayatı sağlayamam ni de yapamamak.

Aynı şekil öfkenin sesini lamadım bile Güldü. Gü

Yapmaya çalıştığı şey açıktı. Bizi beraber göndererek, aynı araba içerisinde birbirimizle tartışmamızı ve benim kalbimin kırılmasını amaçlıyordu. Ama bilmiyorum. Artık gerçekten içimde duygu olmadığını hissettim. Sanki bunca zaman hissettiğim ne varsa rol gibi geldi.

Kayıtsızlık ve bu anlatılamaz hissizlik hep benimleymiş gibi, fakat ilk kez bu kadar cesur...

Reha sahip olmak istediğimdi evet, bana yanlış yapmaması gerekendi. Ama ihtiyacım olan değildi. Onu yanımda istiyordum. Sadece yenmek için. Sonsuza dek onu yok etmek için. Tekrar tekrar yok edebilmek istiyordum; her yok oluşunda, benim için, benimle ve benim yüzümden yok oluşunu görebilmek için...

Belki de yaşananlar beni çok değiştirdi. Eskiden aydınlık taraftan kovulmaya korkardım. Şimdiyse eskiden bende olan ne varsa; ahlak anlayışım, hayallerim... Hepsinin cesetlerine bakıyorum.

Adam "Peki efendim," diyerek gittiğinde gülümseyerek Reha'ya döndüm.

"Bak ne diyeceğim, iyi denemeydi. Elvin'e ne söylediniz bilmiyorum ama bunu öğreneceğim. Sırf benden intikam almak için böylesine bir kozu kaybetmezsin." Sözlerim üzerine tekrar bana döndü.

"Ben kaybetmekten korkmam, Tutku. Zira daha iyisini elde etmem zor olmuyor," demesiyle kaşları havalandı. "Ve henüz yeni başladık..."

Yaşam alanına uyum sağlamıyorsan ya ölürsün ya göç edersin. Doğada kurallar böyle işliyordu. Fakat yalnızca doğada değil, insan hayatında da kural buydu. Ben bu karanlık dünyaya uyum sağlayamamıştım. Geriye ya ölüm ya da göç etmek kalmıştı. İkisini de yapamamıştım. Baştaki şıkka geri döndüm o yüzden. *Uyum sağlamak.*

Aynı şekilde ona bakarken içimde derin dalgalarla yükselen öfkenin sesini kestim. "Yeni mi başladın? Ne yazık. Ben daha başlamadım bile."

Güldü. Güldüm.

İçimde kaynayan bu hırs ve öfke denizinde herkesi boğmak istiyorum. Ağzıma kadar dolmuş hâldeyim.

İkimiz de birbirimize gülümsüyorduk. Kulaklarımızda birbirimize ve tüm bu evrene karşı duyduğumuz öfkenin çınlaması vardı.

“Bu burada bitmedi. İşim biter bitmez nereye, hangi deliğe kaçmış olursan ol seni bulacağım!” dediğinde kaşlarım havalandı. Saklanacağım nereden çıkmıştı? Buna ihtiyacım yoktu. “Senden saklanacağımı kim söyledi? Birinden saklanmak istemek için önce korkmak gerekiyor.” Sözlerim üzerine dişlerini birbirine bastırdı.

Evet bu bir gerçek. Onu diğer insanlardan farklı bir yere koymuştum. Bir nevi insanlar arasındaki zaafım olmuştu. Lakin bu diğer insanların yaşadığı aşk gibi değildi. Ona âşık değildim. Bizimkisi çok daha farklıydı. Zor zamanlarımda karşıma çıkan yanlış bir insandı.

Düşüncelerimi bölen ses kapıdan içeriye giren korumanın sesiydi. “Araba ve Elvin Hanım hazırlar. Tutku Hanım’ı çıkarabiliriz.”

Reha başını sallayarak “Tutku’ya eşlik et,” dedi ve bize sırtını dönerek duvara yaslanmış şifonyerin çekmecesini açtı. Adam beni kapıya doğru yönlendirirken gözlerimi Reha’dan ayırmamıştım. Tam ben dışarı çıktığım anda çıkardığı silah gözlerimin önüne düşmüştü.

Çok takılmadım buna. Pek umurumda olmadı.

Eviden çıkıp beni bahçede hazır olan arabaya attıklarında sürücü koltuğunda oturan Elvin’e bakmadım. Bakamadım. Öfkeyle dudaklarımı yaladım. Kaşlarım çatık ve her an cinnet geçirebilecek hâldeydim. İçimde hüzne dair olan her şey öfkeye dönmüştü.

Elvin’in de sesi çıkmadı, sustu. Reha’nın bana izlettiklerinden haberi var mıydı? Araba hareket etmedi. Beraber kaçtığımız anlar gözümde bir bir canlandı. O kutuyu alışını hatırladım.

Araba hareket etmiyordu. Elvin’in gözleri bacağımdaki sargı bezindeydi. Kan lekeleriyle dolu sargı bezine çevirdim bakışlarımı. Canım çok yanmasa da hissettiğim sızı yaranın varlığını hatırlatıyordu.

Her seferinde nasıl beni gözünü kırpmadan vurduğunu hatırlıyordum.

“Neden arabayı sürmüyorsun?” diye sormamın ardından solgun yüzü bana doğru döndü. Sesimi duyduğu anda şüpheyile baktı. Gergince arabayı çalıştırırken dağ evinden uzaklaşmaya başladık.

Sahiplik hissediyorum. Sahip olduğum şeye cüreti görüyorum. Bu beni delirtmeye başlıyor.

“Sana bir şey yaptılar mı?” dedim konuyu açarak.

“Tutku...” Korku dolu hâli şüphemi çekiyordu. Benden neden bu kadar korkar hâldeydi? “Neden korkuyorsun? Bak eğer Reha’dan korktuğun içinse tüm bunlar...” dedim ve bu onu daha fazla korkuttu.

“Bak ben...”

Sabırımı taşıyordu. Derhâl bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Derhâl birini suçlamaya, ardından ona öfkelenmeye ihtiyacım vardı. “Sadece doğruyu söyle bana,” derken elimi dostane bir şekilde omzuna koydum.

Kararsızca bana bakarken dudakları titredi. “Ben sana zarar vermek amacıyla yapmadım hiçbir şeyi.”

“Yani? Reha’ya laf taşıdığın doğru mu?”

“Evet ama...” *Anlık bir öfke nöbeti.* Omzuna koyduğum elini boynuna çıkararak başını sertçe arabanın camına çarptım. Gözümde hiçbir şey yoktu, sadece öfke... Araba bir sağa bir sola manevra yaparak ilerlerken biraz bile umursamadım canımı. Planlarım yoktu, sadece o fevriliğin gölgesindeydim.

“Sen ne dediğinin farkında mısın? Bana bunu nasıl yaparsın?” diye sordum bağırarak. Onun yanında ağlamıştım, bunu yapamazdı. Böyle yapmaması gerekiyordu. “Bana her şeyi eksiksiz anlatacaksın! Her şeyi anlatacaksın!”

Görmezden geldiğim gerçekler Elvin’in diğer yüzüydü. Kime söylesem “ona güvenmemeliydin” derdi. Geçmişinin ne olduğunu bile bile ona neden güvenmiştim ki? Sadece yalnızlığımın tellisiydi.

Yanından ayrılalı bir hayli uzun zaman geçmişti ve çoktan beni aramaya başlamış olmalıydı. O saklanacağımı düşünmüştü fakat ben tam tersi varlığımı gözüne gözüne sokacaktım.

Yüksek ses müzik ve neon ışıklar. Etrafı aydınlatan tek şey neon ışıklardı. Bu gece kulübü buradaki gençlerin çoğunlukla taldığı bir yerdi çünkü çevrede daha iyi bir mekân yoktu. Attığım her adımda tanıdık yüzlerle karşı karşıyaydım.

Barın önündeki uzun sandalyelerden birine oturdum.

Henüz saat erkendi. Etrafın canlanmasını beklerken hafif bir içki söyledim.

“Tutku?” sesiyle kaşlarım çatıldı. Yanıma oturan adama döndüm. Bu, uyuşturucuları sattığımız gün orada olan çocuklardan biriydi. “Herkes seni konuşuyor!” dedi.

“Anlamadım?”

“Bizi aç bırakmadığın sürece hiçbir şeyi düşünme. Daima arkamı toparlamak için burada oluruz.” Bu çok hastalıklı... Burada kimse normal değildi. Her şey olabilirim ama bu olamam. Ben bunda yoktum. Ben onlara uyuşturucu sağlayamazdım.

Tam bir şey söyleyecektim ki farklı bir erkek sesi lafımı böldü. “Bence arkadaşlarına Tutku’ya fazla güvenmemelerini söyle.” Kaşlarım çatılırken karşımdaki adama baktım. Yüzü çok tanıdıktı. Reha’nın okulda kavga ettiği adamı hatırladım, oydu!

Çocuk ayağa kalkıp yanımızdan hızla uzaklaştı.

Yanımda oturan adam, bana bakmadan bar tarafındaki içkileri izlemeye devam etti. “Bu yaptıklarını görmezden gelmek için sana bir şans veriyorum. Daha ne yaptığını bilmeyen bir toysun, başını yakma.” İçkisini yudumladıktan konuşmasını sürdürdü: “Uslu uslu gel, adıma çalış. Canın yanmasın. O bölgeyi kimse sana bırakmaz. Ne torbacın var ne başka bir şeyin. Profesyonel değilsin. Kaynağın var mı? Yok tabii... Sattığın uyuşturucuların hepsi Reha’nınmış... Babasının kuzusundan sonra, sevgilisinin bir taneisiyle mi uğraşacağım sence? Güzel kızsın. Zekisin de. Harcama kendini buralarda.”

Ben uyuşturucu satmamıştım. Ben tehdit edildiğim için o arabayı istedikleri mekâna getirmiştim. İnsanların böyle düşünmesini sağlayan Enes'ti.

Açık açık beni aşağılaması ve tehdit etmesi üzerine sertçe bir nefes vererek güldüm. "Adın neydi senin, Emre mi?" İnsanlara ismini sorarak küçümsemek gibi bir alışkanlığım vardı sanırım.

Aynı şekilde alayla bana baktı. "Emir!"

"Sahip olamadığın bölgede benim adım geçti diye bir hayli öfkelenmiş olmalısın Emre. Gerçekten çok haklısın. Sen Reha'yla uğraş dur, baş düşmanın ilan et, bölgelerini elinden almak iste, ama kızın teki konuşulmaya başlansın. Senin yapamadığını yap. Sonra da bir tehditle tekrar başarılı olabileceğini san... Benim için endişelenmen ne tatlı! Ama emin ol, ben her zaman bir yolunu bulurum."

Sandalyesini döndürerek üzerime doğru eğildi. Kaşlarını çatarak ona baktım. Yüzü ciddileşmiş ve alay etmeyi bırakmıştı. Alay ederken birden ciddileşip onlara rakip konumda olduğumu anladıkları an; tehlike teşkil ettiğimi düşünmeye başladıkları andı.

Bitmiş içki bardağını sertçe masaya vurarak ileriye itti. "Reha seni indirmede diye kendini bir şey sanmışsın. Ama bu camia Reha'dan ibaret değil. Bir an önce gözünü açsan iyi olur. Bu sana ilk ve son uyarım, tatlım. Ya benim için çalışırsın ya da ölürsün. Kendine kaybedeceklerim listesi hazırlasan iyi olur. Ve o listeye en sevdiklerini yaz, en yakınlarını canım..." dedi ve gözlerini kısarak gülümseyip sandalyeden kalktı. Cevap vermemi bile beklemeden yanımdan uzaklaştığında dişlerimi birbirine bastırarak arkasından öfkeyle baktım.

Belanın biri bitmeden diğeri başlıyordu.

O kadar çok tehdit edilip korkuyla baş başa bırakıldım ki en sonunda kayıtsızlığa büründüm.

Tehdit edebilecekleri ne varsa kullandılar. Kendim, ailem, sevdiklerim... Öldürmekle tehdit etmedikleri ne kaldı?

Enes haklıydı, mafyanın kucağına düşmüştüm.

Dakikalar sonra farklı biriyle daha göz göze geldim, dans pistinin diğer tarafındaki localarda oturmuş, içkisini yudumluyordu. Onu daha önce görmediğime emindim. Bakışlarını yakalamak anında öfkemi dağıttı. İçeceğimi bitirdikten sonra ayağa kalkarak dans pistine çıktım.

Hafif bir ritimle dans etmeye başladığım arada locadaki adamla göz göze geliyorduk. Buraya gelmeden önce üzerimdeki o beyaz elbiseyi çıkarmıştım, bu yüzden bol paça pantolonum ben hareket ettikçe sargı bezine sürtünüyordu. Çok hafif bir dokunuşu olsa da dikkatli olmaya özen gösterdim. Buraya gelmeden sargı bezini de yenilemiştim, tekrar kanlanmasını istemiyordum. Başımı çevirdiğim anda tekrar adamın bana bakan gözleriyle karşılaştım. Yalnızca bakarak yanıma çağırmam yeterliydi. Gözlerim, onun boynuna atılmış halatlardı ve ben nereye baksam kendini oraya sürükleyecekti.

Tekrar kendi etrafımda döndüğümde onu göremedim. Müzik yükseldi, ritim arttı ve tam arkamda birini hissettim. Gözümün önünde sadece Elvin ve Reha vardı. İntikam hırsıyla dolup taşтым.

Adamın eli belime sarıldı. Tam arkamdayken beraber dans etmeye başladık. Başımı geriye yaslayarak gözlerimi sürekli içerde gezdirdim. Bir şey aradığım her hâlimden belliydi.

Bedeni bedenimle bir bütün olmak ister gibi sıkıca bağlıydı. Dakikalarca aynı adamla dans ettim. Adını bile bilmiyordum, sadece ufak bir bakışmadan buralara gelmişti konu. Biz dans etmeye devam ettikçe sınırlar kaybolmuştu. Belimdeki elleri daha cesur, bana karşı sınırsızdı. Vücudumun her noktasında hissettiğim varlığı benimleydi.

Aynı anda birçok şeyi düşündüm. Birçok sorun ve birçok plan geçti aklımdan. Ama hiçbirinin bir sonucu olamadı.

Dansımıza bir nokta koydu ve beni kendine çekip kulağıma fısıldadı: "Sen beni locada bekle, hemen geliyorum."

Başımı sallayarak onu ilk gördüğüm locaya çıktım. O da lavabonun olduğu koridora doğru gitmişti.

Masadaki içki bardaklarına kısa bir göz atıp, bacak bacak üstüne attım ve onu beklemeye başladım. Dakikalar geçti. Ne beklediğim Reha geldi ne de adam geri döndü. Kaşlarım çatıldı, nerede kalmıştı bu adam? Vaktimi onunla kaybedemezdim.

On dakikanın sonunda locadan indim ve makyaj tazelemek adına lavaboya doğru yürümeye başladım. Etraf av doluyken zamanın tekini bekleyecek değildim. Buradaki lavabonun kadın ya da erkek tabelası yoktu, kadın erkek karışıktı.

Tuvaletin kapısını açarak içeri girdim.

Yerde yüzüstü yatan bir adam vardı. Beyaz mermerler kan izleriyle kirlenmişti. Adamın yüzüne baktım. Kanlar arasındaki yüzü çok iyi biliyordum, bu az önce dans ettiğim adamdı. Ölmüşe benzemesi de sağlam dayak yediği aşikârdı.

Aynanın önüne doğru adımladım. İfadem sakın ve tavırlarım kayıtsızdı. Kırmızı topuklu ayakkabılarımla yerde baygın yatan adamın üzerinden geçerek aynaya eğilip kırmızı rujumu dudaklarıma yedirmeye başladım.

Aynadaki yansımamdan arkama baktığımda öfkeli gözlerle bana bakan Reha'yla göz göze geldik.

Dudaklarımı birbirine sürttüm, kırmızı rujum iyice dudaklarıma yayıldı.

Yerde baygın yatan adamın üzerinden diğer tarafa geçerek rujumun kapağını kapatıp çantama attım. Reha'ya döndüğümde anında öfkeyle bağırmişti. "Bunu yapmayacaksın! Bunu yapamazsın... Aramıza üçüncü kişileri dâhil etmek yasak!" dedi kafasından yeni bir kural uydurarak.

Kaşlarımı kaldırarak, "Aramız? Bizim aramızda bir şey mi var ki üçüncü kişileri dâhil etmeyeceğim?" dedim.

Yüzünü buruşturdu. Öfkeden volta atarak dişlerini birbirine bastırdı ve "Allah kahretsin! Hiç durmayacaksın değil mi?" diye bağırdı. Elbette durmayacaktım. Başımı olumlu anlamda salladım. Sonunda tam önümde durarak gözlerimin içine baktı. Zor bir karar veriyor gibiydi. "Hepsi bizim aramızdaki sorunlar. Baş-

fesi doğrudan yüzüme doğru vururken, gözlerim gözlerine cesurca bakıyordu.

Ardından inanmazcasına “Ne?” dedi.

“Ancak o zaman kabul ederim.”

Gözleri irileşti. Gülerek başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi asla yapmam.”

Şu anda isteğime odaklanmıştım, bunu elde edene kadar duramazdım. “Biliyorsun, içerisi erkek dolu! Dünya milyonlarca erkekle dolu...” diyerek öfkesini biraz daha alevlendirdim. Gözlerimin önünde hissettikleri bana her saniye zevk veriyordu. Gözlerimin önünde deliriyordu, gözlerimin önünde hislerini yönetemiyordu.

Dişlerinin arasından tıslarcasına adımı telaffuz etti. “Tutku...”

Açıklamalara ve düşünmeye müsaade etmeden tekrar istediğimi vurguladım. “Yalvarmaya başlıyor musun?”

Beni alaya almaya devam etti. “Böyle bir şeyi yapmamı gerçekten beklemiyorsun öyle değil mi?” İnanamıyor gibiydi. Bunu yapmayı asla istemiyordu fakat benim de istediğimi alana kadar durmayacağını biliyordu.

Ama o başlatmıştı. Madem öyle ben de onu, onun silahıyla vururdum. “Bence beni kaybetmeden kabul etsen iyi olacak. Eninde sonunda kabul edersin ama iş işten geçtikten sonra anlamı kalmaz. Senin için söylüyorum. Eğer seni ve kurallarını kabul etmemi istiyorsan dediğimi yap.”

Öfkeyle alt dudağını ısırp dudaklarımın hemen önünde konuşmaya başladı. “Sana zaten tolerans gösterdim. Yeterince büyük ödünler verdim.”

Açık mavi gözlerim dikkatle yüz ifadesini denetliyordu. Zira gördüğüm her mimik, benim için bu anı eğlenceli hâle getiren unsurdu. Başka biri olsa gülerek derhâl reddedip kızı orada bırakıp giderdi. Ama söz konusu bendim, beni kaybetmeyi göze alamıyordu.

“Ama ben eşitlik istemiyorum ki Reha... Üstünlük istiyorum.”

Beni ikna edebilmek için çırpınmaları son buldu çünkü gözlerindeki hırsı gördü. Bu hırs ona cevabı veriyordu. "Bunu yapmam. Daha neler... Asla..." dedi hâlâ reddetme psikolojisiyle. İnsan yapacağı şeyi, yapmak zorunda kalacağı şeyi daha fazla reddediyordu. Kendini inandırmaya çalışmak gibi. Gerçekten yapmayacak olsa bu kadar reddetmezdi.

Çaresiz kaldı, kendi zihninde kendine bir sürü teselli aradı. Sadece bir kerelik dedi, sonra kurtulurum diye düşündü belki. Sadece onu bastırıp bir kerelik bunu yapabilirim diye düşündü. Ama bu yenilgiyi bir kerede bırakmayacak karakterde olduğunun farkındaydı. Bu farkındalık da onu kararsızlığa itiyordu.

"Kahretsın!" diyerek gözlerini hızla benden kaçırdı.

Ve birden önümde diz çöktü.

O an ikimiz de şaşkındık aslında. Başta gözlerime bile bakmadı. Onu çok dikkatli izliyordum. Başım hafif bir açıyla eğilmiş, başı karnımın üstüne gelecek şekilde önümde diz çökmüş adama bakıyordum. Ellerini sıkıca yumruk yapmış, dişlerini birbirine bastırmaktan çenesi belirginleşmişti.

"Oldu mu?" dedi.

Dilimi köpek dişimin üzerinde gezdirerek başımı yana eğdim. Mavi gözlerim hırsla pırıldıyordu.

Öfkeden ateş almış gözlerini aniden gözlerime dikti. O kadar sert bakıyordu ki sanki gözlerinden gözlerime oklar fırlatılıyor, binbir savaş çıkıyor ve binbir kere yeniliyordu.

"Kurallarımız olacak. Bu kurallara uyacaksın." Benimle öyle emir kipiyle falan konuşmaya devam edişi üzerine kaşlarım çatıldı.

"Bana emir veremezsin!" dedim onu düzelterek.

"Şansını zorlama istersen!" dedi.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Gözlerini tekrar başka yere çekerek ayağa kalkmaya yeltendiğinde topuklu ayakkabımın sivri topuğunu dizinin üzerine koyarak ayağa kalkmasına engel oldum.

"Öyle kal. Daha cevabımı duymadın."

Parmaklarını dizinin üzerindeki ayak bileğime sararak hafifçe sıktı. Eli yukarı çıkacak olsa, daha dün açtığı kurşun yarasına do-

kunacaktı. Kısık gözlerle bana bakarken dışarıdan gören biri için pozisyonumuzun ne kadar yanlış anlaşılmasına müsait olduğunu fark ettim.

Dudaklarını bile isteye bacağıma değdirdiğinde bedenim ge-rilmeye başlamıştı. Kumaşa rağmen dudaklarının sıcaklığını his-setmiştim. İstesem de ayağımı çekemedim zira sıcak parmakları bileğime tıpkı yılan gibi dolanmışlardı.

En azından dudaklarını hissetmemek adına bacağımı hafifçe yana yatırdım. Fakat dudaklarını bu kez bacağımın biraz daha yu-kansına sürttü.

“Kuralları kabul ediyor musun?” diye sordu.

Tek ayağımın üzerinde durmaktan zorlanmaya başladığımda bir elimi omuzlarına koyarak destek aldım. Kısa süreliğine elim omzunda kalsa da oldukça yanlış bir karar olmuştu. Saçlarının bacak arama sürtünmesiyle elimi tekrar geri çekip ayağımı dizin-den çektim.

Ayağımı tekrar mermer zemine koyduğumda “Evet!” demekle yetinmişim.

Sonra yerde hâlâ baygın yatan adama baktım. “Bu ne olacak?” “Halledeceğim.”

Yerden kalkarak elini elimin arasından kaydırarak parmakları-nı parmaklarıma doladı. Buna hazırlıksız yakalanırken birkaç sa-niye ona bakakaldım. Bunun romantik bir anlamı mı vardı? Beni beraberinde buradan çıkardığında arkamızdan birkaç koruma içeri girdi. Tabii hallederlerdi.

Gece kulübünden el ele çıktık.

Bundan sonra aramızda ne olacağına dair en ufak fikrim yoktu.

Biz yürümeye devam ederken telefonunun çalmasıyla sessiz kaldım. Boştaki eliyle telefonu açtı. İlerde parkta duran arabasına doğru yürümeye başladık. Park ettiği arabasının kapsını açarak önce beni bindirdi. Ardından sürücü tarafına geçerken hâlâ tele-fonla konuşuyordu.

“Ne?” dedi telefonda konuştuğu kişiye.

Arabayı çalıştırıp yola çıktığında derin bir nefes vererek ofla-dım. Nereye gidiyorduk şimdi? Telefonla konuştuğu için soramı-yordum bile.

“Hangi kanal? Herhangi bir benzerlikle karıştırılmadığına emin misin?”

“Tamam açıyorum şimdi, kapat telefonu!” dedikten sonra te-lefonu kapattı. Ne olduğunu anlayamayarak ona baktım. Araba-nın radyosundan özellikle bir haber kanalını seçerek açtı. Kısa bir sürede arabanın içini spikerin sesi doldurmuştu.

“Elvin Akdere’nin ölü bulunduğu otôyolda, katile dair tek izin bir kaban kuşağı olduğu kayıtlara geçti. Boynundaki izlerden ve kuşaktan dolayı boğularak öldürüldüğü anlaşılan Elvin Akde-re’nin cesedi otopsiye gönderildi.”

ELVİN AKDERE

Sırtımı kapının pervazına yaslayarak sargılı bacağıyla yataкта uzanan Tutku’yu izledim. Sesime uyanmasından korktuğum için sessizce “Ne zaman uyanır?” diye sordum. İçinde yandığı cehen-neme rağmen yüzü cennet kadar aydınlıktı.

“Doktor kuvvetli bir ağı kesici ve dinlensin diye sakinleştirici verdi. Yarına anca uyanır.”

Uyandığında gözlerinin nasıl öfkeli bakacağını düşündüm. Canı acıdıkça öfkesi de artıyordu. Gözlerinde büyüyen nefreti gör-müştüm. İç çekerek Reha’ya döndüm. “Ne yapmaya çalışıyorsun anlamıyorum, kızı neden vurdun?” Tutku’yu kıskırttığına farkın-da değildi. Tutku’nun nasıl birine dönüşebileceğini görmüyordu.

Yüzüme bile bakmadan “Öyle olması gerekiyordu!” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Böyle yaptığında senden korkmak yeri-ne senden nefret ediyor. Nefreti onu intikama itecek.”

Babam özellikle Reha’ya dikkat etmem gerektiğini söylerken haklıydı. Bu adamda garip bir şeyler vardı. Tutku’yu nasıl koru-maya çalıştığını görmüştüm fakat bugün gözünü kırpmadan onu bacağından vurabiliyordu. Bu tamamen tezat bir davranıştı. Canı

yanmasın diye uğraşırken bizzat kendisi Tutku'nun canını yakamazdı.

"Benim için sorun değil."

Başımı olumsuz anlamda salladım ve sırtımı kapının pervazından ayırarak odadan çıktım. Salona girdiğimde arkamdan seslendi. "Bekle," başımı ona çevirdim. Koltuğa oturarak sehpadaki sigara paketinden bir dal sigara aldı. Cebindeki çakmakla sigarasını yakarken "Otursana," dedi. Dediğini yaparak karşısındaki tekli koltuğa oturdum.

"Sana babamın benden bile sakladığı bir istihbarat bağlantısı var demiştim, hatırlıyor musun?"

Aklımın gözleri parıladı. İçimdeki heyecana rağmen son derece umursamaz görünecek şekilde ona bakıyordum. Düşüncelerim olduğu gibi kamufle edilmişti. "Evet?"

İçine çektiği sigara dumanıyla gözleri kısıılırken, dudaklarının arasından dumanı tekrar bıraktı.

"Kim olduğunu buldum." Sigarasının düşmek üzere olan külelerini sehpanın koyu kahverengi yüzeyine döktü.

"Bu bilgiyle ne yapacaksın peki?"

Korkunç derecede keskin gözlerini yüzüme dikerek, "Seninle paylaşacağım!" dedi.

Benimle paylaşması işime gelirdi. En başından beri aradığım ismi bana sunuyordu. Çok meraklı görünürsem, anında benden şüphe edeceğini biliyordum. Bu yüzden kendimi geri çektim. "Neden?" İfşa olma ihtimalim her zaman vardı. Ama Reha gözlerime bakarak *seninle paylaşacağım* dediğinde, o ihtimalin arttığını düşündüm. Bu gerilmeme sebep oldu. Mimiklerimi kontrol ederek gerginliğimi gizledim. Pürdikkat vereceği cevabı bekliyordum.

"Seni gizli görev diye buraya yollayan babanın aslında Günay Özaden için çalışan bir köstebek olduğunu öğrenmek istersin diye düşündüm."

Onu duymazdan geldim. Göğüs kafesim öfkemin hiddetiyle genişledi. "Babamın aleyhine hareket ettiğimi söylemedin belki ama bende bir gariplik olduğunu hissettirmişsin. Babamın bunu öğrenmesi hiç iyi olmadı. Bütün planı altüst ettin. Ve ne yaptığının farkında bile değilsin!" Bitmiş sigarayı sehpanın üzerinde söndürdüm. "Geldiğin ilk günden beri ne olduğunu hissettim, ama görmezden geldim. Baban seni oyalarken yine gizli bir işe kalkışıp eski bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesini hazırlamış. Bir hemşirenin istihbarata sızdırdığı bilgiler bunlar. Günay Özaden'in hedefi hepimizi oraya tıkmak. Babanla beraber bir şey planlıyorlar. O kaçık heriflerin amacı her neyse hiç hayra alamet değil."

Maskesi parçalandı. Artık ifşa olmakla ilgilenmiyor, şokla bana bakıyordu. Verdiğim bilgilerin sıradan bilgiler olmadığını farkındaydı. "Ama..."

"Baban *Yücel Akdere*, psikiyatri profesörü olmasının yetkisiyle bu tarz bir işin peşinde. İstihbarattan gizli, Günay Özaden adına büyük bir oyun çeviriyor."

ELVİN AKDERE: PERDE ARKASI

Elvin görevi gereği Reha'nın yakınında bulunmak zorundaydı. Tutku'yu hayal kırıklığına uğratmayı istemezdi fakat görevi buydu. Eğer Reha'nın dediklerini yapmasaydı bir yıl boyunca sızmak için didinip durduğu suç örgütünü kaybedecekti.

Tutku elini başına koyarak yüzünü buruşturdu. "Arabayı durdurabilir misin bir saniye?" Elvin başını sallayıp arabayı sağa çekti. Tutku arabadan inip gökyüzüne bakarak derin bir nefes aldı.

Arkasından bakan Elvin, merhamet duygusuyla arabadan indi. Evet onu seviyordu ama onun için işini tehlikeye atamazdı. Ona tehdit edildiğini söylediğinde olduğu gibi yalan söylüyordu. Elvin bunu tehidsiz kabul etmişti.

Tutku arabanın önünde varlığını hissettiği arkadaşına döndü. "Gerçek bu mu? Sana bunu zorla mı yaptırdı?" Eli üzerindeki pal-

tonun k
söyleye
"Ber
Tutl
Elvi
Ve b
geliyor
Gün
kafasın
lüksen
Ölü
Hiç
düşün
lemişt
yordu.
Göz
boşa çı
Birk
acıyor.
nın a
"Baba.
niden l
mıştı.
"Baba
Tar
gibi ca
Bir
değişt
İlk
dürüy
Yorul
riliyor
Ar
O

tonun kuşağındaydı. Kuşağa sıkıca sarılmış parmakları dikkatle söyleyeceği şeyi bekliyordu.

"Beni tehdit etmeseler sana bunu nasıl yaparım? Zorundaydım."

Tutku, "Beni aptal yerine mi koydun?" diyerek gülümsedi.

Elvin o gün öldü.

Ve bu ölüm, tüm sırları açığa çıkaracaktı. Zira bu ölüm, sırlardan geliyordu. Elvin'i öldüren sırlar olmuştu. *Kontrol edilemeyenler.*

Güneş kadar parlak sarı saçları, kanıyla solmadı yine de. O kafasındaki güneşi hiçbir şey söndüremedi. Ölüm bile... Tüm gülümsemeler nefes alamadığı anla bütünleşti.

Ölüyordu...

Hiç nasıl öleceği hakkında düşünmemişti. Yalnızca ölüyorken düşündü. Akan hayatını görüyordu. Babası ona güvendiğini söylemişti, ama şimdi ölüyordu. Ölümü hayatından daha trajik oluyordu.

Gözleri doldu. Ölmek istemiyordu. Kim ölmek isterdi? İstekleri boşa çıkıyordu o an.

Birkaç saniyede nefesi kesilmeye başlıyor. Baş dönüyor, canı acıyor. Ağlamaktan teni buz kesmiş. Deli gibi titriyor, dudaklarının arasından, hıçkırıklarının arasından tek bir şey dökülüyor. "Baba..." Ölüm onu canı yanan bir çocuğa çevirmişti. Hayata yeniden başlamak için her şeyi yapardı ama bunun için çok geç kalmıştı. Çocuk gibi ağlayarak, çocuk gibi korunmak isteyerek tekrar "Baba!" dedi Elvin.

Tam o anda babasının kalbi sıkıştı. Kızının acısını hissetmiş gibi canı yanmaya başlıyordu.

Bir aileyi bir ölüm paramparça edecek. Ve bir ölüm, her şeyi değiştirecek.

İlk değil, fakat ilk kez bu kadar tehlike teşkil edip umutları öldürüyor. Elvin'in göz kapakları ağırlaştı. Artık çabalamıyor bile. Yorulmuş ve kabullenmiş. Baş geriye düşüyor, güneşler yere seriliyor. Elleri gevşemiş.

Artık korkmuyor. Huzurlu olmasa bile uyuyor.

O artık ölüyor.

İnsan öleceğini anladığında yalnızca sevdiklerini düşünürmüş. Bunu öğrenmişti ama asla anlatamayacaktı.

Son bir an... Son bir an gözleri açıldı. Katilinin gözlerine baktı. *Katilinin gözleri maviydi.*

Gözleri kapandı ve tekrar açılmadı.

Akşam haberleri, çarşaf çarşaf yayınladı bu haberi. İnsanların 'yazık' dediği kız oldu. Ufak ve birkaç saniyelik acımadan ibaret kaldı.

Reha ve Tutku da bu haberi radyodan dinleyenlerdendi. Reha, Tutku'ya döndü. Gözlerine baktı. Aklından türlü şeyler geçiyor-ken ne yapacağını şaşırdı. Tutku'nun o mavi gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Tutku!"

"Şu an... Şu an bana hiçbir şey söyleme!" dedi Tutku.

Reha yine anlayamadı. Başına giren ağrıyı hissetti. Araba aynı süratinde giderken ilk kez bu kadar gergin ve endişeliydi.

Sustular. Haberi sindirmeye çalıştılar.

Fakat bu haberi alan yalnızca onlar değildi. Bu haberi başarısızlık olarak gören insanlar vardı. Bu yüzden hepsinin toplanması emri verildi. Plan başlamıştı. Planın öncü amaçlarında ise Tutku vardı. Reha'nın arabasında her şeyden bihaber dışarıya bakıyordu.

Emir verildikten on beş dakika sonra Elvin'in arabaya yerleştirdiği takip cihazı sayesinde yerleri tespit edildi.

Önce arabanın önüne farklı bir araba direksiyon kırdı. Reha durmak zorunda kalırken kaşları çatılmıştı. Karşıdaki arabaya bakarken daha ne olduğunu anlamadan iki taraftaki camlar parçalandı. Tutku'nun çığlığı yankılanırken boynunda hissettiği şırınga ile göz kapakları ağırlaştı.

Uzanan kollar... İkisini de bayıltıp arabadan çıkardılar ve emir üzerine götürülmesi gereken yere götürdüler.

Yepyeni bir planın başlangıcında kurbanlar belliydi.

15. BÖLÜM DESİSE

Boynumda
Kollarımı ha
anlamıştım
cam bir kap

Başımı i
Şebnem'i u
burada ne i
larla ne ala
oturtulmuş

Gözlerin

Reha bu
du. Bir tek
yor?" Hiçb
Buraya ne

"Sadec

kuttu.

Gözler
Önümüzü
nem ve Se
tım. Cam
doğru ya
"Ne o

15. BÖLÜM DESİSE

Boynumda hissettiğim ağrıyla başımı geriye doğru ittim. Kollarımı hareket ettirmeye çalıştığımda bağlı olduklarını anlamıştım. Gözlerimi kırptıştırarak açtığımda karşımda cam bir kapı vardı. Bir odaya kapatılmıştım.

Başımı iki yanına çevirdim. Reha, Şebnem, Sercan... Şebnem'i uzun zaman sonra ilk kez görüyordum. Benim burada ne işim vardı? Üstelik neden biz buradaydık? Onlarla ne alakam vardı? Hepsi tıpkı benim gibi bir sandalye oturtulmuş ve elleri bağlanmıştı.

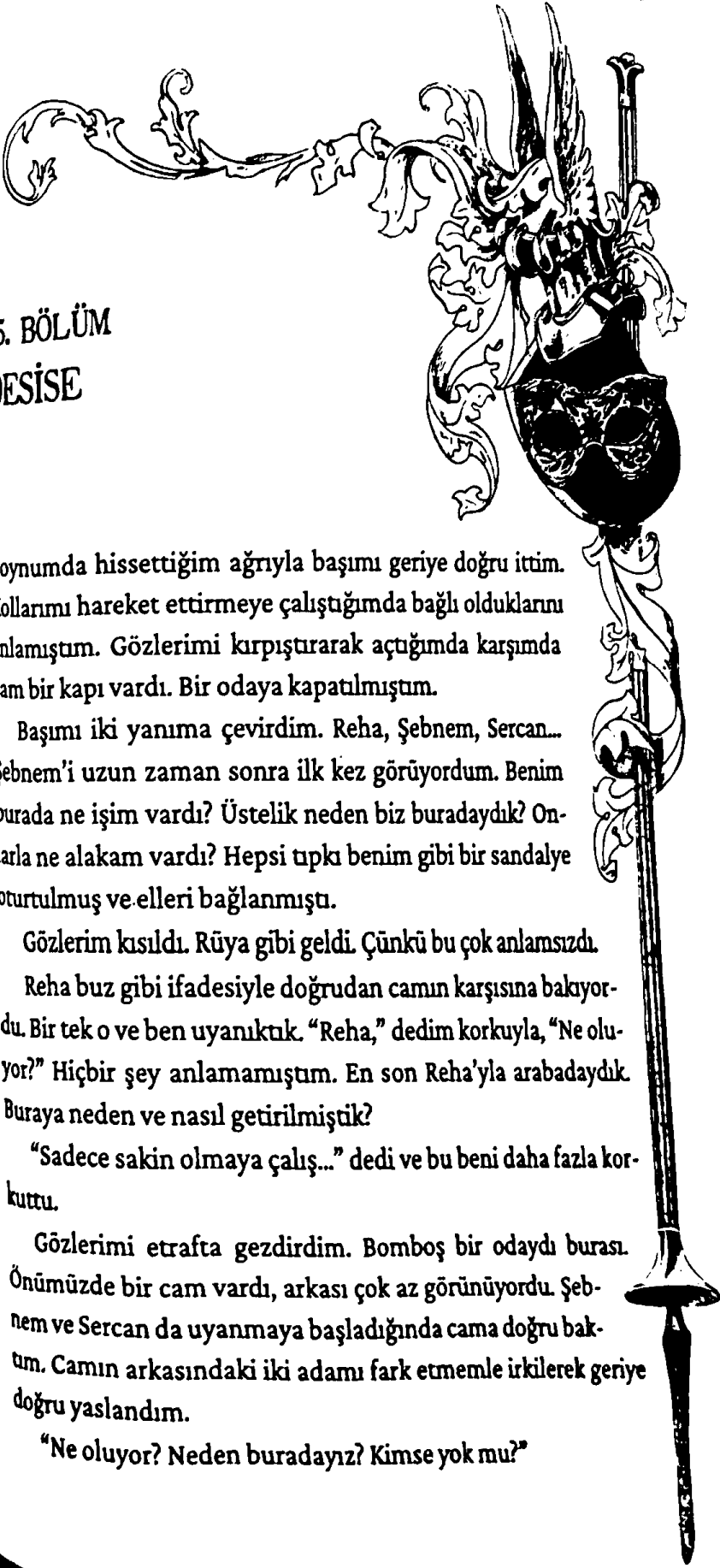
Gözlerim kısıldı. Rüya gibi geldi. Çünkü bu çok anlamsızdı.

Reha buz gibi ifadesiyle doğrudan camın karşısına bakıyordu. Bir tek o ve ben uyanıktık. "Reha," dedim korkuyla, "Ne oluyor?" Hiçbir şey anlamamıştım. En son Reha'yla arabadaydık. Buraya neden ve nasıl getirilmiştik?

"Sadece sakın olmaya çalış..." dedi ve bu beni daha fazla korkuttu.

Gözlerimi etrafta gezdirdim. Bomboş bir odaydı burası. Önümüzde bir cam vardı, arkası çok az görünüyordu. Şebnem ve Sercan da uyanmaya başladığında cama doğru baktım. Camın arkasındaki iki adamı fark etmemle irkilerek geriye doğru yaslandım.

"Ne oluyor? Neden buradaysınız? Kimse yok mu?"

Camın arkasındaki adam hafifçe eğilerek, mikrofona doğru konuştu. “Endişe etmenize gerek yok. Size zarar verilmeyecek. Buraya toplum güvenliği için getirildiniz.” Hepimiz daha yeni uyanmış olduğumuzdan odaklanamıyorduk sanırım. Bilmiyorum... Sadece o an her şey çok garip. Hepimiz anlamaya çalışıyor fakat hiçbir şey anlayamıyorduk.

Şebnem hepimizin yerine “Ne? Neyden bahsediyorsunuz?” dedi.

Sercan ise farklı bir noktaya takıldı. “Ellerimiz neden bağlı?”

Reha ve ben sadece sustuk.

“Ellerinizi birbirinize zarar verme ihtimali üzerine bağlandı.”

“Birbirimize neden zarar verelim?”

Camın yan tarafındaki kapı açıldı ve beyaz önlüklü iki adam içeri girdi. İçlerinden biri, diğerine “Yücel kapıyı kapat!” dedi. Yücel, kapıyı kapatıp beyaz önlüklü adama baktı. “Onlara her şeyi anlatamayız.” Huzursuz görünüyordu.

“Her şey bitti. Başarısız olduk. Buna zorunluyuz.”

“Eğer hatırlarlarsa tüm emeklerimiz boşa gider İhsan!” diye bağırdı Yücel.

Kaşları çatıldı. Korkudan sesimi çıkaramazken sürekli diğerlerine bakıyordum. Biri tepki gösterse hemen katılacaktım ama kimsenin sesi çıkmadı. Çünkü hiçbirimiz ne olduğunu anlayamıyorduk, korku hâlindeydik.

Tam karşımızda duruyorken Yücel’e karşılık olarak “Zaten bitti! Görmüyor musun? Cinayet işlendi. Amacımız başarısız oldu!” dedi.

Şebnem, “Ne oluyor ya! Neden buradayız? Neden kimse açıklama yapmıyor? Ne cinayeti?” dese de onu duymazdan geldiler.

“Eğer bir kez söylersen bunun bir daha geri dönüşü olmaz.”

Kalbimin ağırlaştığını hissettim. Bu adamlardan, bu soğuk odadan delicesine korkuyordum.

“Katilin kim olduğu gayet ortadayken mi? Zaten dönmemize gerek yok. Biz bu işe böyle başlamadık. Şunlara bak: biri bağımlı,

Yücel sessizliğim üzerine devam etti. “Bu büyük deney, tüm hayatınızı kapsıyordu. Amacımız sizi topluma kazandırıp kazandıramayacağımızı test etmektir. Hepinizin aileleriyle özel sözleşmeler imzalandı. Deney tamamen gizli tutuldu.”

Beyaz önlüklü adamın teki karşıma geçmiş tüm hayatımın bir deneyden ibaret olduğunu söylüyor. Yaşadığımı her şeyi düşünüyorum ve bu o kadar ağır geliyor ki acıyla yüzümü buruşturuyorum.

Sonra bu deneyin asıl sebebi aklıma düşüyor.

“Topladığımız bu on katil çocuğu ikiye ayırdık. Beşine olması gerektiği gibi davranıldı. Ceza ve terapi gördüler. Yaşlarına ve psikolojik durumlarına göre değişti. Yani tamamen kurallara göre davranıldı onlara. Sadece biz hayatlarını izliyor olduk. Hayatlarını, gelişimlerini. Hiçbirinin topluma kazandırılmayacağından emindik. Ama deney buydu, test etmeliydik. Diğer beş çocuğa gelecek olursak... Yani size. Hepinize özel ilaçlar verilerek işlediğiniz cinayet unutturuldu. Aynı zamanda psikolojik hastalıklarınız sizden gizlendi.”

Başımı iki yana sallayarak, “Bizimle alay ediyorsunuz. Bunlara inanmamızı beklemiyorsunuz herhâlde? Kimin fikriydi bu? Çok yaratıcıymış gerçekten. Şimdi asıl amacınızı söyler misiniz?” dedim alaycılıkla... Emindim. Bunlar gerçek falan olamazdı. Benim çocukken birini öldürmüş olmam mümkün değildi. Bu deney olayı imkânsızdı!

Yücel bana doğru bir adım atarak hafifçe eğildi. “Sonuna kadar dinle Tutku! Anlattığımız her şey gerçek. Şimdi sözümüzü kesmezsen her şeyi öğreneceksin!”

Ben cevap vermeden Sercan araya girmişti. “Kız haklı. Siz iki kaçığa inanmamızı beklemeyin. Anlattığınız şeyler mümkün olamaz.”

“Bunlar saçmalık! Hemen bizi buradan çıkarın!” diye bağırdı Şebnem.

Bir tek Reha'nın sesi çıkmıyordu. “Reha, bir şey söylesene!”

Sadece bana baktı. Bana, öylece baktı.

“Size ailelerinle yaptığımız birebir orijinal sözleşmeleri göstereceğimizi söylesek... Ya da hakkınızda sahip olduğumuz tüm

belgeleri. O zaman da bunların gerçek olmadığını düşünebilir misiniz?"

Ve herkes sustu.

Omuzlarım gergin ve bedenim kaskatıydı.

"Nerede kalmıştık? Evet... Sizden gizlendi çünkü bize göre kişi bir kez suç işlediğinde tekrar işleme potansiyeli artar ve ahlak kavramını kaybeder. Hepinizin farklı bir hikâyesi vardı. Ama hepiniz suçlu, hepiniz katildiniz... Eğer bunu bilerseniz, buna göre devam edersiniz diye düşündük. Aynı şekilde eğer psikolojik hastalığınızı bilerseniz, o hastalığa uygun davranacağınızdan emindik. Yani tüm hastalıklar, öyle olduğunuzu düşünmenizle ilgili olmalıydı. Tüm suçlar, kendinizi gördüğünüz yerle ilgiliydi."

Farklı biriyim. Ne bu anlatılanlara sığıyorum ne de olduğum kişiye. Hayatımda hiç böylesine bir ruhsal boşluk hissetmedim. Kim olduğumu kaybettim. Gerçekliğine inanmadığım sözler ve iddia edilen belgeler kabullenmesi en zor şeydi.

Evet kimseye güvenemedim bunca zaman. Güvendiğimde ise bedelini çok ağır ödedim. Şimdiyse kendime güvenimin bedelini ödüyorum. Kendi kendimi öldürmüşüm, cesedim gömülse, güneş açar mı bir daha? Yeniden...

Yere serilen güneş oldu da ayakta kalan karanlık.

"Deneyin amacı da buydu. Katiller topluma geri kazandırılabilir mi? Ya da hastanın psikolojik sorunlarını bilmesi ne kadar doğru?"

İşlerin ciddileştiğini anlıyoruz. Hiçbirimizin sesi çıkmıyor. Sadece korkuyla dinliyoruz. O kadar kendi acıma odaklanmışım ki diğerleri ne hâlde görmüyorum bile.

"Hepinizin derilerinin altına özel çipler yerleştirildi. Hayatınızın her anını inceleyip notlar aldık. Hepiniz farklı yerlerdeydiniz ve birbirinize dair, cinayetlere dair hiçbir şey hatırlamıyordunuz."

"O süreçte hepiniz gerçekten oldukça normal çocuklara dönüşünüz. Hiçbir sorun çıkmadı. Hayatınıza özel olarak insanlar dâhil etmeye başladık. Tepkileriniz incelendi, dikkatimizi oldukça çeken bir şey fark ettik. Karşınıza çıkardığımız insanlar arasından

yalnızca psikolojik sorunları olanlara yakınlık gösteriyordunuz. Dozajı biraz daha arttırdık. Hepinizin hayatına özel olarak psikolojik hastalıkları olan insanları dâhil ettik. Her biriniz onlarla daha uzun süre konuştunuz ve yakınlık hissettiniz.”

İhsan söze girerek, “Bu da aklımıza bir soru ve bir fikir getirdi,” diye konuşmaya başladı. “Eğer hepinizi ortak bir yerde, bir okulda toplarsak ne olur?”

Zihnimde yıldırımlar çakıyordu. Hayatım hayat bile değil... Yalnızca deney.

“Ki bunu uyguladık da. Hepinizin hayatını tek bir okulda keşsettirdik. Ailelerinize yaptığımız anlaşma sayesinde size bir nefes kadar yakındık, her şeyi istediğimiz gibi yönetebiliyorduk.” Ailemi düşündüm. Hayatımı bir deneye çevirmeyi gerçekten kabul etmişler miydi yani? Bunu nasıl yaparlardı?

“Ve sonra bizi oldukça heyecanlandıran bir şey oldu. Sercan ve Reha arkadaş olmaya başladılar. Şebnem’le de Tutku. Fakat asıl altın vuruş Tutku ve Reha oldu.”

Onlar anlatmaya devam ettikçe bunun gerçekliğini biraz daha anlıyorum. Bizim hakkımızda bildikleri her şey ve amaçları beni korkutuyor. Burası, bu adamlar beni delice korkutuyor. Kötü bir rüya gibi ama hiç bitmeyecek.

“Sosyopatlar âşık olamazlar. Sevgi duymazlar. Ama siz... Siz resmen birbirinize değer veriyor gibiydiniz. Tavırlarınız değişmiş hâldeydi! Bu bizi şoka uğrattı, en önemlisi heyecandan deliye döndük. Başarıyı hissettik. Çünkü siz normalleşirken, diğer beş çocuk daha da kötüye gidiyordu. Bu da bizim deneyimizin başarılı olduğu anlamına gelecekti. Derken aranız bozuldu. Elvin ve Tutku iyice yakınlıştı. Aralarındaki dostluk ilişkisi, Tutku’nun ağlayışları bizim için artı puanlardı. Ta ki sizin, yani Reha ve Tutku’nun aslında kontrolden çıktığını fark edene kadar. Bazı şeyleri görmezden geldik ama bu kadarı görmezden gelinemezdi.” Bir süre ikisi de sustu. Şebnem’in ağladığını fark ettim. Bense kelimenin tam anlamıyla şoktaydım. Hiçbir tepki veremiyordum.

"Ve Elvin'in ölümü deneyin sonu oldu. Sizi topluma kazandıramayacağımızın kanıtı oldu." Dolan gözlerimle başımı kaldırarak doğrudan onlara baktım. Onlar da bana bakıyordu.

"Reha, Tutku, Sercan, Şebnem ve Elvin... Sizler çocuk yaştaki katil olan beş çocuktunuz ve yıllar süren psikolojik deneyimizin en önemli parçasıydınız. Ama başarısız oldunuz."

"Gizli yürütülen deneyimiz ortaya çıktığı anda, cinayetin baş sorumlularından olacağız. Derilerinizin altına yerleştirdiğimiz çipler sayesinde Elvin ve Tutku'nun nerede olduğunu görebiliyorduk. Ve katil, Tutku'ydu. Deney uğruna sokağa çıkardığımız, topluma kazandırabileceğimizi düşündüğümüz çocuklardan biri..."

"Ne?" diye bağırdım kendimi kontrol edemeyerek... Deli gibi gülmeye başladım. Bir yandan "Ne?" diye haykırırken bir yandan da gülüşlerim arasında dolu olan gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Yücel içeriden belgeleri getir!" dedi benim hâlimi izlerken.

Deli gibi titriyordum.

Yücel belgelerle geri döndüğünde hepimizin önüne bir dosya bırakıldı. Dosyaları tek tek açtı, gösterdi. Harita üzerinden gittiğimiz yerlerin işaretleri, tonlarca görüntü ve notlar...

Gözlerimi sıkıca yumarak başımı geriye attım.

"Onun yüzünden!" diye bağırdı Şebnem. Gözlerimi açarak başımı ona çevirdim. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ben normal bir insandım! Onun hatası yüzünden beni burada tutamazsınız."

"Hepinizi burada tutmak zorundayız. Deney bitti, başarısız olduk. Olmanız gereken yere geri döndünüz bu yüzden."

"Hayır! Onun işlediği cinayet yüzünden bize bunu yapamazsınız!"

Tüm bunlar oluyorken artık gülmüyordum. "Ben öldürmedim," dedim titreyen sesimle. "Onu ben öldürmedim," Reha birden başını bana çevirdi. Gözlerime dikkatle baktı. "Onu gerçekten ben öldürmedim!"

İhsan önümde diz çöktü ve yüzüme doğru bakarak konuştu. "Kendini bile kandırabilecek durumdasın. Senin sözlerine inanmamızı bekleyemezsin. Çünkü sen normal değilsin."

Kimsenin beni duymadığını hissediyordum. Başımı tekrar iki yana salladım. “Ben öldürmedim dedim sana. Ben öldürmüş olamam!” Gözlerinin en içine bakıyorken bile beni görmedi. Dizleri üzerinden kalkarak benden uzaklaştı. “Hepinize özel, ayrı bir oda verilecek. Eğer uyumluluk gösterirseniz, iki kişi aynı odada kalma şansınız olacak. Birbirinize zarar vermeyeceğinizden emin olmamız gerekiyor ve hiçbiriniz bu güveni vermiyorsunuz.”

Beni, sözlerimi duymamış gibi farklı bir konuya geçişi daha fazla canımı yaktı. Suçlandığım bir şey var ve aksini kimseye kanıtlamıyorum. “Neden kimse beni dinlemiyor? Ben öldürmedim!”

Sercan öfkeyle bana bağırdı: “Kapa çeneni! Bana bakın, bana şekerimi vermediğiniz sürece beni asla burada tutamazsınız. Hele ki şu kaltağın işlediği cinayet yüzünden!” Sinirden ağlayacak hâldediydim fakat hissettiğim tek şey sinir değildi. Sinir beni ağlatıyor, acı ise durmaksızın kakhaha atmak istememe sebep oluyordu.

Reha sessizliğini bozarak konuştu: “Düzgün konuş! Karşında kim olduğunu unutuyorsun.” Beni savunmasına şaşırmadım bile. Kulaklarım uğulduyordu. Hiçbir şeye tam olarak odaklanamıyor, tepki veremiyordum.

“Öyle mi Reha Bey? Kim varmış karşımda? Yatağına attığın kız yüzünden buradayız!” dedi Sercan.

Hiçbir sifata takılmadım. Gerçekler tarafından rehin alınmışken sıfatları umursayamadım.

Şebnem’in titreyen sesi yankılandı bu kez. “Bu deneyi, çocuk yaşta katil olmayı nasıl böylesine kolay kabullenip sadece Tutku’ya takılabiliyorsun?” O da inanamıyordu. İnsan böyle bir şeyi duyduğunda nasıl inanabilirdi ki?

Hepimizin bir cinayeti ve bir hikâyesi vardı evet ama hiçbirimiz bunu hatırlamıyorduk. Hayatımızdaki insanlar bile sırf deney için dâhil olmuşken artık yalanların en büyük ortakları hâline gelmiştik.

Ama ben hâlâ uyanmayı bekliyordum. Bu uykuda ölmüşken, uyanmayı umuyordum. Umudum kara leke, beyaza boyanır sa-
nıyordum.

Belgelerle göz göze geldiğim anda ise kabullenmeye zorlanıyordum. Kabullenmek bile tepki getirmiyor, sadece tepkisizlik ve şok var.

Sercan mavi gözlerini Şebnem'e dikerek "Hatırlamadığım bir şeyin vicdanına düşmem!" dedi.

"Seni bilmem ama ben kimsenin deneği değilim! Buna hiçbir zaman rızam olamaz!"

Gözlerim yere bakıyordu, sessizce oturuyordum. Bu odadaki herkes benden nefret ediyordu. İşlemediğim bir cinayet yüzünden. Üstelik aksini kanıtlamam imkânsızdı. Sadece doğruyu söylüyorum fakat bu hiçbir zaman yeterli değildir.

Yücel sonunda diyaloga dâhil oldu: "Olduğun kişiyi deney yaratmışken, bunlar fazla iddialı cümleler değil mi Şebnem? Eğer deneyimiz olmasaydı size sunulan hayata bile sahip olamayacaktınız. Size bir şans tanındı, eğer gerçekten normal bireylere dönüşseydiniz deney başarılı olacaktı ve sizin bunların hiçbirinden haberiniz olmayacaktı. Normal bir hayat sürecektiniz. Kurunun yanında yaş da yanar. Bu cinayet hepinizin şansını bitirdi." Yine herkes sessizleşti fakat öfkelerini öyle derin hissettim ki... Her şey benim yüzümdendi onlar için. Onların hayatını karatandım.

Fısıldayarak "Ben öldürmedim!" dedim.

Bulunduğumuz odanın kapısı açıldı ve oldukça zayıf bir kadın içeri girdi. "Odaları hazırladık efendim."

"Güzel. Hastalarımızı odalarına alalım lütfen."

Başımı hızla iki yana salladım. Hayır, hiçbir yere gidemezdim. "Hayır! Ben öldürmedim diyorum! Neden kimse beni dinlemiyor! Yemin ederim, yemin ederim öldürmedim."

Reha "Tutku Elvin'i öldürmüş olamaz!" dedi. Nefes nefese kalmışken gözlerimi kırptırdım.

"Önce Şebnem çıksın. Sırayla diğerlerini götürelim," dendiğini duydum. Sonra Şebnem'in elleri çözülüp odadan çıkarılmaya çalışıldı. Bağrıışlar duydum, bağrıışlarını duydum ama ne dediğine bile odaklanamadım.

“Yerinde olsam ona bu kadar güvenmezdim,” dedi biri Reha’ya. “Kendi işlediği cinayeti kendi hatırlamıyor olabilir. Ya da belki numara yapıyordur. Ama bunun başka yolu yok. Derilerinin altına yerleştirilen çipler sayesinde takip ediliyorlardı. Onlar aynı yerdelerdi. Tüm kanıtlar, kabanının kuşağı, hepsi Tutku’yu gösteriyor. Katil ondan başkası olamaz.”

Reha buz gibi ifadesiyle konuştu. “Kime güveneceğimi size sormayacağım.”

“Hâlâ babana güveniyorsun değil mi? Ondan bu rahatlığın.” Reha buna cevap vermemişti.

Şebnem gitti. Bu sırada o iki doktor da odadan çıkmıştı. Arından hemşireler tekrar gelip bu kez Sercan’ı götürdüler. Sesleri duyuyor fakat anlamıyordum. Bağrıışlar, hakaretler... Buraya hap-soldum.

Yaşadığım her şey psikolojik bir deneyden ibaret. Gerçekler ise yaşadığım her şeyden daha ağır. Ömrüm boyunca hayatım takip edilmiş, tepkilerim incelenmiş ve derimin altına çip yerleştirilecek kadar ileriye gidilmiş. Hayatıma giren insanlar tepkilerimin test edilmesi için yollanmış; deneyin birer parçaları... Hayatım olduğu gibi yalan. Hayatım olduğu gibi ilk günah, ilk cinayet üzerine kurulmuş. Yani, onlar böyle söylüyorlar.

Sercan ve Şebnem odalarına götürüldüğünden oda sessizdi. Herkes gitmiş ve biz Reha ile aynı odada yalnız kalmıştık.

“Ben Elvin’i öldürmedim. Çocukken de birini öldürmedim, eminim!” dedim gözlerine bakarak. Alnına düşmüş siyah saçları ve bembeyaz teniyle oldukça solgun görünüyordu. Yüz ifadesini denetledim. Bana cevap vermeyişi göz kapaklarımı titretti.

“Neden susuyorsun?” dedim ve devam ettim: “Sen neden en başından beri böyle sakınsın! Yoksa her şeyi biliyor muydun? Bir şey söylesene!”

Beni sürekli telkin edişi ve sakinliği çok şüphe vericiydi. Evet normalde de böyle bir karaktere sahipti ama böyle bir durumda kimse sakin kalamazdı.

“Bilmiyordum.” İkimiz arasında bir oyun bu.

Bedenimdeki tüm güç bir anda çekildi. Kanım donarken sırtımı sandalyeye yasladım. Sesli nefeslerim arasında annemle konuştuğlarımızı hatırladım.

Hemşireler içeri girdi. Reha'yı yanımdan götüreceklerdi. Bu odada yalnız kalacaktım.

"Hayır!" dedim Reha'nın elleri çözülürken. Kimse beni umursamadı yine.

Sözlerim tekrar tekrar zihnimde yankılandı. İnanamadım, inanmayı düşünmek bile canımı yaktı. Desisenin çözüldüğü anda ölen ben oldum.

Başım dönüyor ve ayakta durmaya çalışıyor gibiyim. Yalnız kalacağımı anladığım anda ise kalbime büyük bir sancı düşüyor. Beni benimle bırakmasınlar istiyorum. Ben, benden korkuyorum...

"Beni bırakmayın burada! Bunların hiçbiri doğru değil. Hiçbiri gerçek değil." Sadece kâbus... bitecek.

Yere serilen güneş oldu da ayakta kalan karanlık mı? Cızırtısı yükseliyor. Karanlık bir su, her yere bulaşmış. Güneşin cızırtısını dinle, bu müzik ölümcül... Kurtuluş yok. En başından, buradan geliyor. Kaderi karanlık öreri, sen çözmeye çalışırsın. O zehirli ilmekler, parmakların yenilmeye mahkûm. Yine de çabala, günahkâr doğmuş ama iyilikle ölecek gibi...

Şimdi gökyüzünde hiç sarı yok. Aydınlık da siyah artık. İyilik de siyah, kötülük de.... Yolunu bulamazsın, hepsi siyah. Belki de hiç yola çıkmadın. Sadece güneş ölüyorken, öylece duruyordun. Tanrı sana güneşi doğurma hakkı vermedi. Rahminde beslediğin karanlık sana hükmettikçe öleceksin. Tekrar ve tekrar...

Bu bomboş odada gözyaşlarımla yalnız kalmıştım.

Bir deney bitti. Bir kız öldü. Ve o odada gözyaşlarıyla yalnız bırakılan kız, deneyin yapı taşıydı. O kız şansı varken kurban seçildi.

Kurban şanssızların en büyük intikamıydı.

16. BÖLÜM DOĞRUYU BUL

Sana her gün bir katil olduğunu söyleyeceğim. Sana her gün deli olduğunu söyleyeceğim ve ben bir psikoloğum. Ve sen, eninde sonunda buna dönüşüyor olacaksın. Burada tutulduğum günlerin özeti buydu.

Reha'dan sonra beni de buraya getirmişlerdi, günlerdir tek başımaydım. Yalnızca hemşire ve doktorlarla konuşmama izin veriliyordu. Çıkışım yasaktı. Sürekli ağır ilaçlar kullanmam sağlanıyordu. Bacağımdaki yaraya da her gün pansuman yapmışlardı.

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Her zamanki gibi."

"Bir cinayet işlediğini kabullenmiş olmalısın artık. Pişmanlık sana yardımcı olacak."

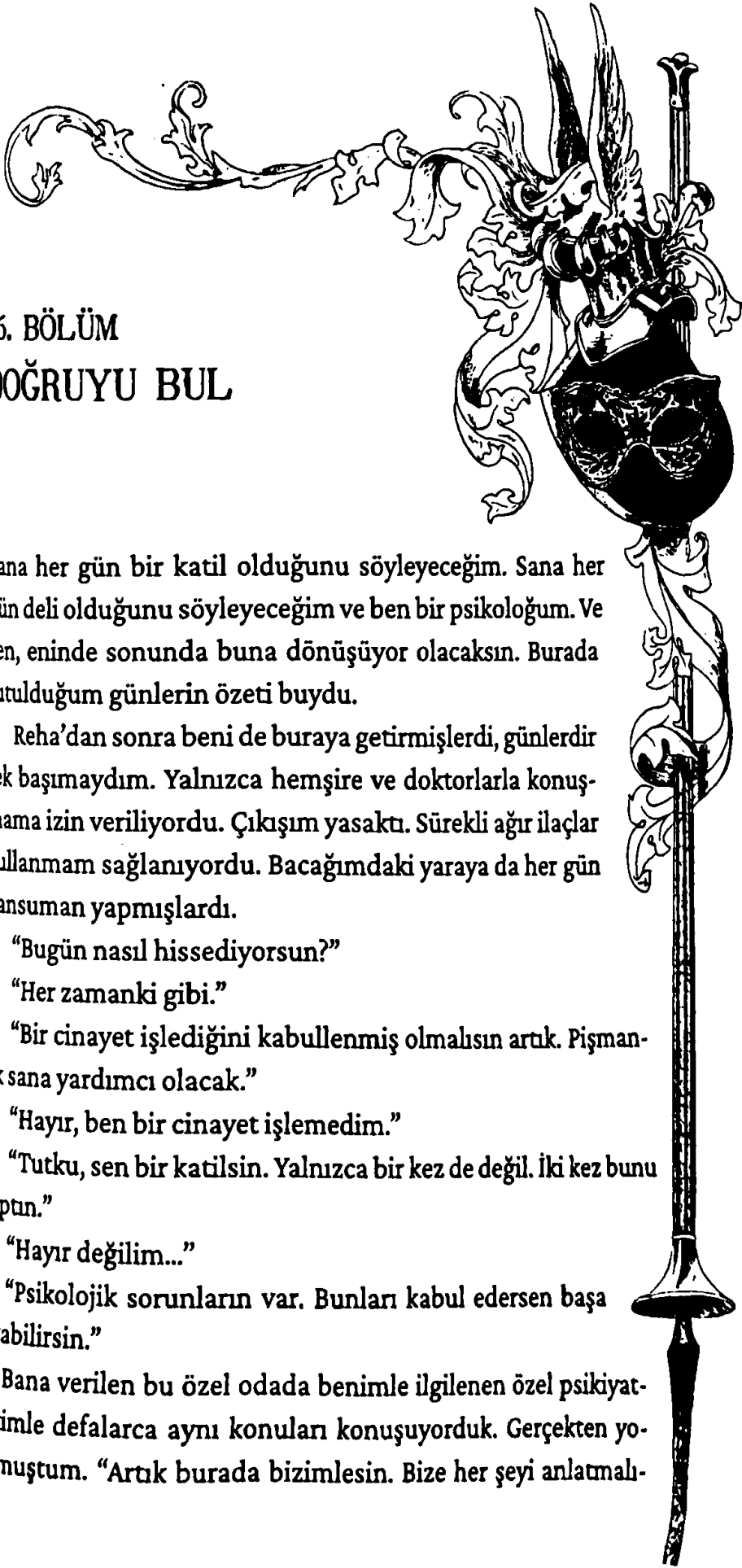
"Hayır, ben bir cinayet işlemedim."

"Tutku, sen bir katilsin. Yalnızca bir kez de değil. İki kez bunu yaptın."

"Hayır değilim..."

"Psikolojik sorunların var. Bunları kabul edersen başa çıkabilirsin."

Bana verilen bu özel odada benimle ilgilenen özel psikiyatristimle defalarca aynı konuları konuşuyorduk. Gerçekten yorulmuştum. "Artık burada bizimlesin. Bize her şeyi anlatmalı-

sin. Özellikle bu uyuşturucu konusunu her seferinde atlıyorsun." Sıkılmışım. Sürekli aynı sorular soruluyordu ve ben ne kadar yalan söylesem de inandıramıyordum. "Anlamıyorum, neden özellikle bunu soruyorsunuz?"

"Çünkü doğru söylemediğini düşünüyorum," dedi dizlerinin üzerine koyduğu deftere bir şeyler not alarak.

Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim ağrıyordu. Kendimi çok yorgun ve bitkin hissediyordum. "Yanılıyorsunuz hanımefendi. Benim uyuşturucuyla hiçbir alakam olmadı." Anlamıyordum... Bana sürekli bu soruyu soruyordu. Zaten beni yapmadığım bir şey için suçluyorlarken bir de yediğim tüm haltları burada anlatacak değildim.

Kaşları havalandı. "Yani ne kullandın ne de sattın öyle mi?"

"Evet."

Masanın üzerindeki cihazı işaret etti gözleriyle. "Ses kayıt cihazından mı rahatsız oluyorsun? Ondan mı çekiniyorsun? Merak etme burada söylediğin hiçbir şey için yaptırım görmeyeceksin." Daha büyük yaptırımı hayal bile edemiyordum. Zaten yerin dibindeydim.

"Hayır. Sadece doğruyu söylüyorum."

Sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Arkadaşlarınla sen tam tamına bir haftadır buradasınız ve tepkileriniz inceleniyor. Hiçbir ilerleme kaydedemedik." Bekledikleri ilerleme ne anlamıyorum. Bedenimi bile tam olarak hissedemiyorum. Üzerimde kullandıkları ilaçlar yüzünden olsa gerek, düşünme yetim bile çok zayıf.

"Kendini suçlu hissediyor musun Tutku?" dedi her gün sorduğu soruyu tekrar ederek. "Kesinlikle hayır!" dedim. Başta sadece hayır derdim.

"Neden?" dedi yine.

"Katil olabilecek biri olamam. Biri öldüğünde çok üzülmem belki ama onu öldüren de olmam anlıyor musun? Hayır, ben suçlu olamam."

Başını iki yana salladı. "Bunların hepsi deneyin bir parçasıydı." Yatağımda dikleşerek öfkeyle bağırdım. "Ben katil değilim!"

"Öylesin!"

"Tutku Hanım artmış."

"Ben aptal mazzınız!"

Fakat bugünkü adam girmişti. Görmüştüm. Yüzden ilaç teğim. Siz çıkabildiydi.

"Peki efendim, 'O diğer h... tim çıktıktan s..."

Elindeki bu ru yaklaştı. "L... 'Neden?' Ama..."

"Farklı bir yok." Bileğimi

"Siz hiçbir şey manızı istemiy... mek istiyorum... ması gereken b..."

Sözlerim üz... kardı. Gözlerim... başlamıştı. Kaç... nenin tenime b... ağırlaştı ve tün... bileğime sarıla...

"Çok basit b... ve sen cevapla...

ğım bu özel ten... var. Endişe etm... konusunda yar...

"Öylesin!" Başını arkaya çevirerek kapıya doğru seslendi. "Tutku Hanım'ın ilaçlarını getirin lütfen! Belli ki halüsinasyonları artmış."

"Ben aptal da değilim. O aptal ilaçlarınızla beynimi uyuşturamazsınız!"

Fakat bugün, önceki günlerden farklı olarak içeri Yücel adındaki adam girdi. Kaşlarını çatmış. Bu adamı en son bir hafta önce görmüştüm. "Bir haftayı geçtik ve ilerleme kaydedemedik. Bu yüzden ilaç tedavisine destek olarak özel bir terapi uygulayacağım. Siz çıkabilirsiniz," derken elindeki cihazı masanın üzerine koydu.

"Peki efendim, İhsan Bey gelecekler mi?" Yücel bu soruya karşın "O diğer hastayla ilgileniyor." cevabını vermişti. Psikiyatristim çıktıktan sonra odada Yücel'le kaldık.

Elindeki büyük siyah bir bilekliğe benzeyen şeyle bana doğru yaklaştı. "Lütfen bileğini uzatır mısın?" Korkuyla ona baktım. "Neden?" Amacı neydi?

"Farklı bir terapi göreceksin. Korkmanı gerektirecek bir şey yok." Bileğimi iyice kendime çekmiş, gergince ona bakıyordum. "Siz hiçbir şeyi olması gerektiği gibi yapmıyorsunuz! Bunu yapmanızı istemiyorum. Bana bunu yapamazsınız. Ailemle görüşmek istiyorum. Beni hayattan koparıp buraya tıkamazsınız. Olanması gereken bu değil."

Sözlerim üzerine benden uzaklaşarak dolaptan bir şırınga çıkardı. Gözlerim irileşirken "Sakin ol..." diyerek beni telkin etmeye başlamıştı. Kaçmak için yapacağım en küçük hamlede anında iğnenin tenime batışını hissettim. Kanıma karışan sıvıyla bedenim ağırlaştı ve tüm kaslarım gevşedi. Gözlerimi bile zar zor açarken bileğime sarılan cismi hissettim.

"Çok basit bir terapi yapacağız seninle. Ben sorular soracağım ve sen cevaplar vereceksin. Sadece bu kadar. Sana uygulayacağım bu özel terapiyi daha önce yapmış olan birçok meslektaşım var. Endişe etmene gerek yok. Bu sadece sana doğruyu bulman konusunda yardımcı olacak. Bilincin açık olacak, ilaç konuşma-

nı engellemiyor. Ama ilacın etkisiyle sakın kalacaksın. O yüzden sorularıma, doğru cevabın ne olduğuna iyi odaklan. Sen doğru cevapları bulana kadar, her gün bu terapi için burada olacağım.”

Bedenimin başka yerlerinde de özel aparatların olduğunu hissettim. Gözlerim kapalıydı ve deli gibi korkuyordum. “Başlıyoruz...”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Her gün sorulan bu soruya, her gün verdiğim cevabı verdim. “Her zamanki gibi.”

Fakat gördüğüm tepki her günle aynı olmadı. “Yanlış!” dediğini duydum. Ardından ise bedenimde inanılmaz bir acı hissetmiştim. Nefes almanın güçleştiği anlardaydım. Canım çok acıyordu ve nereden yandığını bile anlamıyordum. “Ne yapıyorsun?” dedim şokla.

Tekrar aynı soruyu sordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

O an amacını anladım. Cevaplarıma göre acı çekmemi sağlıyordu.

Nefes nefese bekledim. Bedenimdeki acılar azalmaya başlarken gözlerimi açtım fakat açmış olmam karanlıktan bir şey değiştirmede. “Yorgun ve kafası karışmış!” dedim can havliyle.

“Yeterli değil.” Bu kez tekrar acı hissettim fakat ilk hissettiğimden farklı bir acıydı. Dudaklarım acıyla aralanırken gözlerim doldu. Bu kadarını da kaldıramazdım. Zorla alıkonulduğum yetmezmiş gibi canımı yakmaya teşebbüs ediyorlardı. “Bana bunu neden yapıyorsun? Bu doğru değil!”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” Soru değişmedi. Ama her geçen saniye cevaplar değişti. Cevaplardan korktum. Zihnim durmadan düşündü. Ne yaparsam canım yanmaz? Doğru olan ne? Hıçkırma hıçkırma ağlarken, “Bilmiyorum!” dedim.

“Doğru cevap bu değil.” Ve yeniden acı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Deli gibi ağlarken korkudan hissettiğim ilk şeyi söyledim. “Kötü... Kötü hissediyorum.” Gözlerimi sıkıca yumarak acıyı bekledim ama acı gelmedi. O an beynim doğrudan olduğunu hissetti.

"Doğruya yaklaştın. Bunu biraz daha aç." Artık acı yok. "İyi olmadığımı hissediyorum." Aynı yoldan gittim. Canım yine yanmadı...

Bu kez farklı bir soru geldi. "Kendini suçlu hissediyor musun?"

Bir hafta boyunca söylediğim şeyi tekrar ettim. "Suçlu olduğuma inanmıyorum."

"Yanlış." Ve tekrar acı geldi.

Dudaklarımın arasından büyük bir çığlık yükselirken yan tarafımda olan Reha'nın odasından büyük bir patırtı yükseldi. Ona odaklanamadım. Normalde onunla konuşmaya çalıştığımda sesim oraya gitmemişti. Duvarların buna özel olarak üretildiğini anlamıştım. Lakin benim çığlığımdan hemen sonra ilk kez onun odasından gelen bir sesi duymuştum.

"Kendini suçlu hissediyor musun?" Soru.

"Bazen." Cevap.

"Yeterli değil." Ve acı.

"Kendini suçlu hissediyor musun?" Soru.

"Gerçeği bulamıyorum!" Cevap.

"Doğru cevap bu değil." Ve acı.

"Kendini suçlu hissediyor musun?"

Acıdan başım dönüyordu. Nefes almaya çalışırken daha fazla nefesim tıkanıyor ve bedenim kaskatı kesiliyordu. Ter içinde kalmıştım. Ağlamaktan başım ağrıyor, hissettiğim bu acıyla baş etmeye çalışıyordum. Bir çeşit yanık acısı gibiydi. Elektrik gibi... Nereden geldiğini anlayamıyordum.

Artık canım acısın istemiyordum. Acının hayaliyle korkuyor, beynime doğru cevaplar için sinyaller yolluyordum.

Aklıma annem geldi. Bir haftadır olmayışımın hiç kimse ilgilenmemiş miydi? Annemin beni bir günah olarak adlandırışı ve hayatım boyunca hissettiğim duygular film şeridi misali gözlerimin önünden geçti. Bir anda o kalıba çok uygun geldim. "Evet... Nefes aldığım her an."

Ve acı yoktu.

Doğru buydu.

Bedenim rahatladı. Acısızlıkla huzur buldum.

Bir katil olduğumu söylüyorlar. Ama hiçbirini hatırlamıyorum. Olabilir diyorlar, bazıları hatırlamaz... Çünkü normal değilsin.

Fazla zekilik deliliktir. Ve ben buradaki tek deliyim. Kimse olmadığından değil, aptal olduklarından.

Her suçun bir bedeli vardır. *Herkes için.*

Burada başıma geleceklerin hiçbir sınırı yoktu. Haklar kapı dışında kalmış, özgürlük hiçe sayılmıştı. Yemeğimi yiyemedim. Bedenimdeki reaksiyonların hiçbirini durduramadım. Beynimin inandıklarına engel olamadım. Kendimi bile kandıramadım.

Çok ihtimal var. Ben her türlü kötü olanım.

Şu duvarlar, bu hapisane odasına benzeyen yer... Hayatımda hiç bu kadar saf korkuyu hissetmedim.

Birkaç dakika geçmişti ki kapı sertçe açıldı. Sandalyeden kalkmadan başımı çevirdim. Gelen İlhan'dı. "Bugün terapin iyi geçmiş. Sizi ödüllendirmeye karar verdik. Bugün hepinize görüşme hakkı tanınacak. Birileriyle gerçek bir sohbette bulunabileceksiniz. Eğer olumlu geri dönüşleriniz devam ederse, odalarınız iki kişiliğe çıkarılacak." Arkasına dönerek hemşirelere seslendi. "Evet, Tutku Hanım'ı ödül odasına götürelim."

Ayağa bile kalkamayacak kadar kötü hâldeyken şaşkınca bakakaldım. Uzun zamandır kimseyi görmüyordum. O kadar ihtiyacım vardı ki birilerini görmeye...

Ayağa kalkmama yardımcı olarak, beni odadan çıkarıp merdivenlere yönlendirdiler. Aşağı kata indikten sonra beyaz kapılı odalardan birisinin kapısını açtılar ve beni içeri bıraktıktan sonra tekrar kapıyı kapattılar.

Ortada bir masa vardı. Masanın etrafında ise bir sürü sandalye. Dikdörtgen masanın iki baş ucu vardı. Birinde oturan Reha'yken diğeri boştu. Sercan ve Şebnem kenarlara oturmuştu.

Reha beni gördüğü anda yerinden kalkarak bedenimi yakaladı. O an bir kez daha ne kadar hâlsiz olduğumu fark ettim. Beni yürüterek az önce oturduğu yere oturttu.

O an bile deneydik. Biliyorum. Reha bana iyi olup olmadığımı sorarken düşündüğüm tek şey buydu. Reha beni kendi yerine, baş

köşeye oturtmuştu. Şu an bile deneydik. Bizi getirdikleri bu oda ve masa... Baş köşeye oturacak kişinin lider vasıflı olacağını düşünüyör olmalıydılar. Herkesin nereye oturmayı seçeceğine kadar düşünüldüğüne emindim.

Başım dönerken, önümde eğilerek yüzümü kavrayan Reha'nın gözlerine baktım. O gözlerde binlerce anı canlandı. En acısı ise; hiçbir iyi anılar değildi.

"Tutku, iyi misin?"

"Evet!" diyebildim sadece ve kurumuş dudaklarımı ıslattıktan sonra sözlerime devam ettim. "Benden nefret etmiyor musunuz?" Sercan ve Şebnem'e bakarken aslında hepsinin benzer bir durumda olduğunu fark etmiştim.

Hepimiz bitmiş hâldeydik.

Şebnem, "Sadece kendimden nefret ediyorum..." dedi.

O an anladım. Hepimize aynı şeyi yapmışlardı. Gözlerimi odanın içerisinde gezdirdim. Sözler bir bir zihnimde döndü. Kafamın içinde şimşekler çakarken anladım her şeyi. *Bize bu deneyin tamamı anlatılmamıştı.*

Bizi izlediklerini biliyordum. Bu yüzden konuşmalarına dikkat etmek zorundaydım.

Buz gibi ellerimi avuçlarında sardı ve yorgun yüz ifadesi endişeyle bana baktı. Zar zor konuşmaya başlayabildim. "Bir saat olsam mesela... Reha... Ne olurdu biliyorsun değil mi? Ne olurdu biliyorsun. Hiçbir çıkışın olmadığı zamanda bile, öyle olacağız. Bulacağız çünkü. Burası bitmeli, burası güvenli değil." *Bir saat olsam mesela... 00.01 olurdu biliyorsun. Çünkü ilktim her zaman, biliyorsun.*

İç çekerek boş olan sandalyeye, karşıma oturdu. "Sen bir saat olsan, onların bin saati olsa yine de ibreye izin vermezler, es geçer."

Sercan gözlerini Şebnem'den çekerek ilk kez konuştu. "Ne saçmaladığınız hakkında hiçbir fikrim yok."

"Buradan gitmek istiyorum. Burada olmak istemiyorum!" dedi Şebnem gözlerini beyaz masadan ayırmadan. "Ama belki de burada olmayı hak ediyordumdur."

Gözlerimi sıkıca yumarak avuç içlerimi başıma yasladım. "Şebnem, geçen yıl ne zaman doğum günümü kutladığını hatırlıyorsun değil mi?" 00.01

"Evet, neden soruyorsun bunu?"

Gülümseyerek, "Bugün doğum günüm. Yine kutlama yapacağız!" dedim.

"Tutku..." dedi kaşlarını çatarak. Anlamaya çalıştığı her hâlden belliydi. Ama yüzündeki o ifade, anladığı şeyden korktuğunu gösteriyordu.

Başımı öfkeyle iki yana salladım. "Ben katil değilim. Bize yaptıkları bu şey yanlışın ta kendisi... Buna izin veremeyiz." Sözlerim biter bitmez kapı açıldı.

"Tutku'yu dışarı alın." Emrini duydum.

Sadece gülümsedim.

Kabul etmeyerek onları da etkileyeceğimi bildiklerinden beni dışarı çıkarmışlardı. Hemşirelerle beraber odadan çıkarılırken Reha'yla göz göze geldim. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Doğru bu." Doğru bu... Ben katil değilim.

Bir emir daha geldi hemen. "Reha'yı da çıkarın!" Görevliler içeriye girip onu da dışarıya doğru yönlendiriyorlardı ki bu kez Sercan konuştu. "Eğitilmez olduğumuz için çok üzgünüm ama haklılar. Yanlış kişinin peşindesiniz. Bu kaçık her şeyi yapabilecek kadar manyak olabilir ama bir cinayet işlemez. Özellikle zamanında yakın arkadaşı olan bir kızı asla öldüremez." Şaşırmıştım açıkçası. O an hissettiğim garip bir destek vardı. Neredeyse bir katil olduğumu düşünecekken bu kadar çok insanın olamaz demesi beni o direktan döndürmüştü.

Doktor Yücel duraksadı, en sonunda ise öfkeyle bağırmişti. "Görüşme bitti! Herkesi odasına yollayın!"

Şebnem yüzünde yine o üzgün ifadeyle kaşlarını çatı. Psikolojim mahvolmuştu. Şu hâlde bile gülesimiz gelebiliyordu.

Bizi daha fazla iletişim kurmamamız adına hızlıca odalarımıza götürüp yine o fare deliğine tıktılar.

Bomboş odada yine tek kaldım.

Tek kişilik bir ranza, açıkta bir lavabo, masa ve kilitli bir dolap... Buradan kurtulmak istiyorum. Yarın başıma gelecekleri düşünmek tenimi ürpertiyor. Korkuyorum ama kaçmam mümkün değil.

Sırtımı duvara yaslayarak yere oturdum. Hemen yan odada onun olduğunu biliyordum. O an zihnimde bir görüntü canlandı. Ben duvara yaslanırken, o duvara dokundu. Başımı geriye atarak gözlerimi sıkıca yumdum.

Kurtar beni... Ben değil ruhum ölüyor. Ruhumu öldürmek istiyorlar biliyorum. Beni öldürmek ruhumu yaşatmak olsa dahi, kurtar beni.

Saçlarımın yarısı mavi taşlarla boyanmış duvarda dağıldı. Yarın olacakları düşünmek bedenime öyle büyük bir gerginlik getirdi ki bunun altından kalkamadım.

Gözlerim duvara asılmış eski saatte. Bir an olsun gözümü saatten ayırmadım. Sabah on, kahvaltı. Öğlen on iki, terapi. Akşam beş, yemek. Saatlerim bundan ibaret. Gözlerim sulanmıştı ve acıyorlardı.

Yerimden kıpırdamadım. Gökyüzündeki ay devrildi, yerine güneş çıktı. Kıpırmızı gözlerim hâlâ saatteydi. Saat on oldu. Yemeğim geldi ve masaya bırakıldı.

Yine yerimden kıpırdamadım.

İbre aktı, saat on ikiyi buldu.

Kapı açıldı. Saklanacak yer aradım kendime, yoktu. Çocuk gibi yatağın altında kendimi gizlemek istedim ama yatağımın altı hiç o kadar büyük olmadı. Ben o kadar büyük oldum ki hiçbir güvenli yer beni saklamadı. Tehlikenin önünde öylece durmaya zorlandım. O zaman iki seçeneğin kalıyor. Ya korkudan ağlarsın ya korkudan daha korkunç olursun.

"Bana bunu yapmanızı istemiyorum. Bana bunu yapamazsınız!" Neden ben sorusu aslında hiç cevapsız değildi. Cevabını bilmediğimiz her şeyi cevapsız kabul ediyorduk yalnızca.

Bugün biraz daha kaçtım. Biraz daha direndim ama eninde sonunda başıma gelecek olanı biliyordum.

"Hepsi senin iyiliğin için!" dedi.

"İstemiyorum! Daha fazla iyilik istemiyorum." Bunun ne demek olduğunu ya da neye sebep olduğunu anlamak zor olabiliirdi. Onlar farkında bile değillerdi.

İçeriye ellerinde çeşitli cihazlarla hemşireler girdi. Bileğimden tutarak beni ayağa kaldırmaya çalıştıklarında "Dokunmayın bana!" diye bağırdım. Ama hiçbir şey değişmedi. Ben kaçmaya çalıştıkça engel oldular. Hengâme içinde bacağımı bir yere çarptım, o sırada iyileşme sürecindeki yaramın sızısı bedenimi sarstı.

Tüm çırpınışlarım o sakinleştirici iğne yapılana kadardı. Sonra beni yine o masaya oturtmuşlardı.

Korku nedir diye hep düşündüm. Bir isim midir mesela? Belki bir an, belki bir ses, belki bir koku, belki de bir cevap. Korku her şeydir. Korku nedir ki böylesine her şeye izlerini bırakabilecek durumda? Korku her an vardı. Güven varken bile korku vardı. Güven ise yalnızca korkunun olmadığı yerde yaşayabiliyordu. İyilikten, güvenden nefret ediyorum. Böylesine güçsüz olduğu için. Beni böylesine korkunun kollarına bırakabildiği için. Korku, güvensizliktir. Ve güven için korkuyu öldürmek gerekir.

Korkum, benim kara kaplı defterim; kara büyüm. Artık güvenli anı bulamayacak hâldeyim. Güven zaten ölmüş. Korkunun ölümü güveni getiremiyor. Sadece boşluğu getiriyor.

Korku öldüreceğim değil, dönüştürecek unsur oluyor tam o an.

Ben korku. Bir ismim, bir sesim, bir kokum, bir cevabım var. Yok edecek her şeyim var. Her yerde izim var, bu yüzden tek bir yerde suçlu ilan edilemedim. Her yerde olanı, bir yerde var edemezsin.

"Başlıyoruz."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Göz kapaklarım öfkeyle titreterek açıldı. Masanın üzerinde tutulan ellerim yumruk hâlini almıştı. Masanın baskısı hemen göğsümün altındaydı.

Bir psikologu kandırdınız mı hiç? Ben kandırdım.

"Korku. Korku hissediyorum."

“Yeterli değil.” Ve yine o acıyı hissettim. Dünkü acıyı, yarın gelecek olan acıyı ve yanlışın acısını. Dişlerimi birbirine bastırarak geçmesini bekledim.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu tekrar.

“Korkunun kendisi olduğumu hissediyorum,” dedim cevaptan biraz olsun caymayarak. Bu cevap onu duraksattı. Notlar aldığı kâğıttan başını kaldırıp gözlüğünü yukarı itti. “Ne demek istiyorsun?” Cevap vermedim. O bana kaşlarını çatarak bakmaya devam ederken bu soruyu geçmeye karar verdi.

“Kendini suçlu hissediyor musun?” dedi tıpkı dün olduğu gibi.

Kaşlarım çatıldı. Acı ve öfkeyle yutkundum. “Böyle hissetmem mi doğru olan? Senin doğrun olan...”

“Tek bir doğru vardır. Kişiye göre değişmez. Ben o doğruyu biliyorum.”

Bunun doğru olduğunu düşünemezdim. Doğru bir tane değildi. Onun doğrularına itaat etmek zorunda değildim. Bu acı beynimde bir yerlerde doğruları değiştirse bile dudaklarım arasından kabulü çıkamazdı.

“Bundan sonra sadece seninle mi görüşme yapacağım?” diye sordum alakasızca.

“Hayır, benden sonra ilk hafta görüşme yaptığın psikologunla görüşmen olacak.”

“Neden? Bana yaptığınız bu işkencenin etkilerini daha iyi anlayabilmek için mi?” Öfkeyle konuşmam üzerine tam tekrar acı verilecekti ki doktor eliyle ona durmasını işaret etti. “Bunu gerçekten işkence olarak mı görüyorsun? Sana işkence yapmıyoruz. Sadece beyninin acıyla doğruyu eşleştirerek doğru yolu bulmasını sağlıyoruz. Senin için en etkili yöntem bu oldu maalesef.” Nasıl böylesine normal görebiliyordu yaptıklarını? Sanki ben anormal bakıyormuşum gibi davranıyordu.

“Bu yaptığını normalleştirmeye çalışma. Asıl katil sensin! Psikolojimin, hayatımın katilisin!”

“Şşşş... Öyle olsa sana zarar vermeye çalışırdım. Öyle olsa bana bağırдың için canını yakardım. Sana zarar vermek istemiyoruz.

Zaten deneyimizin amacı seni topluma kazandırmaktı. Sana bir katil olduğunu unutturan bizdik. Ama bir katil olmaya devam edersen, bunu unutma hakkın kalmaz. Onu kabullenmezsen, ilerleyemeyiz.”

Titrek bir nefes vererek arkama yaslandım. “Tamam. Ben bir katilim. Kabul ediyorum. Her şey bitti mi artık?”

“Bunu öylesine söylemen hiçbir işe yaramaz. O anı hatırlamaya çalış. Doğru acı vermez, yanlış acı verir. Sadece o ana git. Söyle ne görüyorsun?” Ara vermeden sözlerine devam etti: “Gözlerini kapat ve o anı hatırla.”

Dediğini kabullendim. Bir hipnozun ortasındaki kurban gibi gözlerimi yumarak başımı geriye yasladım. Zaten ilaç sayesinde zor açık tuttuğum gözlerim bu duruma uyum sağlamıştı.

“Ona sorular sordum. Bana bir şeyler anlattı. En sonunda ise ona, ‘beni aptal yerine mi koydun’ dediğimi hatırlıyorum. Bana doğruyu söylemesine ihtiyaç duyuyordum. Ama söylemediğinin farkındaydım.”

Gözleri dikkatle kısıldı. “Ona doğruyu söyletmek için ne yaptın Tutku?”

“Hiçbir şey...” dedim gergince. Ve o her soruyu sorduğunda yaptığı şeyi yaptı: Bedenime elektrikle gelen acıyı hissettim. “Doğru cevap bu değil.” Sesim çıkmadı. Her geçen saniye biraz daha başım dönüyordu.

“Sadece onu korkutmak istedim.” Sadece anıları hatırlayarak konuştum. O arabadan indikten sonra yaşadıklarımız zihnime dökülüyordu.

İlgiyle eğilerek yüzüme baktı İhsan. “Onu korkutmak için ne yaptın?”

Titreyen alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. “Belimdeki kuşağı çıkardığımı hatırlıyorum. Elvin karşımda duruyordu. Bana yalan söylemesine onu korkutarak engel olabilirim diye düşündüm. Kuşağı hızlı bir hamleyle boynuna sardım.”

Sanki o anı tekrar yaşıyordum. Boynuna o kuşağı sardığım anda parmakları ellerime tutunarak çırpınmaya başlamıştı. Ama

boynunu sıkıyor oluşum direncini düşürüyordu. “Bağırıyor... O an bile sorular soruyorum çünkü o an doğruyu söylemek zorunda...” Gözlerimi tekrar açarak dikkatle karşımdaki doktora baktım. Yanımızda duran hemşire sessizce bizi dinliyordu.

“Ölüm korkusunun ona doğruyu söyleteceğinden eminim. Boynundaki kuşağı biraz daha sıkılaştırıyorum.” Sesimde sahte bir titreme vardı. Masanın üzerine dalgınca bakıyordum. Göz kapaklarımı kaldırarak kirpiklerimin arasından ateş kadar yakıcı bir bakışı irisleri üzerine ilmek ilmek diktim. “Sonra bana ne söylüyor, biliyor musun?” Sorum üzerine yanımızda duran tek kişiye, hemşireye bir bakış attı. Tekrar bana bakarken şüpheyle tetikteydi.

Ben gözlerimi ondan bir an olsun çekmeden sözlerime devam ettim: “Üzerimde dinleme cihazı yok diyor. Neden bunu söylüyor anlamıyorum. Kuşağı serbest bırakıyorum tabii sonrasında. Meğerse bunca zaman üzerinde dinleme cihazı varmış. Niye doktor? En yakın arkadaşımnda neden dinleme cihazı var? Olmamasını neden vurguluyor?”

Yüz ifadesi o an öyle bir değişti ki aniden solan bir güldü. Yüzü kızardı, damarları belirginleşti ve göz bebekleri küçüldü.

Masaya sertçe vurarak öfkeyle bağırdı. “Seni sürtük... Sana ne söyledi!”

Geriye yaslanarak güldüm. Olanları az çok anlamaya başladığından kaskatı kesilmişti. Hemşireye dışarı çıkması için işaret vererek terapiyi bir kenara bıraktı. Sanırım artık boşuna uğraştığını anlamıştı.

“Doğru nedir, korku nedir biliyor musun doktor? Artık ikisi de benim. Doğruyu bul, korkuyu bul oyunu oynuyoruz artık.” Ben konuştukça mümkünmüş gibi biraz daha öfkелendi. Masayı önümden iterek duvara çarptı. “Konuş!”

“Korkuyu bulmuş görünüyorsun!” dedim büyük rahatlıkla.

Parmaklarını boğazıma sararak tekrar bağırdı. “Sana konuş dedim!” Nefesimi büyük oranda kesmese de beni zorluyordu.

“Bunca zaman sürekli ağzımdan uyuşturucuyla ilgili laf almaya uğraştınız. Diğerlerinde durumlar ne bilmiyorum ama siz bir

hayli aptaldınız. Sürekli bir şeyleri gözüme sokmaya çalıştınız. İnanmam için uğraştınız. Neredeyse inanabilirdim. Eğer Elvin olmasaydı!”

“Sen...” dedi şokla.

Başımı salladım. “Evet... Bir deneyde olduğumuz hakkında hiç yalan söylemediniz. Yalanınız istihbaratla olan bağlantınız olabilir mi?” Boğazımdaki parmakları gevşedi. Parmakları omzuma kayarken bu kez öfkeyle omzumu sıktı. Bana zarar veremeyeceği için öfkeli olmalıydı.

Hâlâ deneyin ayrıntılarını bilmiyordum. Bildiğim tek şey bu deneyi yaparken istihbaratla bağlantılı olduklarıydı. Sezgiler Bilim Üniversitesi’ni kaskacına alan suç örgütünü çökertmek için örgütle bağlantılı olan bizleri buraya getirtmişlerdi. Şebnem’in bağlantısının ne olduğunu anlamasam da görüşmediğimiz dönemde Sercan’la arasında geçenlerle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Hiçbirimiz cinayet falan işlememiştik. Hepsi psikolojimizi savunmasız bırakmak için ortaya koydukları yalanlardı. Lakin yine de deney hakkında eksik bildiğim şeyler olduğunu düşünüyordum. Eksik bir şeyler vardı...

“En başından beri bilmiyormuş gibi davranıyordun. Ağlamaların, şaşkınlığın, hislerin...” diye kendi kendine mırıldandı. Olanları anlayamıyor ve dahi kabullenemiyordu.

“İyi yalancılar, kandırmaya önce kendilerinden başlar,” Konuşmasına izin vermeden sözlerime devam ettim. “Ah, dur! Anlatmayı bitirmedim henüz. Elvin o anlarda bana istihbarat tarafından uyuşturucu şebekesini çökertmek için görevlendirilmiş bir köstebek olduğunu söyledi!

Meğer kız bizim yaptığımız her şeyi söylemek için görevlendirilmiş. Gizli bir görev. İstihbaratın içerisinde Günay Özaden için çalışan bir adam varmış. Reha’nın babası sayesinde her seferinde yırtıyormuşuz aslen. Arkamızı kollayan oymuş.”

Her şey planladığım gibiydi. En başından beri bu adamların oyun oynadıklarını biliyordum. Elvin’in bana söyledikleriyle bir-

leştirdiğimde bu adamların üzerimizde başka türlü amaçları olduğunu anlamıştım.

Çok geçmeden bulunduğumuz odanın kapısının açılma sesi odada yankılandı. İhsan'ın gözleri hızla kapıya dönerken ben kimin geldiğini biliyordum. Elinde kartlı anahtarlarla Reha gelmişti. Adam korkuyla benden uzaklaşarak geriye doğru giderken, Reha içeriye girdi ve adamın üzerine doğru yürümeye başladı. "Dün gece 00.01'de kapı kilit sisteminiz çokertildi. Elinizde bize ait olan tüm kaynaklar yakıldı." Bunu Reha yapmıştı.

Gözlerimi onlardan çekerek üzerimdeki cihazları çıkarmaya başladım. Şu lanet ilaç yüzünden bedenimi tam olarak hissedemiyordum. Bacağımdaki sargıyı kontrol ettiğimde neyse ki bu kez zarar görmediğini görerek rahatlamıştım.

Reha öfkeyle İhsan'ın üstüne yürürken yüzüne kemiğinin çirtirtısı duyulacak kadar sert bir yumruk atmıştı.

Duraksayarak Reha'ya baktım. Deneyin ayrıntılarını öğrenmiş miydi? "Dün gece küçümsediğiniz babamın adı sayesinde tüm belgelere ulaştım. Sizin köstebeğiniz olduğu gibi, bizim de vardı."

Reha, İhsan'ı yakasından yakalayarak tekli ranzaya sertçe fırlattı. İhsan'ın burnundan akan kanlar nefesini tıkamıştı ve sadece ağzından hızlı nefesler alıyordu.

Vücudumdaki uyuşmalar geçmeye başlıyor olsa da hâlâ tam anlamıyla kendimde değildim.

Zaman durmuştu.

İnandığım her şey yok olmuş hâldeyken hedefler anında değişti.

Hiçbirimiz çocuk katiller değildik. Hayatımız da izlenmemişti. Bizi deney yaptıklarına inandırmaya çalışarak gerçek bir deney yapmışlardı. Bizi birer katil olduğumuza ve psikolojimizin bozuk olduğuna inandırmak için her şeyi yapmışlardı. Katil olduğumuzu düşündürmek, buna inandırmak istemişlerdi. Psikolojik direncimizi düşürerek ağızımızdan laf almaya çalışmışlardı. Olmayan cinayeti bize hatırlatacaklardı.

Her şeyin renginin değiştiği bir andaydım. Artık sadece kırmızı var. İnandıklarımız neydi? Her gün değişme potansiyeline sahip

süsler... Sadeliği tercih edemiyorum. Kayboldum, bulunmak istemiyorum bile.

Bazen o kadar çok şey oluyor ki sadece sessizce izliyorum. Ölmek mi? Kulağa o kadar zor gelmiyor artık. Zor gelen bir şey kalmamıştı. Hepsi tükenmiş, hızla, durmaksızın yok olmuştu.

Ayağa kalkarken gözlerimi kırıştırarak görüş açımı netleştirmeye çalıştım.

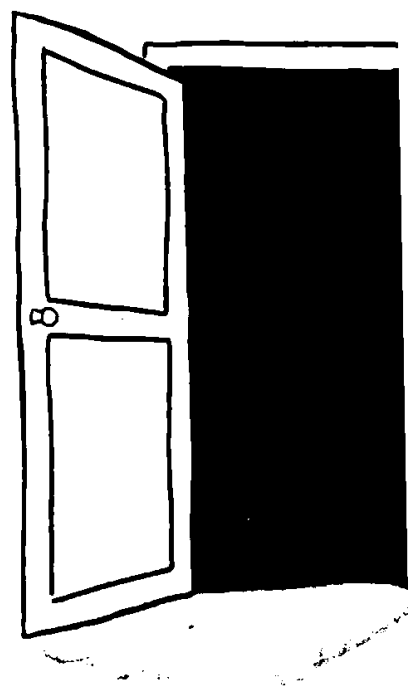
İhsan olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu. Sakinliği beni şüphelendirmişti. Neden böylesine rahatı?

İhsan'ın cevap vermesini beklediğimiz dakikalar içerisinde tüm binada bir gürültü yankılandı. Kaşlarımı çatarak etrafa baktığımda camdan aşağıya doğru kayan demir panjuru gördüm. Alarm sesleri tüm binada anında yükselirken tüm odalarda da alarmın kırmızı ışığı ortaya çıkmıştı.

Reha'yla çok kısa bir an göz göze geldik. İkimizin de yüz ifadesinde dehşet vardı.

Güvensizliği hissederek kapıya doğru koşacağım sırada kapının üstünden çıkan demir zırh hızla kapandı. Odanın hatta binanın her yeri zırhlarla örtülürken şaşkınca arkama döndüm.

"Bizi çok hafife aldınız. Ben burada olsam da kapının ardında kardeşim Yücel vardı. Savaşta her şey mübahtır. Ölümüne sebep olsa dahi sizin gitmenize izin vermeyiz. Önlemlerimiz, üst düzey güvenliğimiz vardı. Her anı hesapladık. Bu anı bile. Bildiklerinizle bu binadan elinizi kolunuzu sallayarak çıkacağınızı mı düşündünüz gerçekten?" dedi ve başını geriye atarak büyük bir kahkaha attı. "Buradan çıkışınız mümkün değil. Kurtulmanız imkânsız. Bizim küçük deney farelerimiz, fare kapanına hoş geldiniz."

17. BÖLÜM KAPAN

Nefesimin gürültüsünü hissediyorum. Duyduğum tek şey soluklar, öfke ve bastırılmış kıyamet. Dört bir yanımda duvarla çeviriliyken bu kez fiziken de kapana sıkışmıştım. Reha'ya bakmıyordum, gözlerim doğruca o adamın üzerindeydi. Aklımdan o an binlerce işkence sahnesi geçti. Onu parçalamak, sağlam tek bir parçası kalmayana dek mahvetmek istiyordum. Yüzüme yansıyan alarmin kırmızı ışıkları tenimde patladı. Mavi gözlerim öfkeyle kısılrken birkaç saniye öylece durdum. Tepki dahi veremedim. Lakin bu şok değildi, bu fırtına öncesi sessizlikti.

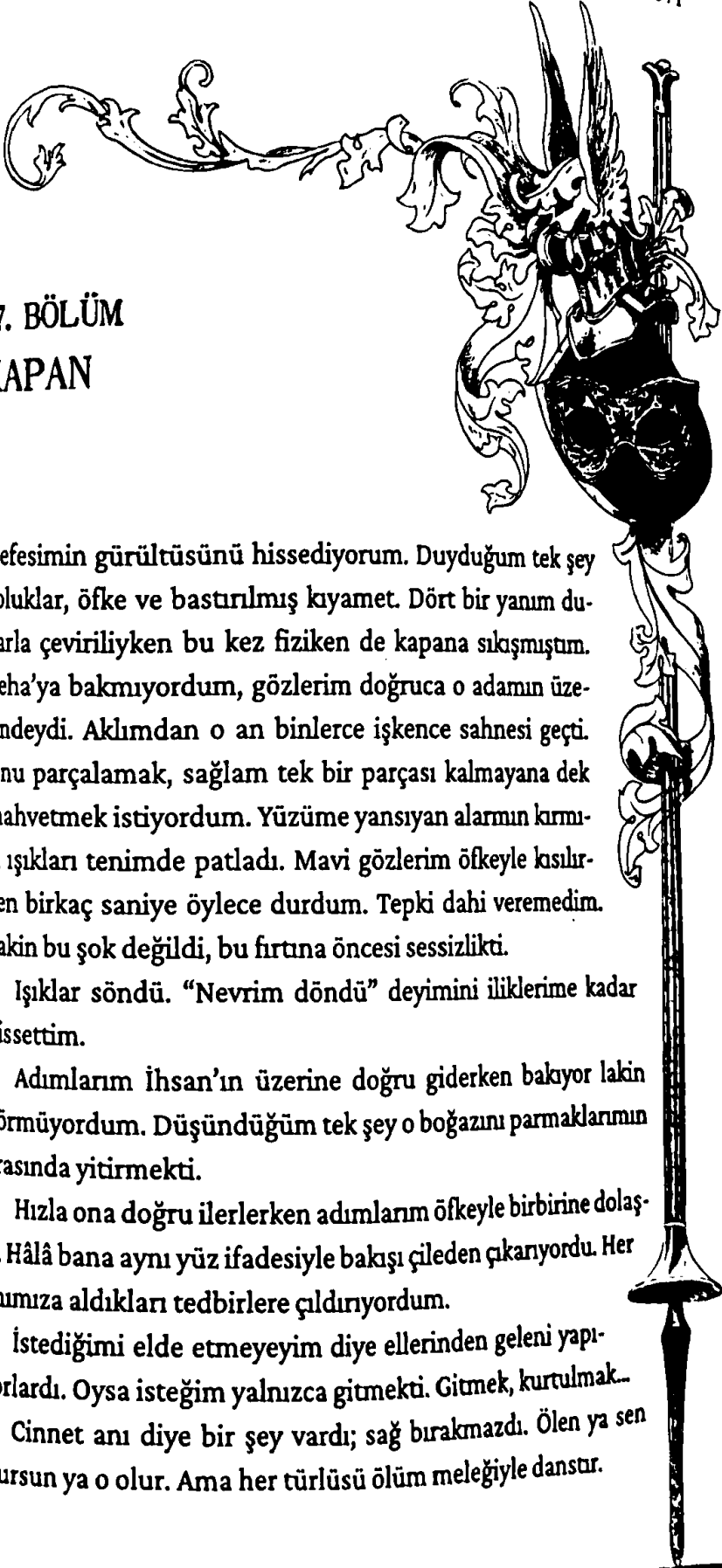
Işıklar söndü. "Nevrim döndü" deyimini iliklerime kadar hissettim.

Adımlarım İhsan'ın üzerine doğru giderken bakıyor lakin görmüyordum. Düşündüğüm tek şey o boğazını parmaklarımın arasında yitirmektir.

Hızla ona doğru ilerlerken adımlarım öfkeyle birbirine dolaştı. Hâlâ bana aynı yüz ifadesiyle bakışı çileden çıkarıyordu. Her anımıza aldıkları tedbirlere çıldırıyordum.

İstedigimi elde etmeyeyim diye ellerinden geleni yapıyorlardı. Oysa isteğim yalnızca gitmekti. Gitmek, kurtulmak...

Cinnet anı diye bir şey vardı; sağ bırakmazdı. Ölen ya sen olursun ya o olur. Ama her türlü ölüm meleğiyle danstır.

Yaralı bedeni ilk hedefim oldu. Boğazı parmaklarımın arasındaydı.

Etrafımda olup bitenler nötr, karşımdaki adam ise tek negatif oldu. O negatifi kendisine denk pozitifle yok edecektim. Karşısına geçtiğimde onun sonu olacak denk pozitif, kaynayan öfkemdi. Sonunu başlatan ben, bitiren Tanrı olacaktı.

Reha tarafından hayli hırpalanmış bedeninin üzerine çıkarak iki elimle boğazına öyle sıkı sarıldım ki gözlerimi oradan alamadım. Yok oluşunu hissetmek... Gözümde zarar, unsurdan öte değil. Tek isteğim onu yok etmek. Zaten yaralı olan bedeni bana engel olamadı. O an Reha ne yapıyordu bilmiyordum, odaklandığım tek şey onun nefessizliğini hissetmek arzusu.

“Peki, şimdi seni elimden kim kurtaracak?” diye bağırdım. Bilererek, sesim dışarı çıkabilsin diye bağırıyordum.

İhsan sırttan yüzüyle bana bakarken, suratı kıpkırmızı kesildi. Yine de gülmeye devam etmesiyle kafayı yiyecek gibi oldum. Ölsün ve gülüşü solsun. Ölse bile gülüşü solmaz diye korkmaya başladım. Ağzını paramparça yapsam, ya dişlerini söksem? Biter miydi o aptal sırtması? Hayır, canımı yakıp, yanan canıma öylece gülemezdi.

“Fare, peyniri yer,” dedim bize deney faresi yakıştırmasını uygun gördükleri için. Zira bu deneyde fare niyetine kendilerini bizim önümüze atarlarsa sonuç bu olurdu. Fısıltım kulaklarına ulaştığında dahi yüzündeki gülüş gram değişmedi.

İki elim de boğazına sıkıca sarılmışken belimde Reha'nın kolunu hissettim. Beni hafifçe geriye çekmeye çalıştı lakin bu bende hiçbir şeyi değiştirmedi.

İhsan bana gururla bakıyordu sanki. Rahatsız olmuyordu ama ben onu rahatsız hissettirmek istiyordum.

Bu kapanda dalga geçilen fare ben olamazdım. Buradan kurtulmak için hiçbir yol yoktu. İhsan'a delice zarar vermek, kurtuluşum olmayacaksa da rahatlatacaktı sanki beni. Çünkü bu kapanda başka hedef yoktu. Ve hedefin kendisi aptalca hedef olmayı seçmişti!

İhsan "İşte sen busun... Doğrunun bu olduğunu söylerken yanılmadım!" dedi. Uyguladıkları psikolojik şiddetin etkisini tekrar hissederek titredim. Bunu söyleyerek sanki mümkünmüş gibi beni daha fazla öfkeliendirmişti. "Evet, ben bir katilim orospu çocuğu ve ilk seni öldüreceğim!" Parmaklarım boğazını gözleri yukarı kaymaya başlayana dek sıkıca sardı. Ayaklarını sertçe yere vurarak nefes almaya çalışıyordu. O nefes almak istedi, ben izin vermedim. Alacağı nefesi bile ben yönettim.

Ellerini ellerimin üzerine koyarak ellerimi uzaklaştırmaya çalıştı. Elleri güçsüzdü. Başım dönerken gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Artık mutlu değildi. Artık gülmüyordu. Bu yüzden doğru yaptığımı hissettim.

"Tutku! Dur artık." Reha'nın sesi duvarın arkasından geliyordu sanki ama burada olduğunu biliyordum. Sesi ve dokunuşları netleşmeye başladı. Bedenimi birden sertçe geriye çektiğinde İhsan'ın üzerinden kalkarak ondan uzaklaşmak zorunda kalmıştım.

"Afiyet olsun bebeğim," dediğinde duraksayarak ona baktım. *Fare peyniri yer...* İması açtı. Sözlerine "Ama biraz paylaşımcı olmalısın," diyerek noktayı koyduğunda bedenimi zor ayakta tutuyordum.

Başımı hızla iki yana salladım. "Beni hemen bırak." Bir yandan da İhsan'a doğru gitmeye çalışırken beni sıkıca tutarak kendine çekiyordu. Ondan kurtulmaya çalıştıkça her hamlemi etkisiz hâle getiriyordu. "Sana beni bırak dedim!" Sesim bulunduğumuz odada yankılanmıştı. Beni tuttukça öfkem artıyordu. Gördüğüm her ayrıntı beni çıldırtıyordu.

Çenemden tutarak başımı sertçe kendine doğru çevirdi. Gözlerimiz birbirleriyle buluşurken alev alev gözlerle birbirimize baktık. "Ben de sana paylaşımcı olman gerektiğini söyledim."

Gözlerimi kısarken dudaklarımı yaladım. "Paylaşımcı değilimdir. Bunu en iyi sen bilirsin. O yüzden, beni hemen bırak!" Tekrar önüme dönerek ondan uzaklaşmaya çalıştığımda bedenimi öyle sert kendine çarptı ki bedenimin sızladığını hissettim. Tüm bedeni, bedenimdeydi. Onu bu kadar yakın hissetmek fotoğ-

raflarımı çektiği günü hatırlattı bana ve bu beni daha fazla öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı. Sessizleştirdim. Hareketlerim, ölü deniz misali, aniden durgunlaştı. Girdiğim bir girdaptı da yeni yeni çıkıyordum.

“Ben onu dövmeden öldüreceksin!”

“İster öldürürüm ister öldürmem. Sana sormuyorum! Sana hak bırakmıyorum. Ben ne istersem o olur.” Resmen, bir adama işkence etmek için kavgaya ediyorduk. İki çocuğun oyuncak kavgası gibi.

Başım dönüyordu, kendimde değildim sanki. Ağırlığımı Reha'nın üzerine verdim. Kolunu sıkıca belime sararak bana destek verdi. İlaçların etkisi, korku, adrenalin, öfke... Hepsi bir olduğu anda bedenim tüm gücünü yitirmişti. İhsan öksürmekten bir hâl olmuş, öylece yatıyordu. Aldığı cılız nefes beni rahatsız etti. İlk kez nefes sesinden rahatsız oldum. Odadaki o sesi paramparça etmek istiyordum.

Burada kapana kısılmıştık. Gözlerim duvarlara can havliyle bakıyordu. Her yer kapalı, çıkışımız yok... İçimden binlerce kez geçen korku, geçtiği yolları boyadığı renkle belli ediyor. O yollarda sürükleniyorum, o yollarda tutulup çekiliyorum ve tüm benliğimle korkunun rengine boyanıp sürüklenirken, acıyan canımı kalbime gömüyorum. Korkuya boyanıyorum ama çığlık bile atamıyorum. Nefesim daralıyor. Yine de iyiymiş gibi olmaya çalışıyorum.

Hâlâ sessizdim. Reha bu sessizliğim üzerine tekrar konuştu. “Neden uslu bir kız olup köşede oturmuyorsun?” Küçük ve güçsüz bir çocuğu köşeye çeker gibi konuşmasıyla öfkeyle ona baktım. Ben hiçbir zaman köşeye sinen o kadın olmayacaktım. Kendi içimde ölsem, dışarıda yeniden doğardım. Kan görünce sessizce ağlayan değil, kan görünce sebebinin gözlerine bakıp bıçağı çeken olacaktım. Bir yerde acı varsa, ona bedeldim.

“Üstünlük istiyorum derken şov yapmıyordum,” dedim bana nasıl başkası olmasın diye yalvardığını hatırlatarak. Böyle şeyleri hatırladıkça eğlenmekten öte, hatırlattıkça eğlenirdiniz.

Burnundan yüksek sesli nefes vererek güldü. “Öyle mi? Bana bayağı bir şov gibi gelmişti çünkü.”

Kaşlarım havalandırırken kolları arasında dönerek yüzümü ona döndüm. Bu sayede yüzlerimiz haylice yakın hâle gelmişti. Gözlerimi kırıştırdım. Az önceki dönüşüm ve aklımdan geçenlerle bulunduğumuz durumun alakası yoktu. Beni çok farklı yerlere çeken bir kara delikti resmen bu adam... Kendisi sakinlik kralıyken, bunu bana bulaştırıyordu. Sanki tek derdimiz buymuş gibi burada bunları mı konuşacaktık? Hiç sanmıyorum.

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Ben bir tek bana böylesin sanıyordum, sorumluluk almamak için. Ama meğer senin yaşam tarzın buymuş.”

Gözlerime dikkatlice baktı. Gözleri iki gözüm arasında hızla gidip geliyordu. Hangisine bakacağını şaşırmış gibiydi. Birinin en ufak anını kaçırmaya tahammül edemezdi.

Zira Reha Özaden böyle biriydi. Saniyede değişen ifadeyi bile kaçıramazdı. Analizlerinde hiçbir kayma olmamalıydı, her şeye vâkıf olmalıydı. Her şeyi izlemeliydi.

Kollarının birini belimden ayırmadan boştaki eliyle siyah saçlarımı geriye itti. “Sakin olmamak için bir sebebim yok. Bu adamı burada dilediğimiz gibi haşlayacağız. Bana eğlence çıktı bile diyebilirim.” Onun için yaptığım sorumluluk almama imasını görmezden gelmişti.

Gözlerimi devirdim. “Buradan nasıl çıkacağız? Farkında mısın bilmem ama kapana sıkıştık, çıkışımız yok!”

Aynı sakinlikle yüzümü izlemeye devam etti. Beni dinlemiyor, umursamıyor gibiydi. Umursadığı tek şey yüz ifademdi. O an kendi yüzümü kendimden kıskanacak raddeye gelmiştim.

“Rahatla...” diyen sesinin erkeksi ve sakinleştirici tınısı rahatlamama sebep olabilirdi. Şayet deliler hastanesinde hapsedilmemiş olsaydık!

“Reha adam bizi resmen istediği gibi tutsak yapmış, sen bana rahatla diyorsun. Buraya sıkıştık diyorum! Adamlar resmen üzerimize duvar çektiler.” Başını salladı. Onca sözüm üzerine sadece başını sallaması beni çıldırtmak üzereydi. Bana doğru ufak adımlar atarak beni de geri geri yürüttü ve masanın üzerindeki

her şeyi yere dökerek belimdeki elini baldırlarıma doğru kaydırdı. Ellerin baskısıyla bedenimi havalandırarak bacaklarımı beline doladım.

Masayı fark etmek bana bu masada yaptıkları onca psikolojik şiddeti tekrar hatırlattı. Üzerinde tekrar düşünmeye dahi korktuğum anların aniden zihnime dolmasıyla buz kesmiştim. İpince bir dayanak üzerinde duruyordum sanki ve o dayanak kırılacağıнын sinyalin verircesine titriyordu. Zihnim hiç olmadığı kadar karıştı. Sakladığım zaafırımsa, çoktan kaybettim; fakat yalnızca kendimde.

Beni masaya oturtarak hafifçe geri çekildi. Beline doladığım bacaklarıma bakarak dişlerini birbirine bastırmıştı.

Bedeni bir bıçaktı sanki, bense bıçağa sarıldım. Bacaklarım yılan misali beline dolanmışken hissettiğim buydu.

Tenin kokusu kalp atışlarımı hızlandırdı. Yine o yabancılık var. Siyah saçlarına baktım. Tıpkı benim gibi siyah olan saçlarına. Ve de tıpkı benim gibi bembeyaz olan tenine. Sonra ise bana savaş olsun diye gözlerimden binlerce kat koyu olan kapkara gözlerine. Belirgin çehresi, zihnimden sıyrıldı. Ona sarılmak istedim lakin aynı anda canını öldürürcesine yakmak istedim.

Yüz ifadesini denetleyerek bende olanın fazlasını onda görmeyi umdum. Kayıtsız ifadeye tahammül edemezdim. Omuzlarına yerleştirdiğim ellerim altında anında kasılan teni, sanki parmaklarım arasında dalgalanıyordu. Hırçın bir denizdi teni, boğulmayı asla göze alacak değildim. Dünyanın en güzel denizi dahi olsa, ben kimse için ölemezdim artık.

Başımı hafifçe yaklaştırarak açık mavi gözlerimle dikkatle ona baktım. Nefeslerimiz birbirimizin dudaklarına vuruyordu. Zaman, yer, olay hepsi kaybolmuştu. Yalnızca biz vardık.

Bana yaklaşmak için gösterdiği en ufak harekette anında başımı geriye çekerek beni öpmek için uzanmasına engel oldum. *Hataları yok saymak öyle kolay olmaz.* Ondan uzaklaşmam üzerine bana saygı duyarak benden uzak durmaya çalıştı. Zar zor benden uzaklaşıyordu.

Sonunda beni masanın üzerinde bırakarak, "Keyfine bak. Çıkışı saklayan adamın, 'bakın, çıkış burada' demesini bekleyemezsin değil mi? Belki sıcak soğuk yaparız, ne dersin İhsan?" dedi. Düşen ifadesini çabuk toparlamıştı. Ona karşı durduğum gerçeğini kabullenemiyordu. Alıştığı kadınların dışında olmam onu zorlamıştı. Şayet o kadınlar gibi olsaydım zaten burada olmayacaktım. Gücün bedeli acıysa sonuna kadar ödemeye hazırım. Yalnızca o bakışta şaşkınlığı istiyorum; o bakışta, karşımda aciz düşüşü görmek istiyorum.

Gözlerimi kapatarak başımdaki dönmeyi biraz olsun azaltmaya çalıştım. Oturuyor olsam dahi, oturduğum yerde yere yığılacak gibiydim.

Duyduğum kemik kırılma sesiyle gözlerim şokla aralandı. İhsan çığlık atarcasına bağırırken boшта kalan kolunu görmemle midem altüst olmuştu. Pekâlâ. Gerçekten kimse Reha ile düşman olmak istemezdi. Sanırım benden başka...

Onu o hâldeyken yerden kaldırarak kafasını sertçe duvara vurdu. Ardından kafasını duvara sürterek, "Sıcak mı, soğuk mu?" diye sormuştu. Acı çığlıkları normaldi artık. Garip olansa hâlâ gülmeye çalışmasıydı. Reha cevap vermemesi ile tekrar kafasını duvara geçirdi. Yüzü soyulmuş, kan içindeydi. "Sıcak mı, soğuk mu İhsan?" Dakikalarca kafasını o kadar çok o duvara vurdu ki en sonunda İhsan can havliyle bir cevap vermişti.

"Soğuk."

Kafasını duvara sürterek yürümeye başladı. Bu kez farklı bir yerde durdu ve tekrar sordu. "Sıcak mı, soğuk mu?"

Kısık ve zor zor duyurduğu sesiyle "Ilık Reha... Hep ılık. Günlerce ılık olacak. Ama asla bulamayacaksınız." cevabını verdi bu kez.

İç çekerek saçlarından sıkıca kavradığı kafasını tekrar duvara geçirdi. Çıkan gürültüyle irkildim. Hemen ardından göz göze gelmiştik. Birkaç saniye sıkınca bana baktı. Umursamazca "Sıkıldım!" demesiyle bir süre idrak edemedim söylediklerini.

"Ne?"

“Canım sıkıldı diyorum, sen de sıkılmadın mı?” Bunu cidden söylemiş olduğuna inanamıyordum. “Ah öyle mi? Şatomuzun soytarısını derhâl getirtelim huzurunuzla, eğlendirsın sizil”

Dudakları kıvrıldı. “Ben soytarımı yanımda taşıyorum.” Soytarı derken benden bahsettiğini düşünerek öfkeyle soluklandım. “Reha kapa çeneni ve benim siniri bozma.”

“Neden üzerine alındın? Ben kendimden bahsediyordum,” masummuş gibi bakması yok muydu bir de... Şeytan da bir melek neticede. “Herkes kendisinin soytarısı.” Onunla uğraşmak istemiyordum. Hem bedenem hem de ruhen buna uygun değildim şu anda. Söylediklerine yorum yapmadan sadece “Gerçekten ama gerçekten sus,” dedim.

“Çok gerginsin,” dedi ama eliyle İhsan’ın kafasını duvara sabitlemiş şekilde bana bakıyordu. İhsan’ın kanlar içindeki yüzünden tenini göremiyordum. Gözleri kapanmıştı.

“Neden acaba?”

Cevabım üzerine kaşları çatıldı ve tamamen bana odaklandı. Birden İhsan’ı tutmayı bırakarak bana doğru gelmeye başladı. İhsan Reha’nın onu bırakmasıyla anında yere düşmüştü ve kıpırdamadan duruyordu.

“Sen, benim burada kapana sıkışacağımı sanacak kadar kafayı yemedin umarım? Buradan çıkacağız. Böyle şeyleri dert etme.”

“Nasıl şeyleri dert etmeliyim? Reha, özel bir sistemle demir kapı indirdiler, her yer kapalı. Daha şimdiden nefes alamadığımı hissediyorum. Acıkacağımı, susayacağımı biliyorum. Korkuyorum anlıyor musun? Çünkü bu lanet yerde dışarıya açılan iğne ucu kadar delik dahi yok.” Derdimi bir deliye anlatıyorum biliyorum, ama kendimi de biliyorum ya, anlar sanıyorum o yüzden.

Omuzlarımdan dik durduğu anlarda sırtıma saplanan acıyı kendimden bile saklamak zorundaydım. Öfke ne güzel oyuncağıdır böyle anların... Acıları örter, acıyı öfkeyle harmanlayıp güçlüye bürünürsün. Kimsenin de akli ermez fazla öfkenin acizliğe dokunduğuna.... Sen de onların hükümdarı olursun. Düşünmeyen-

leri yönetmek en kolaydır zira. Öfkenin acizliğe dokunduğu yer-deyim fakat beni burada güçlü ilan ediyorlar. Neden gideyim?

Sıkıntılı yüzüme farklı bir şefkatle baktı. Farklı diyorum çünkü gözlerinde şefkati gördüm, ama bu şefkat şeytanın insana günah işletmek için sunduğu şefkate benziyordu.

“Ne zaman dara düştüğünde seni kurtarmadım ki şimdi bunları düşünüyorsun?” İşte, tam bir Reha cevabıydı. Duygularının yerini unutmuş, hayata dümdüz bakan gözlerle. Hayatımı katleden insanların başında gelirken ne rahat söylüyordu bunları. Suçluydu, deli gibi suçluydu hem de. Bana en ufak faydası olamamış insandı. Ben de bunu hak edecek kadar bulmuştum onu. Herkes hak ettiğini bulurmuş. Benim de hak ettiğim Reha’ydı.

Bana üstünlükle konuşmasına geledim. Bu yüzden onu cümlelerimle yok etmek istedim. “Doğru, kurtardın. En derin kuyuya bizzat sen düşürdün beni, o yüzden başlatma kahramanlığına...” Hırsla konuşmuştum, tek amacım onu aşağılayabilmek oldu. Ama o bunu da anlamıştı sanki. Onu eğmek için konuştuğumu, öfkeyle dolduğumu bilmişti.

Bana baktı, baktı, baktı... Tek kelime etmeden kanlı elleriyle bana sarılarak başımı göğsüne yasladı. “Tamam” dedi sadece. Beni sinir edebileceği binlerce cevabı vardı, emindim ama hiçbirini söylemedi.

Hayır, bir kez daha düşmem ben o kuyuya. Yalnızca gökkuşağsın. İzlemesi güzel ama sahip olunası değil. Dokunamayacağını, hissedemeyeceğini anladıktan sonra umursamayacağın ayrıntı. İzlerken güzel, o an için, öylesine bir ayrıntı...

Kapıdan gelen seslerle kaşlarımı çatarak geri çekildim. “Ne oluyor?” Ne olduğunu anlamaya çalışarak ona baktım.

Bir çeşit makine sesi gibiydi ve ses gitgide artıyordu. Kulaklarımı ağrıtabilecek kadar gürültülüydü. Sesin artışıyla içerisi toz duman olmaya başlamış ve sıçrayan ateş parçaları belirmeye başlamıştı. Kalp atışlarım hızlanırken tedirginlikle rahatlama arasında gidip geliyordum. Bunun iyi bir gelişme mi yoksa kötü mü olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Reha beni masadan kaldırarak iyice köşeye çekti. Kapıda ateşle yuvarlak çizildi âdeta. Şaşkınca olanları izlemekten öteye gidemiyordum.

Daire şeklindeki demir, yere gürültüyle düşerken kocaman deliğin arkasından Sercan ve Şebnem çıkmıştı.

“İğne ucu kadar delik yok mu diyordun?” diye fısıldadığında birkaç saniye ona bakarak tekrar kapıya döndüm.

Sercan elindeki haylice büyük ve ağır duran, ne olduğunu bilmediğim makineyi yere atarak delikten içeri eğildi.

“Naber ruh hastaları?”

Sinirle güldüm. Komik olduğunu mu sanıyordu? Zira ben hiç eğlenmiyordum şu anda. Neden her şeyden en son benim habirim oluyordu?

Çok geçmeden eldivenleri ve yüzündeki maskeyi de çıkararak makinenin yanına atmıştı.

Reha “Zevzekliğe lüzum yok!” diyerek kapıya doğru yürüdü. Acaba demir ne kadar sıcaktı? Eriterek mi açılmıştı o delik? Hayatımda böyle bir şeye şahit olacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Siz, bunu nasıl yaptınız?” dedim haklı olarak. İçeriye bu makineyi nasıl sokmuştu? Ya Yücel’e ne olmuştu? Buna katiyen izin vermezlerdi.

Sercan alaya alarak, “Aşağıda adamlarımız var,” dediğinde yüzümde mimik oynamadı. “Sercan, gülmüyorum.”

“Şaka değil zaten.”

“Sercan, hâlâ gülmüyorum.”

Reha bacağını kapının diğer tarafına atarak eğilerek odadan çıktı. Ardından Sercan’ı hafifçe geriye doğru iterek “Şunu sinirlendirme. Yeterince gerildi,” dedi ardından ise bana doğru dönerek elini uzattı. “Hadi gel, çıkalım buradan.”

Son söylediğini dikkate almayarak başta söylediğine odaklandım. “Şunu mu? Sensin şunu.”

Reha tam cevap verecekken aramızdaki konuşmayı bölen Şebnem’in sesi oldu. “Oha!” diyerek kapıdaki deliği gösteriyordu.

Sercan, Şebnem'in yanına giderek parmağını indirdi. "Siz onu çok şey yapmayın, yeni idrak ediyor."

Hepimiz nasıl da ayrı dünyalardaydık. Ortada olan karmaşa yokmuş gibi, yaşadığımız olayların ağırlığı hiçmiş gibi...

Terazinin bir kısmı böylesine ağır olduğunda, öteki kısmı havaya çıkardı. Biz o öteki kısımda, görmezden geldiklerimizle havadaydık.

Onları görmezden geldim. Reha'nın bana uzattığı eli tutmayarak delikten dikkatle dışarı çıktığımda bana keskin bir bakış atmıştı. Gözlerinden ateş çıkacak gibiydi. Fakat bunun üzerinde durmadan Sercan'a döndü. "Nerede kaldınız?"

Gözlerim dikkatle etrafta geziniyordu. Bitmiş miydi yani? Kurtulmuş muyduk? Yerler cesetle doluydu. Etraf toz duman, ölüm sessizliğindeydi. Reha'yla içeride olduğumuz süreçte neler olmuştu böyle... Sercan ve Şebnem bunu tek başlarına yapmış olamazlardı. Özellikle de Şebnem... Reha'nın en başından beri rahat oluşu... Bu işin içinde çok daha fazlası vardı. Reha her zamanki gibi çok daha fazlasını planlamıştı.

Sercan'ın "Elvin'i arıyorduk," cevabını vermesiyle irkilerek onlara döndüm.

Yüzümde aynı anda o kadar çok duygunun resmi çizilmeye başladı ki renkten renge girdim, renkler arasında yolumu kaybettim.

"Elvin'i mi arıyordunuz? O... Ölmedi mi?"

Yaşamı kanıtladığın kadar ölümü kanıtlarsın. Bildiğin kadar, bilmediğini savunursun. Ama bildiğin illüzyon olduğunda, yalnızca bir akılbaz gösterisinin parçasısındır.

ELVİN AKDERE'NİN KAYBOLDUĞU GÜN

O daha babası hakkında duyduklarını sindirememişken Reha'nın planları içerisindeydi. Bir istihbarat görevlisi, her durumda en doğru olanı görüp yapmalıydı.

İstihbarat, aradıkları adamın Yücel Akdere olduğunu en kısa zamanda öğrenmeliydi. Çünkü o en son şüphe edilecek adamdı.

Aynı zamanda istihbaratla ortak çalışmasını en son bekleyeceği-
miz insanın Reha Özaden olması gibi.

“Tutku’ya bu görüntüleri göstereceğim. Buna sırf aranız bo-
zulacak diye engel olamazsın. İnsanların, onun gözlerinin içine
baka baka yalan söyleyebileceğini öğrenmesi gerekiyor.”

Büyük psikoloji deneyi başlayacaktı ve bu uğurda kaybedeceği
ilk insan, dostu Tutku olacaktı. Gözleri irileşirken ne yapacağını
bilemedi.

Hatalıydı, bir ajan olarak işine duygularını katacak kadar ap-
taldı! İçten içe Tutku’ya olan bağlılığını bilse de her seferine onu
yok saydı. Bu işin sonunda ondan nefret edecek olması umurunda
bile değildi. Onu hiçbir zaman o anlamda sevmeyecekti.

O, tüm bilgileri istihbarata aktaran bir haindi. Günay Özaden...
Şeytana pabucunu ters giydiren adamın ilk işinin Reha ve yakı-
nındaki insanları kapana tıkmak olacağını tahmin edememişti.
Ama en çok da babasının bu işin içinde olması onu sarsmıştı.

Hapse düşmesinin intikamını buna sebep olan Tutku Demi-
ray’dan alacaktı.

Elvin Akdere, zorlu eğitimlerinden sağ çıkmıştı da Tutku gibi
bir kadından sağ çıkamadı. Ona ihanet edebilmek, sandığı kadar
kolay olmadı. Tutku’nun, gözlerine hayal kırıklığıyla bakmasını
istemezdi.

Hislerinin adını koymaktan çekiniyordu genç kız, ama işte,
vardı daha fazlası... Dost yerine bile koyamazdı ancak hisleri on-
dan bile öteydi. Elvin, Tutku için ölürdü.

Reha, bu deneyden sonra bütün belgeleri yakacağını söyle-
mişti. Tutku’ya asla ayrıntı vermemesi gerektiğini, bunların gizli
istihbarat bilgileri olduğunu vurgulamıştı. Tutku’nun ne yapaca-
ğı hiç belli olmuyordu. Üstelik Tutku’nun bu plandan haberdar
olduğunu anlarsa, her şey altüst olurdu. Tutku normal bir in-
sandı, hayatları boyunca istihbarat için çalışmış insanları kandi-
ramazdı. Reha bu yüzden Elvin’i Tutku’ya hiçbir şey anlatmaması
için tembihlemişti.

Sesini çıkarmadı. Reha ne dediyse o oldu. Tutku'yla beraber aynı arabaya bindiler. Yol boyu Tutku'ya söyleyeceği yalanlarla gerçekler arasında kalmıştı. Gözlerine baktığında gördüğü nefreti unutamıyordu. Düşündü, şu andan daha korkunç ne olabilirdi? Kaybedecek neyi vardı? Eğer şimdi her şeyi anlatmazsa en beteri başına gelecekti. Kendini bir kapanda, çaresizlik içinde bulacaktı.

Üstelik en başında ona türlü numaralarla bulaşan, bu karanlığa çekilmesine katkı sağlayan Elvin'di. Aylar önce Mahzen'i ağzından kaçırmış gibi yapıp, orayı keşfetmesini sağlamıştı. Reha'nın Tutku'yu ilk kez gördüğü gün söylediklerini duyduktan sonra Reha'nın onun peşine düşeceğinden emindi. Tutku'nun gerçekleri görmesini istemişti. Hem onu korumak hem de test etmek gibiydi. Sevgi'nin bu işlerle bir bağlantısı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonu berbat bitmişti...

Tutku arabadan inen arkadaşına döndü. "Gerçek bu mu? Sana bunu zorla mı yaptırdı?" Eli, üzerindeki paltonun kuşağındaydı. Kuşağa sıkıca sarılmış parmakları dikkatle söyleyeceği şeyi bekliyordu.

"Beni tehdit etmeseler sana bunu nasıl yaparım? Zorundaydım."

Tutku gülümseyerek, "Beni aptal yerine mi koydun?" dedi.

Kuşağı hızla çekerek belinden çıkardı ve aynı anda Elvin'in boynuna sararak sertçe kendine çekti. Kuşağın iki ucundan çektiği anda Elvin'in ince boynu, o arada sıkıştı. "Bana bunu nasıl yaparsın? Söylesene neden! Neden bunu yaptın? Hiçbir şey bu kadar basit olamaz. Bunu böylesine basitleştiremezsin!" Elvin, nefesi daralırken arbedeyle geri kaçmaya çalıştı ve sertçe yere düştü. Bu neyin savaşıydı? Aşkın ya da dostluğun... Temelini ihanet üzerine diktikleri gecekondu, depremlerden kaçamıyordu. Ev, her zaman güvenli değildir. Aynı anda Tutku da üzerine düşerken elleri gevşemişti. Elvin'in aklı Tutku'nun bacağındaki yaraya gitti. Bu kadar ani hareket yapması ona zarar verecekti.

Elvin bunu fırsat bilerek Tutku'yu üzerinden itti. "Gerçekleri duymak mı istiyorsun? Beni iyi dinle o zaman!" O an karar ver-

mişti. Reha'nın söylediklerini dinlemeyecekti. Tutku'yu göz göre göre ateşe atamazdı.

"Bu kaçınıcı gerçek Elvin? Bu kaçınıcı gerçeğin, ardında sakladığın yalanların?" İkisi de birkaç saniye duraksadıysa da çok sürmemiştii. "Artık cihanın iki yakası bir olsa, ben seninle tekrar bir araya gelmem Elvin. Güvenim de arkadaşlığım da yalanlarınla bitti. Karanlığın içinde tek dostumdun, bana da ders oldu. Karanlıkta dosta güven de olmuyormuş," diyerek hızla Elvin'e manevra yapmaya çalıştıysa da Elvin tarafından bozguna uğratıldı.

Reha'nın istediği gibi bütün güveni kırılmıştı. Resmen Tutku'yu bu karanlık dünya için yetiştiriyordu.

Nihayetinde Elvin bunların eğitiminden geçmiş bir kızdı, Tutku'yu zapt etmek onun için o kadar da zor olamazdı. Peki ya hislerini?

Elvin تنها yolu kontrol etti. Son şansıydı. "Şu anda üzerimde dinleme cihazı yok, bir daha buna şansımız olmayacak. Çok geç olabilir."

Tutku'nun düz siyah saçları yüzüne düşerken aniden duraksadı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Zihninde çarklar dönmeye başlamıştı bile. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Tehlikedesin Tutku, lütfen anlatmama izin ver. İhanetime değil, bana inan. Son kez, bana inan!" İkisi de asfaltın üzerinde oturur pozisyondaydılar. Vahşi ormanların karşı karşıya gelmiş iki kaplanı gibi tetikte olan bakışları, her an ölüm teşkil ediyordu.

"Reha yüzünden mi? Ne tehlikesinden bahsediyorsun?"

"Bir kez olsun dinle! Kaybettiğin ilk an yıkılacaksın. Ve bil ki, kaybetmen kaçınılmaz. Herkes gibi..."

"Ben çok dinledim, artık sadece konuşmak istiyorum. Susun istiyorum, susturmak istiyorum. Dinlemek istediğim tek şey güvendi, o da öldü Elvin. Kollarımın arasında öldü."

Gözlerine baktığın güven, evet o ceset. Kollarını sıkılaştır, ruhu gidemez belki. Daha fazla bağırıp ağlama, kâfi. Göğsü mi yükseliyor, ruhun kanatlansın, söyle. Kanatlansın ve durdursun. Onun için kan dökersen döner mi? Ruhuna şad edeceğin cesetler var.

Önce huzuru, sonra mutluluğu öldür. Güvenin ruhuna dökülen kanları, yükselen ruhu... Hadi durdursana! Yoksa ölsün istediğin güvenin, yalnızca sen ve duygularından mı ibaret?

"Sadece son kez. Hayatın buna bağlı. Konu Reha ile ilgili değil. Çok daha büyük," Aceleci gözleri, dudaklarında tesellisi. Bir kız çocuğunu şekerle kandırdı.

"İstihbaratla ilgili bir durum." Karşısında şok olmuş ve anlamayan gözlerle bakan genç kızı fark ettiğinde duraksayarak ona izin verdi. Ayağa kalktılar ve az öncekinden çok daha sakin bir konuşma gerçekleştirmeye başladılar.

"Hiçbir halt anlamıyorum. İstihbaratın benimle ne işi olur? Ne alaka?"

"Bilmediğin çok şey var. Sen sadece küçük bir kız gibi oyun oynuyorsun. Oynadığın ateş seni yakacak. Tutku, senin Reha'dan hiçbir farkın yok. Dünyanın en köklü uyuşturucu çetesinin bir parçasısın."

Tutku, gözlerinde sakladığı şaşkınlığı gerçekle bağladı. Haklıydı...

"Ben aslında istihbarat tarafından görevlendirilmiş bir köstebektim. Ama yemin ederim, senin aleyhine hiçbir bilgi vermedim. Özaden çetesini çökertmekti görevim. Fakat son olanlardan sonra ortalık öyle karıştı ki... Fazla zamanımız yok." Vahşi ormanlar karışıyor. Üstünlük mücadelesi hiç tahmin edilemeyecek kadar çetrefilli ve değişken. Keza bu ormanlarda en iyi olmaz, en güçlü olur. Tutku'nun ne düşündüğüne, planlarına erişmek yalnızca Tanrı için mümkündü.

Başlangıçta bu suç örgütünden delice korkarken Elvin'in istihbarat adına çalıştığını bilseydi onun için her şey daha kolay olabilirdi. O zaman kendini güvende hissedebilirdi...

Şartlar değiştikçe değişen planların ve peşinden koştuğun hedeflerin olmazsa, değişen şartlarla beraber yok olursun. Ancak ışıklar sönerdi, karanlıklar değil. Tutku'nun zihninde her şey en net hâliyle oluşmaya başlıyordu.

“Yakın zamanda Yücel ve İhsan adında iki adamla tanışacaksın. Ve bu adamların kurduğu büyük planın kurbanı sen olacaksın. Onların sana söyleyecekleri hiçbir şeye inanma çünkü hepsi yalan olacak. Beni iyi dinle, hayatını kurtar.” Felaket gelirken haber veriyor, kaçabilir misin? Ya çok daha iyi planları varsa?

Tutku duyduklarına inanmakta güçlük çekmişti. Saçları arasından parmaklarını geçirmiş, başına sertçe bastırıyordu.

“Sana yemin ederim, yalan söylemiyorum. Bunu söyleyerek kendimi tehlikeye atıyorum asıl... Nasıl yalan olabilir? Neden böyle bir yalan söyleyeceğim? Ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Korkacak hiçbir şeyim yok çünkü...” dedi ve sessizleşti. Reha bu bilgileri kimseyle paylaşmamasını söylemişti. Ancak Elvin Tutku’nun hazırlıklı olmasını istiyordu. Bu yüzden Reha’dan gizli her şeyi anlatacaktı.

Tutku çatık kaşlarıyla sordu. “Hiçbir şey anlamıyorum. İstihbarat neden böyle bir şey yapsın?” Sesi çıkmadı, öylece Tutku’nun mavi çekik gözlerine baktı.

Elvin’in zaafını görmüştü Tutku. Bir şeylerin farkına varıyordu. Ama o hiç kimsenin tahmin edemeyeceği planlara sahipti.

“Git buradan, arabayı da al ve git. Onlardan kaçamazsın, seni bulmalarına engel olamazsın ama zihnini koruyabilirsin. Kaçamazsın ama savaşabilirsin. Duydun mu beni?” Konuştukça zaafını açık etmeye devam ediyordu işte. Tutku Elvin’in gözlerinin içine baktı. “Reha’ya bu yüzden...” diyordu ki hızla sözü kesildi. “Bu yüzden... Onu reddedemezdim. Ona ve çeteye yakın olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmak zorundaydım.”

Başını iki yana salladı. “Yalan söylüyorsun, tek sebebi bu değil.”

Elvin artık kaçmak istemedi, artık kaçsa da anlamı olmayacağını biliyordu. Bugün, kader baştan yazılacaktı. “Evet, tek sebebi bu değildi. Sendin... Seni ondan uzak tutmak, korumak istedim. Ona sadece istediğim bilgileri verdim.”

Yine sessizleştiler. Tutku neden demedi, cevabını bildiği sorulan her zaman sormazdı. Onu affedebilir miydi? Affetse bile ne olacaktı ki? Olanları da hisleri de değiştiremezdi. Tutku’nun tek

isteği sonsuza dek Reha'ya zarar vermektir. Tekrar ve tekrar canını yakmak istiyordu. Düşündüğü tek şey buydu. Onun dışında hiçbir şey umurunda bile değildi. Düşündü, düşündü, düşündü... Fakat Elvin daha fazla bunu bekleyemezdi. "Zamanımız yok Tutku, git buradan."

"Sen ne yapacaksın burada?" Haklı bir soruydu. Kimsenin olmadığı ıssız bir yolda, neden tek kalmayı tercih ediyordu? Üstelik hiçbir ulaşım aracı olmadan.

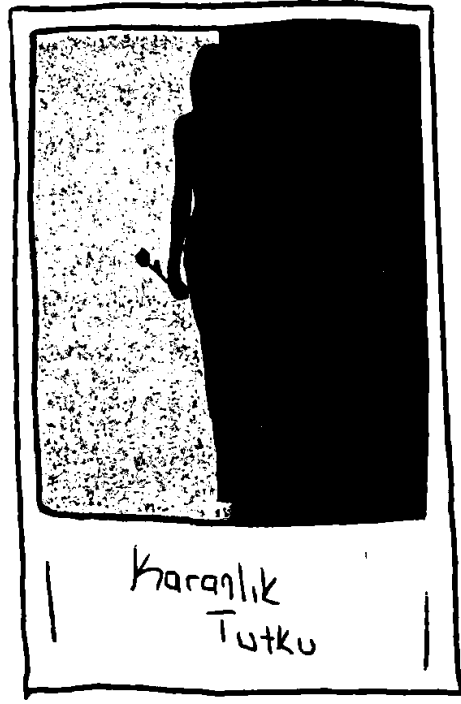
"Başımın çaresine bakacağım. Gerçekler olup çıkma karşıma. Git buradan. Sakın bu söylediklerimi bildiğini belli etme. Planlarını bozduğumu öğrenirlerse daha kötü olacak."

Elvin Tutku'ya Yücel'in kendi babası olduğunu söylememiştir. Aynı zamanda Günay Özaden'in adamı olduğunu da... Bu kadar bilgiye sahip olması yeterliydi. Kendini koruyacak kadar bilgiye sahip olsa yeterdi.

O sırada Tutku'nun aklından çok başka şeyler geçiyordu. İki taraf var. Ya istihbarata yakın olacağım ya suçun kendisine. Eğer arada kalırsam kaybederim. Fakat bu iki seçenekten iyi tarafta olanı seçmem artık. Çoktan suça bulaştım. Tek çare suçun sonuna kadar bulaşmak. En zirveye ulaşmak. Madem kaçamıyorum, o zaman herkesin cezasını kesecek bir oyun kuracağım.

En büyük korkusuyla...

Günay Özaden ile görüşmeyi kafasına koydu.

18. BÖLÜM AKILBAZ'IN GÖSTERİSİ

"Elvin'i mi arıyordunuz? O... Ölmedi mi?" Sorum üzerine herkes birbirine baktı. Kimsenin bilmediği bir şeyden bahsediyordum sanki.

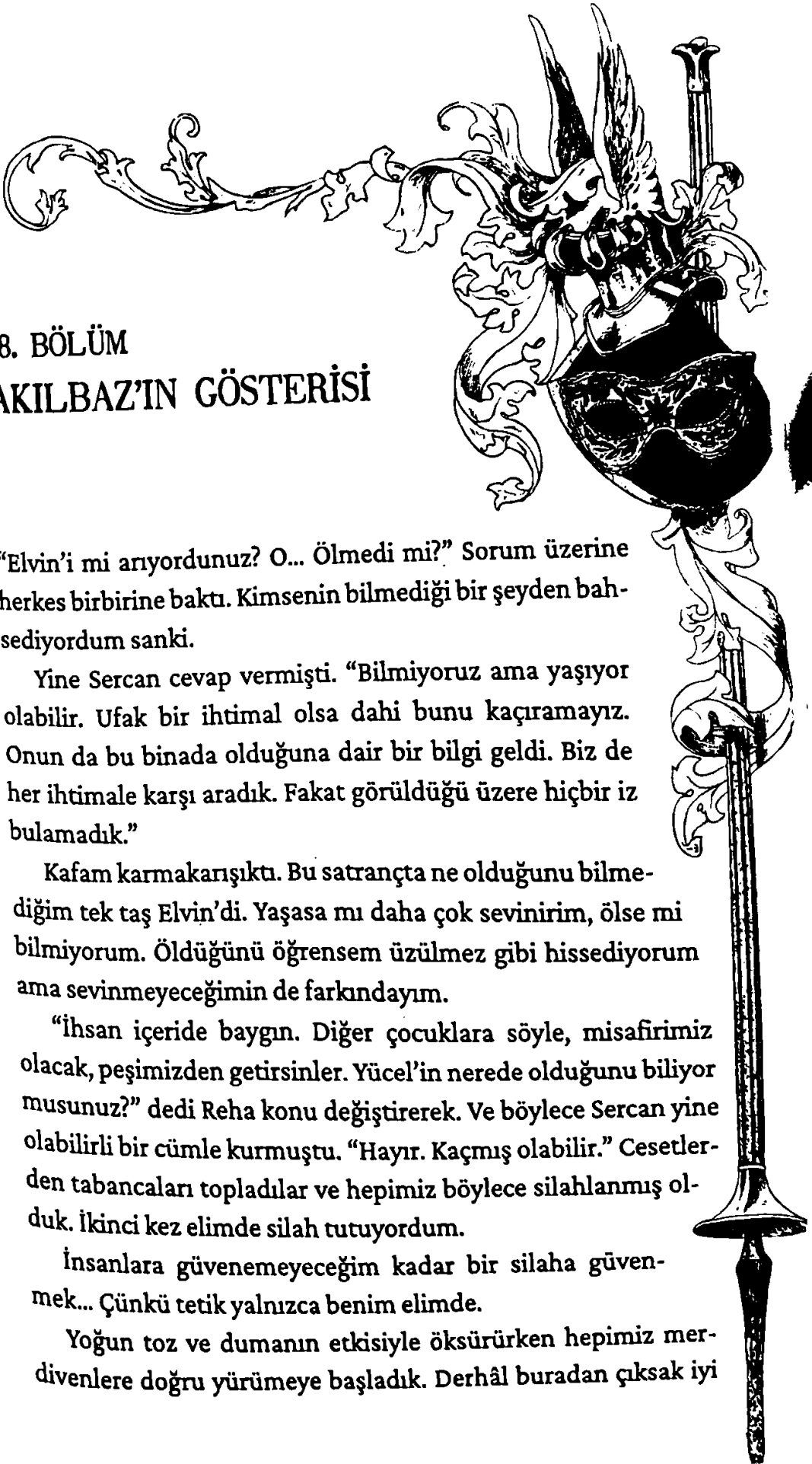
Yine Sercan cevap vermişti. "Bilmiyoruz ama yaşıyor olabilir. Ufak bir ihtimal olsa dahi bunu kaçıramayız. Onun da bu binada olduğuna dair bir bilgi geldi. Biz de her ihtimale karşı aradık. Fakat görüldüğü üzere hiçbir iz bulamadık."

Kafam karmakarışık. Bu satrançta ne olduğunu bilmediğim tek taş Elvin'di. Yaşasa mı daha çok sevinirim, ölse mi bilmiyorum. Öldüğünü öğrensem üzülmez gibi hissediyorum ama sevinmeyeceğimin de farkındayım.

"İhsan içeride baygın. Diğer çocuklara söyle, misafirimiz olacak, peşimizden getirsinler. Yücel'in nerede olduğunu biliyor musunuz?" dedi Reha konu değiştirerek. Ve böylece Sercan yine olası bir cümle kurmuştu. "Hayır. Kaçmış olabilir." Cesetlerden tabancaları topladılar ve hepimiz böylece silahlanmış olduk. İkinci kez elimde silah tutuyordum.

İnsanlara güvenemeyeceğim kadar bir silaha güvenmek... Çünkü tetik yalnızca benim elimde.

Yoğun toz ve dumanın etkisiyle öksürürken hepimiz merdivenlere doğru yürümeye başladık. Derhâl buradan çıksak iyi

olacaktı. "Sercan aptal mısınız? Daha büyük bir şeye kalkışıyor olabilir. Her an buraya paralı asker yığabilirler aptal! Nasıl böylesine dikkatsiz olursun?" Olur da gerçekten dediği olursa ne yapacağını hayal bile edemiyordum. O zaman kelimenin tam anlamıyla biterdik.

"Ben ne yapabilirdim! Anca bizi kurtardım. Buna dua etsen iyi olur."

"Kapa çeneni, bu konuyu sonra konuşacağız. Şimdi hemen buradan kurtulmamız lazım."

Reha elimi sıkıca tutmuş, beni de peşinden ilerletmeye çalıştığında yaralı bacağıma bakarak, "Seni kucağıma almamı ister misin?" diye sordu. Kendi açtığı yara yüzünden bana yardım etmeyi teklif etti. "Hayır. *Gitgide iyileşiyor*. Hareket ederken zorlanmıyorum." Sözlerimin arkasında, göremediği derin anlamlar yatıyordu. Sessiz kaldı, elimi sıkıca tutarak koşar adımlarla peşinden gelmemi sağladı.

Kalbimin gümbürtüsünü tüm bedenimde hissediyordum. Dizlerime kadar titrerken bunun tek sebebinin soğuk olmadığı aşıkardı. Avuçlarımin arasındaki eline baktım. Önden yürüyen adımlarına... Bana masal mı anlatıyorsun? Söyle sevgilim; anlatığın masalın, önden yürüyen adımların, sadece senin mabedinde acını atlattın. Korktuğum yolun üzerinde, sesinin peşine dökülmüş, saçılmış hislerim. Bana sadece güneş varken bakma, bu değildi sendeki vaatler... Tenine biçilmiş değer karat karat, ya yanında sönersem? Önden git, elimi tut... Saklandığım mabedin olsun, kendimle yakarım, kendimle atlatırım. Bil ki kendimle var eder, kendimle yok ederim. Ve kaçtıklarından kurtulur, bana tutsak olursun...

Yine bir basamağı inerken etrafı kontrol etti fakat bu kez duyduğumuz adım sesleriydi. Reha beni iyice arkasına iterek silahını koridora doğru doğrulttu. Adım sesi yaklaştıkça yaklaşıyordu. Gelen her kimse, buraya doğru gelecekti.

Omzunun arkasından koridora diktim gözlerimi, elimde tuttuğum silahın anlamı yoktu. Beni ardına öyle saklamıştı ki sırtı-

nın yükselişini, gerilen bedenini en ince ayrıntısına kadar hissediyordum. Önümde etten duvar gibiydi, belki de etten bir silah.

Sonunda yaklaşan adımların sahibi koridordan önümüze çıktığında adam anında ellerini kaldırarak Reha'ya baktı. Reha duracağı benzemiyordu, anında kafasına sıkacaktı sanki. Adam da bunun farkında olmalıydı ki anında konuşmaya başladı. "Durun! Ben sizdenim. 1MR30 koduyla buraya gönderildim." Yerleştirdikleri adamların kodları vardı. Böylece tanıyorlardı birbirlerini...

Reha silahını indirdi ve beni tekrar yanına çekerek adama doğru yürüdü. "Bir sorun mu var? Neden burada geziniyorsun sen?"

Adam cevap vermek üzereyken arkamızdan Sercan ve Şebnem de merdivenlerden inmişti. Onlar biz inerken daha geriden geliyorlardı, bu yüzden ancak yanımıza varmışlardı.

"Yücel'in hâlâ bu binada olduğu tespit edildi. Şüphelerimize göre ödül odası olarak adlandırdıkları odada gizli bir bölme var." Hepimiz dikkatle adamın sözlerine kulak vermiştik. Zira Yücel bu oyunun en önemli iki yapı taşından biriydi. Onu elimizden kaçırsak, tekrar yakalamamız neredeyse imkânsızdı.

"Öyleyse git ve orayı kontrol et. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz derler. Onu bul, bana getir. Benim zamanımı çalma."

"Reha Bey, ben Günay Bey'in görevlerini yerine getiriyorum ve görevim bu değildi. Üzgünüm ama görevimi gerçekleştirdikten hemen sonra burayı terk etmem gerekiyor. Size de aynısını tavsiye ederim. Çok yakında buraya adamları yığılacaktır. Buradan çıkmak için yaklaşık on dakikanız var. Bana sadece size bu bilgiyi iletmem söylendi. Gerisi sizin..." Yani, Yücel'i bulmak istiyorsak iş başa düşüyordu.

Fakat hiçbirimiz daha fazla zorluğu kaldırarak durumda değildik. "Bununla uğraşacak bir yığın adamım var. Onlar ne işe ya- rıyor?"

"Öldüler. Bir kısmı yaralıydı. Yücel köstebekleri çözmüş olmalı."

Reha öfkeyle soluklanarak "Kahretsini!" dedi.

Karşımızdaki adam, silahına kuşanarak merdivenlere doğru yürüdüğünde Reha arkasından hırsla bağırdı. "Eğer babamın adamı olmasaydın, çoktan ölmüştün."

"Öyleyse neyse ki babanızın adamıyım, Reha Bey!" dedikten sonra gözden kaybolmuştu.

Pekâlâ, şimdi ne olacaktı? Eğer Yücel'i elimizde tutamazsak başımız belaya girebilirdi. Üstünlük sağlamak için ikisini de ele geçirmeliydik.

"Eğer Yücel buradaysa bu ihtimali bırakıp gidemeyiz, Reha. Bahsettikleri ödül odası bu katta. Hepimiz aynı anda ararsak kısa sürede bulabiliriz," dedim gözlerine bakarak.

Sercan "Kız haklı," diyerek beni desteklemişti.

"Eğer arayacaksa acele etsek iyi olur. Zaman kaybediyoruz!" Şebnem sabırsızca etrafı kontrol ediyordu. Her an başına bir şey gelecekmiş gibi diken üstündeydi.

Reha çok kısa bir an düşündükten sonra başını salladı. "Nerede bu oda?"

Yalnızca bu aptal yerden kurtulup, evimde tatlı uykuma daldığım zamana ısınlanmak istiyordum. Hızlı nefeslerim yerine sakin, doğal nefeslere; kir pas içindeki tenim yerine tertemiz kıyafet ve tenime ihtiyacım vardı. Artık her şeyin bitmesine ihtiyacım vardı.

"Bizi görüştükleri oda olmalı bahsettikleri ödül odası. Çünkü o odayı bu şekilde tanımlıyorlardı."

"Acele edip elimizi çabuk tutacağız. Eğer beş dakika içerisinde odada ize rastlamazsak arkamıza bakmadan gideceğiz. Yücel'i yakalayalım derken tekrar kurban olamayız. Zaten İhsan elimizde olacak."

Reha'nın elini bırakarak elimdeki silahı iki elimle tuttum. "Dikkatli olun. Silahlı olabilir."

Ve planladığımız gibi bahsettikleri odaya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladık. Ben yine arkadan ilerliyordum. Bu kez Reha elimi tutmadığından Sercan'ın da arkasında kalmıştım.

Odanın demir kapısı aralıktı. Reha kapıya şüpheyle bakıp ayağıyla tekme atarak açtı. Silahını bir ok gibi dikmiş, yayını sıkıca

tutuyordu. İçerde kimsenin olmadığından emin olmuş olmalıydı ki, içeri girdi. Arkasından Sercan da içeri girdiğinde Şebnem'e bir bakış attım. O da içeri girmeyecekti.

İkisinin de kapıdan uzak durduğundan emin olduğum anda hızla demir kapıyı çekerek sertçe üzerlerine kapatıp kapının üzerindeki demir kilidi indirdim.

"Siktir ne oluyor lan?" Sesi aradaki kapı yüzünden boğukça kulaklarımıza gelmişti.

Ardından Reha'nın sesini duydum. "Tutku, ne halt yiyorsun sen?" Öyle bir bağırmişti ki, kapıya rağmen iliklerime kadar sesinin yankısını hissetmiştim.

"Çok uzun zaman önce değildi, hatta her seferinde sana söylediğim şeydi. Demiştin ki, yaptıklarına pişman olacaksın." İç çekerek mavi gözlerimi demir kapıya diktim. Demir kapının üstünde ufak bir pencere vardı, cezaevlerindeki koğuş kapılarına benziyordu. Sürgüyü çekerek ufak pencerenin açılmasını sağladım. Böylece Reha'nın keskin kahverengi gözleriyle karşı karşıyaydım.

Gözlerine bakarak konuşmak, gözlerine bakarak onu yenmek... İstedğim buydu. Tıpkı onun bana yaptığı gibi.

"Her canımı yaktığında, sana pişman olacaksın dedim. Ama sen canımı yakmaya devam ettin. Gözlerinde beslediğin o karanlıkla gözlerini kırpmadan bana ateş ettin. Bacağımdan vurdun, öldürmedin diye seni affedebilir miyim? Elvin'i bana karşı kullandın. Tüm bunları iki güzel lafla unutacağımı mı sanıyorsun? Bir an bile unutmadım, Reha. Bir an bile aklımdan çıkmadı."

Öfkeyle bağırarak kapıya vurdu. "Sakin, sakın bunu aklından geçirme!" Birbiri ardına indirdiği yumrukların gürültüsü binada yankılanıyordu. "Sakin bunu yapmaya kalkma!" Ne yaptığımı çok iyi anlamışa benziyor... Onun için kaçınılmaz son gelmişti.

Aynı anda Sercan da bağırıp duruyordu. "Sen bittin. Siz ikiniz... Bittiniz. Duydunuz mu beni? Bizi burada bırakamazsınız! Hemen buraya gel, Şebnem. Hemen bu kapıyı açacaksınız!"

Sercan, uyuşturucuyu satarken Şebnem'i kullanıyormuş. Bu yüzden onu da buraya getirmişlerdi fakat özünde ne yaptığının

bile farkında olmayan bir kızdı. Bana zararı yoktu, bu yüzden ondan alacağım intikamım da yoktu.

Onları duymazdan gelerek cümleme kaldığım yerden devam ettim. "Ama sen unuttun... Sözlerimi çok çabuk unutuyorsun. Fakat ben sözlerimi her defasında tutuyorum. Senin de en büyük hatan buydu. Kendini aşka kaptırdın, itibarını ve paranı ise bana. Her şeyin başında, tüm planların üzerine büyük planı kurdum. Hepinizin bir planı vardı, benimse hepinizin planları üzerine planlarım."

Ben bunları söylerken merdivenlerden adım sesleri geldi ve çok geçmeden az önce benim planıma göre hareket eden adamım yanında farklı bir adamla geldi. Biri Yücel'i, öteki ise İhsan'ı tutuyordu. İkisi de baygın ve elleri kolları bağlı hâldeydi.

Adamlar önce bana, sonra içerdeki Reha ve Sercan'a baktılar.

"Günay Bey'e haber verin, ben kazandım." Kırmızı alarm yükseliyor, beni öldürmelisin. Şahit olduğun basit bir şeytan değil, başlayan delilik onu bile ürkütür. Öldür beni, büyüyen kıyametten önce. Kimse ölmeden hemen önce öldürmelisin beni. Şayet yaşamama karşın feda edeceğin ölülerin yoksa...

Günay'ın adını dudaklarımda duydukları an herkes sessizliğe büründü. Kim beklerdi ki bunu? Sözde Günay beni öldürecekti. Kaçışı yoktu, peşimizdeydi. Reha'nın arkasına saklanıp korunmayı bekleyebilir, ona muhtaç olup bana yaptıklarını unutabilirdim. Ya da tüm kinimle karşısında dikilebilir, kendi kendimi korurdum.

Sonunda yine konuşan Reha oldu. "Tutku... Buradan çıkacağım. Elbet buradan çıkacağım ve seni bulacağım. Sonra ne olacak biliyor musun?" Sonrasıyla ilgilenmiyordum aslen. Yalnızca ölmeyeceğini biliyordum. Zaten onu öldürmeyi istemezdim. Günay, oğlunun burada olduğunu öğrendiği an onu kurtarmak için elinden geleni yapacaktı. Yani, Reha benim kadar şanssız değildi. Eğer ben onun yerinde olsaydım, beni ancak Tanrı kurtarabilirdi.

Gözlerine bakarak "Ne olacak?" dedim.

"Saklandığın deliğe, güvendiğin dağa küseceksin. Beni karşına aldın, sonunda cihanı karşına almış gibi hissedeceksin. Öğrene-

ceksin... Ve ben sana bunu tane tane öğretirken hiç yorulmayacağım.” Tehditlerinin boş olmadığı ortada, çünkü onu tanıyorum.

Başımı hafifçe yana eğdim. “Bence buna devam etme. Baksana kaybediyorsun.”

Alt dudağını ısırarak güldü ve “Seni yendikten sonra sana kaybetmek... Benim için bir zevk!” dedi.

Durmayacak dalganın üzerindeydik. Dünya, evrenin avuçları arasında çalkalanıyordu. “Sana kötü bir haberim var öyleyse. Zira bu benim için de bir zevk olacak. Fakat senin aksine, sana kaybettikten sonra seni yenmek...”

Yüzünde aynı ifadeyle bana bakmaya devam etti. Geriye doğru adımlar atmaya başladım, gözleri bir an olsun benden ayrılmadı.

Reha ve Sercan’a arkamı dönerek merdivenlere doğru yürüdüm. Arkamdan bağrısları, tüm binayı inletecek güçteydi. Fakat bir an bile dönüp arkama bakmadım.

Şebnem arkamdan gelirken, peşi sıra Yücel ve İhsan’ı da getiriyorlardı.

Merdivenleri bir bir inip çıkışa doğru yürüdüm. Hava buz gibiydi, etraf toz toprak içindeydi ve duyduğum tek ses Reha’nın öfkeli bağrıslarıydı...

Kapıdan dışarı attığım ilk adımda, çiseleyen kar taneleri doğrudan tenime dökülmeye başlamıştı. Siyah saçlarıma tutunan beyaz taneler, eridikçe yerine yenisi geliyordu.

Binanın çıkışında bizi bekleyen arabanın sürgülü kapısı açıldı ve içerden Enes el işareti verdi. Adımlarımı hızlandırarak arabaya bindim. Şebnem yanıma oturdu, hemen ardından adamlar binerken Yücel ve İhsan’ı öylece arabanın zeminine attılar.

Kar yağıyor, düşen kar tanelerini takip edebilir misin? Hiçbir zaman hepsini değil, hiçbir zaman her anını değil. Dağlar kar altında; söyle, güvendiklerin onlar mıydı? Eskiden benimlerdi, kuraklıktan ve çölleşmeden hemen önce. Şimdi sen ne yapacaksın? Oysa bulamayacağın ateşi göğsümde taşıyorum. Eritmeyeceğim karlar dağna yağıyor, durduramazsın. Göğüs kafesimin içinde yanıyor, tam orada yanıyor ilacın. Zamanında söndürdüğün kal-

bimin ateşi şimdi seni donduruyorsa, edeceğin şikâyetler yalnızca bir cenaze ağıtı sevgilim. Sen panzehri döküp saçarken karlı havayı göremedin. Hâlbuki kar ilk önce dağlara yağırdı.

Şimdi bir kurban olarak girdiğim kapandan kurbanlarımla beraber çıkıyorum.

Bak şu tüm insanlara... İhsan ve Yücel planladıkları deneyin ifşa olmasıyla benim kurbanım oldu. Reha ve Sercan ise bugünden sonra Günay Özaden'in gözünde yerle bir olacaktı.

Zira onunla tam da böyle konuşmuştuk. Onunla yaptığım anlaşmada kendimi kurtarmayı gaye edinmiştim.

"Bu öylesine bir bilgi değil. İstihbarat başta oğlunuz olmak üzere herkesi yakacak. Eğer bu bilgilere ulaşmış olmam size yeterli gelmiyorsa, size bir teklifim var Günay Bey."

"Neymiş?"

"Bir iddiaya girelim sizinle. Ben kazanırsam, bana ve aileme dokunmayacaksınız. Sizi polise ihbar ettiğimi unutacaksınız."

"Komiksin, küçük kız çocuğu. Söyle bana, iddia ne olacak? Ya da dur, önce ben kazanırsam ne olacağını söyle. Çünkü kaybedeceksin."

"İddia ediyorum, bahsettikleri kapandan o Yücel ve İhsan denen iki ruh hastasını kendime tutsak ederek çıkacağım. Onları size, adamlarınıza getireceğim. Oğlunuz ise o binadan benim gibi çıkamayacak. Orada yenilecek. Yalnızca ben kurtulacağım, Günay Bey."

Günay büyük bir kahkaha attı.

"Sana fazla cesaretin aptallık olduğunu öğretememişler belli ki. Reha'yı yeneceğini düşünüyorsun demek... Sana sadece oradan sağ çıkmaya bakmanı tavsiye ederdim ama sen başına çok daha büyük belalar almaya heveslisin. Bu oyunun beni eğlendirdi. Eğer dediklerini yapamazsan öldürmeye ablandan başlayacağım önce. Sonra anneni, babanı ve en sonunda seni öldürecek kız çocuğu. Ama dediklerine bir şart daha ekle. Eğer sana ve ailene dokunmazsam, sen kazanırsan... Reha'nın yerine sen geçeceksin."

Kabul etmiştim.

Günlerce acaba Günay bana ne yapacak diye düşünmeyecek, ailem için, kendim için endişelenmeyecek; sessizlikten korkma-

yacaktım. Anlaşmamızın kilit noktası, iddiayı kazanmama bağlıydı.

Bir doğru yapıp onları polise ihbar etmiştim. Ardından da o doğrunun ağır karşılıklarına dayanamamış, o doğruyu silecek bir kötülük yapmışım. Eğer kazanırsam Reha'nın yerine geçmeyi kabul etmişim...

Oğlunu benimle test etmek istediğinin de farkındaydım. Onunla test sonucunu paylaşmış olmak benim için bir zevkti.

Araba hareket ederken günlerimi geçirdiğim yere, namıdiğer 'kapan'a baktım.

İçim soğumuş muydu? Huzurlu muydum artık? Reha'dan intikamın büyüğünü almıştım. Onu bile isteye tehlikeye düşürmüştüm. Mutlu değilim ama üzgün de değilim. Sadece hissiz ve sessiz...

Oradan hasarsız kurtulacağının garantisi yoktu ama kurtulacağının farkındaydım sanki. Asıl tehlike o kurtulduktan sonra başlardı, zira bir sonraki hamlesini tahmin edemezdim. Günay Özaden'in koruması altındaydım an itibariyle. Bana da aileme de zarar vermeyecekti.

Yaşamanın bedelini Reha Özaden'in yerine geçerek ödeyecektim.

Lakin o zaman asıl endişelenmem gerekenin Günay'ın hamleleri olduğunu görememişim.

Tüm bu olanlar üzerine düşündüğüm tek unsur Elvin'di. O gün ben gittikten sonra başına neler geldiğini bilmiyordum fakat bunu en kısa zamanda öğrenecektim. Ona vefa borcum büyüktü. Eğer o bana deneyden bahsetmeseydi, ben Günay Özaden'le hiç iletişime geçmemiş olacaktım. Onunla anlaşma yapamayacaktım, tehlikenin ortasında ellerim bomboş kalacaktı. Yücel ve İhsan'ın bize yalan söylediğini bilmeseydim ne yapardım bilmiyorum. Bir an bile söylediklerinin doğru olduğuna inansaydım, kendimi mahvederdim.

Eğer Elvin sayesinde deney fikrinin baştan aşağıya psikolojik bir şiddet olduğu gerçeğini fark edemeseydim, bugün çok daha farklı noktalanacaktı.

En başında olduğu gibi yine Reha'ya muhtaç kalacaktım. Ama bu kez muhtaç olan ben değildim, güçlü olan bendim.

Bir keresinde Reha bana *"Sen kazanan olmak değil, benimle kazanan olmak istiyorsun. Benimle başladığın yolda en sonunda beni yenmek istiyorsun,"* demişti, ben de ona *"Bir gün kazanmak için seni yenmem gerekseydi, yaparken gözümü bile kırpımadım,"* demiştim. Onun başına ne geleceğini bir an olsun düşünmeden onu bu kapanda terk ederken, yaptığım bundan başkası değildi.

Akılbaz'ın gösterisi bitmişti. Sırada Canbaz'ın şovu vardı.

DEVAM EDECEK...

(Bir sonraki sayfada ikinci kitaba ait
bir sahne bulunuyor.)

KARANLIĞIN AÇ ÇOCUKLARI
SERİSİ 2
CANBAZ'dan

-Kesit-

"Ben katil diyorum sen ecel diyorsun. Bu adam eceliyle ölmedi, cinayet işlendi." Kelimelerin arkasına saklanmaya gerek duymuyordum.

Açıkça ortada olan gerçeğin etrafında dönen karınca sürüleri var, ben o gerçeğe yürüyeceğim.

Reha, gözlerinde öfkenin ateşi yanarken yanımdan geçip gitmeden önce "Yaşarken sırtını döndüğün ecel, elbet bir gün gelip canını alacaktı," demişti.

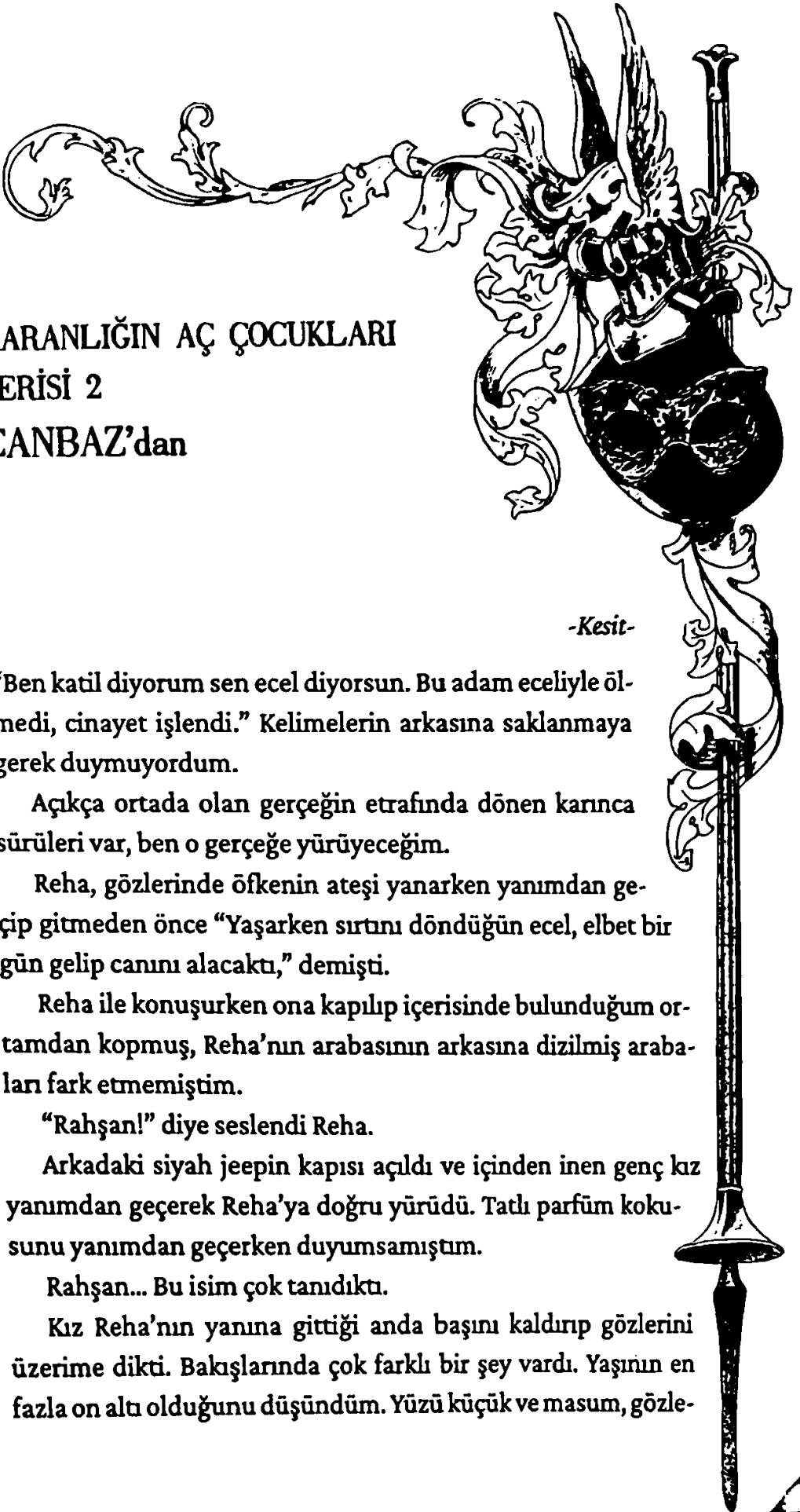
Reha ile konuşurken ona kapılıp içerisinde bulunduğum ortamdan kopmuş, Reha'nın arabasının arkasına dizilmiş arabaları fark etmemiştim.

"Rahşan!" diye seslendi Reha.

Arkadaki siyah jeepin kapısı açıldı ve içinden inen genç kız yanımdan geçerek Reha'ya doğru yürüdü. Tatlı parfüm kokusunu yanımdan geçerken duyumsamıştım.

Rahşan... Bu isim çok tanıdık.

Kız Reha'nın yanına gittiği anda başını kaldırıp gözlerini üzerime dikti. Bakışlarında çok farklı bir şey vardı. Yaşının en fazla on altı olduğunu düşündüm. Yüzü küçük ve masum, gözle-

ri ağır ve duygulu. Ağlamaktan gözlerinin beyazı kızarmış, öfkeli bir duygusallık var sanki. Ya da bir şeylerin olmak zorunda olmasına katlanamıyor gibi.

“Tutku Hanım, artık gitsek iyi olacak,” dedi yanıma gelen biri. Hiçbir şeye odaklanamadım.

Siyah saçlar, dik bakışlı, kahverengi gözler, küçük bir yüz... Abisine sığınan genç bir kız. İşte şimdi hatırlamıştım, uzun zaman önce Reha'nın telefonunda fotoğrafını gördüğüm kızdı. Rahşan Özaden... Reha Özaden'in en değerlisi.

Şimdi Rahşan ve Reha, Özaden Ailesi yazan mezarlığın başında duruyordu.

Bu görüntüye daha fazla dayanamayarak, “Gidelim!” dedim.

Benim bu karanlık kyunun içerisinde kimsem yoktu. Ama bu kız, abisine sığınabiliyordu. Ben hiç kimsenin en değerlisi olmamıştım, şimdi en değerlilere bakmak canımı sıkıyordu. Ne ailem ne başka biri. Dört bir etrafım ihanet içindeydi! Ben böyle bir bataklık içerisinde çırpınıyorum ama o, aynı bataklıkta seviliyor. *Ama onun aynı bataklıkta yanında birileri var.*

Zaten buraya geldiğimden beri kendimde değildim, hiçbir şeye odaklanamıyor, cam fanus içerisinde etrafı izliyor gibi hissediyordum.

Kendimi toparlamam lazımdı, her şey kontrol altında olmalıydı.

Saçlarımı sertçe rüzgârda savuracak bir hızla arkamı dönerek arabaya doğru yürüdüm. Peşimden bir sürü dolusu adam gelirken, bir an arkamı dönüp bakmadım.

Yalnızca arabaya bindiğimde mezarlık başında dua eden kalabalığa bakmıştım.

Mezarlıkta Özaden Ailesi yazıyordu.

Hemen altında iki isim vardı.

İnci Özaden ve... Eşi *Günay Özaden*.